

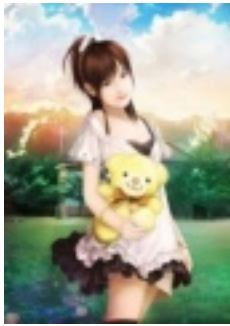
Nhật Ký Vượt Tường Của Vợ Yêu

Contents

Nhật Ký Vượt Tường Của Vợ Yêu	2
1. Chương 1: Chủ Nhật Vợ Chồng Gặp Gỡ	2
2. Chương 2: Tình Hình Công Việc Hằng Tuần	7
3. Chương 3: Cô Cũng Không Hiểu Anh	10
4. Chương 4: Anh Hùng Khó Qua Ải Mỹ Nhân	12
5. Chương 5: Anh Tin Chắc Mình Không Sai	16
6. Chương 6: Lưu Lại Mùi Hương Của Người Phụ Nữ Khác	19
7. Chương 7: Tô Diệp Là Một Con Khổng Tước Nhỏ Kiểu Ngạo	23
8. Chương 8: Sắp Xếp Thứ Bảy	27
9. Chương 9: Muốn Làm Việc Bí Mật	30
10. Chương 10: Tô Diệp Mộng Xuân	33
11. Chương 11: Cô Gái Rất Xứng Đối Với Đỗ Hành	38
12. Chương 12: Rốt Cuộc Anh Đứng Ở Chỗ Đó Bao lâu?	41
13. Chương 13: Tham Muốn Giữ Lấy Của Đỗ Hành	45
14. Chương 14: Đỗ Hành Giải Thích	49
15. Chương 15: Ngã Bệnh	52
16. Chương 16: Không Phải Cái Gì Anh Cũng Điều Tra Được Sao?	55
17. Chương 17: Rốt Cuộc Là Ai?	58
18. Chương 18: Thập Bát Chương	61
19. Chương 19: Dục Vọng Ngượng Ngùng	64
20. Chương 20: Đỗ Hành, Em Muốn Ly Hôn	67
21. Chương 21: Ly Hôn - Bồi Thường Kinh Tế	70
22. Chương 22: Chương 22	73
23. Chương 23: Bí Mật Của Tô Diệp	73
24. Chương 24: Em Hoàn Toàn Không Có Tim	76
25. Chương 25: Tô Diệp Đáng Thương, Em Sợ	80
26. Chương 26: Không Ai Dám Cướp Người Phụ Nữ Của Đỗ Hành Anh	84
27. Chương 27	87
28. Chương 28: Si Tâm Vọng Tưởng	91
29. Chương 29: Thịt Heo Chắc Bụng	95
30. Chương 30	97
31. Chương 31: Đỗ Hành Biết Đánh Vợ	101
32. Chương 32	104
33. Chương 33: Hình Đỗ Hành Khi Còn Bé	107
34. Chương 34	110
35. Chương 35	113
36. Chương 36: Mục Tiêu Của Anh Chính Là Em	115
37. Chương 37: Anh Vẫn Theo Dõi Em	118
38. Chương 38: Tô Diệp Mất Tích (bỏ Trốn?)	121
39. Chương 39: Bắt Gian Tại Giường!	123
40. Chương 40: Ly Hôn	126
41. Chương 41: Năm Quyền	130

42. Chương 42: Kết Án	133
43. Chương 43: Đại Kết Cục	137
44. Chương 44	140
45. Chương 45: Anh Vẫn Luôn Là Của Em	142

Nhật Ký Vượt Tường Của Vợ Yêu

Giới thiệu

Cô với anh là đôi oan gia ngõ hẹp từ nhỏ, cô được nuôi nấng trong vòng tay anh từ nhỏ, anh đã dần

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhat-ky-vuot-tuong-cua-vo-yeu>

1. Chương 1: Chủ Nhật Vợ Chồng Gặp Gỡ

Hôm nay là thứ sáu, sau tiết học cuối cùng của buổi chiều, Tô Diệp trở lại ký túc xá thu dọn hành lý. Một mình Tô Diệp dọn chiếm một phòng ký túc xá, thường ngày có bảo mẫu qua dọn dẹp giúp một tay. Khi Tô Diệp trở về, cô phát hiện va li hành lý hoa văn màu xanh xinh xắn mà mình mang theo đã được dọn dẹp thỏa đáng không nhiễm chút bụi đất nào đặt ở trên sàn nhà.

Tô Diệp tiện tay nhắc lên, xoay người rời khỏi ký túc xá. Thật ra thì cô hoàn toàn không cần mang hành lý trở về, Đỗ Hành nhất định sẽ cho người chuẩn bị thỏa đáng các loại đồ dùng cần thiết, đâu cần cô phí tâm. Chỉ là Tô Diệp rất thích cảm giác mình ở trong trường học này, cô lấy thân phận một người học sinh bình thường tới đi học, cô cũng không thích mình quá mức đặc biệt ở giữa rất nhiều bạn học, cho nên cô vẫn mất công một chuyến.

Lôi kéo va li hành lý, Tô Diệp an tĩnh đi ở đường mòn trên sân trường. Lúc này trời chiều xuyên thấu qua cây cổ thụ cao ngất ở phía xa xa chiếu vào tóc cô, gió thổi nâng áo khoác ngoài vàng nhạt của cô lên, có lá cây loang lổ màu vàng từ rơi xuống bên người cô. Cách đó không xa, có một đám học sinh nam đang truy đuổi cười đùa ầm ĩ trên sân bóng đá.

Tô Diệp dừng bước lại, cảm nhận ánh mặt trời ngày mùa thu này, khẽ nheo mắt lại.

Tô Diệp thích cảm giác ở trong trường học, ở chỗ này cô có thể coi mình chỉ là một học sinh bình thường, không có tiếc nuối khi cha mẹ mất sớm, không có bất đắc dĩ phải vội vàng gả làm vợ người ta, hôm nay càng không giống như chim hoàng yến bị nuôi dưỡng cô đơn ở trong lồng.

Tô Diệp đang đắm chìm trong suy nghĩ của mình thì bị một tiếng vang thật lớn làm bừng tỉnh, cô mở choàng mắt ra, chỉ thấy một quả bóng bay đến trên cây khô, nhưng bởi vì lực đá rất mạnh mà bắn ngược về phía mình. Tiếng kêu sợ hãi vang lên ở bên tai, cả người Tô Diệp ngây dại, chỉ có thể trơ mắt nhìn quả bóng bay về phía mình mà không biết làm như thế nào cho phải.

Lúc này, một bóng dáng phi ra bổ nhào tới, cứ thế chặn quả bóng đó lại, quả bóng đập xoáy mạnh mẽ trong ngực ở người này, cuối cùng rốt cuộc an tĩnh lại.

Tô Diệp phản ứng kịp, âm thầm thở dài nhẹ nhõm một hơi, cười nhạt với chàng trai trước mắt này: “Cám ơn anh.”

Nam sinh cứu Tô Diệp, xem ra cũng chỉ là hơn hai mươi tuổi, hẳn là học sinh ở trong trường đi, lúc này anh ta xoa xoa mồ hôi trên trán, nở nụ cười mang theo áy náy: “Dạ em sao?”

Nam sinh này mặc quần áo thể thao màu trắng, trong lúc cười, giống như có ánh mặt trời chiếu sáng xung quanh.

Người nam sinh nói xong câu này, sững sốt một chút, nhìn Tô Diệp không nói lời nào, trong ánh mắt là kinh ngạc trắng trợn. Dĩ nhiên là Tô Diệp rất quen thuộc với loại ánh mắt này, trước kia khi cha mẹ còn thì mỗi lần cô ăn mặc trang điểm tham dự tiệc liên hoan khiêu vũ, cũng sẽ khiến cho xung quanh đầy tiếng than thở kinh ngạc. Sau này cha mẹ không còn, cô được Đỗ Hành nuôi, Đỗ Hành rất ít khi để cho cô ra ngoài, nhưng thỉnh thoảng trong nhà có người giúp việc mới đến, ánh mắt những người đó căn bản không có cách nào dời đi từ trên người mình.

Tô Diệp dè dặt cười nhạt, khẽ gật đầu về phía nam sinh đó một cái, xoay người lôi kéo hành lý đi ra ngoài. Lúc này có người vây xem huých nam sinh kia một cái thì anh ta mới phản ứng được, hô to về phía bóng lưng của Tô Diệp: “Em tên là gì?”

Lúc nam sinh này hô lên, sau lưng vang lên tiếng huýt sáo.

Tô Diệp không quay đầu lại, cô có chút ảo não hơi nhú chân mày lại, cô cảm thấy mình nhất định là bị người chú ý tới, trên thực tế cô thật sự không thích loại cảm giác này. Nếu như Đỗ Hành biết, chắc chắn sẽ mất hứng.

==== =====

Đại học P ở chỗ Tô Diệp là một đại học danh tiếng có lịch sử lâu đời, bởi vì nguyên nhân lịch sử mà trường học này chiếm cứ khu vực vàng của thành phố này. Ra khỏi trường chính là khu buôn bán san sát đông đúc. Tô Diệp mất hồn phút chốc ở giữa nơi ồn ào này, chỉ là rất nhanh cô liền thấy một chiếc Bentley quen thuộc dừng ở trên đường đối diện, đó là chiếc xe Đỗ Hành thích lái nhất khi không phải là thời gian làm việc. Thỉnh thoảng Đỗ Hành thích mang theo Tô Diệp đi chơi, đều là lái chiếc xe này.

Lúc này vừa đúng lúc đèn xanh, cô đang định nhấc chân băng qua đường, lại nghe được một giọng nói trầm thấp ở bên cạnh: “Anh ở nơi này.” Ngay sau đó, một bàn tay ấm áp mạnh mẽ đã nắm tay của cô.

Tô Diệp cúi đầu, chỉ thấy bàn tay dạt cô rất thon dài ưu nhã, ngón áp út còn đeo chiếc nhẫn kim cương, chiếc nhẫn kim cương kia và chiếc nhẫn kim cương mà cô đặt ở bên trong hộp trang sức vừa vặn là một đôi. Chiếc nhẫn kim cương một ca ra này, cắt gọt gia công màu sắc độ tinh khiết đều là cao cấp nhất thế giới, giống như Đỗ Hành vậy, không nóng không lạnh, tài sản nắm trong tay đủ để hô mưa gọi gió, nhưng anh vẫn luôn khiêm tốn kín kẽ đứng ở nơi đó như vậy.

Một tiếng cười khàn khàn vang lên ở bên tai cô, ngay sau đó là lời nói hơi cứng chiềuu: “Em nhìn cái gì chứ?”

Tô Diệp ngẩng đầu lên, khuôn mặt kiên nghị của chồng cô đập vào đáy mắt, cô mím môi khẽ cười hỏi: “Sao hôm nay anh tự mình đến đây đón em vậy?”

Đỗ Hành rất bận, bận đến mức chủ nhật cũng chỉ có thể vội vàng gặp mặt một chút. Bình thường đều là tài xế của Tô Diệp tới đón cô, Đỗ Hành chưa bao giờ đến đón cô.

Đỗ Hành nhận lấy hành lý trong tay cô, dắt tay của cô, dẫn cô băng qua đường, vừa đi vừa nói: “Hôm nay đúng lúc anh có thời gian rảnh rỗi, nên thứ sáu muốn tới đây đón em.”

Thời điểm Đỗ Hành dẫn Tô Diệp băng qua đường hết sức cẩn thận, giống như trong tay anh dắt không phải một người thành niên mà là đứa bé, anh dắt cô đến bên cạnh xe Bentley, khom người mở cửa xe, nhìn cô đi vào trong xe, sau đó thả va li hành lý vào khoang sau xe, lúc này mới đi vòng qua một bên tiến vào ghế lái.

Khi xe vững vàng đi tiếp ở trong dòng xe cộ thì Đỗ Hành quay đầu liếc nhìn Tô Diệp bên cạnh: “Tối nay em muốn ăn cái gì?”

Tô Diệp lắc đầu một cái: “Em không có khẩu vị gì, tùy tiện ăn một chút thôi.”

Nhà họ Đỗ mời ba vị đầu bếp, chia ra thông thạo kiểu món ăn Trung Quốc, kiểu món ăn tây phương và món ăn đặc sắc ở địa phương, thật ra thì Tô Diệp cảm thấy thức ăn ở nhà họ Đỗ có thể sánh ngang với thức ăn của rất nhiều khách sạn bên ngoài. Huống hồ cô vốn cũng yêu cầu không cao đối với việc ăn uống, không phải cô vẫn nuốt trôi được đồ ăn ở căng tin trong trường học hay sao?

Đỗ Hành thấy bộ dạng Tô Diệp không có hứng thú gì, nhíu mày “A...” một tiếng: “Vậy chúng ta về nhà ăn đi, trong nhà đang chuẩn bị rồi.”

Tô Diệp gạt đầu, cúi đầu nắm chặt vật trang sức kim loại trong xe, vật trang sức đó cùng màu với chiếc xe Bentley, và va li hành lý trong xe, đều lấp thêm một thẻ kim loại có khắc tên Tô Diệp. Tô Diệp nhìn cái này, thế nhưng trong lòng cô không khỏi suy nghĩ, có lẽ trên người mình cũng có thể đeo một cái thẻ kim loại, dĩ nhiên phía trên viết tên tuổi của Đỗ Hành.

Không khí trong xe bắt đầu ngột ngạt.

Đỗ Hành vừa cầm tay lái, vừa vô tình hay cố ý bắt đầu tìm lời nói, hỏi tình cảnh Tô Diệp ở trường học, hỏi giáo viên như thế nào, bạn học như thế nào, bài tập có nhiều hay không, thức ăn có ngon miệng hay không? Tô Diệp cũng trả lời lại từng cái rất khéo léo.

Sau đó Đỗ Hành cười, tùy tiện hỏi một câu: “Có nam sinh nào theo đuổi em hay không?”

Ở Trung Quốc, Tô Diệp mười chín tuổi nên chưa tới tuổi được pháp luật cho phép kết hôn, cho nên mọi người trong trường học sẽ không nghĩ đến Tô Diệp còn trẻ như vậy đã kết hôn rồi. Bộ dáng Tô Diệp lại xinh đẹp như vậy, với ánh mắt không mù của đám người nhỏ tuổi trong trường học mà nói, hiển nhiên sẽ mơ ước tới bảo bối của Đỗ Hành này.

Tô Diệp nghe đề tài câu chuyện thiếu hứng thú, lắc đầu một cái nói: “Không có.”

Đỗ Hành không tin: “Làm sao lại có thể như vậy?”

Tô Diệp không khỏi nhớ tới một màn trên đường mòn ở trường học hôm nay, tim không khỏi đập mạnh, thậm chí ngay sau đó có chút tức giận: “Anh không tin thì có thể đi thăm dò, chẳng lẽ em còn phải gạt anh sao?” Nói xong không tự chủ nhếch môi, nghiêng đầu sang chỗ khác nhìn ngoài cửa sổ, không hề quan tâm tới Đỗ Hành nữa.

Đỗ Hành thấy cô lại sử dụng tính khí nhỏ như vậy, cứng chiều khẽ cười một tiếng, không hỏi tới nữa.

Nhà họ Đỗ ở trong một khu biệt thự phía đông thành phố này, cảnh vật nơi này rất yên tĩnh, xe cộ rất thưa thớt, bên trong khu này là biệt thự độc lập thưa thớt giống như vườn hoa vậy, coi như là chăm sóc đầy đủ đến việc riêng tư của đám người có tiền này.

Đỗ Hành lái xe vào ga ra tầng ngầm nhà mình, sau khi dừng xong, xuống xe mở cửa xe cho Tô Diệp, lại lấy hành lý của cô ở khoang sau xe xuống, rồi dắt tay cô vào thang máy lên tầng.

Lúc đến phòng khách tầng một, bà Trần là quản gia nhà họ Đỗ đã ân cần đứng ở cửa, nhìn thấy hai người bọn họ trở lại thì ý cười lập tức đầy mặt: “Tiểu thư, cô đã trở lại, muốn bà Trần này chết rồi.”

Bà Trần là bảo mẫu nhà họ Đỗ, chỉ là kể từ khi Tô Diệp mười ba tuổi mất đi cha mẹ thì bắt đầu ở tại nhà họ Đỗ, chính là do bà Trần chăm sóc, sáu năm sau, dĩ nhiên tình cảm rất tốt.

Chỉ có điều về mặt Tô Diệp luôn luôn lạnh nhạt, cô chỉ là khẽ cười với bà Trần, lễ phép gạt đầu nói: “Bà Trần, con cũng rất nhớ bà.”

Bà Trần cũng không trách móc đối với việc Tô Diệp không thân thiết, bà đã quen rồi, bà lập tức lại chào hỏi với Đỗ Hành, lúc này mới dẫn bọn họ vào phòng ăn.

Trong phòng ăn đã bày xong khăn trải bàn trắng tinh và bộ đồ ăn sáng choang, bà Trần tiến lên xin phép: “Tiểu thư hôm nay cô muốn ăn cái gì?”

Tô Diệp vẫn cảm thấy không có khẩu vị gì, trên thực tế mỗi khi nhìn thấy phòng ăn trống rỗng và to như vậy mà trên bàn ăn chỉ có hai người là cô và Đỗ Hành thì cô liền không còn bất kỳ khẩu vị rồi. Cô từ tốn nói một câu: “Tùy tiện thôi.”

Đỗ Hành dắt tay của cô, khẽ cười vừa nói: “Bà Trần, cô ấy ăn cơm ở căng tin trong trường học, tôi sợ cô ấy không đủ dinh dưỡng, bà cứ mang thức ăn lên dựa theo thực đơn của bà, bồi bổ cho cô ấy thật tốt.”

Đỗ Hành đã lên tiếng, dĩ nhiên là Trần đồng ý lia lịa, lập tức cười ra lệnh cho người làm ở phòng bếp mang thức ăn lên.

Trong quá trình ăn cơm, Tô Diệp cúi đầu không nói gì, nhiều lần cô có thể cảm giác được ánh mắt của Đỗ Hành vẫn dừng ở trên mặt mình. Đối với việc này, cô cũng quen rồi.

Đỗ Hành lớn hơn cô mười hai tuổi, bây giờ đã ba mươi một tuổi rồi, đàn ông ở tuổi này không thể nói là trẻ tuổi nhiệt huyết, cũng có thể là đang lúc tráng niên. Cô một mình ở trường học cũng không sao cả, anh là một người đàn ông lại một thân một mình sợ là sẽ phải tịch mịch.

Tô Diệp vừa uống canh gà mà đầu bếp kiểu Trung Quốc nấu ra, vừa âm thầm nghĩ ở trong lòng, thật ra thì nhất định là Đỗ Hành có người phụ nữ khác. Nghe nói Đỗ Hành có quy tắc là không có tình cảm nam nữ đối với nhân viên cấp dưới, nhưng anh đã có quy tắc như vậy, điều này chứng minh anh còn có rất nhiều cơ hội như vậy. Tô Diệp còn biết, Đỗ Hành có quan hệ mật thiết với một người bạn là luật sư, năm nay đối phương hai mươi bảy tuổi, tài trí giỏi giang lại xinh đẹp.

Tô Diệp đang suy nghĩ, Đỗ Hành chợt lên tiếng: “Em uống chén canh này đã lâu rồi.”

Tô Diệp cả kinh, cúi đầu vừa nhìn, quả nhiên là trông thấy nửa bát canh vẫn còn nguyên, không vơi chút nào. Cô có một chút lúng túng, mặt đỏ lên, giương mắt nhìn về phía Đỗ Hành.

Đỗ Hành vốn kín đáo đến mức không nhìn ra tình cảm trong con mắt mang theo ý cười, đưa tay cầm một tờ khăn giấy xoa xoa khóe môi của Tô Diệp: “Em uống nhanh lên một chút..., uống xong còn đi tắm nữa.”

Nghe được những lời ý vị sâu xa này, lòng của Tô Diệp nhảy lờ một nhịp.

Uống canh xong rồi đi tắm, tắm xong làm cái gì, dĩ nhiên Tô Diệp hiểu.

Tô Diệp gạt đầu, cúi đầu nắm chặt vật trang sức kim loại trong xe, vật trang sức đó cùng màu với chiếc xe Bentley, và va li hành lý trong xe, đều lấp thêm một thẻ kim loại có khắc tên Tô Diệp. Tô Diệp nhìn cái này, thế nhưng trong lòng cô không khỏi suy nghĩ, có lẽ trên người mình cũng có thể đeo một cái thẻ kim loại, dĩ nhiên phía trên viết tên tuổi của Đỗ Hành.

Không khí trong xe bắt đầu ngọt ngào.

Đỗ Hành vừa cầm tay lái, vừa vô tình hay cố ý bắt đầu tìm lời nói, hỏi tình cảnh Tô Diệp ở trường học, hỏi giáo viên như thế nào, bạn học như thế nào, bài tập có nhiều hay không, thức ăn có ngon miệng hay không? Tô Diệp cũng trả lời lại từng cái rất khéo léo.

Sau đó Đỗ Hành cười, tùy tiện hỏi một câu: “Có nam sinh nào theo đuổi em hay không?”

Ở Trung Quốc, Tô Diệp mười chín tuổi nên chưa tới tuổi được pháp luật cho phép kết hôn, cho nên mọi người trong trường học sẽ không nghĩ đến Tô Diệp còn trẻ như vậy đã kết hôn rồi. Bộ dáng Tô Diệp lại xinh đẹp như vậy, với ánh mắt không mù của đám người nhỏ tuổi trong trường học mà nói, hiển nhiên sẽ mơ ước tới bảo bối của Đỗ Hành này.

Tô Diệp nghe đề tài câu chuyện thiếu hứng thú, lắc đầu một cái nói: “Không có.”

Đỗ Hành không tin: “Làm sao lại có thể như vậy?”

Tô Diệp không khỏi nhớ tới một màn trên đường mòn ở trường học hôm nay, tim không khỏi đập mạnh, thậm chí ngay sau đó có chút tức giận: “Anh không tin thì có thể đi thăm dò, chẳng lẽ em còn phải gạt anh sao?” Nói xong không tự chủ nhếch môi, nghiêng đầu sang chỗ khác nhìn ngoài cửa sổ, không hề quan tâm tới Đỗ Hành nữa.

Đỗ Hành thấy cô lại sử dụng tính khí nhỏ như vậy, cũng chiều khẽ cười một tiếng, không hỏi tới nữa.

Nhà họ Đỗ ở trong một khu biệt thự phía đông thành phố này, cảnh vật nơi này rất yên tĩnh, xe cộ rất thưa thớt, bên trong khu này là biệt thự độc lập thưa thớt giống như vườn hoa vậy, coi như là chăm sóc đầy đủ đến việc riêng tư của đám người có tiền này.

Đỗ Hành lái xe vào ga ra tầng ngầm nhà mình, sau khi dừng xong, xuống xe mở cửa xe cho Tô Diệp, lại lấy hành lý của cô ở khoang sau xe xuống, rồi dắt tay cô vào thang máy lên tầng.

Lúc đến phòng khách tầng một, bà Trần là quản gia nhà họ Đỗ đã ân cần đứng ở cửa, nhìn thấy hai người bọn họ trở lại thì ý cười lập tức đầy mặt: “Tiểu thư, cô đã trở lại, muốn bà Trần này chết rồi.”

Bà Trần là bảo mẫu nhà họ Đỗ, chỉ là kể từ khi Tô Diệp mười ba tuổi mất đi cha mẹ thì bắt đầu ở tại nhà họ Đỗ, chính là do bà Trần chăm sóc, sáu năm sau, dĩ nhiên tình cảm rất tốt.

Chỉ có điều về mặt Tô Diệp luôn luôn lạnh nhạt, cô chỉ là khẽ cười với bà Trần, lễ phép gật đầu nói: “Bà Trần, con cũng rất nhớ bà.”

Bà Trần cũng không trách móc đối với việc Tô Diệp không thân thiết, bà đã quen rồi, bà lập tức lại chào hỏi với Đỗ Hành, lúc này mới dẫn bọn họ vào phòng ăn.

Trong phòng ăn đã bày xong khăn trải bàn trắng tinh và bộ đồ ăn sáng choang, bà Trần tiến lên xin phép: “Tiểu thư hôm nay cô muốn ăn cái gì?”

Tô Diệp vẫn cảm thấy không có khẩu vị gì, trên thực tế mỗi khi nhìn thấy phòng ăn trống rỗng và to như vậy mà trên bàn ăn chỉ có hai người là cô và Đỗ Hành thì cô liền không còn bất kỳ khẩu vị rồi. Cô từ tốn nói một câu: “Tùy tiện thôi.”

Đỗ Hành dắt tay của cô, khẽ cười vừa nói: “Bà Trần, cô ấy ăn cơm ở căng tin trong trường học, tôi sợ cô ấy không đủ dinh dưỡng, bà cứ mang thức ăn lên dựa theo thực đơn của bà, bồi bổ cho cô ấy thật tốt.”

Đỗ Hành đã lên tiếng, dĩ nhiên là Trần đồng ý lia lịa, lập tức cười ra lệnh cho người làm ở phòng bếp mang thức ăn lên.

Trong quá trình ăn cơm, Tô Diệp cúi đầu không nói gì, nhiều lần cô có thể cảm giác được ánh mắt của Đỗ Hành vẫn dừng ở trên mặt mình. Đối với việc này, cô cũng quen rồi.

Đỗ Hành lớn hơn cô mười hai tuổi, bây giờ đã ba mươi một tuổi rồi, đàn ông ở tuổi này không thể nói là trẻ tuổi nhiệt huyết, cũng có thể là đang lúc tráng niên. Cô một mình ở trường học cũng không sao cả, anh là một người đàn ông lại một thân một mình sợ là sẽ phải tịch mịch.

Tô Diệp vừa uống canh gà mà đầu bếp kiểu Trung Quốc nấu ra, vừa âm thầm nghĩ ở trong lòng, thật ra thì nhất định là Đỗ Hành có người phụ nữ khác. Nghe nói Đỗ Hành có quy tắc là không có tình cảm nam nữ đối với nhân viên cấp dưới, nhưng anh đã có quy tắc như vậy, điều này chứng minh anh còn có rất nhiều cơ hội như vậy. Tô Diệp còn biết, Đỗ Hành có quan hệ mật thiết với một người bạn là luật sư, năm nay đối phương hai mươi bảy tuổi, tài trí giỏi giang lại xinh đẹp.

Tô Diệp đang suy nghĩ, Đỗ Hành chợt lên tiếng: “Em uống chén canh này đã lâu rồi.”

Tô Diệp cả kinh, cúi đầu vừa nhìn, quả nhiên là trông thấy nửa bát canh vẫn còn nguyên, không vơi chút nào. Cô có một chút lúng túng, mặt đỏ lên, giương mắt nhìn về phía Đỗ Hành.

Đỗ Hành vốn kín đáo đến mức không nhìn ra tình cảm trong con mắt mang theo ý cười, đưa tay cầm một tờ khăn giấy xoa xoa khóe môi của Tô Diệp: “Em uống nhanh lên một chút..., uống xong còn đi tắm nữa.”

Nghe được những lời ý vị sâu xa này, lòng của Tô Diệp nhảy lờ một nhịp.

Uống canh xong rồi đi tắm, tắm xong làm cái gì, dĩ nhiên Tô Diệp hiểu.

2. Chương 2: Tình Hình Công Việc Hằng Tuần

Sau khi Tô Diệp tắm rửa qua, nằm ở cái giường lớn của cô và Đỗ Hành cầm điều khiển ti vi đổi kênh. Về giường lớn xa hoa cao cấp phía dưới này, Tô Diệp nhớ, đây là năm ngoái Đỗ Hành cố ý đặt làm ở Italy trước khi bọn họ kết hôn, coi như là độc nhất vô nhị trên thế giới rồi.

Tô Diệp nằm trên chăn tơ tằm tản ra mùi thơm ngát, dùng khăn lông bọc lại tóc đen còn ướt, cô đang chờ Đỗ Hành tắm xong. Đỗ Hành tắm xong, sẽ giúp cô sấy tóc. Đỗ Hành giống như bị cuốn hút bởi mái tóc màu đen của mình, chỉ cần có anh ở đây, nhất định phải chờ anh tới đây sấy khô tóc ỉnh.

Tô Diệp nghiêng cửa phòng tắm khép chặt, thật ra thì cô có chút không hiểu, tại sao cô và Đỗ Hành vẫn là một người tắm trước, một người khác tắm sau đây? Mặc dù Tô Diệp ngu ngốc, nhưng biết trên thế giới có một từ tắm uyên ương. Nghĩ đến tình cảnh thân thể cô và Đỗ Hành trần truồng tắm ở trong phòng tắm, Tô Diệp để điều khiển ti vi xuống, trên mặt hơi nóng lên. Thật ra thì cũng không phải cô có hứng thú đối với một sự kiện này, cô chỉ tò mò, Đỗ Hành giống như chưa từng có loại hành vi này đấy.

Tô Diệp suy nghĩ trong chốc lát, ỉnh một cái kết luận rất nhanh. Đỗ Hành này, thật ra là người theo khuôn phép cũ trong xã hội, anh luôn có tác phong nhanh nhẹn thành thực kín kẽ ở trước mắt người đời, có rất ít người có thể đoán được tâm tư của anh, cũng có rất ít người biết sở thích của anh. Cho dù Tô Diệp làm người bên gối của Đỗ Hành, đôi mắt cặp mắt bình thường bí ẩn như biển sâu kia của Đỗ Hành, Tô Diệp cũng thường xuyên cảm thấy, người đàn ông này thật sự làm cho người ta nhìn không thấu.

Một người làm cho người ta khó có thể suy nghĩ như vậy, bạn có thể tưởng tượng anh và một người phụ nữ không có một chút đối lập đúng không? Thì ra, chỉ có ở bên dưới chăn rồi.

Rốt cuộc cửa phòng tắm bị đẩy ra, trên người Đỗ Hành quấn một cái khăn tắm màu trắng đi ra. Tóc ngắn màu đen của anh đã được lau qua, có chút hơi xốc xếch, một nhánh sợi tóc ướt át rũ xuống trên trán đầy đặn. Bộ dáng này của Đỗ Hành rất ít thấy, Tô Diệp nhìn sang, cảm thấy bây giờ Đỗ Hành có loại sức hút khó nói lên lời. Cô loạn xạ nghĩ tới từ ngữ để hình dung, là cái gì chứ, chẳng lẽ lại là tà mị? Là hấp dẫn?

Đỗ Hành chạy tới bên giường, anh ngồi ở mép giường, cầm máy sấy bên cạnh lên bắt đầu xử lý tóc dài giúp Tô Diệp.

Tô Diệp thuận theo xê dịch xuống dưới, phối hợp tư thế của anh, để cho anh làm càng thuận tay hơn.

Tiếng máy sấy vang lên “Ulla Ulla”, Tô Diệp nhắm mắt lại, cảm nhận ngón tay dài của người đàn ông kia xuyên qua tóc của mình, cảm nhận cảm giác mềm mại thổi lát phát bên quai hàm.

Đỗ Hành tắt máy sấy đi để ở một bên, hài lòng nhìn sợi tóc sáng mềm được mình sấy khô, anh ngồi xuống đem lỗ mũi tiến tới bên tai Tô Diệp, nhẹ giọng nói nỉ non: “Ngoan, em lên giường nằm trước, anh rất nhanh liền tốt rồi.”

Hơi thở ấm áp phun ở bên tai, má trái của Tô Diệp có chút nóng lên, khẽ gật đầu một cái, nhỏ giọng “Ừm” một tiếng.

Đỗ Hành làm khô tóc của mình rất nhanh, đem khăn tắm giắt một bên, tắt đèn lớn trong phòng ngủ chỉ để lại cái đèn lồng màu cam ở đầu giường, lúc này mới lên giường chui vào chăn.

Đỗ Hành vừa mới vào đến trong chăn thì Tô Diệp cảm thấy một hồi lạnh lẽo, cô muốn tránh, nhưng hiển nhiên Đỗ Hành không để cho cô tránh, cô bị Đỗ Hành vùi vàng ôm ở trên ngực rắn chắc, lại bị anh dùng hai chân có lực cầm giữ hai chân của cô. Tô Diệp kháng nghị rất nhẹ: “Lạnh. . . .”

Đỗ Hành ôm cô, thở dốc vùi vàng hôn vành tai của cô, gương mặt của cô, còn có môi của cô.

Hơi thở của anh mê loạn (say mê + hỗn loạn) nói: “Lập tức không lạnh nữa.”

Tô Diệp dần dần không có tiếng kháng nghị, chút rên rĩ của cô cũng bị Đỗ Hành nuốt vào rồi.

Sau đó quả nhiên không lạnh, trên người Đỗ Hành tỏa ra sức nóng kinh người, trên người Tô Diệp cũng bắt đầu nóng lên. Động tác của Đỗ Hành càng ngày càng nhanh, bá đạo hôn từ môi của cô đến phần cổ của cô, tiếp tục kéo dài đi xuống.

Tô Diệp căn bản là mặc cho làm thịt, cô giống như con chim nhỏ bị chim ưng già bắt được, bất lực khẽ run rẩy ở trong lòng anh.

Con mắt của cô mang theo vài phần mê mang nhìn lên trần nhà, đầu óc cũng suy nghĩ trong một mảnh hỗn độn, Đỗ Hành này, quả nhiên là làm cho người ta khó mà nắm bắt .

Đừng bảo là xem ra thành thực kín kẽ chừng chặc ở trước mặt người ngoài, dù là ở một phút phía trước, anh vẫn là người khiêm tốn bình tĩnh tự nhiên.

Nhưng cứ trong thời gian như vậy, anh lại chuyển hóa thành con báo ăn thịt người.

Con báo này sốt ruột, vừa kiểm chế, anh bình tĩnh nắm trong tay tất cả tiến độ, nhìn Tô Diệp phô bày vẻ kiêu diễm ở dưới thân mình mà người ngoài không thể nhìn thấy.

====

Một đêm này, Tô Diệp thật sự có thể bắt đầu lúc nghỉ ngơi, đã là khuya lắm rồi.

Cô nhắm mắt lại giả vờ ngủ, trong đầu quả thật có một chút tâm sự không thể nói. Ở đêm thu đoàn tụ với chồng này, cô lại nhớ cha mẹ đã qua đời nhiều năm.

Tô Diệp có cha là một thương nhân, một nhà đầu tư, ánh mắt độc đáo, đã từng đầu tư qua rất nhiều hạng mục lớn, mẹ của cô là một cô nhi. Cha mẹ của Tô Diệp rất cưng chiều cô, từ nhỏ cô đều trải qua cuộc sống của một công chúa nhỏ.

Năm mười ba tuổi ấy, cha mẹ gặp tai nạn xe cộ, mẹ cô tử vong tại chỗ, cha cô chết ở trên đường đưa đi bệnh viện, chỉ để lại một mình Tô Diệp bơ vơ không chỗ nương tựa.

Cha mẹ của Tô Diệp cũng không có thân thích hay qua lại, Tô Diệp lập tức thành đứa bé không ai quản. Khi đó, bao nhiêu người mơ ước gia sản lớn mà Tô Diệp thừa kế như thế chứ, Tô Diệp nho nhỏ ôm búp bê đi lại nơi phố xá sầm uất kia.

Đúng lúc này, Đỗ Hành đứng ra, nói trước khi cha Tô chết đã từng nói qua di chúc đối với người bên cạnh, nói nếu mình không còn, giao Tô Diệp cho Đỗ Hành.

Lời vừa nói ra, mọi người xôn xao.

Đỗ Hành là ai đây?

Khi đó Đỗ Hành chỉ có hai mươi lăm tuổi, tuổi còn trẻ cũng đã nắm giữ tài sản hàng tỉ. Mà sở dĩ Đỗ Hành có thành tựu như vậy, cũng liên quan tới cha của Tô Diệp.

Ở thời điểm Đỗ Hành còn là một sinh viên đại học liền muốn bắt đầu ở lĩnh vực công nghệ thông tin, khi đó anh muốn mở công ty, nhưng anh không có tiền bạc. Anh về nhà nhờ cha anh giúp đỡ, ai biết cha anh hi vọng anh dứt khoát vứt bỏ thương (kinh doanh) tham chính (chính trị). Khi đó quan hệ của Đỗ Hành và cha không tốt, cộng thêm trong nhà còn có một mẹ kế, vì vậy trong cơn tức giận huyết khí sôi trào anh liền rời nhà đi, không hề đến tìm cha cô nữa. Đang lúc này, Tô Mộ Dung phát hiện người thanh niên này có tiềm lực, cũng nhìn trúng tương lai phát triển của lĩnh vực công nghệ thông tin, vì vậy ông rót một số tiền lớn vào công ty của Đỗ Hành.

Lúc ấy Tô Mộ Dung rót vào khoản tiền này, cũng có rất nhiều người khuyên ông, nói tỷ lệ thành công hạng mục đầu tư này quá thấp, đoán chừng nhất định là bánh bao thịt đánh chó có đi không trở lại. Lúc ấy Tô Mộ Dung uống cà phê không lo lắng ung dung nói, một cái bánh bao thịt ném ra, nếu như thật sự có thể đánh chó, tỉ lệ đầu tư này thành công đúng là vô cùng khả quan.

Sự thật chứng minh Tô Mộ Dung không nhìn lầm cái nghề này, cũng không nhìn lầm người này, sau này Đỗ Hành làm công ty đó phát triển mạnh mẽ, đầu tư nữa, mở rộng phát tán cổ phiếu mới, đưa ra thị trường. Cho đến khi Tô Mộ Dung gặp tai nạn xe cộ qua đời thì công ty của Đỗ Hành đã có thể tạo ra danh tiếng trên toàn cầu, mà Đỗ Hành cũng dựa vào việc này để lên trang bìa tạp chí tài chính.

Hôm nay, Tô Mộ Dung muốn đem Tô Diệp để lại cho Đỗ Hành, người xung quanh cũng không khỏi cảm thán, rốt cuộc Đỗ Hành này sao lại rơi vào mắt của Tô Mộ Dung, thật không ngờ coi trọng anh. Phải biết,

vấn đề này không riêng gì quyền nuôi dưỡng một cô gái nhỏ mười ba tuổi, quan trọng hơn là Tô Mộ Dung lưu lại vấn đề quyền quản lý tài sản hàng tỉ.

Đỗ Hành cũng không có để cho Tô Mộ Dung Thất ngấm, thời điểm tang sự của Tô Mộ Dung còn chưa làm xong, anh đã khí thế sét đánh không kịp bưng tai đem Tô Diệp mang về nhà của mình bảo vệ. Đến lúc này, người có lòng muốn thông qua Tô Diệp làm chút hoa chiêu đã là không thể nào.

Đỗ Hành chăm sóc Tô Diệp năm năm, mãi cho đến khi Tô Diệp mười tám tuổi, anh mang Tô Diệp sang Mĩ đăng kí kết hôn. Từ đó về sau, Tô Diệp và tài sản kếch xù của Tô Diệp, chính thức rơi vào trong túi của Đỗ Hành.

Về chuyện này, người của giới kinh doanh biết cũng không nhiều, bởi vì Đỗ Hành bảo vệ cô vợ của mình rất chặt chẽ. Chỉ là trên đời không có tường nào gió không lọt qua được, giới báo chí cũng biết Đỗ Hành cưới cô gái mình nuôi lớn, thuận tiện tiếp quản tài sản hàng tỉ của cô gái nhỏ này. Chỉ là phần lớn cũng không dám nói gì, bởi vì thế lực của Đỗ Hành ở giới kinh doanh rất lớn, cũng bởi vì cha của Đỗ Hành rất có bối cảnh, mọi người cũng không dám chọc.

Đạo này, người buôn bán không có chút bối cảnh chính phủ, ai dám tùy tiện đi ra ngoài lẩn lộn? Mặc dù Đỗ Hành và cha đã sớm quyết liệt, nhưng rốt cuộc thân phận của cha anh bố trí ở nơi nào, cha con liên hệ máu mủ cũng là cắt không lìa.

Thật ra thì những chuyện này đối với Tô Diệp mà nói, đều là vô cùng xa xôi. Tài sản hàng tỉ, cũng chỉ là một con số đối với cô thôi. Đối với Tô Diệp mà nói, quan trọng hơn là một vòng tay ấm áp, một bến cảng an toàn.

Có lúc cô không ngủ được cũng sẽ suy nghĩ, nghĩ rốt cuộc tại sao Đỗ Hành lại cưới mình, là thật như ngoại giới suy đoán cái hình dạng kia, nhưng thật ra là vì mình tài sản chứ? Hay hoặc là nói, lúc anh sơ thu dưỡng mình vốn là ôm như vậy bảu đích.

Nghĩ hết cái này, cô có một chút áy náy, có lẽ cô thật sự là không nên đi suy đoán Đỗ Hành như vậy. Bởi vì Đỗ Hành đối với cô thực sự không tệ, từ khoảnh khắc cô bắt đầu đi tới biệt thự nhà họ Đỗ, Đỗ Hành chưa từng bạc đãi cô.

Đối với một cô gái nhỏ hoàn toàn không có chỗ dùng như cô mà nói, dù là cầm tài sản hàng tỉ này sợ là cũng không biết choáng váng thế nào, còn không bằng giao tất cả cho Đỗ Hành, cho anh sắp xếp tất cả vì mình thôi.

Có lẽ là vừa rồi Tô Diệp bị Đỗ Hành giày vò mệt mỏi, cô nghĩ tới những việc này, nghĩ đi nghĩ lại liền ngủ thiếp đi.

Ánh trăng xuyên thấu qua rèm cửa sổ màu xanh dương nhạt chiếu vào trên giường lớn, chiếu vào trên khuôn mặt tinh xảo giống như búp bê của Tô Diệp.

Đỗ Hành mở mắt, cẩn thận nghiêng nửa thân thể, lẳng lặng ngưng mắt nhìn vợ yêu ngủ ở trong khuỷu tay mình.

Lông mi rậm rũ xuống giống như quạt hương bồ loại nhỏ, bóng mờ hình trăng khuyết ở trên nước da như ngọc. Dưới cái mũi trơn bóng xinh đẹp, lộ ra cánh môi phấn hồng khê mở, làm cho người ta hận không thể tiến lên cắn một cái.

Hầu kết Đỗ Hành giật giật, chỉ là cuối cùng nhịn xuống.

Tối nay anh thực sự làm vợ yêu mệt mỏi rồi, cô nên được nghỉ ngơi tốt hơn.

Đỗ Hành nhìn thật lâu, đang muốn nằm xuống lần nữa, ai ngờ lúc này Tô Diệp lại nhú mày giật giật thân thể, điều này làm cho Đỗ Hành không hề dám động đây nữa, anh cho là động tác của mình kinh động đến giấc ngủ của cô.

Ai ngờ sau khi Tô Diệp uốn éo người, thế nhưng đưa tay lại bắt tay của anh ôm lấy, sau đó nhép nhép miệng rồi ngủ tiếp.

Đỗ Hành nhìn Tô Diệp ngủ say sưa ôm cánh tay của mình giống như cô gái nhỏ ôm gấu Teddy, không nhận được tràn ra một nụ cười thỏa mãn bên môi.

Anh hơi cúi đầu, để ôi mình xẹt qua khóe môi của Tô Diệp, cũng không dám dừng lại ở phía trên.

“Ngủ đi, vợ yêu của anh.” Anh nhẹ giọng nỉ non như vậy.

3. Chương 3: Cô Cũng Không Hiểu Anh

Buổi sáng, Tô Diệp đang trong mộng đẹp, chợt bị một hồi tiếng chuông điện thoại du dương đánh thức. Cô mở mắt trong mơ hồ, phát hiện là điện thoại của Đỗ Hành. Lúc này Đỗ Hành cũng đã tỉnh lại, thấy Tô Diệp bị đánh thức, trên mặt liền khó coi, trước tiên dùng chăn tơ tằm màu xanh dương nhạt đắp cho Tô Diệp, lúc này anh mới đưa tay lấy điện thoại.

Tô Diệp vô tội tựa vào trên ngực của anh, trong lòng biết rõ Đỗ Hành có tật xấu khi rời giường, buổi sáng thứ bảy bị đánh thức, tất nhiên tâm tình của Đỗ Hành không tốt, sợ là người đánh thức anh sắp gặp tai ương.

Bởi vì nằm sát ở trong ngực Đỗ Hành, Tô Diệp có thể mơ hồ nghe được giọng nói bên đầu kia điện thoại, là một giọng nữ trong trẻo êm tai, đối phương cười hỏi Đỗ Hành cái gì. Đỗ Hành vẫn tức giận, nói đối phương một câu, ngược lại đối phương không giận, cười lên ha hả, cười đến không chút kiêng kỵ.

Tô Diệp cúi đầu, cô đã nghe qua giọng nói này, là Trịnh Huân, một luật sư ở Sở Sự Vụ vô cùng nổi tiếng. Trịnh Huân và Đỗ Hành có quan hệ rất tốt, bình thường lui tới tương đối nhiều. Tô Diệp âm thầm nghĩ, Trịnh Huân đối với Đỗ Hành mà nói, ít nhất cũng coi là hồng nhan tri kỷ thôi.

Ít nhất đây là buổi sáng thứ bảy, Đỗ Hành còn ôm vợ ở trong chăn thì Trịnh Huân liền bắt đầu gọi điện thoại, hồng nhan này khó tránh khỏi có chút quá không tri tâm rồi.

Lúc Tô Diệp đang rối rắm trong lòng, Đỗ Hành thuận miệng nói mấy câu với Trịnh Huân, đã nói câu ngày mai gặp, sau đó đã cúp điện thoại.

Đỗ Hành tiện tay để điện thoại di động lên bàn, mạnh mẽ ôm lấy cánh tay Tô Diệp làm cô ngã xuống giường: “Thời gian còn sớm, mới tám giờ, em có muốn ngủ thêm một lát nữa không?”

Tâm tình Tô Diệp có chút xuống thấp, mắt khép hờ, lạnh nhạt nói: “Ngủ không được.” Đỗ Hành biết, một khi Tô Diệp bị đánh thức liền rất khó ngủ.

Đỗ Hành cũng nghĩ đến việc này, trên mặt liền có vài phần áy náy, bàn tay nâng lên thương tiếc vuốt ve tóc mái của Tô Diệp: “Vậy thì em nằm thêm một lát nữa đi.”

Tô Diệp từ chối cho ý kiến, nhắm mắt không nói.

Đỗ Hành đắp kín chăn thay Tô Diệp lần nữa, cúi đầu dịu dàng nói ở bên tai cô: “Ngoan, về sau anh cũng sẽ tắt điện thoại di động, có được hay không?”

Tô Diệp nhẹ nhàng “Ừ” một tiếng, mềm mại nói: “Được.”

Đỗ Hành nhìn bộ dáng cô nhu thuận, nở nụ cười, anh cầm ngón cái cọ xát đôi môi đỏ tươi mềm mại của cô lại nhẹ giọng dặn dò: “Em nằm một lát nữa, đợi lát nữa nhớ đi xuống ăn điểm tâm.” Nói xong anh đứng dậy đi rửa mặt.

Thật ra thì Tô Diệp thực sự ngủ không được, trước tiên cô ở trên giường lười biếng nằm một lát, sau khi Đỗ Hành rửa mặt xong rồi đi tới trước giường, cô liền nhắm mắt lại giả vờ ngủ mất, cảm giác được sau khi Đỗ Hành lưu luyến một lần ở bên người cô mới đi xuống lầu, cô mới mở mắt.

Vợ chồng bọn họ gặp nhau mỗi tuần đều vào Chủ nhật, có lúc Chủ nhật vừa đúng lúc cô gặp bất tiện, anh cũng chỉ là có thể ôm ở trên giường mà thôi. Tính như vậy mà nói, thời điểm hai vợ chồng có thể thật sự

đoàn tụ ở trên giường trong một tháng cũng không quá bốn lần. Vì vậy, mỗi lần Đỗ Hành gặp mặt luôn đòi hỏi cô rất nhiều.

Tuy nhiên có lúc Tô Diệp tự suy nghĩ đây cũng không phải là chuyện gì xấu, dù sao giữa vợ chồng có nhiệt tình cũng hơn tương kính như tân, nhưng cô cũng mới mười chín tuổi mà thôi, còn không có hứng thú đối với loại chuyện như vậy, huống hồ bình thường Đỗ Hành coi như chừng chặc kín kẽ nhưng khi ở trên giường lại mạnh mẽ như thật sự muốn mạng người, cho nên cô luôn vô tình hay cố ý tránh né việc này.

Sau khi Tô Diệp vội vàng rửa mặt, mắt thấy đã qua chín giờ mấy phút, cô nhanh chóng mặc quần áo rồi đi xuống dưới lầu. Xuống lầu đến phòng ăn, chỉ thấy đồ ăn đã sớm dọn xong, bà Trần đứng hầu ở một bên, tay thuận của Đỗ Hành cầm tờ báo ngồi ở trước bàn ăn chờ.

Tô Diệp có chút áy náy mà nở nụ cười: “Em lại xuống chậm, anh nên ăn trước đi.”

Đỗ Hành để tờ báo xuống, ung dung liếc nhìn Tô Diệp, phát hiện bên má cô ửng đỏ: “Không cần phải gấp, dù sao hôm nay cũng là thứ bảy, trễ một chút cũng không sao cả.”

Đỗ Hành thói quen, chỉ cần ở nhà, nhất định sẽ cùng ăn điểm tâm với Tô Diệp. Nếu như Tô Diệp chậm, anh sẽ chờ Tô Diệp.

Ăn điểm tâm phải ngồi nghiêm chỉnh, thỉnh thoảng Đỗ Hành sẽ dẫn dò Tô Diệp không được kén ăn, đáng vẻ nói chuyện cực kỳ nghiêm túc nghiêm túc, không giống một chồng ngược lại càng giống như cha cô. Tô Diệp cũng không phải cảm thấy kỳ quái, cô đã thành thói quen. Đỗ Hành người này rất kỳ quái, ở bất kỳ chỗ nào, anh cũng giống như một cái đồng hồ báo thức có độ chính xác cao. Dĩ nhiên, ngoại trừ trên giường.

Sau khi ăn cơm xong, Đỗ Hành ngồi ở trong phòng khách xem báo chí, Tô Diệp rất muốn đi lên lầu, nhưng cô biết Đỗ Hành hi vọng cô cũng ngồi ở chỗ này, vì vậy cô đành phải bất động.

Tô Diệp nghiêm túc nhìn tờ báo Đỗ Hành đang đọc, cô không nhìn được gì, các cặp vợ chồng khác trên đời chung sống như thế nào đây?

Cô cố gắng nhớ lại khi cha mẹ cô sống chung với nhau, cô nhớ sau khi ăn xong họ sẽ tản bộ cùng nhau, tay nắm tay, thỉnh thoảng cha cô còn có thể hôn khoe môi của mẹ. Trong ấn tượng của Tô Diệp, không khí cuộc sống chung của cha mẹ luôn hòa thuận ấm áp.

Cô tưởng tượng nếu mình và Đỗ Hành như vậy, không biết sẽ như thế nào? Đỗ Hành sẽ hôn khoe môi của cô sao? Sẽ cười và cùng cô thưởng thức hoa Lavender trong vườn sao?

Tô Diệp thở dài ở trong lòng, thật ra thì Đỗ Hành cũng sẽ cười với mình, theo bà Trần nói đó là nụ cười mang theo cưng chiều, nhưng theo Tô Diệp, bên trong nụ cười đó luôn mang theo một loại cảm giác nhàn nhạt mông lung. Cô không hiểu Đỗ Hành, vì vậy cô cảm thấy đó là nụ cười ngăn cách thiên sơn vạn thủy, cô thấy không rõ tâm tư phía sau nụ cười này.

Cô, cũng không hiểu anh.

Tô Diệp không nhìn được gì, rốt cuộc là người phụ nữ như thế nào mới có thể đoán được suy nghĩ của người đàn ông trước mắt này? Người phụ nữ như thế nào mới có thể nắm chắc tâm sự người đàn ông này? Sẽ có người phụ nữ như vậy sao? Nhớ tới nụ cười vô câu vô thức trong điện thoại buổi sáng, cô không nhìn được gì, người phụ nữ kia có phải là. Trịnh Huân hay không?

Khi nghĩ tới những việc này, Tô Diệp cũng không có ý tứ chua xót gì, trong lòng cô biết, mình và Đỗ Hành không thể nói là tình yêu, dù sao hai người đăng ký kết hôn, về sau phải vĩnh viễn ở chung với nhau. Cánh cửa của mình vô cùng non nớt, mình không có cách nào bảo vệ mình, cho nên anh nhất định phải sống ở dưới cánh tay người đàn ông này. Mà người đàn ông đấy. Tô Diệp cúi đầu, lặng lẽ nhớ lại đôi câu vài lời mà cô tình cờ nghe được trước kia.

Bỏ qua tài sản kếch xù mà Tô Diệp thừa kế sang một bên, khi còn sống cha của Tô Diệp có 30% cổ phần ở công ty Đỗ Hành, mà Đỗ Hành mình cũng chỉ có 45% mà thôi. Chỉ có Đỗ Hành được hưởng 30% cổ phần mà Tô Diệp thừa kế, anh mới có quyền uy tuyệt đối giữa các thành viên hội đồng quản trị.

Khi cha mẹ của Tô Diệp vẫn còn sống thì Tô Diệp còn là một thiếu nữ ngây thơ, cô cũng từng mơ ước tình yêu tốt đẹp mà trong sách nói đó. Chỉ là đây tất cả theo cha mẹ Tô Diệp rời đi mà sẽ không bao giờ nhớ

tới nữa, đối với cô gái nhỏ tuổi có tài sản hàng tỉ, tình yêu đơn thuần quá mức xa xỉ, cô chỉ cần an ổn vượt qua cuộc đời này.

Đỗ Hành ngẩng đầu lên từ trong tờ báo, chăm chú nhìn vợ của mình ở trước mặt, khẽ cười một tiếng hỏi: “Hôm nay em luôn nhìn anh sao?”

Đỗ Hành đã qua 30 một chút, chính là tuổi phong nhã hào hoa, còn nữa bộ dạng của anh vốn anh tuấn, chỉ vì bình thường anh quá mức lạnh lùng thâm trầm mà làm cho người ta có cảm giác nặng nề. Hôm nay anh mang theo nụ cười khẽ nhìn vợ mình, ngược lại giống như gió xuân thổi qua trời đông giá rét, làm cho lòng người sinh lòng say mê.

Tô Diệp nhớ tới suy nghĩ của mình buổi sáng, chính mình cũng cười khẽ, chỉ là cũng không trả lời. Thật ra thì cô cũng hiểu, Đỗ Hành cũng không thật sự muốn câu trả lời của cô.

Đỗ Hành thấy bộ dạng Tô Diệp cười, dứt khoát buông tờ báo xuống, ý bảo Tô Diệp ngồi ở bên cạnh mình. Tô Diệp nhìn sang người giúp việc dọn dẹp bên cạnh, có chút ngượng ngùng.

Đỗ Hành khẽ “Khụ” một tiếng, người giúp việc rất hiểu chuyện mà lui xuống.

Tô Diệp nhẹ nhàng đứng lên, ngồi ở bên cạnh Đỗ Hành, Đỗ Hành giơ tay lên vòng qua ôm cô, khàn khàn hỏi: “Em có muốn đi chơi hay không? Hay là đi dạo phố?”

Tô Diệp lắc đầu: “Không cần.”

Vật dụng cần thiết trong nhà hằng ngày tự có bà Trần quan tâm, mà quần áo bình thường của cô cũng có người đưa lên định kỳ, cô không cần đi chơi, càng không cần đi dạo phố.

Hiển nhiên Đỗ Hành cũng không biết hai vợ chồng phải làm những gì vào chủ nhật, cho nên anh giơ tay giúp cô vén vén tóc phía sau hỏi: “Mới vừa rồi em nghĩ gì thế?”

Tô Diệp tựa vào trên bả vai anh, suy nghĩ một chút mới cẩn thận trả lời: “Em nghĩ tới cha mẹ em.”

Đỗ Hành nghe thế, nhíu mày nói: “Nhớ ba mẹ em sao? Vậy nếu em muốn chúng ta đi thăm bọn họ một chút được?” Đỗ Hành nói thăm bọn họ, dĩ nhiên là mang theo Tô Diệp đi tảo mộ.

Tô Diệp lắc đầu một cái: “Thôi, em chỉ nhớ tới chuyện trước kia của họ thôi.”

“Chuyện gì?” Tô Diệp cũng không thích nói quá nhiều về chuyện của cha mẹ cô, khó được hôm nay Tô Diệp nhắc tới, Đỗ Hành thuận tiện hỏi thêm mấy câu.

Tô Diệp khẽ thở dài: “Không có gì á..., em chỉ nhớ đến hoa Lavender trồng trong sân nhà trước kia, cha sẽ mang mẹ đi tản bộ.”

Đỗ Hành vừa nghe cười: “Việc này dễ làm thôi, lát nữa anh cho người trồng hoa Lavender trong vườn nhà chúng ta, sau đó anh mang em đi tản bộ, có được hay không?”

Tô Diệp có một chút cảm động, khéo léo gạt đầu: “Được.”

Thật ra thì, kỳ thật trước kia trong vườn của nhà cô ngoại trừ hoa Lavender, còn có rất nhiều loài hoa khác. Trong lương đình nhà cô còn có một chiếc đàn Piano, sau khi mẹ đi tản bộ sẽ qua đó đánh đàn.

Chỉ là Tô Diệp dĩ nhiên không nhắc tới những việc này với Đỗ Hành.

Kể từ khi cha mẹ không còn, Tô Diệp chưa từng sờ qua đàn Piano.

4. Chương 4: Anh Hùng Khó Qua Ải Mỹ Nhân

Mặc dù Đỗ Hành cố gắng hết sức để làm Tô Diệp vui vẻ, nhưng rốt cuộc anh lại bận, vì vậy buổi sáng chủ nhật anh liền ngồi máy bay đi Mỹ.

Trước bữa trưa, Tô Diệp đọc sách một mình ở trong thư phòng trên lầu, cảm nhận ánh mặt trời chiếu vào từ cửa sổ, trong lòng lại nghĩ bây giờ Đỗ Hành đang làm cái gì, hẳn là đi gặp mặt Trịnh Huân, có lẽ hai người đang nói nói cười cười ăn bữa trưa đấy.

Đúng lúc này, Tô Diệp nghe được người giúp việc dưới lầu đi lên kêu: “Cô chủ, là điện thoại của ông chủ.”

Bình thường lúc Tô Diệp ở trường học bị Đỗ Hành bắt buộc nhất định phải mang theo điện thoại di động bên người, nhưng khi về đến nhà cô liền chẳng thèm mang theo, dù sao Đỗ Hành cũng có thể kiểm tra bất cứ lúc nào, không phải sao? Đỗ Hành cũng hiểu tính tình nhỏ của cô, vì vậy chủ nhật gọi điện thoại về nhà luôn gọi điện thoại trong phòng khách ở lầu dưới.

Tô Diệp nghe thấy, phờ phạc mà để sách trong tay ở một bên, tựa vào chỗ tựa lưng trên ghế sa lon bằng da lạnh nhạt nói: “Cô nói tôi hơi mệt, ngủ thiếp đi rồi.”

Người giúp việc hơi do dự một chút, nhưng vẫn gật đầu rồi đi xuống lầu.

Tô Diệp ngơ ngác nhìn ngoài cửa sổ, nghĩ lòng của người đàn ông này thật lớn, lớn như có thể chứa đựng bao nhiêu người phụ nữ đấy. Cũng may mà sau khi anh và hồng nhan tri kỷ gặp nhau còn nhớ đến mình đấy.

Chỉ chốc lát sau, người giúp việc đi lên, nhẹ giọng báo cáo với Tô Diệp, nói là ông chủ dặn dò lúc cơm trưa nhất định phải đánh thức cô chủ, nếu không lỡ giờ cơm thì không tốt đối với thân thể, còn nói muốn bà Trần giúp cô chủ thu thập xong hành lý, gần tối để tài xế đưa cô chủ đến trường học.

Những chuyện này đều làm theo thông lệ đã hơn một năm, thật ra thì hoàn toàn không cần Đỗ Hành dặn dò. Tô Diệp vừa gật đầu đồng ý lung tung ở một bên, vừa nghĩ Đỗ Hành nuôi mình thật sự cũng là mệnh khổ, quả thật giống như bà cụ nói dòng dài bình thường rồi.

Ban đêm, bà Trần cầm hành lý đã thu thập xong của cô, lưu luyến không rời nhìn cô nói: “Tiểu thư, ở trường học cô nhất định phải học cách tự chăm sóc mình.”

Sáu năm qua, bà Trần coi cô như con gái của mình mà chăm sóc. Trước kia bà kêu Tô Diệp là “Tiểu thư”, cho dù hôm nay Tô Diệp đã gả cho Đỗ Hành, thói quen này của bà vẫn không thay đổi.

Tô Diệp gật đầu cười nói: “Cháu biết rồi.”

Thật ra thì cho dù ở trong trường học, Đỗ Hành cũng phái người chiếu cố cô, căn bản cô không cần bận tâm. Không nói đâu xa, một mình cô hưởng thụ ký túc xá xa hoa kia, đại học P trừ Tô Diệp ra còn ai có đãi ngộ này đây?

Tài xế chuẩn bị xong rất nhanh, bà Trần giao hành lý cho tài xế, tài xế tự mình bỏ vào khoang sau xe, Tô Diệp lên xe ở giữa những lời dặn dò tha thiết của bà Trần.

Xe chậm rãi lái ra khỏi vườn nhà họ Đỗ, tâm tình Tô Diệp có chút phấn khởi.

Lại có một một tuần tự do.

==== =====

Tô Diệp chọn môn học chính ở trường học là quản lý doanh nghiệp. Lúc lựa chọn chuyên ngành, Đỗ Hành hỏi ý kiến Tô Diệp, Tô Diệp không có ý kiến gì. Đỗ Hành suy nghĩ một chút, tự chủ trương chọn văn học chọn nghệ thuật cho cô, bởi vì Đỗ Hành nhớ mơ hồ mẹ Tô Diệp chính là nghệ sĩ chuyên nghiệp. Ai biết Tô Diệp nghe xong thì tâm tình sa sút rất lâu, cuối cùng tự mình cầm bút tiện tay khoanh một vòng. Sau khi khoanh xong rồi, Đỗ Hành lại nở nụ cười: “Quản lý doanh nghiệp? Vợ à, em định về sau phụ xướng phụ tùy với anh sao?”

Tô Diệp cúi đầu xem xét, trợn tròn mắt nhìn một lúc lâu, cuối cùng nói rất ảm ức: “Vậy thì quản lý doanh nghiệp thôi.”

Đối với Tô Diệp mà nói, có thể tưởng tượng là cả đời cô cũng sẽ không giống như học sinh bình thường vì công việc vì sinh tồn mà phải bôn ba, đi học chuyên ngành gì đều là chuyện thêm gắm thêm hoa, đối với cô mà nói vốn không có quan hệ gì. Mặc dù lúc ấy Đỗ Hành cũng không cho là Tô Diệp sẽ thích chuyên ngành quản lý doanh nghiệp này, nhưng nhìn bộ dáng cô tức giận, cũng để cô tùy ý.

Buổi sáng Tô Diệp dậy sớm, đi căng tin ăn điểm tâm sáng một mình. Thời điểm cà phê cô nhìn thấy trong phiếu ăn cơm của mình còn lại ba ngàn đồng, trong lòng suy nghĩ cô nhớ tuần trước không còn nhiều như vậy, có lẽ bảo mẫu nạp thêm tiền ỉn thôi.

Về ăn cơm chuyện này, Tô Diệp từng đấu tranh qua, cô cảm thấy mình rõ ràng ở trường nên liền muốn thử nghiệm sinh hoạt ở trong trường học. Ban đầu Đỗ Hành cũng không đồng ý, anh cho là Tô Diệp nên gia tăng dinh dưỡng, nhưng mà sau khi anh tự mình đến đại học P khảo sát qua, phát hiện trừ căng tin lớn đại học P còn có nhiều nhà ăn nhỏ, tuy thức ăn bên trong bình thường nhưng mùi vị còn có thể chấp nhận, vì vậy cuối cùng đồng ý Tô Diệp ăn cơm ở trường học, chỉ là điều kiện tiên quyết là nhất định phải nạp cho phiếu ăn cơm của Tô Diệp nhiều tiền chút.

Tô Diệp xếp hàng mua một ly sữa đậu nành và hai cái bánh bao, sau khi quét mắt qua bắt đầu tìm chỗ ngồi. Thế nhưng bây giờ chính là giờ cao điểm, khắp nơi đều là người, trong khoảng thời gian ngắn cô lại không tìm được vị trí trống. Lúc cô đang hết nhìn đông tới nhìn tây, có một giọng nói của nữ sinh hô lên: “Tô Diệp, tới đây ngồi bên này.”

Tô Diệp kinh ngạc quay đầu đi, chỉ thấy một cô gái mặc quần áo thể thao màu đỏ đô khoát tay về phía mình. Cô không biết cô gái này, vì vậy kinh ngạc chỉ chỉ chính mình, người ta thực sự gọi mình sao?

Cô bé áo đỏ đó cười đến mức cực kỳ rực rỡ: “Đúng là mình đang gọi cậu, không phải cậu gọi là Tô Diệp sao? Quản lý doanh nghiệp lớp 701?”

Tô Diệp gật đầu một cái, đi về phía cô gái này, cô nhìn thấy bên cạnh cô gái có một chỗ ngồi trống, vì vậy sau khi cảm ơn cô gái đó, để đĩa xuống, rồi ngồi vào chỗ.

Cô gái vừa ăn hoành thánh vừa tự giới thiệu mình với Tô Diệp: “Tên

mình là Dương Kỳ Kỳ, hai chúng ta cùng một lớp, tuần trước đi học mình ngồi phía sau cậu.”

Tô Diệp cũng không thói quen có người vừa ăn cơm vừa nói chuyện với mình, chỉ là Dương Kỳ Kỳ này cho cô một loại cảm giác mới lạ, thật ra thì cô rất ít khi tiếp xúc với con gái cùng lứa. Cô lập tức mỉm cười gật đầu, dịu dàng nói: “Cảm ơn chỗ ngồi của cậu, rất hân hạnh được biết cậu.”

Cô nói ra lời này, Dương Kỳ Kỳ bật cười phốc xích một tiếng, ngược lại Tô Diệp cười đến có chút không hiểu. Lúc này Dương Kỳ Kỳ đã ăn hoành thánh xong, cầm khăn giấy tùy tiện lau miệng, lúc này mới đỉnh đạc nói: “Tô Diệp, nhìn cậu giống như nhà ngoại giao vậy, đáng vẻ thật nghiêm túc!”

Tô Diệp nghe vậy, chính mình cũng mỉm môi cười.

Dương Kỳ Kỳ thấy Tô Diệp vừa mới bắt đầu ăn, liền muốn chờ cô, nói trở về cùng đi đi học. Trong quá trình ăn cơm, Dương Kỳ Kỳ nói rất nhiều chuyện đùa, ví dụ như bạn học ở ký túc xá của họ như thế nào, thầy cô như thế nào, cùng với bạn học nào hơi đẹp trai trong lớp, người nào đang theo đuổi người nào. Tô Diệp ở trường học một năm, nhưng chưa từng có nghe qua những thứ này, cô nghe được kinh ngạc mở to ánh mắt sáng ngời nhìn Dương Kỳ Kỳ, gần như quên mất uống sữa đậu nành.

Ăn cơm xong, Dương Kỳ Kỳ phải đi về ký túc xá lấy sách vở, mà Tô Diệp lại đeo túi sách, vì vậy Dương Kỳ Kỳ liền muốn mời Tô Diệp cùng nhau trở về ký túc xá. Tô Diệp chưa từng vào ký túc xá nữ nên có chút tò mò, mà Dương Kỳ Kỳ vừa nhiệt tình muốn mời, vì vậy liền đi theo.

Dĩ nhiên ký túc xá nữ yêu cầu kiểm tra chứng minh khi ra vào, Tô Diệp không có, thật may là Dương Kỳ Kỳ cơ trí che giấu, lúc này Tô Diệp mới thuận lợi đi vào. Vào phòng của Dương Kỳ Kỳ, lúc này cô mới phát hiện ra trong ký túc xá có bốn giường đệm, đều là giường tầng, trên giường có một cái bàn. Trên bàn bày đầy sách cùng với các loại đồ chơi lông nhung, khung ảnh, mà bên cạnh cái thang leo lên giường là giá áo treo kín quần áo đủ loại, thậm chí có cả áo lót và quần lót.

Tô Diệp nhìn thấy trong lòng thầm giật mình, chỉ là cô lẽ phép khiến cho cô không lộ ra chút nào, chỉ là cười nhạt một tiếng chào hỏi cùng ba nữ sinh khác trong ký túc xá.

Trong phòng hiện tại trừ Dương Kỳ Kỳ còn có hai nữ sinh khác, hai nữ sinh này cũng là học sinh trong lớp của họ, thật ra thì họ đều biết Tô Diệp, nhưng các cô cảm thấy Tô Diệp là con nhà có tiền, hơn nữa rất đặc biệt ở trong trường học, bình thường chưa bao giờ qua lại với các cô, cho nên cảm thấy Tô Diệp có chút

thanh cao và khó tiếp cận. Lần này họ thấy Dương Kỳ Kỳ lại dẫn Tô Diệp vào ký túc xá của mình, cũng cười chào hỏi.

Lúc này cách giờ đi học còn hơn 10 phút đồng hồ, bình thường mấy nữ sinh cực ít có cơ hội nói chuyện ban đêm nên họ vừa thu dọn đồ đạc vừa nói chuyện với Tô Diệp bên cạnh, họ tò mò hỏi Tô Diệp về ký túc xá tư nhân, hỏi cách trang trí nơi đó như thế nào, lại oán trách ký túc xá chỗ mình ngay cả máy điều hòa nhiệt độ cũng không có, mùa hè ở quá nóng.

Dương Kỳ Kỳ rất hả hê vì Tô Diệp là do mình mời đến, vì vậy liền giựt giây nói lát nữa hết giờ học đi tham quan ký túc xá của Tô Diệp. Tô Diệp thấy mấy nữ sinh này cũng thật đáng yêu, nghĩ tới nếu họ tò mò, vậy hãy để cho họ đến phòng của mình chơi một chút đi, vì vậy liền đồng ý.

Rất nhanh đến giờ đi học, bốn nữ sinh riu ra riu rít đi học, dĩ nhiên mấy nữ sinh khác lấy Tô Diệp làm trung tâm, đề tài xoay quanh đảo quanh như cũ. Thật ra thì Tô Diệp đã sớm quen trở thành tiêu điểm của mọi người, chỉ là từ trước đến nay cô đều mỉm cười, hiện tại đối mặt với những nữ sinh đơn thuần này, cô cảm giác rất mới mẻ, tự nhiên liền buông lỏng phòng bị trong lòng, cười rộ lên với họ.

Đến khi vào học, thế nhưng bên môi cô mỉm cười như cũ, cô nghĩ thật ra thì cuộc sống ở ký túc xá đại học rất thú vị, mình chưa từng có cơ hội tham gia, thật sự có chút đáng tiếc. Vừa nghĩ nếu như mình xin đến ký túc xá tập thể, đoán chừng Đỗ Hành sẽ hết sức phản đối chứ? Lại một tiết học qua đi, cô quá chuyên tâm nghĩ tới tâm sự của mình, giảng viên nói cái gì cũng không nghe lọt.

Trong giờ nghỉ giữa giờ, mấy nữ sinh bên cạnh cười đến mức như tên trộm, Dương Kỳ Kỳ càng nháy mắt ra hiệu để Tô Diệp nhìn về phía sau. Tô Diệp không hiểu, quay đầu nhìn phía sau, lại thấy một nam sinh ngồi phía sau đang nhìn mình chăm chú. Lúc đầu cô cũng không phản ứng kịp, sau đó mới giật mình, nam sinh này nhìn rất quen mắt, giống như nam sinh cứu cô khỏi bị bóng đập trúng thứ Sáu tuần trước đấy.

Tô Diệp bị ánh mắt nam sinh này nhìn chăm chăm như vậy, trong lòng âm thầm có chút không thoải mái, nhưng vẫn nở nụ cười với anh ta, sau đó quay đầu lại cầm sách lên đọc.

Trong mấy nữ sinh có một cô gái mặt tròn, cười híp mắt rất đáng yêu, tên là Đồng Thiên, Đồng Thiên tiến tới trước mặt Tô Diệp cười nói: “Mình thấy Thạch Lỗi coi trọng cậu rồi!”

Những người khác cười, Dương Kỳ Kỳ trêu ghẹo Đồng Thiên: “Thạch Lỗi đặc biệt đến lớp chúng ta học là vì Tô Diệp, không biết có bao nhiêu nữ sinh tan nát cõi lòng đây, mình thấy trong lòng Đồng Thiên của chúng ta là khổ sở nhất!” Đồng Thiên vẫn thăm thẳm nhìn Thạch Lỗi, mấy nữ sinh trong ký túc xá đều biết chuyện này.

Tô Diệp cười lắc lắc đầu: “Mình cũng không biết anh ta, anh ta đến lớp học là vấn đề của bản thân anh ta, có quan hệ gì với mình?”

Tô Diệp nói như vậy, làm mấy nữ sinh đều cười rộ lên, nếu như Thạch Lỗi nghe được, đoán chừng bực chết.

Trong quá trình mấy nữ sinh nói chuyện phiếm tiếp theo, Tô Diệp biết Thạch Lỗi vô cùng ưu tú ở trường học này, là Chủ tịch Hội Học Sinh. Hoàn cảnh gia đình cũng rất đặc biệt, cha anh là quản lý cao cấp của một công ty nào đó, mẹ là giáo sư của trường đại học này. Anh học công nghệ thông tin, bây giờ đã năm tư, sang năm sẽ tốt nghiệp, lúc này đang tìm việc làm nữa. Tất cả nữ sinh cảm thấy, bây giờ là thời điểm mấu chốt của Thạch Lỗi, thế nhưng lúc này Thạch Lỗi đặc biệt lên lớp học vì Tô Diệp, nhất định là tuần trước anh hùng cứu mỹ nhân vừa thấy đã yêu rồi.

Tô Diệp hiểu mình là người đã kết hôn từ lâu rồi, dĩ nhiên là không có khả năng với Thạch Lỗi. Còn nữa, bất kể là cha cô hay chồng cô, đều là người đàn ông trưởng thành và thành công, cô tiếp xúc đã lâu, tự nhiên cảm thấy đàn ông trên đời này đều phải như vậy. Đối với chàng trai Thạch Lỗi vừa mới tốt nghiệp đại học này, cô cảm thấy quá ngây thơ rồi.

Sau khi kết thúc tiết học, mấy nữ sinh thu dọn đồ đạc, họ muốn cùng đi thăm quan phòng của Tô Diệp. Trong lúc các cô đi tới cửa phòng học, Thạch Lỗi đi tới.

Mọi người thấy Thạch Lỗi tới đây, cũng lặng lẽ nhìn về phía Tô Diệp, mà mặt của Đồng Thiên đỏ lên, căn môi nhìn về phía Thạch Lỗi.

Thạch Lỗi đi tới trước mặt Tô Diệp, vóc dáng Thạch Lỗi rất cao, giống như che phủ mấy nữ sinh ở dưới bóng dáng của anh, vì vậy xung quanh lập tức yên tĩnh lại, những bạn học cùng khoa khác đều nhìn sang.

Tô Diệp lúng túng ở bên trong, bình tĩnh nở nụ cười với Thạch Lỗi đang đi tới: “Xin chào, chuyện thứ Sáu tuần trước, cảm ơn anh.”

Thạch Lỗi vốn chuẩn bị rất nhiều lời muốn nói, ai biết Tô Diệp người ta lên tiếng trước, trên mặt anh ửng lên sắc hồng đáng ngờ, do dự một chút rồi cuộc bắn ra một câu: “Không có gì.”

Mấy nữ sinh nhìn nhau, đều cười trộm, bạn học vây xem cách đó không xa cũng đều cười rộ lên.

Thạch Lỗi trốn mắt nhìn mấy người anh em đang vây xem bên cạnh một cái, rồi cuộc anh hắng giọng một cái rồi làm lại từ đầu: “Tô Diệp, buổi trưa hôm nay, anh muốn mời em ăn cơm, có thể không?”

Thạch Lỗi nói thẳng, bạn học cười trộm lại yên tĩnh lại, tất cả mọi người đưa ánh mắt đặt ở trên người Tô Diệp.

Tô Diệp nở nụ cười hoàn mỹ nhất, lễ phép nói: “Cảm ơn anh đã mời tôi ăn cơm, chẳng qua là buổi trưa hôm nay tôi còn có việc, cũng không làm phiền anh mời ăn cơm rồi.”

Đây là cự tuyệt rõ ràng, bạn học vây xem có người tiếc hận thay Thạch Lỗi, có người vui vẻ khi thấy vở kịch này biến hóa. Dù sao trai đẹp muốn mời mỹ nữ ăn cơm, nếu như quá thuận buồm xuôi gió, bọn họ cũng không có kịch hay để xem.

Thạch Lỗi còn muốn cố gắng tiến một bước, chỉ là Tô Diệp cũng không cho anh cơ hội, cô trực tiếp cười mấy nữ sinh đối với bên cạnh rồi nói: “Không phải các cậu muốn tới chỗ của mình chơi sao? Chúng ta đi nhanh lên đi?”

Dương Kỳ Kỳ nhìn ra Tô Diệp cũng không có thiện cảm đối với Thạch Lỗi, liền đỡ lời Tô Diệp, trực tiếp hô: “Đi a đi a, chúng ta đi chơi thôi.”

Tô Diệp cười nói với Thạch Lỗi: “Tôi còn có chuyện, phải đi trước, hẹn gặp lại.”

Thạch Lỗi nhìn mấy nữ sinh vây quanh Tô Diệp cười nói rồi đi, anh đứng tại chỗ nhìn một lúc lâu. Mấy bạn học nam vây xem bên cạnh, có mấy người là anh em quan hệ không tệ với anh, lúc này tiến lên ôm cổ anh nói: “Người anh em, thôi đi, lai lịch Tô Diệp này không tầm thường, nghe nói nhà cô rất giàu có, ở ký túc xá cũng là ký túc xá tư nhân đấy. Loại nữ sinh này, coi như theo đuổi được cũng không hề huệ, bạn rợn cực kì.”

Nhưng Thạch Lỗi vẫn nhìn bóng lưng Tô Diệp rời đi, cũng không nói chuyện.

Một người khác anh em vỗ bả vai Thạch Lỗi cảm thán: “Đây thật là anh hùng khó qua ải mỹ nhân, mình thấy từ lúc tên tiểu tử này bắt được quả bóng thì bắt đầu gặp hạn.”

5. Chương 5: Anh Tin Chắc Mình Không Sai

Buổi chiều thứ tư, Tô Diệp không có lớp, vì vậy liền đến ký túc xá của Dương Kỳ Kỳ chơi. Hôm nay Tô Diệp phát hiện mấy bạn học nữ này thật thú vị, hồn nhiên chân chất hơn so với đám con gái bạn bè của em họ Đỗ Hành, mà mấy người bạn học nữ cũng phát hiện thật ra thì Tô Diệp chẳng những không có lạnh nhạt cao ngạo thanh cao như trong truyền thuyết, mà tính tình còn vô cùng ôn hòa mềm mại. Phá chương ngại này, rồi cuộc họ là những cô gái cùng lứa, mấy ngày đã thân quen, những thứ lễ phép lúc đầu biến mất, họ cũng bắt đầu đùa giỡn với Tô Diệp.

Hiện tại Tô Diệp hiểu được, phòng ký túc xá này có một nữ sinh đi làm ở bên ngoài quanh năm rất ít khi trở lại, cũng thường trốn tiết. Hai người khác ở phòng ký túc xá một là Đồng Thiên một là Từ Phán Phán. Đồng Thiên chính là người mặt tròn cười híp mắt thầm mến Thạch Lỗi, mà Từ Phán Phán lại là một cô gái tóc dài rất mơ mộng, nghe nói mẹ cô ấy bốn mươi tuổi mới sinh cô ấy, có thể nói là mong hơn nửa đời

người. Từ Phán Phán vô cùng thích truy đuổi, cô truy đuổi không phải ngôi sao bình thường, mà là những công ty gia đình nổi tiếng kia, nói trắng ra chính là nhóm tinh anh hô mưa gọi gió trên thương trường. Ngày nay Tô Diệp đang nghe mọi người thảo luận lát nữa lại đi nơi nào dạo phố mua quần áo, liền nghe thấy Từ Phán Phán cầm quyển tạp chí của cô ấy ở trên giường nói: “Mình cực kỳ thích bộ quần áo này, nếu như mà mình có tiền, nhất định mua cái này!”

Từ Phán Phán vừa nói chuyện, tất cả mọi người ngẩng đầu nhìn tạp chí trong tay cô, vì vậy Từ Phán Phán dứt khoát mở tạp chí ra ọi người xem.

Những người khác nhìn, cũng hỏi người phụ nữ này là ai vậy, Tô Diệp thấy lại không lên tiếng. Cô biết người phụ nữ này, chẳng những biết mà còn gặp qua.

Là Trịnh Huân, hồng nhan tri kỷ thân mật với chồng nhà cô, thân mật đến mức thời điểm đối phương gặp nhau với vợ vào buổi sáng thứ bảy cũng sẽ gọi điện thoại tìm người.

Mấy nữ sinh sôi nổi thảo luận thân phận của người phụ nữ này, nói người phụ nữ này có bối cảnh chính trị, phải là quan nhị đại, nào là bạn học trước kia, đại khái tám chín năm trước tốt nghiệp từ khoa luật của trường cô (TD) đi ra, bây giờ đã là luật sư nổi tiếng trong nước. Sau khi mọi người hâm mộ một phen, Từ Phán Phán bắt đầu xoá nạn mù chữ ọi người, quần áo cô ấy mặc trên người, là lễ phục Chanel kiểu mới của mùa thu năm nay, giá trị xa xỉ, tiếp đó lại bắt đầu xoá nạn mù chữ túi xách trên tay cô ấy và dây chuyền, từng cái đều là hàng hiệu, kim quang lấp lánh.

Tô Diệp cúi đầu không nói lời nào, hình như từ nhỏ Trịnh Huân và Đỗ Hành lớn lên trong một đại viện, coi như là thanh mai trúc mã đi? Trịnh Huân rất ưu tú, dọc theo đường đi dựa vào thực lực của mình mình vượt mọi chông gai, hôm nay cũng coi là một nữ cường nhân. Người phụ nữ như vậy, trang phục hàng hiệu cao cấp thế giới cũng tùy ý cho cô ấy chọn, ở Trịnh Huân xem ra phải là chuyện đương nhiên, nhưng hiển nhiên cô ấy không biết mình được mấy tiểu sư muội không biết việc đời hâm mộ chảy nước miếng đấy.

Một nhóm người đang nói chuyện, tiếng chuông điện thoại thanh thúy của Tô Diệp vang lên, Tô Diệp với tay cầm vừa nhìn, không ngoài dự đoán chính là tin nhắn của Đỗ Hành.

“Buổi sáng hôm nay anh về nước, buổi tối chúng ta cùng nhau ăn cơm.” Đây là tin nhắn của Đỗ Hành, giọng điệu không thể nghi ngờ.

Mấy nữ sinh bên cạnh thấy Tô Diệp đang học tin nhắn, rồi rít cười nói: “Tô Diệp, ai vậy?”

Dương Kỳ Kỳ một bên nói giỡn: “Ngày hôm qua còn có người hỏi thăm số điện thoại của Tô Diệp đấy, mình đoán là Thạch Lỗi đó nhờ người tới đây hỏi thăm, mình không nói cho anh ấy biết.”

Tô Diệp mím môi cười nói: “Người trong nhà mình gửi tin nhắn, bảo tối nay mình về ăn cơm.”

====

Đây là một nhà hàng vô cùng vắng vẻ bí ẩn ở thành phố B. Chỉ sợ người đời không biết nhà hàng khác với bình thường, nhà hàng này khiêm tốn giấu mình ở trong một ngõ hẻm gạch xanh cũ, nếu như không phải là khách quen dẫn theo, người bình thường rất khó tìm tới chỗ này .

Cửa sổ gián giấy lụa mỏng màu xanh, chuyên gia thủ công điêu khắc ra song cửa sổ, bàn ghế gỗ tử đàn, cùng với khúc đàn cổ Bình Sa Lạc Nhạn xoay quanh ở bên tai, khắp nơi khiến cho nhà hàng này lộ ra hơi thở phong cách cổ xưa nồng đậm. Tô Diệp được tài xế đón qua, khi cô đến nơi này, Đỗ Hành đang ngồi ở một chỗ gần cửa sổ, cầm một phần tài liệu thật dày trong tay để đọc.

Nhìn thấy Tô Diệp tới đây, anh cất tài liệu, ý bảo Tô Diệp ngồi xuống, cũng gọi nhân viên phục vụ bắt đầu mang thức ăn lên.

Tô Diệp cúi đầu nhìn giá bút tử đàn để trên bệ cửa sổ, nhẹ giọng hỏi: “Không phải anh nói muốn ở nước Mĩ hai tuần lễ ư, sao hôm nay lại về rồi hả?”

Đỗ Hành nhú mày: “Thế nào, không muốn anh trở lại?”

Tô Diệp cười: “Không có, em chỉ khó hiểu thôi!”

Tiếng cười của cô mang theo vài phần nũng nịu ngọt ngào, cái này ít có, điều này làm cho trong con người của Đỗ Hành nở rộ vui sướng và cưng chiều nhân nhật.

Đỗ Hành giơ tay lên, cách cái bàn khẽ vuốt ve gương mặt của cô, nhỏ giọng nói: “Tối nay ở với em một đêm, ngày mai anh liền đi, đi thành phố S.”

Tô Diệp gật đầu một cái: “Được. Vậy lát nữa chúng ta về nhà sao?”

Đỗ Hành lắc đầu: “Không về, anh mua một khách sạn ở gần đây, cách trường học của em rất gần.” Giọng nói của anh trầm thấp dần dần mang theo mấy phần khàn khàn.

Nếu như tối nay còn phải trở về nhà họ Đỗ mà nói, vậy hiển nhiên thời gian quá ít, hơn nữa ngày hôm sau Tô Diệp đi học cũng sẽ rất gấp.

Tô Diệp hiểu ý tứ của Đỗ Hành, ngoan ngoãn gật đầu, cô hiểu, nói khó nghe chút, thật ra thì chính là chồng cô làm việc tịch mịch cô đơn, muốn cô tới đây bồi một đêm chứ sao.

Thức ăn đưa lên rất nhanh, thức ăn nơi này đều là món ăn cung đình nhà Thanh trước kia, Đỗ Hành biết dạ dày của Tô Diệp, giờ coi như thanh đạm, hai người lặng lẽ ăn xong rồi. Trong bữa tiệc thảnh thơi Đỗ Hành hỏi Tô Diệp chuyện ở trường học, dĩ nhiên lấy được câu trả lời rập theo khuôn khổ.

Bình thường Đỗ Hành đã hỏi còn chưa tính, chỉ là lần này, thế nhưng Đỗ Hành ngưng mắt nhìn Tô Diệp vui đầu ăn cơm, dịu dàng hỏi: “Anh nghe nói có một nam sinh muốn theo đuổi em sao?”

Tô Diệp không kịp phản ứng, trên thực tế trong lòng cô thật đúng là không coi Thạch Lỗi đó là người theo đuổi, vì vậy lập tức sợ run.

Đỗ Hành thấy vậy, tiện tay dùng chiếc đũa gấp lên một miếng cá Vũ Xương hấp, giống như lơ đãng nhắc tới: “Anh cũng là nghe người ta thuận miệng nói đến, hình như là muốn mời em ăn cơm.”

Tô Diệp hiểu được trong miệng anh nói là Thạch Lỗi, nghe giọng nói của Đỗ Hành như không thêm để ý chút nào, đột nhiên cảm thấy buồn cười, thế nhưng phớt lờ một tiếng cười.

Trên đũa vẫn đang kẹp miếng cá Vũ Xương hấp, xem kỹ rồi ngẩng lên đầu nhìn Tô Diệp: “Em cười cái gì?”

Tô Diệp quan sát anh: “Anh cho người ta theo dõi em giám sát em, sau đó đổ mắt chờ mong từ nước Mỹ đã chạy về, chẳng lẽ chính là vì chuyện này sao?”

Trong con người tĩnh mịch của Đỗ Hành có một tí mơ hồ nhếch nhác, chỉ là tia nhếch nhác này thoáng qua rồi biến mất, anh ôn hòa cười nhìn cô vợ nhỏ của mình, dùng ánh mắt nhẹ nhàng nhìn Tô Diệp: “Sáng nay công ty trong nước có việc gấp cần anh tới xử lý, cũng là vừa rồi gọi điện thoại đến trường học mới nghe dì Đường nói chuyện này.” Dì Đường là bảo mẫu quét dọn vệ sinh ký túc xá giúp Tô Diệp, thảnh thơi Đỗ Hành sẽ gọi điện thoại cho cô hỏi thăm Tô Diệp tình huống ở trường học.

Tô Diệp “A” một tiếng, tạm thời tin, vô tình nói: “Người kia cũng chỉ là đùa giỡn thôi, đều là một trường học, ồn ào lên nói muốn mời em ăn cơm, có gì ghê gớm đâu. Anh cũng ăn cơm với người ta mỗi ngày, em cũng không nói gì.”

Đỗ Hành nhìn dáng vẻ cầu thả của Tô Diệp, biết cô không để trong lòng, lập tức cũng cười: “Em lại nói đến trên người anh, anh và em không giống nhau.”

Lời kế tiếp, Tô Diệp có chút không thích nghe, dẫu môi nói: “Được, em hiểu, anh phải làm việc, phải xã giao, em hiểu.”

Đỗ Hành thấy cô nói như vậy, liền không nhắc lại, anh thấy Tô Diệp cũng ăn no, liền ngoắc tay để nhân viên phục vụ lấy hóa đơn ra. Sau khi ký từng chữ, anh đứng dậy mang theo Tô Diệp rời đi.

Đỗ Hành mở vẫn là chiếc xe Bentley kia, anh lái xe rất ổn định, mà anh đặt trước ở khách sạn kia quả nhiên rất lâu, chỉ là một phút đồng hồ, đã đến trước cửa khách sạn.

Hai người trước sau xuống xe, Đỗ Hành giao chìa khóa xe cho em trai nhỏ ở bãi đậu xe, sau đó nắm tay Tô Diệp tiến vào đại sảnh chờ lên tầng. Khách sạn này ở thành phố B cũng là số một số hai rồi, có một số người ngoại quốc đến thành phố B liền thích ở khách sạn này. Lúc Đỗ Hành dẫn Tô Diệp chờ thang máy,

liền nhìn đến một người nước ngoài ôm một cô gái còn trẻ tuổi nhưng mặc sườn xám diêm dúa lờ lệt đang đợi thang máy.

Một âm thanh “Leng keng” vang lên, thang máy mở ra, Đỗ Hành Tô Diệp đi vào, người nước ngoài và cô gái trẻ tuổi cũng đi vào. Đỗ Hành quét thẻ, sau đó nhấn tầng mười chín, người nước ngoài cũng quét thẻ, cô gái trẻ tuổi vội vàng nhấn tầng mười ba.

Thang máy từ từ đi lên, Tô Diệp mắt nhìn mũi mũi nhìn tâm, không nhìn tới cánh tay của người nước ngoài này bao quanh ở thắt lưng của cô gái trẻ tuổi, hình như trên cánh tay rất nhiều lông. Đỗ Hành cười, nắm lấy tay Tô Diệp.

Lúc này người nước ngoài cũng chú ý tới Tô Diệp, trong ánh mắt của anh ta toát ra kinh ngạc, trong miệng phát ra tiếng than thở không rõ ràng, chỉ nhìn chăm chăm mặt của Tô Diệp. Tô Diệp chán ghét nhíu mày, dựa sát vào Đỗ Hành mấy phần. Đỗ Hành cảm thấy người nước ngoài vô lễ, an ủi vỗ vỗ sau lưng của Tô Diệp, đồng thời ánh mắt tựa như bằng bắn về phía người nước ngoài kia.

Cô gái trẻ tuổi hẳn là cũng trên dưới hai mươi tuổi, nhưng mặt mày quyến rũ mười phần, cô giống như cảm thấy cái gì, không chút kiêng kỵ quan sát Tô Diệp. Tô Diệp nhận thấy được ánh mắt của cô ta, ngẩng đầu liếc nhìn, bốn mắt nhìn nhau, rõ ràng trong mắt cô gái trẻ tuổi có xem thường và cười nhạo, hoặc là tự giễu.

Tô Diệp cảm thấy không giải thích được, trong lòng thầm buồn bực sao gặp phải một đôi như vậy.

Chỉ là thật may là tầng mười ba đến rất nhanh, người nước ngoài kiêng kỵ ánh mắt của Đỗ Hành, tham luyến nhìn Tô Diệp một lần cuối cùng, ôm cô gái trong ngực ra khỏi thang máy.

Tô Diệp mím môi rất không vui mừng, Đỗ Hành hừ lạnh một tiếng về phía bên ngoài thang máy, mặt đen lại khắc ra hai chữ: “Tên cận bã.”

Tô Diệp nhớ tới ánh mắt của cô gái kia, không khỏi tò mò: “Tại sao cô ta nhìn em như vậy?”

Đỗ Hành ngơ ngẩn, dĩ nhiên Đỗ Hành hiểu.

Cô bé này xem ra không phải làm chuyện đứng đắn, ngủ cùng với loại người nước ngoài đó. Cô ta chính là người như vậy, thấy Tô Diệp như vậy nên sinh ra bực bội nồng đậm, cô gái trẻ tuổi bị người Tây nắm tay đi vào khách sạn thể kia, dĩ nhiên là suy bụng ta ra bụng người nghĩ sai.

Những thứ này nhưng mà lời nói Đỗ Hành tự nhiên không có nói cho Tô Diệp, nếu như nói cho cô biết cái này, cô không buồn mình mới rất lạ đấy.

Lúc này thang máy đến tầng mười chín, Đỗ Hành cười dắt tay Tô Diệp đi ra ngoài, vừa đi vừa nói: “Có thể tâm tình cô ta không tốt.”

Tô Diệp càng không hiểu hơn, không hiểu nhún nhún lỗ mũi, đi theo Đỗ Hành vào phòng.

Trong lòng Đỗ Hành vẫn đang suy nghĩ ánh mắt người nước ngoài kia nhìn Tô Diệp.

Anh âm thầm nghĩ, vốn là lúc ăn cơm tối, còn nghĩ có phải mình quản Tô Diệp quá nghiêm không, có phải nên buông tay đúng lúc hay không? Nhưng là hôm nay gặp cảnh ngộ trong thang máy, anh tin chắc mình không sai. Tô Diệp bé nhỏ của anh, đơn thuần như vậy đẹp đẽ thế này, cô đâu hiểu được lòng người bên ngoài hiểm ác. Mình cần phải ôm cô vào trong ngực giữ ở lòng bàn tay mới được, chỉ có như vậy, mới có thể tránh cho cô bị bên ngoài làm tổn thương.

6. Chương 6: Lưu Lại Mùi Hương Của Người Phụ Nữ Khác

Vào phòng đóng kín cửa, Đỗ Hành bật đèn trước tiên, ánh đèn sáng trong nháy mắt, Đỗ Hành cúi đầu nhìn Tô Diệp, ôm Tô Diệp vào trong ngực.

Anh ôm rất chặt, điều này làm cho Tô Diệp có chút thở không thông, cẩn thận kháng cự nói: “Buông ra. . . .”

Đỗ Hành mang theo nụ cười bên môi, khó chịu nói: “Không thả.”

Tô Diệp đột nhiên cảm thấy lúc này Đỗ Hành có một chút tính trẻ con, liền dùng sức hơi sức đẩy lồng ngực của anh: “Buông ra buông ra.”

Đỗ Hành lần này chẳng những không thả, dứt khoát một tay chặn ngang ôm lấy eo Tô Diệp, giữa lúc Tô Diệp giãy giụa thì thay đổi áo ngủ cho cô, mặc kệ tiếng kháng nghị của cô mà “ném” cô ở trên giường lớn mềm mại.

Dĩ nhiên Đỗ Hành cẩn thận không chế sức lực sẽ không ném Tô Diệp bị thương, chỉ có điều Tô Diệp cũng không biết, cô sợ đến mức khê gọi một tiếng, dùng sức bắt được cánh tay của Đỗ Hành không buông ra.

Đỗ Hành thấy kinh hoàng trong mắt cô, cũng biết hù đến cô, vội vàng cúi đầu hôn gương mặt và mắt của cô, dịu dàng dụ dỗ nói: “Ngoan, không sợ, anh chọc em chơi.”

Tô Diệp ủy khuất mím mím môi: “Anh thật xấu.”

Đỗ Hành khê cười một tiếng, vừa cười vừa hôn an ủi cái mũi của cô: “Lá gan nhỏ như vậy. . . .”

Tô Diệp cảm thấy mũi bị Đỗ Hành hôn qua ngứa ngứa, cô giơ tay lên vuốt vuốt, chợt nhớ tới rất nhiều năm trước.

Thật lâu trước kia, khi cha mẹ của cô còn sống thì hình như cha luôn đùa giỡn với mình như vậy, khi đó cô ngốc nghếch thét chói tai rồi nắm chặt bả vai của cha không dám thả. Sau lại cha liền hôn cô nói Tô Diệp là bảo bối chọc người thương yêu nhất trên đời này, cả đời cũng sẽ không ném con ngã.

Chỉ tiếc, sau đó cha mẹ bị tai nạn xe cộ, cha vẫn ném cô lại một mình mà rời khỏi.

Lỗ mũi Tô Diệp đau xót, trong mắt có một chút ướt át.

Đỗ Hành thấy cô lại khóc, cũng sợ hãi, vội vàng lau nước mắt cho cô: “Lá gan Tô Diệp của anh mà nhỏ như thế này, lại khóc, ngoan, không khóc.” Giọng anh trầm thấp ôn hòa khê dụ dỗ, giống như người đàn ông rất nhiều năm trước.

Tô Diệp thấy anh như vậy, cúi đầu không nói lời nào.

Đỗ Hành càng thêm lo lắng, nắm cằm của cô nâng lên cẩn thận xem kỹ: “Không sao chứ?”

Tô Diệp nháy nháy đôi mắt đăm lệ, nhìn Đỗ Hành khéo léo kêu một câu: “Chú Đỗ.”

Đỗ Hành nhất thời cương cứng một chút.

Lần đầu tiên Tô Diệp nhìn thấy Đỗ Hành là lúc chín tuổi, khi đó Đỗ Hành cũng đã hai mươi mốt tuổi rồi, so với Tô Diệp bây giờ vẫn lớn hơn hai tuổi. Tô Mộ Dung bảo Tô Diệp gọi Đỗ Hành là chú Đỗ, Tô Diệp liền ngọt ngào gọi một tiếng chú Đỗ. Sau này cha mẹ Tô Diệp qua đời, Tô Diệp đi theo Đỗ Hành, Tô Diệp vẫn gọi chú Đỗ Hành.

Mãi cho đến một ngày như vậy, Đỗ Hành mang theo Tô Diệp đi Mi kết hôn. Sau khi cử hành xong hôn lễ khiên tốn mà long trọng, Đỗ Hành nói, về sau không nên gọi anh là chú nữa, về sau anh chính là chồng của cô.

Lúc đó Đỗ Hành nói, khi là chú mà nói, sớm muộn cũng có một ngày muốn đưa cô cho người đàn ông khác, nhưng chồng có thể dắt tay của cô đi cả đời.

Từ sau khi đó, Tô Diệp sẽ không gọi lên chú Đỗ Hành.

Chỉ là Tô Diệp cũng không gọi tên gọi khác của Đỗ Hành, rốt cuộc nên gọi tên gì đây? Trực tiếp gọi Đỗ Hành? Tô Diệp không hạ miệng được. Gọi anh Đỗ? Quá ngu quá buồn nôn!

Trên thực tế, từ đó về sau, Tô Diệp cũng không gọi Đỗ Hành nữa. Dù sao Đỗ Hành cũng không cần xưng hô đặc biệt, Tô Diệp và Đỗ Hành nói chuyện, Đỗ Hành đương nhiên luôn biết đối tượng nói chuyện với cô là mình, không cần cái gì đặc biệt.

Vào giờ phút này, Tô Diệp chợt kêu Đỗ Hành một tiếng chú, tiếng chú này giống như lập tức kéo hai người về rất nhiều năm trước, kéo đến thời điểm Tô Diệp còn là một cô gái nhỏ chợt mất đi cha mẹ, kéo đến thời điểm Tô Diệp chín tuổi mặc váy công chúa màu trắng đánh đàn Piano.

Đỗ Hành trầm mặc một phen, rồi cuộc cười: “Đứa nhỏ ngốc, em bị giật mình.” Mặc dù anh cười, nhưng lại làm cho người ta không nhìn ra cảm xúc bên trong đôi mắt.

Tô Diệp vuốt vuốt lỗ mũi, nhỏ giọng nói: “Em chỉ nhớ tới cha em.”

Đỗ Hành nghe tiếng cô nhỏ như muỗi kêu, chợt có chút đau lòng, anh ôm Tô Diệp vào trong ngực giống như ôm một loại búp bê dễ vỡ, cúi đầu dịu dàng nói: “Anh sẽ chăm sóc em cả đời, vĩnh viễn sẽ không buông ra, em không cần sợ.” Anh dùng bàn tay thon dài khô ráo nhẹ nhàng sờ theo sợi tóc mềm mại của Tô Diệp.

Tô Diệp gật đầu một cái, tựa vào trên ngực anh, không nói thêm gì nữa.

Tô Diệp nghe nhịp tim mạnh mẽ mà quy luật của Đỗ Hành, từ từ nhắm mắt lại.

Thật ra thì cô hiểu, hôm nay mình chỉ có thể dựa vào, chỉ có lồng ngực này, cánh tay này, người này.

Đỗ Hành có thể vì mình chặn lại rất nhiều rất nhiều phiền toái và chướng ngại không cần thiết, chỉ có ở trong ngực Đỗ Hành, cô mới có thể sống vô tư không lo lắng gì, giống như. Như cha mẹ của cô vẫn còn sống ở trên thế giới này vậy.

Đỗ Hành an ủi vỗ về nhẹ sau lưng của Tô Diệp, anh cũng chợt nhớ tới chuyện lúc trước.

Thật ra thì lúc cha mẹ Tô Diệp còn sống, cơ hội tiếp xúc của anh và Tô Diệp cũng không nhiều, nói đến cùng Tô Diệp là cô gái nhỏ được vợ chồng nhà họ Tô nuông chiều ở nhà, trừ tình cờ gặp mặt, cô gái nhỏ này cũng rất ít gặp khách lạ. Nhưng thời điểm đó Đỗ Hành lại có ấn tượng vô cùng khắc sâu với cô gái nhỏ của nhà họ Tô này, đến nay anh vẫn nhớ tình cảnh lần đầu tiên nhìn thấy Tô Diệp, anh cảm thấy cô gái nhỏ nhà họ Tô này chính là thiên sứ từ trời cao hạ xuống nhân gian. Sợi tóc của cô mềm mại, gương mặt thanh tú, thân thể mảnh khảnh, mỗi một chỗ đều đẹp đến mức làm cho người ta gần như quên thở. Trong một khắc kia Đỗ Hành không nhận được cảm thán, ông trời bất công cỡ nào, có người giống như là thợ điêu khắc tùy ý vẽ ra, mà có người lại giống như là một bậc thầy nghệ thuật dùng hết tất cả tinh lực cần thận tỉ mỉ điêu khắc chế tác thành hoàn mỹ.

Về sau, thiên sứ nhỏ này mất đi chỗ dựa, anh rất may mắn, may mắn trước khi Tô Mộ Dung lâm chung lại giao Tô Diệp ỉn. Vì vậy, anh mới có khả năng thay thế cha mẹ của Tô Diệp, tiếp tục che chở cô gái nhỏ không nhiễm bụi trần này.

Anh nhớ, một đêm Tô Diệp mười bốn tuổi năm ấy, trận bão tố kinh lôi, Tô Diệp mặc đồ ngủ luống cuống đi đến phòng của anh, cô nói cô sợ, cô nói cô nhớ tới đêm cha mẹ chết kia. Một đêm kia, khi Đỗ Hành ôm thân thể nhỏ bé lạnh lẽo vào trong ngực thì anh biết rõ, đời này, vật nhỏ này, anh không buông ra.

Đỗ Hành cúi đầu, nhìn vật nhỏ nhắm mắt lại trong ngực.

Lông mi của cô rất dài, khi cô ngủ được không yên ổn thì lông mi này tựa như cánh bướm bình thường rung động nhẹ nhẹ, mà lúc này, này lông mi vẫn dính mưa móc.

Ánh mắt Đỗ Hành hơi tối, anh cúi đầu, hôn lên lông mi của cô lần nữa.

Tô Diệp nỉ non một tiếng, chôn đầu ở trong ngực Đỗ Hành không hề ra ngoài nữa.

Đỗ Hành giơ tay lên vuốt trán của cô phát: “Anh còn chưa tắm đấy.” Giọng nói anh đã khàn khàn, có hấp dẫn không nói ra được.

Tô Diệp giật giật ở trong lòng anh, ôm hông của anh không buông ra.

Đỗ Hành khe khẽ thở dài, từ bỏ giảng đạo lý với Tô Diệp lúc này: “Thật ra trước khi ăn cơm tối thì anh đã tắm rửa qua, chỉ là sáng sớm ngày mai em không cần ghét bỏ anh.”

Anh hiểu Tô Diệp, biết bây giờ nghe xong lời của cô..., ngày hôm sau không thể thiếu cô sẽ tính sổ sau, trách anh không tắm liền lên giường ngủ.

Tô Diệp tiếp tục chui ở trong ngực Đỗ Hành, rên rỉ một tiếng, từ chối cho ý kiến.

Đỗ Hành ôm cô, không để lại dấu vết ngã nằm trên giường, cẩn thận mà không kinh động Tô Diệp dưới tình huống, đắp chăn lên cho hai người.

Một đêm này, Đỗ Hành vẫn duy trì tư thế ôm Tô Diệp.

Tô Diệp rất nhanh liền ngủ thiếp đi, nhưng Đỗ Hành vẫn không ngủ.

Đỗ Hành đáng thương đối diện với trần nhà của khách sạn, nhìn vật nhỏ khiến người động lòng không dứt ở trong ngực, rục rịch góc đầu dậy muốn động lại chỉ có thể âm thầm kiềm chế.

==== =====

Ngày hôm sau, Tô Diệp sớm đã tỉnh.

Quả nhiên như Đỗ Hành đoán, Tô Diệp cau cái mũi nhỏ, lên án Đỗ Hành: “Tối hôm qua anh không tắm!”

Miệng Đỗ Hành giật giật, anh muốn nói không phải em cũng chưa tắm sao? Nhưng anh không dám nói, anh khẽ cười vừa nói: “Được, vậy bây giờ anh đi tắm.”

Ánh mắt của anh rơi vào trên áo ngủ của Tô Diệp bởi vì ngủ cả đêm mà nhiều nếp nhăn, áo ngủ này có chút lớn, cổ mịn trắng của Tô Diệp lộ ra. Đôi mắt của anh nhuộm màu thâm sâu: “Anh lập tức đi tắm, chắc bây giờ còn kịp.”

Tô Diệp dĩ nhiên hiểu ý tứ trong lời của anh, trừng mắt nhìn anh một cái, đứng lên xách theo quần áo tán loạn ở trên mặt thảm bên cạnh giường lớn đi tới phòng tắm.

Đỗ Hành nhìn thời gian, đã bảy giờ, anh phải bay lúc chín giờ sáng, thật ra thì anh thực sự không có thời gian làm gì với Tô Diệp nữa.

Khi Tô Diệp rửa mặt thay quần áo xong, sáng khoái tinh thần mà đi ra khỏi phòng tắm, thấy Đỗ Hành đang thu thập va li hành lý của mình.

Tô Diệp hổ thẹn trong lòng, tiến lên nói: “Em giúp anh dọn dẹp.”

Đỗ Hành thở dài: “Anh tự làm được.” Anh cảm thấy Tô Diệp đến giúp mình dọn dẹp, khả năng duy nhất là thêm phiền phức.

Tô Diệp tự biết mình, ngồi ở một bên nhìn Đỗ Hành dọn dẹp.

Một lát sau, Tô Diệp nhẹ nhàng nhú cái mũi nhỏ lại: “Em ngửi thấy được một mùi thơm.”

Ngược lại Đỗ Hành không để ý: “Mùi thơm? Có lẽ là mùi của khách sạn.”

Tô Diệp lắc đầu một cái: “Không phải vậy.” Ánh mắt của cô rơi vào trên va li hành lý của Đỗ Hành.

Đỗ Hành vẫn không để ý, tiếp tục dọn dẹp, trong miệng lại cười nói: “Lỗ mũi của em luôn luôn tương đối thánh, không biết mùi thơm từ đâu tới bị em ngửi thấy.”

Nhưng lúc này Tô Diệp lại đứng ở trước va li của Đỗ Hành, cô nhú cái mũi nhỏ nghiêm túc ngửi, tình cảnh này giống như chó trình thám.

Đỗ Hành không biết làm sao, đành phải mặc cho cô ngửi thấy.

Cuối cùng Tô Diệp trình trọng ngẩng đầu lên: “Là mùi nước hoa Chanel, cái mùi này, em từng ngửi thấy ở trên người của một người phụ nữ.”

Tô Diệp nói ra lời này, bên môi Đỗ Hành vốn là hàm chứa ý cười nhạt lập tức không thấy nữa.

Tô Diệp ngẩng đầu lên, nghiêm túc quan sát anh: “Anh nên biết người phụ nữ kia là ai chứ?”

Dĩ nhiên Đỗ Hành biết là ai, trên thực tế từ sau khi anh cưới Tô Diệp liền theo khuôn phép cũ, người thân thiết có thể đến gần va li hành lý cá nhân của anh chỉ có một người phụ nữ.

Trịnh Huân.

Tô Diệp không nhìn tới biểu tình trên mặt của Đỗ Hành lúc này, cô mắt khép hờ, lạnh nhạt nói: “Lỗ mũi của em quá thánh rồi, em không thích ngửi thấy thứ mùi này.”

Nói xong, cô đứng lên, xoay người rời khỏi khách sạn.

7. Chương 7: Tô Diệp Là Một Con Khổng Tước Nhỏ Kiêu Ngạo

Ra khỏi khách sạn, Tô Diệp vẫy tay gọi xe taxi, thế nhưng khách sạn nằm ở khu buôn bán, hiện tại lại là giờ đi làm cao điểm, xe taxi cũng không dễ gọi. Tô Diệp nhìn xe buýt nơi xa một chút, đang muốn đi qua, lúc này một chiếc xe dừng lại.

Xe rất quen thuộc, Tô Diệp cũng thấy biển số xe nhiều nên thuộc.

Tô Diệp cắn môi dưới, trong lòng cô quả thật có mất hứng.

Đỗ Hành xuống xe, tới đây kéo tay Tô Diệp. Tay Đỗ Hành thon dài khô ráo mà mạnh mẽ, không giống Tô Diệp, nắm ở trong tay mềm giống như không xương, giống như tay một đứa bé.

Tô Diệp bị kéo thì từ chối nho nhỏ, cô còn tức lắm, tại sao người này có thể coi như không có chuyện gì xảy ra?

Đỗ Hành nhìn tính tình âm ỉ nhỏ của Tô Diệp, cười nhẹ tiếng: “Em không thích, anh liền không làm.”

Tô Diệp nghe vậy, đôi mắt nâng lên nhìn Đỗ Hành, chỉ thấy trong đồng tử tĩnh mịch của Đỗ Hành mang theo hài hước.

Tô Diệp nhẹ giọng hừ, cũng theo Đỗ Hành lên xe.

Dọc theo đường đi, Tô Diệp chỉ quay mặt ra bên ngoài nhìn nhà cao tầng và biển quảng cáo trên đường, mà Đỗ Hành đang lái xe thảnh thơi cũng nhìn sang, khỏe môi cong lên.

Tô Diệp thấy đến gần trường học, chợt nói với Đỗ Hành: “Dừng ở chỗ này thôi.” Chỗ này cách cửa trường học có hơn năm trăm mét, cô đi tới vừa đúng lúc.

Đỗ Hành ngược lại hiểu rõ về thói quen này của Tô Diệp, nhưng mà lúc này anh vốn là cười nhạt thì giờ không thấy nữa, nhưu mày nhìn công chúa nhỏ của mình ở ghế lái phụ, giống như không thể làm gì khác hơn nói: “Anh thật sự không thể lộ ra ngoài ánh sáng.”

Tô Diệp không để ý anh, tự mình mở cửa xe xuống xe, khi giúp anh đóng cửa xe, từ trên cao nhìn Đỗ Hành bên trong xe nói: “Lúc tài xế đón em, đều dừng ở chỗ này!” Nói xong trực tiếp xoay người rời đi.

Xe Đỗ Hành chậm chậm không lái đi, vẫn dừng ở chỗ đó thật lâu.

Xuyên qua cửa sổ xe, anh đưa mắt nhìn cô vợ nhỏ của mình giống như một con khổng tước nhỏ kiêu ngạo đi vào cửa trường, sau đó mới chậm rãi khởi động xe rời đi.

====

Hôm nay là thứ năm, buổi sáng Tô Diệp có hai tiết môn tự chọn, đây là môn chung của trường học, đám Dương Kỳ Kỳ cũng không có môn học tự chọn, cho nên một mình cô đi lên.

Xong tiết học, nhìn thời gian cũng chưa tới mười hai giờ, cô gửi cho Dương Kỳ Kỳ một tin nhắn, muốn hỏi bọn họ đang làm gì. Cô nhớ ngày hôm qua mấy cô gái thảo luận muốn cùng đi dạo phố mua quần áo, cô bỗng nhiên cũng muốn tiếp cận cảnh tượng náo nhiệt này.

Điện thoại di động rất nhanh vang lên một tiếng leng keng thanh thúy, giọng điệu của Dương Kỳ Kỳ rất xin lỗi: bạn cùng phòng của bạn mình mời bạn mình đi một chỗ rất nổi tiếng, mấy người bạn mình đã lên đường, đoán chừng buổi chiều không kịp đi dạo phố rồi, thứ bảy chúng ta lại đi dạo phố nữa.

Tô Diệp tắt tin nhắn, thu dọn sách, một mình đi về phía ký túc xá độc thân. Đi ở trên đường mòn, xung quanh hoặc là tình nhân thân mật, hoặc là bạn học nói cười, nghĩ tới buổi sáng cãi nhau nhỏ với Đỗ Hành, thế nhưng cô không khỏi có chút cô đơn.

Tính toán thời gian, cô lấy điện thoại di động ra lần nữa, viết cho Đỗ Hành một tin nhắn: đến thành phố S rồi hả?

Tô Diệp cắn cắn môi, do dự một chút, nhưng mà vẫn gửi ra ngoài rồi.

Tô Diệp ngửa đầu hít một hơi thật sâu, nghĩ thầm Đỗ Hành là chồng của mình, bất kể vấn đề gì Đỗ Hành cũng chăm sóc mình từng li từng tí, mà mình sớm đã biết rõ Trịnh Huân, cần gì vì vậy mà nóng nảy cãi nhau gì đó chứ?

Tô Diệp nắm chặt điện thoại di động, tựa vào trên cây ngô đồng bên cạnh, cúi đầu ngưng mắt nhìn lá rụng trên mặt đất, chờ tin nhắn của Đỗ Hành.

Một hai ba bốn phiền lá, Tô Diệp cũng không biết nhìn bao nhiêu lá cây bay xuống, đợi đến đói bụng rồi, ngay cả một chút động tĩnh điện thoại di động của cô cũng không có.

Tô Diệp nhấp môi dưới, nghĩ thầm có lẽ Đỗ Hành đang bận, có lẽ Đỗ Hành vừa mới xuống máy bay. Anh là người có rất nhiều chuyện phải làm, không muốn mình là một học sinh nhàn rỗi.

Cô nghĩ thông suốt việc này, cũng không đợi thêm nữa, nhấc chân khiến lá cây rơi vào trên giày chảy xuống, đói bụng từ lâu, cô không ngại đi về trước ăn một bữa cơm.

Dưới chân vừa mới động, điện thoại di động liền vang lên một tiếng leng keng, trái tim Tô Diệp vừa động, vội vàng cầm điện thoại di động lên xem.

Quả nhiên là có tin nhắn mới, nhưng khi mở ra, nhưng người gửi đập vào trong mắt cũng không là Đỗ Hành, mà là một dãy số xa lạ.

“Ăn cơm xong rồi sao? Buổi trưa cùng nhau ăn cơm?”

Tô Diệp nhíu mày, lặng lẽ xóa bỏ tin nhắn từ số lạ gửi tới.

Ai ngờ rất nhanh, điện thoại di động lại kêu leng keng một hồi: “Tô Diệp, anh là Thạch Lỗi.”

Tô Diệp vốn định tiếp tục xóa bỏ tin nhắn này, nhưng mà ở một thoáng bấm xác định xóa bỏ đó, trong đầu cô hiện ra người con trai cao lớn dũng cảm ở trước mặt mình muốn mời mình ăn cơm.

Cô khẽ cười, buông lỏng ngón tay vốn bấm “xác định” ra, trả lời một tin nhắn đối với Thạch Lỗi: “Được.”

Bên môi thoáng chứa nét cười, cô nghĩ có lẽ sau đó nên hỏi sao Thạch Lỗi lấy được số di động của mình.

Vào lúc này, phía sau cây cách đó không xa có tiếng huýt sáo vang lên, một người con trai cao lớn mặc T shirt màu trắng và quần jean màu xanh dương ở đối diện phát tay với mình.

Là Thạch Lỗi.

Thạch Lỗi mang theo nụ cười đủ để cho ánh mặt trời biến sắc, vừa phát tay vừa chạy tới trước mặt Tô Diệp: “Tô Diệp.”

Vóc dáng anh rất cao, phải 1m8 trở lên, đứng ở trước mặt Tô Diệp vì cô chặn lại phần lớn ánh mặt trời.

Anh cúi đầu, cười sảng khoái: “Tô Diệp, đi thôi, em đã đồng ý không cho đối ý.” Anh quơ quơ điện thoại trong tay nói: “Anh có chứng cứ.”

Bản thân Tô Diệp cũng cười, cười hỏi anh: “Anh vẫn núp ở chỗ đó?” Nói như vậy động tác xóa tin nhắn của mình cũng bị anh nhìn thấy rồi hả?

Thạch Lỗi lắc đầu: “Không có không có, không phải anh núp ở chỗ đó, chỉ là đúng lúc anh đọc sách ở phía sau cây.” Nói xong anh giống như là nhà ảo thuật lấy ra một quyển sách từ phía sau lưng, lại là 1000 mẫu truyện cười.

Tô Diệp buồn cười nhìn quyển sách trên tay của anh: “Truyện cười? Anh thấy được truyện cười có gì tốt sao?” Tô Diệp chợt có hào hứng.

Thạch Lỗi suy nghĩ một chút, nói: “Có một chút.”

Tô Diệp nhướn lông mày xinh đẹp tinh tế lên: “Nói nghe một chút.”

Thạch Lỗi ho khan, nghiêm túc nói: “Có một Tiểu Diệp Tử đứng ở dưới cây ngô đồng, lúc này bầu trời rơi xuống một chiếc lá, lại rơi xuống một chiếc lá, ngay sau đó Tiểu Diệp Tử không thấy nữa. Đang lúc ấy thì, chuông điện thoại di động kêu lên, Tiểu Diệp Tử vung vẩy điện thoại di động nói: Tôi ở chỗ này!”

Ban đầu Tô Diệp muốn nói chuyện cười này một chút cũng không buồn cười, sau đó lại hiểu được anh đang nói mình, không khỏi có chút buồn bực, sau lại mới suy nghĩ cẩn thận, không khỏi cười khẽ một tiếng, trợn mắt nhìn Thạch Lỗi một cái: “Thì ra anh ba hoa như thế.”

Thạch Lỗi lại không nói gì, chỉ là nhìn chăm chăm nụ cười của Tô Diệp, ánh mắt sáng rực.

Tô Diệp cảm thấy ánh mắt của anh, nhất thời trên mặt có chút không tự tại.

Thạch Lỗi phát hiện, vội vàng giải thích nói: “Em không cần tức giận, anh chỉ là”

Tô Diệp mắt híp hỏi: “Chỉ là cái gì?”

Thạch Lỗi chân thành nói: “Anh nói em không cần mắt híp. Anh chỉ cảm thấy em cười lên rất đẹp mắt, về sau em nên cười nhiều hơn.”

Tô Diệp cúi đầu suy nghĩ một chút, nhìn Thạch Lỗi khẽ nói: “Em thường xuyên cười.”

Thạch Lỗi lắc đầu: “Không, trên mặt em luôn mang theo nụ cười, nhưng trong ánh mắt em lại chưa từng có.”

Tô Diệp sợ run lên, cô bỗng nhiên không muốn tiếp tục đề tài này, có phần không kiên nhẫn nói: “Em đói rồi, anh có muốn ăn cơm trưa cùng với em hay không?”

Thạch Lỗi vội vàng giơ tay: “Muốn, muốn, đương nhiên là muốn.”

==== =====

Nhà ăn của đại học P đa dạng nhưng để cho lựa chọn, Thạch Lỗi mang theo Tô Diệp đến một nhà ăn tương đối cao cấp đối với đám học sinh này mà nói. Nơi này cũng được phép soát phiếu ăn cơm, đồng thời lại có thể chọn món ăn, mùi vị món ăn tốt hơn rất nhiều so với nhà ăn lớn, bạn học trong trường học liên hoan hoặc là nam nữ hẹn hò thường tới nơi này.

Lúc Thạch Lỗi mang theo Tô Diệp đến, đúng lúc gặp được vài người quen trong phòng ăn, đối phương thấy Tô Diệp bên cạnh Thạch Lỗi, đầu tiên là ngạc nhiên, sau đó nháy mắt ra hiệu về phía Thạch Lỗi. Thạch Lỗi lắc đầu cười, anh biết khẳng định đám anh em tốt cho là anh sắp ôm được mỹ nhân về, nhưng trên thực tế anh cảm thấy còn kém xa lắm đấy.

Thạch Lỗi cũng đã nhìn ra, Tô Diệp không phải cô gái bình thường, cô xuất thân tốt gia giáo tốt, có lẽ trong nhà cũng quản nghiêm, muốn theo đuổi cô nhất định là không dễ dàng. Chỉ là Thạch Lỗi cũng có lòng tin đối với mình, mặc dù nhà anh không phải hào môn thế gia gì, nhưng mẹ là giáo sư ba là quản lý cấp cao, một là có hơi thở thư hương của phần tử trí thức, một người quản lý cao cấp lương trăm vạn một năm, chính anh cũng đủ ưu tú ở những người bạn cùng lứa tuổi. Anh tin tưởng, chỉ cần mình cố gắng, không có gì không chiếm được.

Trong thời gian Thạch Lỗi chọn món ăn, Tô Diệp lấy điện thoại vẫn không có động tĩnh gì, lặng lẽ thiết lập thành chế độ im lặng. Cô vẫn ngoan ngoãn sinh hoạt ở trong vòng nhỏ mà Đỗ Hành xác định cho cô, vì vậy lần thứ nhất trùng hợp như vậy, cô muốn nhảy ra khỏi cái vòng nhỏ hẹp này, muốn cùng ăn cơm với một nam sinh xa lạ, cảm nhận cuộc sống đại học của cô gái bình thường.

Thời gian chờ món ăn, Thạch Lỗi và Tô Diệp thuận tiện tán gẫu chương trình học hiện tại, Tô Diệp nói từng việc. Thạch Lỗi nhìn Tô Diệp nói xong, liền cười rõ lên, Tô Diệp bị cười đến không giải thích được. Lúc này Thạch Lỗi mới nói: “Sao em giống như học sinh tiểu học báo cáo chương trình học hả?”

Tô Diệp suy nghĩ một chút, hình như cô đã quen cảm giác nói chuyện ở trước mặt Đỗ Hành, vì vậy chính mình cũng cười.

Thạch Lỗi vừa giúp Tô Diệp mở bộ đồ ăn ra bày xong, vừa hỏi: “Có phải cha mẹ của em rất nghiêm khắc đối với em hay không?” Thạch Lỗi cảm thấy Tô Diệp phải là cô gái ngoan ngoãn được nuông chiều từ nhỏ.

Tô Diệp nghe thế, nhẹ nhàng nhấp môi dưới.

Cha mẹ của cô đã mất từ lâu, chỉ có Đỗ Hành. Đỗ Hành đối với mình, thật ra thì cũng không tính là nghiêm khắc, chỉ là quan tâm quá mức thôi.

Thạch Lỗi thấy dáng vẻ Tô Diệp có chút mất mát cúi thấp đầu xuống dưới đất, không khỏi đau lòng, vội vàng cười nói: “Thật ra thì làm cha mẹ đều quan con gái rất nghiêm, bởi vì con gái quá mức mảnh mai, bọn họ lo lắng.”

Tô Diệp biết Thạch Lỗi đang an ủi mình, mặc dù Thạch Lỗi cũng không biết tình hình thực tế của mình, nhưng cô vẫn cảm kích nở nụ cười.

Thạch Lỗi trầm buồn vì mình chọc cho Tô Diệp mất hứng, vì vậy bắt đầu lại nói truyện cười chân chính: “Có người phỏng vấn một trăm con chim cánh cụt. Hỏi một con trong đó: ‘Mỗi ngày mày đều làm gì hả?’ Con chim cánh cụt kia nói: ‘Ăn cơm, ngủ, đánh Đậu Đậu.’ Lại hỏi con thứ hai: ‘Mỗi ngày mày đều làm gì hả?’ Con chim cánh cụt này cũng nói: ‘Ăn cơm, ngủ, đánh Đậu Đậu.’ Hỏi liên tục chín chín con chim cánh cụt, đều nói: ‘Ăn cơm, ngủ, đánh Đậu Đậu.’ Sau đó lúc hỏi con chim cánh cụt thứ một trăm, con chim cánh cụt này nói: ‘Ăn cơm, ngủ.’ Người phỏng vấn sửng sốt: ‘Sao mày không đánh Đậu Đậu?’ Con chim cánh cụt nhỏ tội nghiệp nói: tôi chính là Đậu Đậu.”

Thật ra thì câu chuyện cười này rất phổ biến ở trên internet, nhưng hiển nhiên Tô Diệp không biết, mới nghe đến câu chuyện cười này, sau khi Tô Diệp suy nghĩ, nhất thời cười lên, vừa cười vừa nói: “Con Đậu Đậu này thật đáng thương nhé!”

Thạch Lỗi thấy Tô Diệp cười vui vẻ, lại tiếp tục nói mấy chuyện cười khác, nói xong chuyện cười lại tiện thể nói đến chuyện tìm việc làm của mình.

“Hiện tại internet phát triển rất nhanh, khoa công nghệ thông tin bọn anh tốt nghiệp ra ngoài đi làm thì rất được săn đón ở trên thị trường, chỉ có điều nếu muốn tìm công việc cũng không tệ về mọi mặt, mình vẫn phải hao tổn tâm trí nhiều.” Thạch Lỗi nói đến chuyện tìm việc làm, trên mặt bắt đầu nghiêm túc.

Tô Diệp không hiểu, chỉ có thể gật đầu.

Thạch Lỗi lại tiếp tục bắt đầu nói, nói đến chỗ công ty cha anh, nói tương lai công ty đó rất tốt, anh cũng muốn đi.

Tô Diệp vừa nghe việc này, đương nhiên nói: “Làm việc tốt thế hả, vậy anh đi công ty của cha anh thôi.”

Thạch Lỗi vừa nghe sửng sốt, ngay sau đó nhìn Tô Diệp cười nói: “Công ty cha anh cũng không phải cha anh mở, tuy nói ông ấy là quản lý cao cấp ở bên trong, nhưng anh không thể để cho ông ấy cậy quyền thiên vị, anh vẫn muốn dựa vào thực lực của bản thân để tiến vào.”

Tô Diệp nhìn nụ cười trên mặt Thạch Lỗi, đột nhiên cảm thấy có chút xấu hổ, thì ra mình sống dưới cánh chim của người khác đã lâu, thế nhưng quên cũng không phải mỗi người đều không tự lập giống như chính mình.

Cô áy náy cười, nhẹ nói: “Là em nói sai.”

Thạch Lỗi không hề để ý, anh dùng ánh mắt ấm áp nhìn Tô Diệp, dịu dàng an ủi: “Không quan trọng, em nghĩ như vậy rất bình thường.”

Anh ngưng mắt nhìn sợi tóc mềm mại của Tô Diệp nghiêng 42 độ xuống theo bờ vai mảnh khảnh của cô, trong lòng vẫn đang suy nghĩ, đây chính là một cô gái đơn thuần tốt đẹp cỡ nào hả? Dĩ nhiên cô bé này không giống như những người phụ nữ mạnh mẽ trên thương trường¹⁹.

Cô là bông hoa đẹp đẽ lớn lên ở trong nhà kính, cô không nên chịu đựng một chút xíu mưa gió ăn mòn.

Anh nghĩ, nhất định có người cam tâm tình nguyện chặn lại tất cả mưa gió vì cô, để cho cô làm cô gái chúa cả đời không buồn không lo, sống hạnh phúc ở bên trong tòa thành thuộc về cô.

Lúc Thạch Lỗi nghĩ vậy, nhịp tim đập nhanh hơn mấy phần, giữa lúc anh suy nghĩ trong lòng tuôn ra một cỗ ý chí chiến đấu hăng hái.

Nếu như có cơ hội, anh hi vọng trở thành người đàn ông bảo vệ cô cả đời.

8. Chương 8: Sắp Xếp Thứ Bảy

Cơm nước xong, Thạch Lỗi dẫn Tô Diệp đi tản bộ. Đại học P có một đường mòn rất dài, còn có một hồ nước yên tĩnh, chỉ là nơi đó là thắng cảnh hèn hờ của tỉnh nhân. Thạch Lỗi sợ dẫn Tô Diệp đi vào đó tản bộ thì Tô Diệp sẽ lúng túng, dù sao anh và Tô Diệp cũng chưa đến nơi đến chốn. Cho nên sau khi anh suy nghĩ mới nói: “Chúng ta đến bờ sông gần đây tản bộ thôi.” Bên ngoài đại học P là một dòng sông, trường học và bờ sông cách nhau sân cỏ rộng hơn mười thước, trên sân cỏ có đường mòn, nơi đó cũng là nơi để đi tản bộ.

Tô Diệp sờ sờ điện thoại trong túi quần, nghĩ thầm không biết ở bên trong này có động tĩnh hay không? Cô suy nghĩ một chút, liền không nhìn tới điện thoại di động nữa, mang theo vài phần hung dữ nói: “Được, vậy chúng ta đi bên ngoài tản bộ thôi.”

Gió thu thổi lật phất, dương liễu lá lướt, sân cỏ to như vậy vẫn là màu xanh lá cây, trong gió mang theo hơi thở lạnh lẽo giữa sông, tản bộ quả nhiên là một lựa chọn tốt.

Tô Diệp có chút chìm đắm trong cảnh đẹp lúc này đây, cô nhớ hình như Đỗ Hành cũng có một biệt thự ở ngoại thành, nơi đó có hồ có suối nước nóng, khi mùa đông Đỗ Hành sẽ dẫn cô qua ngâm suối nước nóng. Cô nghĩ, có lẽ nên nhắc nhở Đỗ Hành, ở nơi đó nên trồng loại dương liễu giống ở trường học này, đến lúc đó nhất định rất vừa lòng.

Hai người đi tản bộ một lát, liền sòng đôi ngồi ở trên ghế đá nói chuyện.

Bên ngoài sông đào bảo vệ thành chính là ngựa xe như nước, trong lúc vô tình Tô Diệp thấy cách đó không xa là một chiếc xe limo, mặc dù cách xa, nhưng thị lực Tô Diệp tốt, phát hiện chiếc xe hơi này khá quen, hình như là một người bạn của Đỗ Hành.

Thạch Lỗi vừa đúng lúc theo ánh mắt Tô Diệp nhìn qua, cũng nhìn thấy chiếc xe limo kia. Anh nheo mắt nhìn sang, quay đầu lại cười nói với Tô Diệp: “Em biết không, rất nhiều xe limo trong nước đều là lắp lại.”

Thật ra Tô Diệp cũng không hiểu rõ về xe, hơn nữa Đỗ Hành ngại loại limo quá to nên cũng không mua loại limo này, cho nên cô khó hiểu nhìn Thạch Lỗi.

Thạch Lỗi cười giải thích: “Thật ra thì chất liệu rất nhiều loại xe limo cũng đều như nhau, chỉ là thay đổi dáng vẻ thôi. Bọn họ sợ xe không chịu được, giống như ở giữa đều không có người ngồi.” Thạch Lỗi nói đúng hiện trạng sĩ diện trước mắt của công ty Hôn Khánh hiện nay.

Tô Diệp nghe thế, không hiểu trợn to hai mắt, cô nhớ lại mình khi còn bé, kinh ngạc nói: “Nhưng em nhớ được, khi còn bé em từng chạy tới chạy lui ở trên xe loại dài.” Khi còn bé Tô Diệp vẫn là một đứa bé hoạt bát, từ đầu này chạy đến đầu kia là thường có.

Thạch Lỗi nghe, cuống quýt giải thích nói: “Lúc em còn nhỏ, thể trọng nhẹ, dĩ nhiên là chịu được.”

Tô Diệp “A” một tiếng, gật đầu nói: “Thì có lẽ...! .”

Qua một lúc lâu, Thạch Lỗi trầm mặc chợt nói: “Khi em còn nhỏ, vậy hẳn là mười mấy năm trước chứ? Có lẽ em nói đến xe buýt đi.”

Trán Tô Diệp lập tức có ba vạch đen, cô sửng sốt một chút, môi xinh đẹp nổi lên một nụ cười kín đáo, dịu dàng gật đầu nói: “Đúng vậy.”

====

Tô Diệp và Thạch Lỗi tách ra khi trở lại ký túc xá, đã là ba giờ chiều rồi, cô lấy điện thoại di động từ trong túi ra vừa nhìn, thế nhưng vẫn không có bất kỳ động tĩnh nào.

Tô Diệp ngồi ở thoải mái ở trên ghế sa lon vải, nhướn mày lên bắt đầu nghĩ, sao Đỗ Hành luôn luôn kiểm soát mạnh như vậy thậm chí ngay cả một tin nhắn cũng không gửi tới đây?

Cô nhớ lại chuyện gần đây một lượt, càng cảm thấy gần đây Đỗ Hành và Trịnh Huân thật sự qua lại thường xuyên. Trước kia mặc dù nói là quan hệ bạn bè không tệ, nhưng không đến nỗi thân mật như vậy. Sau khi cô suy nghĩ trong chốc lát, rút cuộc gọi một cú điện thoại, cho phòng thư kí của Đỗ Hành.

Trong phòng thư kí của Đỗ Hành có rất nhiều thư ký ưu tú, nhưng mà trong những thư ký ưu tú này chỉ có một quen thuộc với Tô Diệp, người thư kí này họ Khâu, đặc biệt phụ trách tiếp đãi Tô Diệp. Lần này Tô Diệp gọi điện thoại qua, khi vị thư ký kia biết đối phương là Tô Diệp thì thậm chí có chút nơm nớp lo sợ, vội vàng lễ phép nói: “Xin chào phu nhân, tôi lập tức gọi Khâu tiểu thư đến nghe điện thoại.”

Nghe nói khi Tô Diệp còn là một học sinh trung học cơ sở, Tô Diệp không thoải mái, gọi điện thoại cho Đỗ Hành. Lúc ấy Đỗ Hành đang đi họp, thư ký không biết nặng nhẹ, hỏi Tô Diệp có chuyện gì quan trọng không? Lúc ấy Tô Diệp nói không có, cúp điện thoại, không tiếp tục gọi cho Đỗ Hành nữa. Sau đó Đỗ Hành họp xong, cô thư kí kia cũng không coi là quá quan trọng.

Kết quả Đỗ Hành về đến nhà, phát hiện Tô Diệp không thoải mái, bác sĩ gia đình đã tới, mặt sắc Tô Diệp tái nhợt truyền nước biển đầy ở trên giường.

Lúc ấy Đỗ Hành không nói gì, sau lại tìm lý do điều vị thư ký kia đi.

Từ sau khi đó, đối đãi thiên kim tiểu thư Tô Diệp này, cũng chính là Đỗ phu nhân sau đó, không người nào dám không nâng cao tinh thần mười phần.

Dĩ nhiên Tô Diệp không biết vì sao sau khi người thư kí này nghe được là mình thì nơm nớp lo sợ, chỉ là tính tình cô còn dễ chịu chờ thư ký Khâu đến nhận điện thoại của mình.

Thư ký Khâu tới rất nhanh, giọng nói êm ái dịu dàng, lúc nói chuyện với Tô Diệp giống như chị gái.

Tô Diệp ngược lại quen thuộc với thư ký Khâu, chỉ vì công việc trọng điểm của thư ký Khâu này hơi thiên về chuyện riêng của Đỗ Hành, vì vậy rất nhiều chuyện riêng của Tô Diệp đều là thư ký Khâu phụ trách.

Sau khi Tô Diệp lễ phép chào hỏi với thư ký Khâu, bắt đầu vào thẳng vấn đề chính: “Gần đây anh ấy rất bận sao? Có chuyện gì xảy ra sao?”

Tô Diệp gọi “anh” hiển nhiên là chỉ Đỗ Hành, cô đều xưng hô như vậy ở trước mặt người ngoài.

Dĩ nhiên thư ký Khâu hiểu, vội vàng nói: “Gần đây tổng giám đốc ngoại trừ phải đi thành phố S đàm phán một hạng mục, những việc khác cũng không có gì đặc biệt.” Ở trước mặt Tô Diệp, thư ký Khâu cũng không giấu giếm, báo cáo chi tiết tình trạng gần đây của tổng giám đốc chỗ mình.

Tô Diệp “A” một tiếng, ngược lại lại hỏi: “Đúng rồi, cô biết tin tức gần đây của Trịnh Huân không?”

Thư ký Khâu sững sờ, do dự một chút nói: “Hình như gần đây luật sư Trịnh có chút phiền phức, nhưng tình huống cụ thể thế nào thì tôi cũng không biết rõ.”

Tô Diệp gật đầu: “Tôi hiểu.”

Sau khi cúp điện thoại, Tô Diệp suy nghĩ một chút, mở ra notebook mà Đỗ Hành cố ý bảo công ty làm in, mở máy lên mạng, tìm kiếm tình trạng gần đây của Trịnh Huân ở trên internet.

Trịnh Huân cũng là hồng nhân, tìm kiếm ở trên internet một chút, liền thấy động tĩnh gần đây, thì ra là hôm nay một công ty tài chính khí thế ngất trời có một vụ kiện kinh tế, Trịnh Huân đang phụ trách việc này trong tay.

Tô Diệp nhìn người phụ nữ mặc lễ phục màu đen ưu nhã trên màn hình, kéo quai hàm suy nghĩ kỹ nửa ngày, không trách được gần đây Đỗ Hành luôn bận việc, thì ra một nửa là bận công việc, một nửa là bận cái này.

Lúc này, chuông điện thoại di động vang lên, Tô Diệp nhận lấy, là điện thoại của Dương Kỳ Kỳ.

Điện thoại được kết nối, Dương Kỳ Kỳ đầy áy náy: “Tô Diệp Tô Diệp, thật xin lỗi, buổi trưa hôm nay Mạnh Vũ Đình ở chung phòng ký túc xá đột nhiên gọi điện thoại cho bọn mình, nói muốn mời người ở ký túc xá bọn mình đi ăn cơm sau đó đi hát, bọn mình chơi đến bây giờ, cho nên bỏ quên cậu rồi.”

Tô Diệp cười, dịu dàng nói: “Không quan trọng, bạn cùng phòng trở lại mời ăn cơm, náo nhiệt một chút là cần thiết.”

Dương Kỳ Kỳ đang nói, Từ Phán Phán bên cạnh đoạt lấy điện thoại: “Tô Diệp, vì đền bù cậu người, bọn mình quyết định cả ngày thứ bảy sẽ đi dạo phố mua quần áo cùng với cậu, như thế nào?” Cô ấy nói chuyện vui vẻ, xem ra gặp phải chuyện gì vui vẻ.

Tô Diệp sững sờ, thật ra thì Chủ nhật cô đều phải về nhà, bất kể Đỗ Hành bạn như thế nào, thứ bảy cũng sẽ về nhà với mình.

Nhưng cô chỉ do dự một chút, liền cười gật đầu nói: “Được, đến lúc đó chúng ta cùng đi dạo phố.”

Vừa mới cúp điện thoại của Dương Kỳ Kỳ, lại có một cú điện thoại gọi đến, lần này là một số điện thoại lạ lẫm.

Tô Diệp suy nghĩ một chút, từ chối nghe.

Nhưng số điện thoại xa lạ rất nhanh gửi tới tin nhắn: “Ta là chú Tôn Tĩnh Vũ của cháu, còn nhớ rõ không?”

Tô Diệp thấy mấy chữ Tôn Tĩnh Vũ này, suy nghĩ lập tức bay xa rồi.

Tôn Tĩnh Vũ coi như là người cùng cha Tô tranh đấu giành thiên hạ sớm nhất, đều là bạn tốt với cha Tô mẹ Tô. Ở trong ấn tượng của Tô Diệp, đây là một người chú ôn hòa hiền hậu.

Tô Diệp trở về gọi cú điện thoại này, điện thoại rất nhanh được kết nối.

Thật ra thì Tô Diệp không liên lạc chú Tôn này đã nhiều năm rồi, đột nhiên bạn cũ liên lạc, đây cũng là bạn tốt của cha mình khi còn sống, nói mấy câu nói, thậm chí nơi cổ họng Tô Diệp có chút nghẹn ngào. Chú Tôn thở dài một tiếng: “Tô Diệp, hôm nay chú có chuyện muốn nói với cháu, bây giờ chú đang ở gần trường học của cháu, nếu như cháu tiện, ra ngoài một chút đi, chúng ta cùng nhau ăn cơm tối.”

Cúp điện thoại, Tô Diệp cúi đầu suy nghĩ trong chốc lát, cô không hiểu vì sao chú Tôn bỗng nhiên liên lạc với mình, hơn nữa còn vội vã như vậy.

Cô soi gương hơi sửa sang lại, liền đi ra cửa, mới ra cổng trường, liền thấy chú Tôn đã đợi ở chỗ đó rồi.

Sáu năm không thấy, cũng chưa thấy ông ấy già, giống nhau cha mẹ khi đó.

Bọn họ tìm nhà hàng đơn giản yên tĩnh, thức ăn đưa lên, nói chuyện cũng tiến vào vấn đề chính.

“Chú Tôn, rốt cuộc có chuyện gì?”

Tôn Tĩnh Vũ yêu thương nhìn Tô Diệp: “Mặc dù chú rất ít liên lạc với cháu, nhưng cũng biết Đỗ Hành đối với cháu không tệ, cậu ta giấu cháu rất khá, ít nhất những năm này cháu bình yên trưởng thành.”

Tô Diệp gật đầu khẽ cười: “Anh ấy khá tốt.”

Tôn Tĩnh Vũ rất vui mừng, chỉ là ngay sau đó buông tiếng thở dài: “Tô Diệp, hôm nay cháu cũng đã mười chín tuổi đi?”

Tô Diệp gật đầu: “Đúng vậy, chú Tôn.”

Tôn Tĩnh Vũ nói sâu xa: “Tô Diệp, lẽ ra có một số việc chú không nên chen miệng, nhưng chú là bạn tốt của cha cháu khi còn sống, sau khi ông ấy mất, chú cũng có một phần trách nhiệm đối với cháu, có mấy lời chú nên nói thẳng.”

Tô Diệp khẽ cười: “Chú Tôn, cháu vẫn xem chú như chú ruột mà đối đãi, chú có lời gì thì cứ nói ra.”

Tôn Tĩnh Vũ nhìn cô gái nhỏ trước mặt, ở trong lòng thở dài: “Tô Diệp, khi còn sống cha cháu lưu lại số cổ phần đáng kể, những thứ này đều là ở dưới danh nghĩa của cháu. Ban đầu khi cháu chưa trưởng thành, vẫn luôn là do Đỗ Hành tạm thời điều hành thay. Nhưng bây giờ cháu cũng mười chín tuổi rồi, có phải cũng nên tự mình xử lý hay không?”

Tô Diệp sững sờ, cô chưa bao giờ nghĩ tới chính mình tự đi làm cái gì, cho tới nay, cô luôn cho rằng giao toàn bộ chuyện tình cho Đỗ Hành, Đỗ Hành tự nhiên sẽ xử lý thỏa đáng.

Tôn Tĩnh Vũ nhìn vẻ mặt của Tô Diệp, dĩ nhiên biết cô gái nhỏ Tô Diệp đơn thuần này còn chưa bao giờ nghĩ tới tầng này, liền chỉ điểm nói: “Có lẽ là chú nghĩ nhiều rồi, nhưng cháu cũng là đứa bé thông minh.”

Tôn Tĩnh Vũ còn chưa kịp lại lời chưa nói, nhưng Tô Diệp đã hiểu.

Mặc dù Tô Diệp được Đỗ Hành nuôi dưỡng ở khuê phòng không biết việc đời, nhưng chuyện xã giao này cũng ít nhiều nghe nói qua. Có lúc anh chị em xảy ra chuyện tranh giành di sản, có khối người cha con cũng có lúc tranh đấu gay gắt, cũng có lúc xảy ra anh chị em vì di sản mà ra tay quá nặng, về phần giữa vợ chồng thâu tóm không để lại dấu vết, vậy dĩ nhiên là không nói ở đây.

Tài sản kếch xù của mình vẫn luôn ở trên người Đỗ Hành, vậy, thật sự đáng tin sao?

Tô Diệp cúi đầu trầm mặc thật lâu, khi cô ngẩng đầu lên lần nữa, cười ôn hòa nói với người đã từng là trưởng bối của mình: “Chú Tôn, đối với chuyện này, trước mắt cháu không có suy nghĩ khác.”

Tôn Tĩnh Vũ đưa mắt nhìn Tô Diệp một lúc lâu, rốt cuộc cuối cùng thở dài: “Được, chú hiểu. Chỉ là về sau cháu vẫn nên nghiêm túc cân nhắc vấn đề này, nếu như có ý kiến gì, bất kì lúc nào cũng có thể tìm chú được.”

Tô Diệp hướng về phía Tôn Tĩnh Vũ cười, gật đầu nói: “Cháu biết rõ, chú Tôn.”

9. Chương 9: Muốn Làm Việc Bí Mật

Ăn xong cơm tối trở lại ký túc xá, lúc này đã gần tám giờ, Đỗ Hành gọi điện thoại đến.

Tô Diệp nhìn điện thoại di động vang lên đỉnh đang, cầm điện thoại di động thả lên giường, cố ý không tiếp. Điện thoại di động tiếp tục kêu, vang lên một lần lại một lần.

Trong lòng Tô Diệp biết không ổn, nếu như Đỗ Hành cho rằng mình xảy ra chuyện gì, đến lúc đó sợ là muốn làm lớn chuyện, không thể làm gì khác hơn là nhận.

Điện thoại nổi thông, hiển nhiên Đỗ Hành đầu kia có chút nóng nảy: “Tô Diệp?”

Tô Diệp nhẹ nhàng lên tiếng: “Em đây.”

Đỗ Hành trầm mặc một hồi sau mới hỏi: “Vừa rồi sao không nhận điện thoại?”

Tô Diệp ỉu xiu nói: “Vừa rồi em đang tắm.”

Đỗ Hành “A” lên tiếng: “Vậy thì tốt.”

Tiếp đó, trong lúc đó hai người im lặng, Đỗ Hành ở đầu kia không nói lời nào, nhưng Tô Diệp có thể nghe được hơi thở của anh, một loại hơi thở có thể làm cho cô ngủ an ổn rất nhiều đêm.

Tô Diệp chợt nhớ tới lời Tôn Tĩnh Vũ đã nói.

Từ giây phút mất đi cha mẹ kia, thế giới của Tô Diệp chỉ còn lại một mình Đỗ Hành. Cô vẫn cho là mình là nhỏ yếu, bản thân mình không có năng lực, mình chỉ có thể núp dưới cánh chim của Đỗ Hành, sống ở trong Kim Tự Tháp mà anh chế tạo vì mình. Những năm gần đây, cô không thể không lệ thuộc vào người đàn ông này, cũng quen rồi tin tưởng người đàn ông này. Có lúc, người đàn ông này hoàn toàn không cần nói chuyện, chỉ cần để cho cô nghe được tiếng thở dốc của anh, cảm nhận được hơi thở của anh, là cô có thể an tâm mỉm cười hàm chứa nhếch nhếch mặt tất cả.

Hôm nay Tôn Tĩnh Vũ tìm tới mình mà nói, nhưng Tô Diệp suy nghĩ mở ra một cánh cửa khác.

Lúc này, Đỗ Hành chợt mở miệng phá vỡ trầm mặc: “Hôm nay em đã làm gì hả?”

Sau khi Tô Diệp hơi sững sờ, liền ngoan ngoãn kể lại chuyện ngày hôm nay một lần, khi nhắc tới chuyện Thạch Lỗi thì cô khéo léo dùng Dương Kỳ Kỳ thay thế. Mà chú Tôn, cô do dự một chút, liền biến mất rồi.

Sau khi nói hết lời, cô lẳng lặng chờ Đỗ Hành bên đầu kia điện thoại đáp lại.

Sau khi Đỗ Hành nghe xong, nở nụ cười trầm thấp, tiếng cười hẳn là đưa tới chấn động lồng ngực, loại chấn động đó xuyên thấu qua tín hiệu điện thoại di động truyền tới chỗ Tô Diệp bên này.

Tô Diệp nắm chặt điện thoại di động, khẽ nhấp môi dưới, có lẽ Đỗ Hành đều biết rõ tình huống bên cạnh mình hay sao?

Tô Diệp cho rằng Đỗ Hành sẽ hỏi tới, nhưng Đỗ Hành không có, sau khi anh cười xong, thế nhưng thân mật gọi một tiếng “tiểu bảo bối”, sau đó bắt đầu giải thích: “Hôm nay sau khi anh xuống máy bay liền bị mang đi thăm quan một hạng mục, tín hiệu chỗ đó không tốt lắm, sau đó lại cùng ăn cơm với mấy người bạn bên này, đến bây giờ anh mới trở về.”

Tô Diệp lặng lẽ nghĩ ở trong lòng, trong mấy người bạn này hẳn là bao gồm Trịnh Huân chứ?

Đỗ Hành lại giống như đã nhận ra suy nghĩ trong lòng của Tô Diệp, cân nhắc một chút mới nói: “Tô Diệp, sáng sớm hôm nay anh quên nói cho em biết.”

Tô Diệp: “Hả?”

Đỗ Hành lại trầm mặc, rốt cuộc khàn khàn nói: “Tô Diệp, anh và Trịnh Huân chỉ là bạn bè mà thôi, em phải tin tưởng anh.”

Ngược lại Tô Diệp không có lí do nói không tin, dứt khoát gật đầu: “Ừ, em tin.” Bạn bè chia ra rất nhiều loại, thanh mai trúc mã và hồng nhan tri kỷ cũng là bạn bè.

Đỗ Hành lại giải thích thêm một bước: “Trước mắt là bạn bè đơn thuần, đoạn thời gian trước cô ấy gặp phải một chút phiền toái, anh tiện tay giúp một chút.”

Đây cũng là ngoài suy nghĩ và dự đoán của Tô Diệp, bởi vì Đỗ Hành làm việc thì chưa bao giờ sẽ giải thích với người khác, ít nhất trước kia Đỗ Hành sẽ không giải thích với Tô Diệp vì căng đần lan truyền bên ngoài của Đỗ Hành và những người phụ nữ khác. Thật ra thì Tô Diệp cũng không cần Đỗ Hành giải thích.

Bởi vì theo Tô Diệp, Đỗ Hành là một người đàn ông không thể suy xét, có một người đàn ông cô không biết đi qua. Mặc dù Tô Diệp không hiểu, nhưng cô vừa vặn biết, rất nhiều bạn bè của Đỗ Hành thật sự

Cũng không trong sạch ở trong quan hệ nam nữ.

Thật ra Tô Diệp cũng không yêu cầu nhiều đối với chồng mình.

Trung thành, có lẽ từ này cũng không ở trong phạm vi yêu cầu của Tô Diệp.

Tô Diệp làm ình cười rộ lên, cười nhàn nhạt, cười dịu dàng, cô mang theo nụ cười khéo léo giống y hệt trong quá khứ nói: “Không quan trọng, em biết rõ Trịnh tiểu thư là bạn tốt của anh.”

Cô ngừng lại, có phần không lưu loát, nhưng vẫn mang theo cười nói: “Thật ra thì, buổi sáng em cũng tùy hứng rồi.”

Đỗ Hành không nói lời nào, rất lâu sau đó anh chợt dùng một loại giọng điệu cứng rắn nói: “Em yên tâm, đợi xử lý xong lần này, anh sẽ không để loại chuyện như vậy xảy ra nữa.”

Tô Diệp lại trầm mặc, sau đó dùng đề tài chuyển hướng: “Hôm nay đi bộ sông tản bộ, em thích cây liễu nơi đó.”

Đỗ Hành sững sốt một chút, ngay sau đó lập tức nói: “Được, vậy nhà chúng ta cũng trồng cây liễu, cây liễu sống rất tốt, năm nay qua sang năm thì có bông liễu bay trong gió rồi.”

Sau khi hai người nói chuyện về vấn đề trồng cây liễu một phen, Đỗ Hành lại đột nhiên chuyển đề tài, chợt giải thích: “Hôm nay vừa đến thành phố S liền đi họp cùng khách hàng, điện thoại di động không có tín hiệu, sau đó còn đi quan sát một công trường bên này, vẫn không nhìn thấy tin nhắn.”

Tô Diệp gật đầu: “Em đoán cũng thế.” Tô Diệp không muốn đề cập với Đỗ Hành chuyện mình đã từng gọi điện thoại đến phòng thư kí của anh.

Đỗ Hành còn nói: “Ngày mai anh có thể xử lý xong chuyện bên này, tám giờ tối bay trở về thành phố B, anh có thể ở cùng em hai ngày thứ bảy chủ nhật.”

Tô Diệp “A” vừa nói: “Nhưng, em định tối thứ sáu mới về nhà.”

Đỗ Hành ở đầu kia nghe tin tức thế liền không lên tiếng một lúc lâu, lúc sau mới dùng giọng nhàn nhạt nói hỏi: “Thế nào, có chuyện gì sao?”

Tô Diệp báo cáo tỉ mỉ: “Thứ bảy có mấy bạn học rủ em cùng đi dạo phố mua quần áo, em muốn đi.”

Đỗ Hành nhíu mày ở đầu kia: “Thế nào, em thiếu quần áo sao?”

Tô Diệp lắc đầu: “Không thiếu, em chính là muốn cùng nhau chơi đùa với bọn họ.”

Đỗ Hành ở đầu kia đắn đo tìm từ, nhưng Tô Diệp đã hiểu ý tứ của anh: “Đều là nữ sinh, ở cùng một phòng ký túc xá, họ rất hữu nghị, rất nhiệt tình.”

Đỗ Hành gật đầu: “Được, em chú ý an toàn.”

Tô Diệp ngoan ngoãn đồng ý.

Đỗ Hành suy nghĩ một chút còn nói: “Phải nhớ mang theo thẻ tín dụng.”

Thẻ tín dụng của Tô Diệp, là thẻ phụ của Đỗ Hành, mức độ mười vạn, nên đủ cho Tô Diệp dùng.

Tô Diệp hiển nhiên gật đầu đồng ý.

Đỗ Hành lại bổ sung nói: “Nhắc bà Trần lấy cho em chút tiền mặt mang theo.” Anh cân nhắc đến một đám nữ sinh trong trường đại học, không nhất định đi nơi nào dạo phố, ngộ nhỡ đi những cửa hàng nhỏ căn bản không có biện pháp quẹt thẻ.

Tô Diệp nở nụ cười ngọt ngào: “Em biết rồi.”

= = = =

Buổi tối hôm sau, tám giờ rưỡi, Đỗ Hành gọi điện thoại tới lần nữa. Nghe âm thanh xung quanh, Đỗ Hành hẳn là vừa mới xuống máy bay, Bình thường hai vợ chồng ở nhà cũng không nói quá nhiều, càng không cần nói đừng nói lúc này cách đây điện thoại, Đỗ Hành từ trước đến giờ không am hiểu nấu cháo điện thoại. Vì vậy nói không đến mấy câu, Tô Diệp lợi dụng lý do muốn tắm mà kết thúc trò chuyện.

Đỗ Hành nghe được cười, giọng nói trầm thấp: “Đi đi, phải tắm thơm ngào ngạt.”

Bình thường Đỗ Hành rất ít nói lời như thế, vừa nói khiến trên mặt Tô Diệp có chút nóng lên, nhỏ giọng nũng nịu liền cúp điện thoại mất.

Bên này vừa mới cúp điện thoại, nhưng ngay sau đó tiếng chuông vang lên lần nữa, lần này cầm lên vừa nhìn, là Thạch Lỗi.

Thạch Lỗi giống như đang chạy bộ, thở hồng hộc: “Anh gọi hơn nửa ngày, máy vẫn bận, em đang gọi điện thoại về trong nhà sao?”

Tô Diệp gật đầu: “Ừ, đúng vậy.”

Tô Diệp không muốn để ọi người trong trường học biết chuyện mình đã kết hôn, dù sao sinh viên trường đại học ở trong nước chưa tốt nghiệp đã kết hôn thật sự hiếm thấy. Chỉ là cô cũng không muốn cố ý giấu giếm, Thạch Lỗi hỏi như thế, cô cũng gật đầu đáp lời như vậy. Dù sao hôm nay cô thật sự coi Đỗ Hành như là người thân duy nhất của mình.

Thạch Lỗi cười sáng khoái ở đầu bên kia: “Hiện tại có rất ít cô gái thường xuyên gọi điện thoại cho nhà.”

Tô Diệp nghe âm thanh xung quanh Thạch Lỗi bên kia, thuận miệng hỏi: “Bây giờ anh đang làm gì?” Hình như có tiếng gió?

Thạch Lỗi cười ha ha, sau đó lớn tiếng nói: “Em mở cửa sổ ra, nhìn xuống.”

Tô Diệp hơi nhúm mày lại, nửa tin nửa ngờ đi tới trước cửa sổ mở cửa sổ ra, chỉ thấy cây đèn đường lớn dưới lầu, một cái bóng dưới đèn đường, cầm điện thoại di động trong tay, ngẩng đầu hướng về phía nơi ở của mình mà cười vầy tay.

Thân hình người con trai này tự nhiên vẫn còn mấy phần trẻ trung so với Đỗ Hành, nhưng anh đang ở tuổi trẻ bông bột. Anh khỏe mạnh anh tuấn, lúc này trên mặt tràn đầy tinh thần phấn chấn và nhiệt huyết chỉ có ở con trai hai mươi mấy tuổi. Anh nhìn thấy Tô Diệp thò đầu nhìn ra phía ngoài thì nụ cười càng thêm sáng chói, lộ ra hàm răng trắng nõn chỉnh tề.

Tô Diệp nhỏ giọng nói vào điện thoại di động: “Làm sao anh có thể đến nơi này?”

Thạch Lỗi cao giọng hô: “Anh tới tìm em!”

Lúc này rất nhiều học sinh đã sớm trở lại ký túc xá, chính là tắm giặt ở trong ký túc xá hoặc là lên mạng giết thời gian, xung quanh hoàn toàn yên tĩnh, Thạch Lỗi kêu lớn tiếng, hiển nhiên kinh động rất nhiều người. Rất nhiều nữ sinh cũng thò đầu nhìn ra phía ngoài tới đây, trong lúc các cô ấy thấy Thạch Lỗi tuấn lãng dưới đèn đường thì liền đoán được đây là trai đẹp nhà ai muốn theo đuổi mm* nào rồi, vì vậy ríu rít thò đầu say sưa xem nào nhiệt.

*mm: viết tắt của mei mei có nghĩa là em gái.

Tô Diệp một người cúi đầu xuống như vậy, lúc này làm sao thích để cho người nhìn, huống hồ cô cũng sợ chuyện này truyền tới tai Đỗ Hành, vì vậy không đợi dẫn tới sự chú ý của mọi người, vội vàng ảo não đóng cửa sổ lui lại.

Tô Diệp nhỏ giọng oán giận với người bên kia điện thoại di động: “Anh muốn làm gì hả?”

Thạch Lỗi nghe Tô Diệp oán giận thì sững sờ, anh không biết cô gái dịu dàng ngoan hiền còn có một mặt như thế, nhưng mà anh rất nhanh nở nụ cười, cười đến mức có chút giống như người xấu được như ý: “Thời tiết hôm nay rất tốt, em ra ngoài cùng nhau tản bộ.”

Tô Diệp khề hừ một tiếng, kiên định nói: “Không!”

Thạch Lỗi xấu xa cười một tiếng, vui vẻ chu môi huýt sáo một tiếng: “Nếu như em không ra, anh liền ở chỗ này kêu, gọi tên tuổi của em, em có tin hay không?”

Tô Diệp bị giật mình: “Đừng, anh ngàn vạn lần đừng như vậy.”

Thạch Lỗi dịu dàng nói: “Anh không kêu, vậy em ra ngoài có được hay không? Anh có chút việc muốn nói với em, chỉ mười phút.”

Tô Diệp do dự một chút: “Chỉ mười phút?”

Thạch Lỗi bảo đảm: “Chỉ mười phút.”

Tô Diệp miễn cưỡng gật đầu: “Được. Nhưng anh phải rời đi trước, không cần đưa tới sự chú ý của người khác, lát nữa em đi chỗ không có ai tìm anh.”

Thạch Lỗi cười ha hah, nhưng mà anh sợ Tô Diệp giận, còn là cố ý nhỏ giọng nói: “Sao em giống như làm việc bí mật?”

Tô Diệp bắt đầu dĩ nhiên vai, nếu như ông chồng nhà cô biết lúc tám giờ rưỡi cô không tắm ngược lại đi tản bộ cùng người đàn ông khác, không biết là sắc mặt gì đây?

10. Chương 10: Tô Diệp Mộng Xuân

Khi Tô Diệp gặp mặt với Thạch Lỗi ở một góc cây ngô đồng bên cạnh sân thể dục thì Tô Diệp cũng cười, lén lén lút lút dọc theo đường đi, quả thật giống như người làm việc bí mật.

Thạch Lỗi nhìn Tô Diệp xinh đẹp ở trước mặt mình, lông mi rậm rạp xuống rung động nhẹ nhàng, mỉm cười, trên môi là sắc màu nở nà hồng hào, cô tựa như bông hoa đầu cành sau cơn mưa, tỏa ra hương thơm không dễ dàng phát hiện, yên tĩnh nở rộ.

Nhìn sang bốn phía, hô hấp của Thạch Lỗi bỗng nhiên có chút gấp rút. Thật ra thì anh cũng đã năm thứ tư đại học, rất nhiều nữ sinh theo đuổi anh, trong những nữ sinh kia cũng không thiếu người xinh đẹp, trong đó nữ sinh có vóc người quyến rũ hơn Tô Diệp cũng có, nhưng anh lại chưa bao giờ giống như hôm nay vậy, chỉ bởi vì một nụ cười kín đáo của con gái, liền dâng lên một cỗ kích động ở trong lồng ngực.

Nhịp tim của Thạch Lỗi rất nhanh, anh siết chặt tay, do dự có nên dừng cảm dạt tay của cô ấy hay không?

Đúng lúc này, Tô Diệp ngược mắt cười nhìn Thạch Lỗi: “Rốt cuộc anh muốn nói cái gì?”

Thạch Lỗi nín thở, cúi đầu ngưng mắt nhìn Tô Diệp, nói khàn khàn: “Anh...anh. . . .” Anh cảm thấy môi khô, cổ họng căng lên, đôi mắt cô bé nở nụ cười sạch sẽ đơn thuần như thế, thế nhưng anh quên mất lời mà mình phải nói.

Tô Diệp cười lạnh nhạt nhìn Thạch Lỗi, cô đang chờ người con trai trước mắt này điều chỉnh xong.

Thạch Lỗi đỏ mặt, anh hít một hơi thật sâu, rốt cuộc làm cho nhịp tim không hề nhanh như vậy nữa: “Chúng ta có thể vừa đi vừa nói không? Hôm nay không khí bên ngoài rất tốt.”

Dù sao cũng đi ra, Tô Diệp thẳng thắn gật đầu: “Được.”

Hai người sánh đôi đi trên đường mòn cạnh rừng cây nhỏ trong trường học, trong rừng cây này có thảm cỏ và ghế đá, cũng là thánh địa cho tình nhân hẹn hò. Thạch Lỗi thân thiết đi ở bên trong, anh không muốn để cho Tô Diệp thấy cảnh tượng những cặp đôi ôm hôn trong rừng cây, tránh cho cô lúng túng.

Nhàn nhả đi một lúc lâu, hai người cũng không nói chuyện, nhất thời chỉ có thể nghe được tiếng con dế kêu ven đường, cùng với những lời nói mập mờ giữa tình nhân thỉnh thoảng truyền tới từ trong rừng cây.

Thạch Lỗi nhìn Tô Diệp bên cạnh một chút, anh tràn đầy hi vọng nói: “Chiều nay, anh có một trận đá bóng, em có muốn tới xem hay không?”

Chiều nay? Tô Diệp khẽ cười lắc đầu: “Buổi sáng ngày mai em và đám Dương Kỳ Kỳ đi dạo phố, buổi chiều phải trở về nhà rồi.”

Thạch Lỗi “A” một tiếng, trong giọng nói đều là thất vọng.

Tô Diệp quay tay nhìn về phía anh: “Anh kêu em ra ngoài, chính là vì hỏi cái này, thật ra thì anh hỏi ở đây hay hỏi trong điện thoại cũng giống như nhau thôi.”

Thạch Lỗi nhỏ giọng lầu bầu một câu, Tô Diệp không nghe rõ ràng: “Anh nói cái gì?”

Thạch Lỗi chợt ngừng bước chân không đi.

Tô Diệp tò mò nhìn về phía Thạch Lỗi.

Trên khuôn mặt trẻ tuổi anh tuấn của Thạch Lỗi ửng hồng, mặt mày vốn quan tâm, cười sảng khoái thế nhưng lúc này mang theo vài phần xấu hổ: “Anh...anh nói là. . . . Anh chính là muốn gặp em một lần.”

Anh nói phía sau, tiếng động rất nhỏ, nhưng Tô Diệp vẫn nghe được.

Lúc ấy Tô Diệp liền giật mình.

Thật ra thì Thạch Lỗi nói ra lời này, đúng như trong dự kiến mơ hồ của cô, nhưng khi nghe nói như vậy, cô vẫn rất sửng sốt.

Dĩ nhiên Tô Diệp không quên, mình là người đã kết hôn. Làm một người đã kết hôn, đối mặt với con trai theo đuổi, cô cần làm nhất chính là nói cho người ta biết mình đã kết hôn, sau đó giữ một khoảng cách với người theo đuổi.

Nhưng là cho tới nay, đối mặt với Thạch Lỗi tiếp cận, thật ra thì cô không tích cực không phản đối.

Trước khi Thạch Lỗi nói ra lời này, cô còn có thể lừa gạt mình nói bất quá chỉ là một quan hệ bạn học không tệ. Hôm nay Thạch Lỗi nói ra lời này, mặt mở ở giữa hai người bọn họ lau như thế nào cũng xóa không mất.

Tô Diệp giật mình nghĩ tới, lúc này cô nên nói gì đối với người con trai này?

Thạch Lỗi thấy Tô Diệp cúi thấp đầu không nói lời nào, anh không biết Tô Diệp làm sao vậy, anh sốt ruột, rốt cuộc lấy dũng khí đưa tay nắm lấy tay của Tô Diệp.

Tay Tô Diệp mềm mại nhẵn nhụi, nắm ở trong tay giống như không xương, lúc Thạch Lỗi nắm được cái tay này thì tim đang ở trong lồng ngực cũng nhảy lên thành thịch.

“Tô Diệp, em biết, anh thích em.” Thạch Lỗi dũng cảm nói ra những lời này thì đầu óc vô cùng rõ ràng, nhịp tim lại càng tăng nhanh.

Anh thừa thắng xông lên, lớn mật nói: “Tô Diệp, anh muốn theo đuổi em!”

Lúc này Tô Diệp đã kịp phản ứng, tại sao cô có thể để Thạch Lỗi bắt được tay của mình đây?

Mặc dù trong cái xã hội này thành phần phụ nữ trí thức dám nghĩ dám làm tuyệt đối không thiếu, mặc dù kéo tay trong đám bạn học, đồng nghiệp có lúc nắm chặt tay cũng rất là bình thường, nhưng Tô Diệp là công chúa nhỏ mà Đỗ Hành giấu ở khuê phòng, tay Tô Diệp trước mắt cũng chỉ có Đỗ Hành mới có thể cầm.

Trên mặt Tô Diệp lập tức đỏ, cô xấu hổ giùng giàng, nhỏ giọng kháng nghị: “Anh buông em ra!”

Thạch Lỗi không thả, hô hấp của Thạch Lỗi nặng nề, khoảng cách giữa anh và Tô Diệp gần như vậy, anh có thể nghe thấy được cả hương thơm đặc trưng thuộc về thiếu nữ của Tô Diệp trong gió đêm, loại hương thơm này giống như một loại thuốc trợ tình, khiến người con trai hai mươi mấy tuổi này không tự chủ được đứng lên: “Tô Diệp, em đừng sợ.” Anh vẫn túm chặt lấy tay của cô không thả.

Tay Tô Diệp chưa bao giờ phải làm bất kỳ việc nặng gì, nhẵn nhụi mảnh mai như vậy, vì vậy giây giũa ở bên trong, tay của cô bị nắm rất đau, cô nhú chặt chân mày, nhỏ giọng oán trách: “Anh làm đau tay của em rồi !”

Thốt ra lời này, Thạch Lỗi cũng đau lòng, anh cuống quýt buông tay Tô Diệp ra, luống cuống nâng lên: “Em không sao chứ, làm đau như thế nào?”

Lúc này Tô Diệp vẫn còn buồn bực lắm, hất tay của anh ra, yếu ớt oán giận nói: “Chính là đau, đồ lưu manh này!”

Tô Diệp muốn mắng người, nhưng cô đâu biết nên mắng chữ người như thế nào, vì vậy chỉ có thể mắng đối phương là tên háo sắc, đây là từ mà cô thấy ở trong TV.

Về mặt Thạch Lỗi xấu hổ nhìn tới nay Tô Diệp trước, cẩn thận từng li từng tí nhận tội: “Thật xin lỗi, anh nhất thời xúc động.”

Tô Diệp tức giận nhìn anh một cái: “Em đi về.”

Thạch Lỗi nói xin lỗi lần nữa: “Về sau anh sẽ không bao giờ nữa như vậy nữa”

Tô Diệp không để ý tới, xoay người đi về.

Thạch Lỗi nhanh chóng đuổi theo: “Anh đưa em trở về.”

Trong rừng cây nhỏ che khuất, Thạch Lỗi sợ gặp phải nam sinh xấu bụng.

Tô Diệp không cảm kích: “Không!”

Thạch Lỗi sợ chọc Tô Diệp mất hứng, không dám kiên trì, chỉ có thể nhìn Tô Diệp đi xa, sau đó lạng lẹ hộ tống ở phía sau.

Mà Tô Diệp giận dữ rồi đi, đi một lát, gió đêm thổi qua, sự tức giận của cô cũng từ từ tiêu mất.

Lúc này ven đường vừa đúng có một ghé gỗ, thường ngày cô cũng không bắt bẻ, dứt khoát ngồi xuống nghỉ một lát.

Thạch Lỗi vẫn theo đuôi Tô Diệp, thấy cô ngồi xuống nghỉ ngơi, mình không thể làm gì khác hơn là bí mật coi chừng ở phía sau cây.

Ai biết không khéo cực kì, chỗ Tô Diệp chính là vị trí bên rùng cây nhỏ lên, trong rùng cây cách nơi này không xa, đúng lúc có một cặp tình nhân hẹn hò. Đôi tình nhân kia không hề nhận thấy được bên ngoài rùng cây có một Tô Diệp ngồi nghỉ ngơi, lúc này tiếp tục kích tình bên cạnh.

Ban đầu Tô Diệp còn chưa chú ý tới, đợi cô nghe tiếp thở dốc mập mờ và tiếng gầm nhẹ mơ hồ thì ngẩng đầu lên ngạc nhiên đi vào trong nhìn, chỉ thấy có hai bóng dáng mơ hồ ở dưới cánh lá che khuất. Một người hiển nhiên là bóng dáng phụ nữ quyến rũ giạng chân ngồi thật cao ở trên ghé đá, mà một thân hình khác thì đứng ở giữa hai chân cô ta đội lên trên.

Theo cái đó phía dưới mạnh mẽ mà chậm rãi chuyển động, dường như cô gái trên ghé đá có chút không chịu nổi, bị đâm đến phát ra tiếng rên rỉ vụn vặt, thân hình cũng theo đó mà nhún lên xuống. Mà theo nhịp lắc lư này, nửa bộ ngực tuyết trắng đã lộ ra từ sớm của cô gái cũng đung đưa theo.

Mặt Tô Diệp hoàn toàn đỏ, cô cuống quýt nghiêng đầu đi, chợt đứng lên bước nhanh đi về, vừa đi vừa âm thầm thề ở trong lòng: không bao giờ nữa đến chỗ kỳ quái này nữa!

Thạch Lỗi núp ở trong bóng cây căn bản không dám lên tiếng, anh nhìn chằm chằm đôi nam nữ trong rùng cây vẫn chìm đắm trong kích tình như cũ, cố gắng kềm chế trái tim gần như muốn nhảy ra của mình.

Anh muốn đuổi theo Tô Diệp, nhưng lại sợ quá mức xấu hổ, vì vậy chỉ có thể trở mắt nhìn Tô Diệp chạy về ký túc xá.

=====

Trở lại ký túc xá, tim của Tô Diệp vẫn nhảy không ngừng, trong đầu cô bày lung tung hỗn tạp, lúc thì nghĩ đến hơi thở ồ ồ của Thạch Lỗi cùng với sức lực tóm chặt lấy tay mình, lúc lại nghĩ tới đôi nam nữ kích tình mập mờ trong rùng cây như vậy.

Cô kinh ngạc ngồi ở trên ghé, lắc đầu một cái, nhỏ giọng mắng một câu: “Người xấu!”

Cô được Đỗ Hành bảo vệ quá tốt, sau này Đỗ Hành lại đối đãi với cô vợ bé nhỏ của mình cẩn thận quá mức, thế cho nên cô có cuộc sống hôn nhân một năm, thế nhưng không biết chuyện nam nữ trên đời còn dạng này.

Thực giác của cô cho rằng những người này cũng không phải người tốt, bao gồm Thạch Lỗi ở bên trong, Thạch Lỗi cũng không phải là người tốt.

Cô vội vàng rửa mặt, lại vọt đi tắm một chút, lúc này mới tính toán lên giường ngủ, trước lúc ngủ cô nhìn thấy có một cuộc gọi nhỡ trong điện thoại di động, rõ ràng chính là Đỗ Hành.

Tô Diệp gọi lại, điện thoại kết nối, Đỗ Hành vừa nhìn là cô, bắt máy rất nhanh: “Còn chưa ngủ?” Giọng của Đỗ Hành trầm thấp dễ nghe đầy truyền cảm xuyên thấu qua điện thoại di động truyền đến, khiến tâm tư hỗn độn của Tô Diệp bình tĩnh lại.

Tô Diệp nhỏ giọng nói: “Em không ngủ được.”

Đỗ Hành lập tức nở nụ cười, đè thấp tiếng nói: “Thế nào, nhớ anh sao?”

Giọng nói trầm thấp ái muội, nhưng như vậy làm cho người ta yên lòng thoải mái, toàn thân Tô Diệp cũng buông lỏng.

Tô Diệp nhẹ nhàng làm nũng: “Mới không có nhớ anh!”

Đỗ Hành cười ra tiếng: “Ngoan, sáng sớm ngày mai trở về chút, buổi trưa anh bảo đầu bếp làm món ăn ngon, em muốn ăn cái gì?”

Tô Diệp suy nghĩ một chút: “Em muốn ăn cá hấp.”

Đỗ Hành cười gật đầu: “Yêu cầu này quá đơn giản, trưa mai nhất định có.”

Anh dừng một chút, còn nói: “Buổi sáng ngày mai có một người bạn mang theo con gái tới đây bên này, anh muốn rút chút thời gian tiếp bọn họ, đoán chừng không có thời gian đi đón em rồi, buổi trưa anh cử lái xe đi qua.”

Tô Diệp khéo léo lắc đầu: “Không cần, tự em trở về là được.”

Đỗ Hành cũng rất kiên trì: “Không được, nhất định phải để tài xế đi đón, đến lúc đó em về nhà rồi gọi điện thoại cho anh là được.”

=====

Sau khi Đỗ Hành cúp điện thoại, Tô Diệp mang theo mỉm cười đi lên giường, cô cảm thấy trò chuyện với Đỗ Hành đã phóng đi chần động mà tối nay cô trải qua.

Nhưng một đêm nay Tô Diệp lại mơ một giấc mơ kỳ quái.

Trong mơ, Thạch Lỗi siết thật chặt tay của mình, nắm chặt như vậy, đó là sức lực mà Đỗ Hành chưa từng dùng qua.

Tô Diệp muốn tránh thoát, nhưng thời gian nhoáng một cái, cô yếu ớt ngã xuống trong ngực một người đàn ông.

Lồng ngực người đàn ông này rộng rãi cứng rắn, pháp phồng kịch liệt, người đàn ông này dùng cánh tay giống như sắt bóp chặt eo nhỏ nhắn của Tô Diệp, khiến Tô Diệp không thể động đậy tí xiu nào.

Tô Diệp hù dọa, cô không biết người đàn ông này là người nào, cô muốn gọi, nhưng là bất kể há miệng như thế nào cũng không phát ra tiếng nào.

Cô liều mạng mà lắc đầu, dùng sức vùng vẫy, thế nhưng người đàn ông chẳng những không buông ra, ngược lại xê dịch thân mình lên trước, để cho hai chân mình vòng trên cô.

Tô Diệp bị sợ đến mức hai mắt trừng lớn, cô đột nhiên nhớ lại tình cảnh thấy ban ngày.

Đúng lúc này, một cảnh tượng thay đổi, Tô Diệp phát hiện mình ngồi ngửa ở trên một cái bàn.

Ở giữa hai chân của cô, có một người đàn ông đứng ở nơi đó, tiến hành chinh phạt và công chiếm vô tận đối với cô.

Tô Diệp khóc.

Cô chưa từng chịu khuất nhục (ủy khuất + nhục nhã) như vậy, cô không biết là ai đang đối xử với mình như thế.

Động tác kia thỉnh thoảng dịu dàng, thỉnh thoảng dã man, nhưng không có giây phút dừng lại ở trong cơ thể Tô Diệp qua lại ra vào.

Hơi thở người đàn ông kia dịu dàng, rất giống Đỗ Hành, nhưng loại sức lực dã man đó, lại giống như Thạch Lỗi siết chặt tay của cô không thả lúc ban đêm.

Cô nâng đôi mắt đầm lệ lên, liều mạng muốn nhìn rõ ràng người đàn ông này là ai.

Nhưng nước mắt làm tầm mắt của cô mơ hồ, cô liều mạng mở to hai mắt, vẫn không thấy rõ khuôn mặt người đàn ông này.

Rốt cuộc cô chịu đựng không nổi nữa, dùng hết hơi sức toàn thân quát to một tiếng: “Không!”

Một tiếng đi qua, cô đột nhiên mở hai mắt ra, lại thấy trong phòng tối đen, cả người cô to lớn mà nằm ở trên giường.

Tô Diệp sững sờ nhìn trần nhà, thật lâu sau, mới giùng giảng đứng dậy.

Sao cô lại mơ một giấc mơ như vậy?

Người đàn ông trong mơ, rốt cuộc là ai?

11. Chương 11: Cô Gái Rất Xứng Đồi Với Đỗ Hành

Đêm nay dĩ nhiên Tô Diệp ngủ không ngon, một mình cô trợn tròn mắt đến khi trời sáng.

Ngày hôm sau lúc đám người Dương Kỳ Kỳ nhìn thấy Tô Diệp, kinh hãi: “Cậu làm sao vậy, một đêm không thấy liền biến thành gấu mèo rồi hả?” Cô ấy làm ra dáng vẻ thương tiếc vuốt gò má của Tô Diệp, chọc cho hai nữ sinh khác không nhịn được cười lên.

Tô Diệp cũng cười: “Nghĩ tới hôm nay muốn đi dạo phố, quá kích động, ngủ không ngon.”

Đám người Dương Kỳ Kỳ nghe xong lời này, rồi rít lời kéo Tô Diệp vội vàng ra ngoài, nói nhất định phải mua cho Tô Diệp vài bộ quần áo đẹp.

Mấy nữ sinh ngồi lên xe buýt ra ngoài, số lần Tô Diệp ngồi xe buýt có thể đếm được trên đầu ngón tay, vả lại cũng đã nhiều năm trước rồi. Lúc lên xe, mọi người mới phát hiện ra Tô Diệp căn bản không có mang thẻ xe buýt. Thật may là chiếc xe này thu lệ phí một lần, có thể do người thay thế quét, vì vậy Dương Kỳ Kỳ nhanh nhẹn giúp cô quét.

Chủ nhật trên xe buýt có nhiều người, mấy nữ sinh không có chỗ ngồi, nắm quai xách đứng. Tô Diệp tò mò quan sát thiết bị trên xe buýt, mà Từ Phán Phán thì cầu nhàu ở bên cạnh: “Tô Diệp của chúng ta thật sự là kiểu đại tiểu thư, ra ngoài cũng không mang thẻ.”

Tô Diệp khẽ cười, dịu dàng nói: “Tối hôm qua mình ngủ không ngon, hôm nay quên mang theo.” Thật ra thì cô căn bản không có đồ chơi thẻ xe buýt này, lập tức đang suy nghĩ về sau để cho người ta làm ỉn.

Xe buýt lắc lư dọc đường, rất nhanh họ đã đến, đây là một con đường mua đồ, rất nhiều cửa hàng nhỏ trên đường, quần áo bên trong đủ loại kiểu dáng. Trừ quần áo treo trong tiệm giá tiền đại khái hai ba trăm, còn có thật nhiều cửa hàng bày lên xe hoa, quần áo trên xe hoa mười mấy khối một cái, cũng rất nhiều người lựa ở chỗ ấy.

Mấy nữ sinh Dương Kỳ Kỳ và Từ Phán Phán vừa thấy những thứ quần áo màu sắc rực rỡ này, mắt lập tức sáng ngời, nhào tới bắt đầu nhìn lung tung. Tô Diệp chưa bao giờ đến chỗ như thế, cảm thấy rất mới lạ, quan sát khắp nơi.

Lúc này Đồng Thiên quay đầu lại nhìn Tô Diệp, thấy Tô Diệp chỉ là đứng ở nơi đó giống như người ngoài cuộc quan sát tất cả ở đây, trong lòng khẽ động. Cô biết gia cảnh Tô Diệp chắc chắn rất tốt, có lẽ Tô Diệp hoàn toàn không nhìn loại quần áo đặc biệt cung cấp cho đám học sinh sinh viên bên này.

Ánh mắt Đồng Thiên rơi vào quần áo Tô Diệp mặc trên người, mặc dù Tô Diệp mặc đơn giản trên người, nhưng nhìn ra được thiết kế hay chất liệu làm ra đều cực tốt.

Con mắt Đồng Thiên tối sầm, Tô Diệp trước mắt này, cũng không phải mình có thể so sánh được, thậm chí có lẽ không phải Thạch Lỗi với cao chứ? Nhưng Thạch Lỗi giống như đã quyết tâm muốn theo đuổi Tô Diệp.

Tô Diệp thấy Đồng Thiên quan sát mình, vội vàng cười cười với Đồng Thiên: “Chúng ta cũng đi xem quần áo chứ?”

Đồng Thiên cũng vội vàng nở nụ cười: “Được!”

==== =====

Đến trưa, trong tay mấy nữ sinh đều là túi lớn túi nhỏ quần áo, ngay cả Tô Diệp cũng do Dương Kỳ Kỳ quyết định mua một cái quần lót đáng yêu, hai cái áo len và một cái váy ca rô bông vải.

Họ cười nói, mua đồ ăn vặt ở ven đường, vừa ăn vừa tiến về mục tiêu phía trước.

Đến lúc đó Tô Diệp mới biết, thì ra lần này họ tới khu cửa hàng tổng hợp, nơi này là mảng lớn cửa hàng giá cao, từ nhãn hiệu nổi tiếng thế giới Armani đến on—ly và vero—mo—da mà đám con trai yêu thích đều đầy đủ mọi thứ ở bên trong.

Mấy nữ sinh thử mấy bộ quần áo ở khu bình dân trước tiên, cũng không phải rất hài lòng, cảm thấy không bằng cửa hàng nhỏ ở khu đường mua sắm mà giá lại tính cao hơn. Khi ở nơi này chán, Từ Phán Phán hào

hứng lôi kéo mọi người đi một cửa hàng khác, tất cả đồ trong cửa hàng đó đều là nhãn hiệu cao cấp trên thế giới, lắp đặt thiết bị và không khí tổng thể cũng cao hơn một đẳng cấp so với bên này.

Đồng Thiến có chút buồn bã: “Đi cũng mua không nổi, vẫn nên thôi đi.”

Từ Phán Phán cầm ngón tay ngọc thon dài điểm chóp mũi của Đồng Thiến: “Cái tên không có chí khí, mình đi xem một chút thì thế nào, thể nghiệm cảm giác làm phu nhân cao quý thôi!”

Dưới sự tích cực chủ động của Từ Phán Phán, mấy cô gái mang theo túi lớn túi nhỏ bắt đầu tiến về phía khu hàng hiệu cao cấp rồi.

====

Vừa đến chỗ này, vừa nhìn bảng giá tiền, hiển nhiên không phải là giá cả mà các cô mấy cô gái có thể chống đỡ, chút hào hứng của Đồng Thiến lập tức biến mất, không muốn tiếp tục xem nữa, Dương Kỳ Kỳ nhún nhún vai, cảm thấy xem một chút không sao, mà Từ Phán Phán vẫn say sưa, chạy vào từng cửa hàng, nhìn đông nhìn tây thậm chí sau đó còn chọn một cái muốn thử mặc.

Dương Kỳ Kỳ kinh ngạc chọc Từ Phán Phán, nhỏ giọng nhắc nhở: “Cái này rất đắt tiền.”

Từ Phán Phán lợi dụng lúc nhân viên cửa hàng đi cầm quần áo ỉnh, cười mờ ám về phía Dương Kỳ Kỳ: “Mặc thử một cái thì thế nào? Người ta đây là nhãn hiệu cao cấp, tổ chất nhân viên phục vụ cao, coi như người ta không bán ỉnh nhưng vẫn phải phục vụ như thường.”

Chỉ chốc lát sau, quả nhiên nhân viên phục vụ hàm chứa nụ cười lễ phép lấy ra mã số cho Từ Phán Phán, Từ Phán Phán vui mừng chạy vào mặc thử rồi, lưu lại Đồng Thiến và Dương Kỳ Kỳ chờ ở chỗ này.

Ngược lại Tô Diệp càng cảm thấy Từ Phán Phán là một cô gái thật đáng yêu, cô tùy ý quan sát trong cửa hàng, nghĩ tới bộ quần áo thích hợp với Từ Phán Phán hơn, lát nữa để cho cô ấy thử lại.

Đúng lúc này, ánh mắt Tô Diệp giống như thấy một bóng dáng quen thuộc.

Cô hơi sững sờ, vội vàng xoay qua nhìn.

Đó là một bóng lưng, tây trang phẳng phiu lộ rõ vóc người cao lớn rắn rỏi của người đàn ông này. Khi giờ tay nhấc chân toát ra trầm ổn và ưu nhã mê người.

Tô Diệp đối với bóng lưng người đàn ông này, cũng coi là quen thuộc, đây chính là chồng của cô.

Hiện tại, bên cạnh chồng cô, một cô gái đứng như một con chim nhỏ.

Mùa thu ở thành phố B, cũng rất nhiều người mặc áo len rồi, cô bé này lại vẫn mặc váy dài, tóc dài uốn cong rơi tán loạn ở bên ngoài áo khoác lông dê màu vàng nhạt của cô ấy. Cô bé này hiển nhiên cũng là con cưng của trời, xinh đẹp giàu có, vả lại rất có sức quyến rũ.

Mới Tô Diệp kéo lên một nụ cười nhạt nhẽo, cô nhớ Đỗ Hành nói có bạn mang theo con gái đến thành phố B, vậy, hẳn là con gái của bạn chứ?

Trong khoảng thời gian ngắn, cô có chút do dự, có muốn tiến lên chào hỏi hay không?

Cô nhìn bốn phía xung quanh, nhìn lại Dương Kỳ Kỳ bên cạnh một chút, tiến lên chào hỏi giống như quá đột ngột rồi, cuối cùng phải giải thích quá nhiều.

Đúng lúc này, Từ Phán Phán từ phòng thử quần áo đi ra, cô ấy cố ý làm ra nụ cười ưu nhã, bày ra đủ loại tư thế giống như người mẫu hiện nay ở trước gương thử quần áo, mà Dương Kỳ Kỳ và Đồng Thiến cũng đều đi lên bao vây mà tán thưởng.

Nhân viên phục vụ hiển nhiên là nhìn ra mấy cô gái này thuần túy tới đây là đánh đấm giá bộ, chỉ là người ta cũng không nói cái gì, lời nói nhỏ nhẹ ôn hòa giới thiệu kiểu dáng váy mà Từ Phán Phán lựa chọn ở một bên.

Từ Phán Phán ngoảnh đầu nhìn xung quanh, tròng mắt vừa chuyển một cái, vừa đúng lúc quét đến Đỗ Hành cách đó không xa.

Trong mắt cô lập tức bắn ra ánh sáng, vội vàng đi vào thay lại váy, lôi kéo đám người Dương Kỳ Kỳ, Tô Diệp chuồn ra bên ngoài.

Tô Diệp nhìn ra có cái gì không đúng, vội vàng đứng lại: “Cậu muốn làm gì?”

Hai mắt Từ Phán Phán sáng lên, giọng nói hưng phấn: “Đây là Đỗ Hành chân thật! Đây là bạn trai tin đồng của Trịnh Huân, chúng ta chạy nhanh qua xem một chút.”

Bạn trai tin đồn? Tô Diệp nhất thời choáng nặng.

Dương Kỳ Kỳ ở bên cạnh nói: “Đỗ Hành này thật sự rất có tiếng tăm, chúng ta đi qua trông thấy người thật cũng tốt.”

Từ Phán Phán kích động gật đầu: “Không sai, không sai, hơn nữa cậu xem tiểu mỹ nữ bên cạnh anh ta đó, nói không chừng là niềm vui mới!”

Đồng Thiên quan sát Đỗ Hành từ xa, cau mày nói: “Từ Phán Phán, không phải cậu nói năm ngoái Đỗ Hành đã kết hôn sao?”

Từ Phán Phán xem thường: “Làm ơn, nói là kết hôn nhưng cũng chưa ai từng thấy qua vợ anh ta! Nghe nói vợ anh ta thừa kế rất nhiều tài sản, ai biết Đỗ hành là bởi vì cái gì mà cưới chứ! Trịnh Huân mới thật sự là yêu chân ái, có hiểu hay không à?”

Dương Kỳ Kỳ lập tức cười: “Trịnh Huân là chân ái, vậy trước mắt đây là cái gì?”

Từ Phán Phán cười hắc hắc nói: “Khả năng đây chính là niềm vui mới, cho nên chúng ta mới đi xem một chút!”

Bát quái của đám người giàu có thuộc xã hội thượng lưu quả thật khiến cho hai cô gái khác hứng thú, họ cũng định tới xem. Dù sao Đỗ Hành thường xuyên xuất hiện trên những tờ báo lá cải kinh tế, thậm chí còn từng được đài truyền hình phỏng vấn qua, đây là người bình thường rất khó nhìn thấy, trở về còn có thể khoe khoang với bạn học.

Tô Diệp dĩ nhiên không thể nào đi xem, cô rút tay về, lắc đầu mà nói: “Hình như mình có chút không thoải mái, muốn nghỉ ngơi ở bên này một hồi.”

Dương Kỳ Kỳ vừa nghe: “Sao thế, cậu không thoải mái?” Cô ấy rất quan tâm Tô Diệp.

Tô Diệp khẽ cười, “Không có việc gì, chính là thiếu ngủ, ngày hôm qua mình không ngủ ngon.”

Lúc này Dương Kỳ Kỳ mới yên tâm, dặn dò: “Cậu ngồi ở nơi này một lát, đừng chạy loạn khắp nơi, lát nữa bọn mình lại tới tìm cậu.”

Tô Diệp gật đầu: “Được, các cậu đi đi.”

Chờ đám người Dương Kỳ Kỳ đi, Tô Diệp vội vàng chạy tới góc khuất mà Đỗ Hành không thấy được, mới vừa rồi cô rất lo lắng Đỗ Hành quay lại phát hiện mình.

=====

Lúc rời khỏi cửa hàng tổng hợp này, mấy nữ sinh Từ Phán Phán vẫn không dằn nén hưng phấn được, họ nhiệt liệt thảo luận về Đỗ Hành vừa mới nhìn thấy, họ cảm thấy Đỗ Hành chân thật nhìn mê người mà ưu nhã so với trên tivi, thậm chí nói gì toàn thân tản ra khí chất quý tộc, và hơi thở vương giả. Nhìn ra được, Từ Phán Phán đã thành công biến Đồng Thiên và Dương Kỳ Kỳ thành đồng loại.

Tô Diệp đi theo nghe, vô tình hay cố ý hỏi cô gái bên cạnh Đỗ Hành, vì vậy Từ Phán Phán lại bắt đầu thảo luận mấy cô gái kia, họ cảm thấy cô gái kia vừa nhìn chính là xuất thân từ xã hội thượng lưu, vô cùng kinh diễm, rất xứng đôi với Đỗ Hành.

Từ Phán Phán nói: “Nhìn phong cách của cô ấy, có thể là từ nước ngoài trở về, hẳn là con lai.”

Dương Kỳ Kỳ nói: “Thật ra thì hai người bọn họ đứng chung một chỗ thực sự là ông trời tác hợp cho, so với Trịnh Huân mạnh mẽ kia, Trịnh Huân là phụ nữ quá mạnh mẽ rồi, đứng chung một chỗ với Đỗ Hành mà nói là mạnh mẽ kết hợp mạnh mẽ, như vậy không tốt.”

Đồng Thiên cũng hăng hái: “Cô bé kia thoát nhìn cũng chỉ là mười bảy mười tám tuổi, hình như Đỗ Hành hơn ba mươi chứ? Chẳng lẽ đây chính là đại thúc kết hợp Loli trong truyền thuyết?”

Từ Phán Phán không được, mắt cô ấy lập tức bốc màu đỏ: “Oa, tốt quá! Quả thật còn mơ mộng hơn so với tiểu thuyết ngôn tình!”

Mấy nữ sinh líu ríu trong lúc trở về trường học, dọc theo đường đi, Tô Diệp rất yên lặng, yên lặng đến mức Dương Kỳ Kỳ thỉnh thoảng lại hỏi cô làm sao vậy, Tô Diệp không thể làm gì khác hơn là từ chối nói mình mệt mỏi.

Trở về trường học, họ đi trên đường mòn ở trường học, vừa đứng chạm mặt đám nam sinh tới đây, một người trong đó ôm quả bóng đá, chính là Thạch Lỗi.

Dương Kỳ Kỳ luôn hoạt bát dễ tiếp xúc, cô ấy biết mấy nam sinh trong đó, liền cười tiến lên chào hỏi: “Các anh muốn làm gì vậy?”

Ánh mắt Thạch Lỗi chỉ nhìn chằm chằm Tô Diệp bên này: “Buổi chiều bọn anh thi đấu bóng đá.”

Dương Kỳ Kỳ vừa nghe vui vẻ: “Thi đấu bóng đá, tốt, bọn em đi cổ vũ cho các anh.”

Thạch Lỗi vẫn nhìn Tô Diệp, vẻ mặt phức tạp: “Chỉ sợ các em có chuyện không tới được.”

Dương Kỳ Kỳ rất nghĩa khí: “Làm sao có thể chứ, các anh mời bọn em ăn cơm, bọn em đi cổ vũ cho các anh.” Những nữ sinh này đi mua quần áo, bây giờ còn chưa ăn cơm.

Thạch Lỗi vừa nghe trước mắt sáng lên, anh dừng mắt nhìn Tô Diệp không lên tiếng nói: “Được, anh mời mấy nữ sinh các em ăn cơm, các em đi cổ vũ cho bọn anh.”

Đồng Thiên ở phía sau nhìn tất cả trong mắt, cô khóc cười một tiếng, không nói lời nào.

Từ Phán Phán xông lên trước, hô to gọi nhỏ: “Được, một lời đã định.”

Dương Kỳ Kỳ hiểu Tô Diệp, liền quay đầu lại nói: “Tô Diệp, buổi chiều cậu có thể đi được không?”

Tô Diệp điều chỉnh điện thoại trong túi xách thành chế độ im lặng, sau đó ngẩng đầu nhìn về phía mọi người, nở nụ cười sáng chói: “Dĩ nhiên có thể đi được rồi, nhất định sẽ cổ vũ ọi người.”

12. Chương 12: Rốt Cuộc Anh Đứng Ở Chỗ Đó Bao lâu?

Một đám học sinh tinh thần phấn chấn ùn ùn đi căng tin nhỏ ăn nhẹ trước, ăn xong liền vây quanh mấy người đá bóng chủ lực đi sân bóng. Trong lúc Tô Diệp cố ý giữ một khoảng cách với Thạch Lỗi, nhưng ánh mắt Thạch Lỗi lại giống như dính vào trên người Tô Diệp.

Khi trận đá bóng bắt đầu, một người bạn của Thạch Lỗi tiến lên vỗ vỗ bả vai Thạch Lỗi: “Đồng nghiệp, đừng nhìn.”

Thạch Lỗi gạt đầu, cầm nước suối lên ngửa cổ uống hết nửa chai, ôm quả bóng đá đi tới trước mặt Tô Diệp.

Ánh mắt của người toàn trường cũng rơi xuống ở trên hai người này, vẻ mặt Thạch Lỗi tự nhiên mà đi tới, cúi đầu ngưng mắt nhìn Tô Diệp: “Cám ơn em tới đây xem anh thi đấu.”

Khoảng cách giữa Tô Diệp và người con trai này gần như thế, gần đến mức Tô Diệp hầu như nghe được nhịp tim mạnh mẽ dồn dập của anh.

Tô Diệp khẽ cười: “Cố gắng lên.”

Thạch Lỗi ngơ ngác nhìn Tô Diệp, trước kia anh chỉ cảm thấy cô bé này rất xinh đẹp rất tao nhã, nhưng bây giờ phát hiện, một nụ cười đơn giản của cô gái này, giống như từng cơn gió nhẹ thổi qua cảnh sen sau cơn mưa, vô cùng xinh đẹp, u nhã đẹp đẽ rất khác biệt.

Cổ họng anh giật giật, khẽ liếm dưới môi phát khô của mình, khàn khàn nói: “Anh nhất định cố gắng!”

===

Cuộc tranh tài này, hai bên đều đem hết tất cả vốn liếng, Thạch Lỗi càng thêm đem hết toàn lực, anh muốn thắng ở trước mặt cô gái mình thích.

Tô Diệp lẳng lặng đứng ở bên cạnh sân bóng, nhìn mồ hôi của những nam sinh giữa sân thi đấu như mưa, bọn họ nhảy mạnh mẽ, nhanh chóng mà chạy trốn, nhanh nhẹn tránh né, mỗi một người đều toát ra sức lực tràn đầy và cảm giác tốt đẹp, đây là nhiệt huyết của nhóm thanh niên trẻ tuổi, tinh thần phấn chấn, cùng với tỏa sáng.

Tô Diệp rũ hai mắt xuống, cô đột nhiên cảm thấy mình cách những thứ này rất xa xôi. Bên tai là tiếng gọi cố gắng lên ầm ỹ và khàn khàn, mọi người vẫy lá cờ nhỏ trong tay, nhảy hô cười, thế nhưng một chút cũng không liên quan với Tô Diệp.

Cô giống như đứng ở trên bờ, nhìn một giấc mộng phía xa, mà bên bờ kia, là chỗ mà cô vĩnh viễn không thể tới.

Khi trận thi đấu kết thúc, trên sân vang lên hoan hô và tiếng hét chói tai, Tô Diệp ngẩng đầu lên, chỉ thấy ánh mắt Thạch Lỗi cũng xuyên qua đám người nhìn mình.

Tô Diệp cười, cô dùng khẩu hình miệng nói với Thạch Lỗi nơi xa: “Rất tuyệt.”

Thạch Lỗi hẳn là đọc ra, dường như anh có chút sững sờ trong nháy mắt, sau đó trên mặt anh chợt lộ ra nụ cười vui vẻ trước nay chưa từng có.

Thi đấu thắng, tiếng vỗ tay không ngừng, người trong đội bóng của Thạch Lỗi muốn đi ăn mừng, bảo là muốn đi ra ngoài trường ăn cơm, bọn họ muốn mời Tô Diệp và mấy nữ sinh cùng tham gia, dĩ nhiên Dương Kỳ Kỳ hơn hớ đồng ý, Tô Diệp cũng dứt khoát gật đầu đồng ý đi.

Bữa cơm này, ăn thật sự rất náo nhiệt, các nam sinh còn uống rượu, khi tan cuộc, cũng đã là buổi tối bảy giờ.

Thạch Lỗi muốn đưa Tô Diệp trở về ký túc xá, Từ Phán Phán bên cạnh ồn ào lên nói người nào đưa họ về chứ, mấy nam sinh bên cạnh lập tức cũng rối rít hưởng ứng, nói đưa ba cô gái xinh đẹp trở về ký túc xá.

Khi tách ra thì Đồng Thiên chán nản nhìn Thạch Lỗi và Tô Diệp một cái, rời đi.

Thạch Lỗi lại hoàn toàn chưa phát hiện, tất cả lực chú ý của anh đều ở trên người của Tô Diệp đây.

Khi hai người đi ở bên cạnh rừng cây nhỏ kia lần nữa thì trên người Tô Diệp không được tự nhiên, cô nhớ tới tình cảnh tối hôm qua cùng với giấc mơ kia, vì vậy cúi đầu, đỏ mặt tai nóng lên.

Hôm nay trong đầu cô có thể nhớ tới người đàn ông chính là Thạch Lỗi và Đỗ Hành rồi, nhưng tại sao, người đàn ông trong mơ, giống như Đỗ Hành, hoặc như là Thạch Lỗi.

Tô Diệp cảm thấy xấu hổ, là một người đã kết hôn, thế nhưng trong mơ cô có thể theo đuổi người đàn ông của mình như vậy.

Thạch Lỗi không biết Tô Diệp mơ, nhưng anh cũng nhớ tới tình cảnh đêm đó rồi, anh biết Tô Diệp đều thấy được tất cả, vì vậy anh len lén nhìn về phía Tô Diệp, lại phát hiện gò má Tô Diệp đỏ hồng, giống như say rượu, rất mê người.

Cổ họng anh giật giật lần nữa, cảm giác say trong cơ thể của anh mãnh liệt, anh chợt, rất muốn rất muốn ôm Tô Diệp vào trong ngực.

Nhưng mà anh khắc chế rồi, anh biết việc này quá đường đột, nếu như anh ôm Tô Diệp vào trong ngực hôn như vậy, có lẽ Tô Diệp vĩnh viễn sẽ không tha thứ ình.

Tô Diệp cũng không biết Thạch Lỗi cũng nhìn thấy chuyện đêm đó, cô nâng đôi mắt lên, nhẹ giọng nói: “Anh đưa em tới đây thôi, em tự trở về là được rồi.” Nơi này cách ký túc xá không xa.

Thạch Lỗi nhìn chằm chằm thẳng vào Tô Diệp, anh phát hiện đôi mắt Tô Diệp nâng lên thì hình dáng lông mi dài rậm này vốn lên còn xinh đẹp so với cánh bướm, mà con ngươi ngập nước xao động giống như hỗn hợp giữa hồn nhiên và quyến rũ, khiến người hận không thể lập tức hôn lên.

Tô Diệp thấy Thạch Lỗi chỉ nhìn chăm chăm mình đến phát ngốc, nhưng cũng không nói chuyện, cô xoay người liền đi về.

Hiện tại hô hấp của người đàn ông này rất nặng nề, cô biết đây là chuyện gì xảy ra.

Khi Đỗ Hành ôm lấy mình vào buổi tối, cô cũng có thể nghe được tiếng thở hổn hển.

Nhưng Thạch Lỗi lại kéo cánh tay của Tô Diệp, anh không dám kéo tay Tô Diệp, chỉ dám kéo cánh tay.

Tô Diệp mất hứng: “Anh buông em ra.”

Thạch Lỗi vội vàng buông ra, vừa buông ra vừa nói: “Em đừng tức giận, anh muốn nói một câu với em.” Giọng nói của Thạch Lỗi đã pha lẫn khàn khàn.

Lòng của Tô Diệp bỗng nhiên nhảy lên, một câu nói.... Một câu kiểu gì? Cô cúi đầu nhìn lá rụng trên mặt đất, khuôn mặt trắng noãn bị nhuộm càng đỏ hơn.

Thạch Lỗi cúi đầu nhìn gáy trắng nõn tuyệt đẹp của Tô Diệp, khàn giọng nói: “Cám ơn em đã đến xem anh thi đấu.”

Một câu này?

Thạch Lỗi tiếp tục nói thêm: “Đây là cuộc so tài cuối cùng của anh ở trường học.”

Anh nói: “Anh tốt nghiệp, về sau anh sẽ không bao giờ tham gia vào một cuộc thi đấu bóng đá như hôm nay nữa.”

Tô Diệp chậm rãi xoay người, cô nghiêm túc quan sát Thạch Lỗi.

Thạch Lỗi trẻ tuổi mà trên khuôn mặt tuần tú là nghiêm túc, trong con người của anh để lộ ra nhiệt huyết lại có một tia thương cảm, anh dùng một loại ánh mắt nhiệt tình và nghiêm túc chưa bao giờ có ngừng mắt nhìn Tô Diệp, nhẹ nhàng nói: “Bất kể sau này như thế nào, anh đều sẽ vĩnh viễn nhớ hôm nay.”

Tô Diệp nhìn Thạch Lỗi thật lâu, cuối cùng cô gật đầu một cái: “Em cũng sẽ nhớ rõ.”

=====

Khi Tô Diệp sắp đi tới cửa ký túc xá của mình thì cô chợt nhớ tới một chuyện, bàn tay tiến vào trong túi, móc điện thoại di động ra.

Vì lúc trước thiết lập chế độ im lặng trên điện thoại nên cuối cùng có mười cuộc điện thoại chưa nhận, tất cả đều là của Đỗ Hành.

Tô Diệp chau mày, xem ra Đỗ Hành tìm mình liên tục.

Cô vừa muốn cất lại, điện thoại của Đỗ Hành lại gọi đến lần nữa, Tô Diệp vội vàng nhận.

Vừa mới kết nối được, Đỗ Hành liền trầm giọng hỏi: “Tô Diệp, bây giờ em ở chỗ nào?”

Tô Diệp nhún vai một cái, cô chưa từng thấy giọng nói của Đỗ Hành như vậy, ít nhất Đỗ Hành chưa bao giờ dùng loại giọng nói này đối với mình.

Đỗ Hành lại hỏi: “Em đang ở đâu?” Lần này lời mờ nén giận, vậy càng chưa bao giờ có.

Tô Diệp không thể làm gì khác hơn là trả lời: “Em đang trên đường trở về ký túc xá.”

Đỗ Hành cố chấp chất vấn lần nữa: “Cụ thể ở nơi nào?”

Tô Diệp bất đắc dĩ thở dài: “Trên đường cách cửa ký túc xá 100m.”

Vừa mới nói xong những lời này, điện thoại bị cúp, Tô Diệp nhìn ghi chép trò chuyện, sững sờ một chút, một lúc lâu mới khôi phục lại, ngẩng đầu đi về phía trước.

Gió đêm thổi qua, ô mũi cô ẽ ẩm, vì vậy dứt khoát dừng lại ở dưới tàng cây, tựa vào thân cây, ngược đầu nhìn lên bầu trời đầy sao.

Bầu trời đêm huyền bí xa xôi, có thể đếm được trên đầu ngón tay số ánh sao sáng làm đẹp trong đó, Tô Diệp mở to hai mắt mờ mịt.

Nghe nói mỗi một người rời đi khỏi thế giới này đều sẽ hóa thành một vì sao trên bầu trời, Tô Diệp biết đây chỉ là một cách nói tốt đẹp, nhưng cô vẫn suy nghĩ muốn đi tìm, tìm xem rốt cuộc cha mẹ mất sớm của cô ở nơi nào?

Cứ đứng yên thật lâu như vậy, lâu đến mức Tô Diệp cảm thấy trên người có từng trận lạnh lẽo, cô mới phờ phạc mà đứng lên, cúi đầu trở về ký túc xá.

Đi không được mấy bước, đến cửa ký túc xá, vừa ngẩng đầu, cô ngây ngẩn cả người.

Cửa, một người đàn ông mặc áo gió màu đen đứng ở nơi đó, hai tay thọc trong túi quần, đứng ở nơi đó chăm chú nhìn cô.

Anh gầy gò kiên cường, đường nét thâm trầm nghiêm nghị, đôi môi hơi mỏng mím lại thật chặt, lông mày tuấn lãng hơi nhíu, trong đôi mắt thâm thúy còn hơn bầu trời đêm càng làm cho người ta khó có thể nhìn thấu.

Gió đêm lạnh lẽo thổi tóc ngắn màu đen của anh rối loạn, thổi vạt áo khoác của anh lên, thân hình của anh lại giống như đọng lại trong khung cảnh màu đen ở nơi này, vẫn không nhúc nhích.

Trong đầu Tô Diệp oanh một tiếng giống như nổ tung, cô biết đáng về vừa rồi của mình nhất định bị Đỗ Hành nhìn ở trong mắt rồi, không biết anh đứng ở chỗ này đã bao lâu, anh đang đứng ở chỗ này nhìn mình rồi. Mặt của Tô Diệp nóng lên, cô do dự muốn mở miệng, mở miệng mấy lần lại không phát ra tiếng.

Từ khi cô mười ba tuổi bắt đầu, người đàn ông ở nơi này chiếu cố sinh hoạt, người đàn ông này gần như quen thuộc tất cả động tác của cô.

Cô không phải Tôn Ngộ Không, Tôn Ngộ Không cũng không bay ra khỏi lòng bàn tay của Phật Như Lai.

Đúng lúc này, Đỗ Hành chợt di chuyển, anh lặng lẽ cởi áo khoác trên người xuống, đi lên trước phủ thêm cho Tô Diệp.

Áo khoác mang theo nhiệt độ của Đỗ Hành mặc lên người, vì vậy gió lạnh ngày mùa thu bị ngăn cách, Tô Diệp lập tức bao phủ ở dưới nhiệt độ thuộc về Đỗ Hành.

Tô Diệp hơi cúi đầu.

Đỗ Hành đặt tay Tô Diệp ở lòng bàn tay của mình, cầm bàn tay nhỏ bé lạnh buốt của cô nắm ở trong tay mình.

Rốt cuộc Tô Diệp tìm về giọng nói của mình, cô nhỏ giọng hỏi: “Anh tới đây khi nào hả?”

Đỗ Hành ngưng mắt nhìn cô, hơi hột nói: “Không bao lâu.” Giọng nói của anh mang theo cảm giác thô ráp khàn khàn, trầm thấp mà thông thả.

Tô Diệp ngẩng đầu lên, nhìn anh một cái, cô đang chờ Đỗ Hành hỏi thăm, cô biết trước khi Đỗ Hành tức giận, Đỗ Hành sẽ phải chất vấn.

Nhưng Đỗ Hành cũng không có.

Hai người đứng ở trước cửa lâu như vậy, Đỗ Hành cũng không hỏi gì, anh chỉ giữ tay Tô Diệp ở lòng bàn tay, nhẹ nhàng xoa nắn.

Tô Diệp thở dài, cô biết mình không thể so với Đỗ Hành, Đỗ Hành là người tung hoành thương trường, ở trước mặt Đỗ Hành cô giống như chim non vừa mới ra đời.

Cho nên cô chỉ có thể mở miệng trước, cô lên tiếng giải thích: “Buổi sáng, em và bạn đi dạo phố, buổi trưa trở về ại gặp phải một đám bạn học nam, xem trận đá bóng của bọn họ, xem xong rồi phải đi ăn cơm...” Sau khi ăn cơm liền bị nam sinh trả lại rồi.... Những lời cuối cùng này, có muốn nói hay không, Tô Diệp đang do dự.

Đỗ Hành vốn lẳng lặng ngưng mắt nhìn cô, hiện tại bỗng nói xen vào: “Lúc ăn cơm, em uống rượu?”

Tô Diệp không ngờ anh lại hỏi cái này, vội vàng lắc đầu: “Không có, em không uống.”

Một tay Đỗ Hành cầm hai bàn tay nhỏ của Tô Diệp, một cái tay khác lại nâng lên sờ sờ gương mặt của cô, anh dùng giọng nói khàn khàn như cũ, mang theo vài phần thân mật và bất đắc dĩ nói: “Anh biết rõ em nhất định sẽ không uống.”

Sau khi anh nói ra lời này, Tô Diệp yên tâm, bởi vì Tô Diệp có thể cảm thấy loại cảm giác lạnh lùng và tiêu điều vốn bao phủ ở trên người Đỗ Hành đã biến mất, thay vào đó là ấm áp bình thường quen thuộc và cảm giác an toàn.

Tô Diệp cố ý bỏ qua lung túng lúc trước, chính mình nở nụ cười, dịu dàng nói: “Nếu như biết em sẽ không uống rượu, vậy anh còn sợ cái gì?”

Đỗ Hành thở dài, tiến lên ôm Tô Diệp ở trong ngực: “Bé ngoan, các em có một đám người đấy, nếu có người uống rượu gây chuyện làm liên lụy tới em thì làm sao đây?”

13. Chương 13: Tham Muốn Giữ Lấy Của Đỗ Hành

Đỗ Hành kéo tay Tô Diệp, muốn trở về ký túc xá cùng Tô Diệp. Tô Diệp có chút nhần nhó, nhìn đi trông coi cửa ký túc xá một chút, nhỏ giọng nhắc nhở Đỗ Hành: “Như vậy không tốt lắm đâu?” Rốt cuộc là ở trong trường học, ở trong mắt người nhiều chuyện xung quanh thì Tô Diệp chưa cưới, sao cô có thể dẫn Đỗ Hành trở về ký túc xá.

Đỗ Hành lại bình tĩnh tự nhiên: “Hiện tại quá muộn.” Anh cũng không giải thích quá nhiều, chỉ một câu nói như vậy, khiến cho Tô Diệp hiểu, Đỗ Hành quyết định chủ ý muốn qua đêm ở trường học rồi.

Tô Diệp không còn cách nào nhú mào: “Như vậy không được, bị người ta phát hiện thì nguy rồi.”

Đỗ Hành nghe thế, dừng bước lại, quay đầu lại xem xét kỹ lưỡng Tô Diệp, sau một lúc lâu bên môi kéo một đường cong: “Thế nào, sợ anh gặp được người khác sao?”

Tô Diệp lắc đầu, nhẹ nói: “Anh biết, em không có ý này.”

Đỗ Hành không nói gì nữa, dắt tay Tô Diệp đi thẳng lên lầu. Đi ngang qua phòng trông coi ở cửa chính ký túc xá thì Di»ễđànL«êQuýĐ»ôn«tửđinh»hương Tô Diệp còn lo lắng bị đi quản lý ký túc xá gọi lại, nhưng đi thẳng đến trong thang máy, đi kia giống như hoàn toàn không chú ý tới Đỗ Hành.

Đúng lúc trong thang máy không có người nào, sau khi ra khỏi thang máy, Tô Diệp đi ra ngoài trước, lăm lết nhìn trái phải một lần, thừa dịp trong hành lang cũng không có người khác đi lại, vội vàng lôi kéo Đỗ Hành đi vào phòng rồi.

Sau khi vào nhà, Đỗ Hành buông tay Tô Diệp ra, đi tới ngay giữa phòng, quan sát bài trí trong căn phòng ký túc xá đơn này.

Tô Diệp chợt có loại cảm giác kỳ lạ, giống như khuê phòng của một cô gái bị người xông vào mặc cho người tùy ý quan sát. Thật ra thì kể từ khi cô mười ba tuổi bắt đầu cuộc sống đi theo Đỗ Hành, ở trước mặt Đỗ Hành cô gần như không có gì riêng tư, tất cả của cô đều rộng mở ở trước mặt Đỗ Hành, thế cho nên cho dù khi bọn họ kết hôn, cô cũng không cảm thấy có gì không được tự nhiên. Nhưng hôm nay, Đỗ Hành quan sát như vậy khiến cho cô có loại cảm giác không gian cá nhân bị xâm nhập.

Đúng lúc này, Đỗ Hành gật đầu một cái: “Người có thể ở miễn cưỡng, uất ức cho em.”

Tô Diệp khẽ cười, cô cũng biết Đỗ Hành sẽ cho rằng như vậy, cô nhàn nhạt cười nói: “Đây là trong trường học, tất cả mọi người như vậy, huống hồ so sánh với những bạn học khác, căn phòng của em đây đã đầy đủ rồi.” Cô nhớ tới ánh mắt hâm mộ căn phòng ký túc xá này của đám người Dương Kỳ Kỳ.

Nhưng Đỗ Hành lại tới đây, như có như không nắm được tay của cô nói: “Em không giống vậy.” Giọng nói của anh trầm thấp dịu dàng, nghe vào trong tai Tô Diệp cũng là vừa động.

Bên môi Tô Diệp hiện lên một ý cười bất đắc dĩ, cô nhớ tới một màn trên sân thể dục lúc ban ngày, có lẽ Đỗ Hành đúng, Di»ễđànL«êQuýĐ»ôn«tửđinh»hương mình và bạn học khác không giống nhau.

Đỗ Hành nhìn đồng hồ một chút, lúc này đã không còn sớm, anh giơ tay nói lỏng cà vạt ra, vẻ mặt tự nhiên mà nói: “Nghỉ ngơi sớm một chút đi, em tắm trước đi.”

Tô Diệp nhìn động tác trên tay Đỗ Hành, cô chợt phát hiện, so với Thạch Lỗi hào hứng phấn khởi trên sân bóng, Đỗ Hành thật sự là quá mức vững vàng, anh giống như có thể khống chế tất cả sự vật ở trong tay của anh, anh vĩnh viễn bình tĩnh trấn định tự nhiên như vậy, con mắt tối tăm sâu xa của anh vĩnh viễn làm cho người ta suy nghĩ không ra.

Đỗ Hành cảm thấy ánh mắt của Tô Diệp, anh dừng động tác trong tay lại, ngược mắt nhìn sang: “Thế nào?”

Tô Diệp vội vàng lắc đầu: “Không có việc gì không có việc gì, em đi tắm.”

==== =====

Cái giường này của Tô Diệp thật sự không lớn, ít nhất so với loại giường siêu cấp lớn cố ý đặt làm từ Italy ở trong phòng ngủ của cô và Đỗ Hành mà nói, cái giường này thực sự nhỏ đến đáng thương. Di»endànL«êQuýĐ»ôn«tửđinh»hương Khi thân hình cao lớn của Đỗ Hành nằm ở phía trên thì Tô Diệp càng cảm thấy Đỗ Hành thật sự chịu uất ức, uất ức này còn bởi vì mình mà chịu.

Tô Diệp có chút áy náy : “Ngày mai em liền về nhà.”

Đỗ Hành từ chối cho ý kiến, anh ôm Tô Diệp vào trong ngực, vạch khăn tắm, ném sang một bên.

Tô Diệp nằm ở Đỗ Hành trong ngực co rúm phía dưới lại, lúc này cô mới phát hiện ra tối nay Đỗ Hành có chút khác biệt với thường ngày, ít nhất Đỗ Hành thường ngày là dịu dàng lễ độ, lễ độ đến tuyệt đối không làm được loại động tác ném khăn tắm tới trên mặt thảm này.

Mà động tác này chỉ là một bắt đầu thôi, sau Đỗ Hành khiến Tô Diệp không nhịn được run run một cái. Anh hôn lên cánh môi của cô, không đợi cô mở ra cho anh, cứng rắn gõ mở răng tiến quân thần tốc, Tô Diệp thở dốc không đều đặn, tay nhỏ bé vô dụng bắt cánh tay anh lại muốn cho anh chậm một chút, nhưng Đỗ Hành không những không ngừng, ngược lại đầu lưỡi bá đạo mạnh mẽ không chút kiêng kỵ ở giữa môi răng cô trêu chọc, quần quít, mút vào.

Hai gò má Tô Diệp ửng hồng, đôi mắt kinh hoàng, chỉ muốn thoát khỏi anh, nhưng hai cánh tay Đỗ Hành như sắt, giam cầm Tô Diệp nhỏ nhắn mềm mại ở trong đó thật chặt, Tô Diệp hoàn toàn không cách nào nhúc nhích; Di»endànL«êQuýĐ»ôn«tửđinh»hương cô bất lực mà ngửa mặt ra sau, nhưng sau ót lại bị bàn tay Đỗ Hành ôm thật chặt, cô tránh anh liền vào, cô trốn tránh trong lòng bàn tay anh, bị hôn đến liên tục rung động trong lòng bàn tay của anh.

Tô Diệp nức nở nghẹn ngào đứng lên, cô không hiểu Đỗ Hành làm sao vậy, trong đầu cô hỗn loạn từng bừng, chẳng lẽ là anh biết việc ban ngày rồi hả? Chẳng lẽ là anh biết chuyện của Thạch Lỗi rồi hả?

Động tác dưới môi của Đỗ Hành bá đạo, con ngươi cũng nhìn chăm chăm ánh mắt của Tô Diệp, lúc này vẻ mặt Tô Diệp mê mang kinh hoàng nhìn anh, trong đôi mắt liền tối sầm lại, sau đó miệng anh buông ra, tay cũng thả lỏng sức lực.

Rốt cuộc Tô Diệp bị buông ra, miệng to hít khí, đang muốn ngồi dậy, nhưng vào lúc này Đỗ Hành chợt áp xuống lần nữa, khẽ nhếch mở môi, hung hăng hôn xuống ở trên môi Tô Diệp.

Tô Diệp ủy khuất ô một tiếng, đau quá!

Đỗ Hành nhìn cánh môi Tô Diệp này chịu đủ chà đạp, trong mắt hiện ra vẻ hài lòng, một cái tay của anh vẫn ôm cái ót của Tô Diệp, Di»endànL«êQuýĐ»ôn«tửđinh»hương một cái tay khác còn lại là dùng ngón cái mang theo vết chai nhẹ nhàng cọ xát gò má của Tô Diệp, hạ thấp giọng ở bên tai cô dịu dàng nói: “Ngoan, không khi dễ em nữa.”

Tô Diệp bắt măn giây giữa, trên miệng anh ngược lại nói dễ nghe, rõ ràng đã sớm khi dễ qua rồi.

Đúng lúc này, Đỗ Hành ép xuống lần nữa, Tô Diệp co rúm người lại, cô không cần một lần nữa rồi. Thế nhưng bây giờ Đỗ Hành hôn cũng không có khi dễ môi của cô, mà trực tiếp rơi xuống trên cổ Tô Diệp.

Cổ trắng nõn ưu nhã, da thịt không có bất kỳ một tỳ vết nào, trẻ tuổi mà nhiều xúc cảm đàn hồi, Đỗ Hành hôn xuống, nặng nề, sau đó một vết hôn nhìn thấy mà hoảng cứ như vậy in dấu xuống.

Tô Diệp giơ tay lên muốn đẩy, không phải như vậy, trước kia không phải như vậy, Đỗ Hành chưa bao giờ lại đối đãi với cô như vậy.

Tô Diệp hàm chứa nước mắt ủy khuất nghĩ, Đỗ Hành luôn luôn dịu dàng chân thành đối với mình, anh lại chưa bao giờ làm đau mình.

Nhưng lúc này Đỗ Hành lại làm đôi mắt Tô Diệp nước mắt lưng tròng, môi của anh đi xuống một đường dọc theo cổ dài nhỏ này, lúc đi tới nơi xinh xắn mà đầy đặn mượt mà, Di»ễnđànL«êQuýĐ»ôn«tửđinh»hương hai ngón tay kẹp lại chỗ đậu đỏ của cô, nhẹ nhàng trêu chọc, sau đó dùng môi ngậm, như thưởng thức một loại món ngon thượng hạng, chạm rãi bú mút.

Tô Diệp bị làm giật mình lần nữa, cổ cô hơi ngửa lên, môi bị giầy vò đến mức đỏ lên khê mở, hai mắt mê mang nén từng giọt lệ. Đỗ Hành bá đạo mà ung dung tiếp tục động tác trên ngón tay và trên môi, Tô Diệp thở hổn hển hừ hừ kháng nghị: “Không cần, em không thích như vậy.”

Đôi tay Đỗ Hành vẫn trấn định như lúc ban đầu, dĩ nhiên hơi thở đã không yên, nghe được Tô Diệp nói như vậy, trong con người anh thoáng hiện lên sắc màu mệt mỏi, trong miệng khàn khàn mà nói: “Làm sao bây giờ đây, anh lại thích như vậy.”

Đỗ Hành tỉ mỉ túm lấy tất cả sợi tóc của Tô Diệp ở một bên, sau đó lật người, áp chế Tô Diệp.

Trên người Tô Diệp nặng nề, càng bất mãn, hai chân đá đập lung tung: “Hôm nay anh thật là lạ, em không muốn.”

Đỗ Hành không có nghe được tất cả lời Tô Diệp đã nói, sau khi anh dùng chân của mình chân kẹp chặt hai chân Tô Diệp, môi lưỡi của mình bắt đầu tiếp tục cuộc hành trình.

Đây là một hành hạ gian nan, cô được nuôi lớn trong sung sướng giàu sang, cô tốt đẹp mà mềm mại, cô vẫn được Đỗ Hành nâng ở lòng bàn tay, cho dù bọn họ sinh hoạt vợ chồng, cho dù đêm tân hôn của bọn họ, cho tới bây giờ Đỗ Hành đều cẩn thận, khắc chế thông dong, tuyệt đối sẽ không để cho cô bị chút xíu tổn thương.

Môi nóng bỏng mà bá đạo, lướt qua trên da thịt nhẵn nhụi giống như đóa hoa yêu kiều, lưu lại vô số vết hôn, kích thích một luồng sóng hơi nóng và khê run trong cơ thể Tô Diệp. Di»ễnđànL«êQuýĐ»ôn«tửđinh»hương Cuối cùng Đỗ Hành rốt cuộc đã đi đến nơi mẫn cảm nhất của Tô Diệp, lúc này Tô Diệp đã không biết làm sao, cô nắm chặt bả vai Đỗ Hành, móng tay gần như bấm vào trong bắp thịt rắn chắc của Đỗ Hành.

Tô Diệp cuống quýt lắc đầu, giọng nói mang theo tiếng khóc nức nở: “Em không muốn!”

Ai biết Đỗ Hành lại cắn răng nói: “Không thể không muốn.” Giọng điệu kiên định, chân thật đáng tin.

Anh cúi đầu, rẽ vùng cỏ thơm tiêu điều lạnh lẽo.

Khi môi nóng bỏng của anh đụng chạm đến nơi thần bí của cô thì cô phát ra một tiếng “A” mềm mại, cổ thon dài không tự chủ ngửa ra sau, tóc dài đen nhánh mềm mại rung động theo, rải rác ở trên cái chăn cotton màu tím nhạt.

Thân thể Tô Diệp vẫn giống như lục bình, theo động tác phía dưới của Đỗ Hành mà rung động nhẹ nhẹ, cô chỉ có thể sử dụng đôi tay bất lực nắm chặt bả vai vững chắc mà không rung chuyển của Đỗ Hành. Tô Diệp cảm thấy xấu hổ và không biết làm thế nào, cô có thể cảm giác được nước chảy ở dưới người mình. Cô nhúu chặt lông mày thanh tú tinh tế, hàm răng trắng nõn chính tề cắn môi dưới, cắn đến mức môi dưới giống như ra máu. Nhưng từ trong môi cô, vẫn sẽ phát ra tiếng thở khê vụn vặt mà đè nén, đó là môi lưỡi người đàn ông phía dưới kia giống như ác ý quấy lên, cùng với tham lam mút vào gây ra.

Cũng không biết trải qua bao lâu, lâu đến mức Tô Diệp cho là loại hành hạ này không có thời điểm tận cùng, Di»ễnđànL«êQuýĐ»ôn«tửđinh»hương môi lưỡi Đỗ Hành rốt cuộc dừng động tác lại, cúi người chăm chú nhìn Tô Diệp bị anh đè ở phía dưới.

Con gái mười chín tuổi, sạch sẽ giống như sen tuyết trên núi, nhưng hôm nay gương mặt tinh tế của cô ửng hồng lên sao lại mê người vậy, môi mềm mại giống như cánh hoa rực rỡ sau khi trải qua gió lớn mưa rào, mà đôi mắt cô nửa khép nửa mở, hỗn hợp giữa hồn nhiên và quyến rũ.

Hầu kết của Đỗ Hành khê động, đôi mắt càng tối tăm nặng nề.

Tô Diệp vốn cho là anh rất cuộc muốn bỏ qua ỉn, đúng lúc thở phào nhẹ nhõm, lại không ngờ bỗng cảm thấy nơi mềm mại ướt át có một vật cứng nóng bỏng bùng bùng chống đỡ đi lên, thân thể cô run lên, trái tim căng thẳng, con ngươi kinh hoàng nâng lên, lông mi khê run, đúng là không thể ức chế nỗi sợ hãi.

Nếu là thường ngày, Đỗ Hành tất nhiên đau lòng hơn cô, không thể thiếu từ ngữ dịu dàng đến an ủi, nhưng hôm nay Đỗ Hành lại không giống như ở nhà, anh chỉ là dùng tay đè chặt Tô Diệp, sau đó thất lưng dùng sức trầm xuống dưới. Lối vào đã sớm bởi vì nước chảy mà hóa thành một bãi bùn nhão, anh lại cứng rắn như thế dĩ nhiên là phân băng phá ngọc thẳng vào chỗ sâu.

Tô Diệp hít vào một hơi, Di»ẽđànL«êQuýĐ»ôn«tửđinh»hương nhắm mắt lại, yên lặng thừa nhận cảm giác cự vật tiến vào trong cơ thể này.

Một khi Đỗ Hành tiến vào, liền di chuyển chậm rãi. Lúc bắt đầu coi như dịu dàng, sau đó động tác từ từ tăng nhanh sâu hơn, nhanh đến mức Tô Diệp cũng đè nén không nổi nữa mà phát ra tiếng rên yêu kiều, sâu đến mức chân mày Tô Diệp nhíu chặt hơn. Bả vai gầy yếu và vòng eo mảnh khảnh của cô theo lực đánh vào cực lớn mà không ngừng lắc đưa qua lại ở trên gối đầu màu tím nhạt, lắc lư giống như dương liễu bị gió bão tàn phá. Cô di chuyển qua lại nên tóc dài đã sớm tản ra, người dùng đưa tạo ra đường cong quyến rũ, rõ ràng sức lực của người đàn ông trên người kia lại tiếp tục mạnh mẽ.

“Đỗ Hành. Anh Anh làm sao vậy. Ô.” Nước mắt Tô Diệp chảy xuống , cô chưa bao giờ bị đối đãi như thế, thậm chí cô sợ, rõ ràng bây giờ Đỗ Hành không phải người cô quen thuộc.

Trả lời Tô Diệp chỉ có thở dốc nặng nề, động tác Đỗ Hành chẳng hề dừng lại, anh vẫn điên cuồng đoạt lấy cô, tròng mắt u ám sâu không thấy đáy, nhìn chăm chăm cô vợ quyến rũ xốc xếch phía dưới anh.

Tô Diệp nhắm mắt lại, nâng cánh tay trắng nõn mảnh khảnh lên, ôm lấy bả vai dày rộng của người đàn ông này.

Khi Tô Diệp vòng trên mình thì thân hình Đỗ Hành đang chạy nước rút dừng lại, chỉ là ngay sau đó động tác của anh liền hung hăng lật khuấy đâm chen vào ở trong cơ thể cô hơn.

Cô gái nhỏ yếu đuối này là của anh, động tác của anh mang theo chiếm hữu nồng đậm, biểu thị chủ quyền công khai của anh đối với thân thể người phụ nữ này, mà thậm chí trong động tác ngây ngô dẫn theo mấy phần ý tứ khùng hoảng.

Khi tóc dài của Tô Diệp đã xốc xếch không chịu nổi, khi gối đầu sớm bị bọn họ đánh rơi trên mặt đất, Di»ẽđànL«êQuýĐ»ôn«tửđinh»hương khi trên ván giường chất lượng tốt cũng phát ra tiếng kéo kẹt thì tiếng phụ nữ khóc khê rên rĩ trộn lẫn với tiếng thở dốc người đàn ông nặng nề vang vọng ở trong nhà, còn có tiếng nước chảy cùng với tiếng va chạm này khiến cho người ta tưởng tượng xa vời.

Một tay Đỗ Hành chột ôm lấy phía dưới của Tô Diệp, để cho hai chân giang rộng ra của cô gác ở trên vai mình, sau đó đỡ eo nhỏ nhắn của Tô Diệp, bắt đầu chạy nước rút sau cùng.

Hai chân thon dài run rẩy ở bả vai người đàn ông, run rẩy không kiềm chế được, cuối cùng Đỗ Hành chột phát ra một tiếng gầm nhẹ, rốt cuộc người anh dùng sức, chôn vào chỗ sâu nhất trong thân thể Tô Diệp.

Tô Diệp chỉ cảm thấy một cỗ nóng bỏng trong cơ thể, sau đó chột giống như có thứ gì đó bùng nổ ở trong người, giống như khi còn bé được chơi pháo hoa ở trong vườn hoa viên, đầy trời đầy đất, bùng ra không chút kiêng kỵ.

Tô Diệp thắm khóc, nước mắt chảy xuống lần nữa, cô mờ mịt cảm nhận rung động và run rẩy trong cơ thể một lần lại một lần kia.

Cô cảm thấy thân thể của mình bị Đỗ Hành biến thành một bãi bùn nhão, mềm đến mức giống như không còn là của mình nữa.

14. Chương 14: Đỗ Hành Giải Thích

Tiếng thở dốc nặng nề của đàn ông dần dần trầm xuống, trong không khí lại tản ra hơi thở mập mờ nồng đậm.

Đỗ Hành giơ cánh tay lên, Tô Diệp sớm giống như bị rút đi đầu khớp xương đặt ngang ở trên giường, lại nâng gối đầu cho cô gối lần nữa.

Hai mắt Tô Diệp mê ly mà nhìn trần nhà, mặc cho Đỗ Hành loay hoay.

Đỗ Hành thấy vậy, mình cũng dứt khoát nằm xuống, cánh tay xuyên qua từ dưới eo thon của Tô Diệp, bao quanh thân thể cô ở trước ngực mình.

Tô Diệp vừa bị anh đụng như vậy, đầu óc ngược lại khôi phục như cũ từ trong trống rỗng, cô rũ mắt nhìn cánh tay Đỗ Hành tràn đầy hơi thở phái nam vòng chắc mình một chút, nhỏ giọng nói một câu: “Có mồ hôi.”

Đỗ Hành tự nhìn, cúi đầu nở nụ cười ở bên tai Tô Diệp. Thật ra thì mới vừa rồi động tác kịch liệt như vậy, Diễm nhân Lê Q. ụy Đôn tử dĩnh hương sao có thể không có mồ hôi chứ, chỉ là Tô Diệp luôn bắt bẻ đối với loại chuyện như vậy, anh đã thành thói quen.

Đỗ Hành trầm thấp cười nói: “Được, sau đó anh đi tắm.” Anh chăm chú nhìn khuôn mặt của Tô Diệp vẫn mang theo dư vị cao triều, dịu dàng nói: “Cùng nhau tắm?”

Tô Diệp lập tức có chút luống cuống, trên mặt cô nóng lên, nhỏ giọng nói: “Em không cần!” Cô lại cảm thấy lần nữa, hôm nay Đỗ Hành có chút kỳ lạ, không giống thường ngày.

Đỗ Hành nhìn dáng vẻ xinh đẹp của cô không được tự nhiên, giữa lồng ngực giống như có thứ gì muốn tràn ra, lập tức không nhịn được nâng thân thể lên, dùng môi khẽ chạm một chút ở trên gương mặt mềm mại sạch sẽ của cô.

Da thịt Tô Diệp mềm mại vô cùng mịn màng, nhưng Đỗ Hành cũng không biết thế nào thậm chí có chút râu ria, lại đâm cô cho đau. Cô vốn cảm thấy bài xích và sợ hãi với chuyện điên cuồng như vừa rồi, chỉ là không biết làm sao bày tỏ bất mãn của mình, bây giờ bị đâm như vậy, cô lập tức có lời.

“Không nên như vậy, thật là đau.” Cô uất ức lên án với anh.

Đỗ Hành cúi đầu ngừng mắt nhìn cô mềm nhũn, trong con ngươi tối sầm lại, khàn khàn hỏi: “Đau lắm hả?”

Tô Diệp nghiêm túc gật đầu, cường điệu thật mạnh: “Đau quá!” Nói xong còn lấy tay sờ sờ mặt gương mặt của mình, cô mới không cần cho là bị đâm như vậy đấy.

Đỗ Hành chợt cười nhẹ một tiếng, cười xong rồi, lại đi đến gần lần nữa, dùng môi kiên nghị không chút thương tiếc nào giầy xéo gương mặt của cô, thỉnh thoảng còn dùng cằm xẹt qua môi của cô.

Chỉ có thể thương Tô Diệp rồi, trốn lại không trốn thoát mà tránh cũng tránh không khỏi, luôn miệng kháng nghị nhưng căn bản người khác không nghe, thật là vừa nhột vừa tê, vừa muốn cười vừa muốn khóc, cuối cùng chỉ có thể luôn miệng kêu cầu xin tha thứ.

Tiếng cười của Đỗ Hành trầm thấp hùng hậu, ngay cả lồng ngực cũng đang chấn động, cuối cùng anh dừng động tác lại, Diễm nhân Lê Q. ụy Đôn tử dĩnh hương ôm Tô Diệp dịu dàng dụ dỗ nói: “Ngoan, đừng sợ nữa, không đâm em.”

Miệng Tô Diệp cũng cong lên, cắn hận giơ đôi bàn tay trắng như phấn lên đánh anh cười đến mức lồng ngực rung rung liên tục: “Anh thật đáng ghét, anh thật xấu!”

Đỗ Hành cũng không tránh, mặc cho cô ầm ĩ ở trong lòng mình, hai người chơi đùa một hồi, rốt cuộc yên tĩnh lại, lúc này mồ hôi cũng khô, Tô Diệp dứt khoát nằm nghỉ ngơi ở trong ngực Đỗ Hành.

Bàn tay Đỗ Hành nắm được ngón tay thon dài của Tô Diệp, vuốt ve từng cái một. Tô Diệp được sờ cực kỳ thoải mái, cô chợt ở lúc cô còn là một đứa bé bốn năm tuổi, bà bảo mẫu nhà cô đã từng nuôi qua một con mèo đốm. Mùa đông sau bữa cơm trưa, bà bảo mẫu kia liền ôm con mèo kia ở trên đầu gối, dùng tay thô

ráp vuốt ve lần lượt bộ lông con mèo kia. Tô Diệp nhớ lại lúc ấy bộ dạng con mèo kia thoải mái lười biếng nheo mắt lại, nghĩ thầm chẳng lẽ phát hiện mình chính là mèo trong ngực Đỗ Hành?

Đúng lúc này, điện thoại Tô Diệp để trên bàn vang lên đinh đang một hồi, là tiếng báo tin nhắn.

Tô Diệp cẩn thận liếc nhìn Đỗ Hành, cô cũng không biết là tin nhắn của ai, nếu như là Dương Kỳ Kỳ cũng may, nếu như là Thạch Lỗi, vậy thì không tốt lắm.

Đỗ Hành duỗi cánh tay cầm điện thoại tới đây giúp Tô Diệp, nhìn cũng chưa từng nhìn, trực tiếp đưa cho Tô Diệp trong ngực.

Tô Diệp lặng lẽ nhận lấy, mở ra, cô lập tức thở phào nhẹ nhõm, khẽ cười nói: “Là bạn học của em.” Nói xong cô nhìn mắt Đỗ Hành, bổ sung nói: “Chính là bạn học cùng nhau đi dạo phố ban ngày.”

Đỗ Hành giống như hoàn toàn không để ý cái tin nhắn này, bàn tay to của anh nhẹ nhàng vuốt ve vỗ về chơi đùa ở bên eo cô, Diễm Đan Lê Q. ụy Đôn tử dĩnh hương trong đôi mắt mang theo ý cười cưng chiều.

Tô Diệp mở tin nhắn ra, thấy là Dương Kỳ Kỳ hỏi mình đến ký túc xá hay chưa, cô vội vàng trả lời, sau đó nhanh chóng để điện thoại về bên gối đầu.

Đỗ Hành cầm tay của cô lần nữa, nhẹ giọng hỏi: “Mấy người bạn học quan hệ không tệ với em?”

Tô Diệp gật đầu: “Đúng vậy, các cô ấy cũng rất tốt.” Nói đến đám người Dương Kỳ Kỳ, bên môi Tô Diệp nở nụ cười lần nữa.

Đỗ Hành cười: “Em đã thích họ như vậy, chờ khi sinh nhật em, liền mời họ đến nhà cùng tổ chức sinh nhật, như thế nào?”

Tô Diệp nghe nói như thế, đôi mắt âm u, lắc đầu mà nói: “Thôi, vẫn không nên như vậy.”

Đỗ Hành thấy vậy, liếc nhìn Tô Diệp, nói sang chuyện khác: “A, vậy đến lúc đó rồi nói sau. Chúng ta đi tắm rửa trước?”

Tô Diệp nghe thấy vậy, tâm tư lộ ra khó xử, vội vàng lắc đầu mà nói: “Anh đi trước đi, em còn muốn nghỉ một lát nữa.”

Đỗ Hành hiểu Tô Diệp, biết chuyện như vậy không gấp được, đứng lên choàng thêm khăn tắm, mình đi thẳng vào phòng tắm.

Một mình Tô Diệp nằm ở trên giường, nhàm chán nghe tiếng nước chảy rào rào trong phòng tắm, lúc này điện thoại di động bỗng nhiên lại đinh đang, cô vội vàng cầm lên nhìn, người gửi tin nhắn rõ ràng là Thạch Lỗi.

Phản ứng đầu tiên của Tô Diệp là liếc mắt nhìn phòng tắm, cũng may, tiếng nước chảy trong phòng tắm vẫn còn rào rào, Đỗ Hành cũng sẽ không lập tức ra ngoài.

Cô vội vàng mở tin nhắn ra, Thạch Lỗi cũng là hỏi mình đến ký túc xá chưa, còn hỏi mình đã ngủ chưa, lòng Tô Diệp hoảng sợ, vội vàng trả lời. Khi nhấn tin lại, cô nhìn thấy ngón tay của mình khẽ run.

Rốt cuộc khi trở lời xong rồi, chỉ có điều trong tích tắc, Thạch Lỗi lại gửi tới tin nhắn, lần này lại là: “Tô Diệp, Diễm Đan Lê Q. ụy Đôn tử dĩnh hương bỗng nhiên anh thật sự muốn ôm em một cái.”

Tô Diệp thấy câu này, trong đầu oanh một tiếng giống như chột nổ tung, cô ngây ngốc nhìn câu nói kia, tim nhảy lên thình thịch.

Cũng không biết trải qua bao lâu, bên tai cô giống như nghe được tiếng nước chảy trong phòng tắm dừng lại, sợ tới mức cô chột giật mình tỉnh lại, vội vàng tắt máy, sau đó ném điện thoại di động như củ khoai lang phồng tay sang bên cạnh.

Chỉ chốc lát sau, Đỗ Hành đi ra, anh thấy cả người Tô Diệp đỏ rần giống như bị tôm chưng chín, không hiểu nhú mày: “Sao vậy? Em ngã bệnh?” Anh ngồi ở bên giường, cả người tỏa ra mùi thơm của cỏ Lavender trong sữa tắm, đó là Tô Diệp tự chọn mùi hương vì mình.

Tô Diệp lắc đầu, giọng nói buồn bực: “Không có. . . . Em chỉ mệt mỏi.” Cô giấu đầu ở trong chăn giống như ốc sên, cô biết Đỗ Hành không phải đứa ngốc, nhất định có thể phát hiện mình khác thường.

Nhưng Đỗ Hành chỉ lo lắng cô bị bệnh, đưa tay lấy chăn của cô ra, bàn tay thử nhiệt độ trên trán cô.

Đỗ Hành lo âu cau mày: “Nhiệt độ có chút cao, chỉ là không nghiêm trọng quá. Nơi này có thuốc sao?”

Tô Diệp thấy chuyện lại như vậy, không thể làm gì khác hơn là làm nũng: “Không cần, em không muốn uống thuốc, có thể là hôm nay ở bên ngoài bị lạnh rồi, ngủ một giấc là được.”

Đỗ Hành suy nghĩ một chút, dù sao uống thuốc nhiều cũng không phải chuyện tốt, vì vậy anh rót một chén nước nóng, Diễm nhân Lê Q ụy Đôn tử định hương đỡ Tô Diệp uống xong, lại lên giường ôm lấy Tô Diệp, đắp chăn cho cô xong: “Ngủ đi, nếu như ngày mai vẫn không tốt, anh dẫn em đi gặp bác sĩ.”

Tô Diệp xấu hổ chôn ở trước ngực anh, ngoan ngoãn gật đầu.

Đỗ Hành trấn an vỗ phía sau lưng của cô, chợt mở miệng nói: “Hôm nay em đi dạo phố, nhìn thấy anh rồi hả?”

Tô Diệp ngẩn ra, bất quá lập tức gật đầu sau đó ấp úng nói: “Đúng vậy.” Bởi vì nguyên nhân chôn ở trong ngực anh, thế nhưng lỗ mũi mang theo chút sục sịt.

Nhưng Đỗ Hành lại hiểu lầm, anh thật sự cho rằng cô vợ bé nhỏ trong ngực mình uất ức, anh trầm mặc, cuối cùng nói: “Hôm nay người bạn đến từ nước Mỹ là chú Kim, trước kia em đã gặp qua, còn nhớ rõ không?”

Tô Diệp nhớ lại, Diễm nhân Lê Q ụy Đôn tử định hương gật đầu: “Nhớ.” Chú Kim là người hòa ái, lần đầu tiên khi ở nước Mỹ gặp mặt liền đưa anh một cái vòng ngọc phỉ thúy cổ cực kỳ hiếm thấy.

Đỗ Hành cúi đầu nhìn Tô Diệp trong ngực, dịu dàng giải thích: “Vậy em còn nhớ rõ ông ấy có một cô con gái không? Cô bé đó còn nhỏ hơn em hai tuổi.”

Tô Diệp tiếp tục nhớ lại, chợt kinh hãi, ngẩng đầu lên từ trong ngực Đỗ Hành, không dám tin nhìn Đỗ Hành: “Chẳng lẽ người hôm nay, chính là người kia ở trong bệnh viện?”

Đỗ Hành cười gật đầu: “Đúng vậy, em đã gặp.”

Tô Diệp cố gắng nhớ lại cô bé kia đã thấy được lúc ban ngày, nhưng cô cũng không có cách nào liên hệ cô gái được chiều chuộng, tinh thần phần chấn như ánh mặt trời lại thời thượng hôm nay với cô gái nhỏ gặp qua lúc đầu ở trong bệnh viện.

Tô Diệp gặp mặt chú Kim đó, hẳn là khi cô mười bốn tuổi, khi đó Đỗ Hành mang theo cô đi nước Mỹ chơi, là chú Kim chiêu đãi. Chú Kim chỉ có một đứa con gái, tuổi gần mười hai tuổi, thế nhưng bởi vì một vụ tai nạn xe cộ mà con gái chú ấy trở thành người sống đời sống thực vật. Diễm nhân Lê Q ụy Đôn tử định hương Lúc ấy Tô Diệp đi theo Đỗ Hành đi bệnh viện nhìn, sau khi Tô Diệp trở về từ bệnh viện còn buồn bã một lúc lâu. Nghe một người nói cô gái nhỏ hoạt bát đáng yêu, cảm hơi nhọn cái mũi nhỏ vểnh lên, tuy nhiên sắc mặt cô bé tái nhợt mà nằm ở nơi đó, chờ đợi cái y học gọi là kỳ tích.

Tô Diệp cực kỳ xúc động, nhớ tới trái tim khổ sở ban ngày lại rất không có cảm giác, cuối cùng chỉ có thể nói một câu: “Thì ra là cô ấy. . . . Đáng vẻ cô ấy lại tốt như vậy. . . .”

Đỗ Hành điểm lỗ mũi Tô Diệp một cái, bất đắc dĩ cười nói: “Đúng vậy, người ta cố ý mang quà tặng từ nước Mỹ đến, nói muốn đưa cho chị Tô Diệp ở Trung Quốc, ngược lại kết quả em. . . .”

Tô Diệp vô cùng xấu hổ, mặt má đỏ ửng, chui ở trong ngực Đỗ Hành, nhỏ giọng oán giận: “Sao anh không nói rõ ràng cho em. . . .”

Đỗ Hành thấy đáng vẻ của cô đáng yêu như vậy, cũng không nhẫn tâm nói gì, dứt khoát cười thừa nhận: “Được, đều tại anh chưa nói rõ ràng, làm hại Tô Diệp nhỏ bé của chúng ta suy nghĩ lung tung?”

Tô Diệp vừa nghe, vội vàng giải thích: “Đâu có đâu, em mới không có suy nghĩ lung tung!”

Đỗ Hành thấy cô phản ứng kịch liệt, không thể làm gì khác hơn là an ủi nói: “Biết, em không có suy nghĩ lung tung, là anh suy nghĩ lung tung, được chưa?”

Lúc này Tô Diệp mới không lên tiếng nữa, Diễm đàn Lê Quý Đôn tử định hương mà cô ngẫm lại, không cảm thấy trong lời nói của Đỗ Hành có ý gì.

Lúc này Đỗ Hành nhìn thời gian, cũng không sớm, vỗ xuống phía sau lưng của cô, nhẹ nói: “Thôi, tắm một cái rồi nhanh ngủ đi, ngày mai chú Kim và An Ny vẫn còn ở đây, đến lúc đó mang em đi gặp họ.”

Tô Diệp “Dạ” một tiếng, từ trong ngực Đỗ Hành, khoác khăn tắm đi ra ngoài.

Lúc tắm xong đi ra, Đỗ Hành đang lấy ra tài liệu từ trong túi đến xem, thấy Tô Diệp trở lại, lập tức thả xuống.

Sau khi hai người cùng nhau nằm xuống, Tô Diệp rất nhanh ngủ thiếp đi, nghĩ đến chiều nay bị Đỗ Hành chơi đùa quả thật quá mức.

Sau khi Tô Diệp ngủ, Đỗ Hành cũng chăm chú nhìn cô vợ bé nhỏ của mình, nhú mày suy nghĩ sâu xa.

Qua thật lâu sau, anh tự tay lấy điện thoại di động của mình ở bên cạnh, lặng lẽ gửi một cái tin nhắn.

15. Chương 15: Ngã Bệnh

Một đêm này, Đỗ Hành cũng không ngủ ngon, lúc nửa đêm anh cảm thấy nhiệt độ của Tô Diệp trong ngực mình chẳng những không giảm xuống ngược lại có khuynh hướng cao lên, liền đứng lên tìm tìm trong ngăn kéo, thật may là có hộp cấp cứu dự phòng, bên trong có thuốc hạ sốt dùng hằng ngày, liền rót nước sôi để nguội đút cho Tô Diệp uống.

Tô Diệp nửa mê nửa tỉnh, mở mắt mờ mịt nhìn Đỗ Hành, đóng chặt lại môi hiện đầy vết hôn chính là không chịu há miệng. Đứa bé ăn sung mặc sướng từ nhỏ, khó tránh khỏi có chút tính tình nhỏ, mà một trong những tính tình nhỏ của Tô Diệp chính là không thích uống thuốc.

Đỗ Hành nhìn dáng vẻ Tô Diệp đáng thương bĩu môi, vừa buồn cười vừa tức giận, trong lòng lại tự trách tối hôm qua thật sự không nên bởi vì mình khó chịu trong lòng liền lấn qua lấn lại như vậy, vì vậy mạnh mẽ dỗ cô dậy, dụ dỗ cô uống thuốc đi.

Uống thuốc rồi, Đỗ Hành đắp chăn cho cô xong, lại nằm xuống ôm lần nữa, sờ nhiệt độ của cô bình thường, lúc này mới dám ngủ.

Đến lúc rạng sáng ngày hôm sau khi, Đỗ Hành tỉnh lại thì theo bản năng động tác đầu tiên chính là Diễm đàn Lê Quý Đôn tử định hương đi thử nhiệt độ của Tô Diệp một chút, tay vừa mới đụng phải cái trán của Tô Diệp, chân mày Đỗ Hành liền nhíu lại.

Sao trán lại bắt đầu nóng lên rồi hả?

Ở dưới tình huống Đỗ Hành không kinh động đến Tô Diệp, đầu tiên là gọi hai cú điện thoại, sau đó mới cẩn thận mặc quần áo rời giường. Động tác của anh tuy nhẹ, Tô Diệp vẫn tỉnh, Tô Diệp nằm nghiêng ở chỗ đó, mắt to vô hồn mờ mịt nhìn Đỗ Hành, môi hồng trơn bóng lúc trước thì hôm nay bắt đầu khô nứt rồi.

Lúc này Đỗ Hành đã mặc quần áo tử tế rồi, thấy Tô Diệp tỉnh lại, liền cầm quần áo của Tô Diệp lên giúp cô mặc. Tô Diệp giùng giàng, muốn tự mặc, Đỗ Hành cũng đành phải mặc kệ cô.

Tô Diệp vừa mặc quần áo, Đỗ Hành vừa giải thích: “Em lên cơn sốt rồi, bây giờ chúng ta trở về nhà đi, anh đã gọi điện thoại cho bác sĩ Mạc mời anh ta đến trong nhà một chuyến.”

Tô Diệp gật đầu như có như không một cái, hơn nữa hai tay tự mặc áo khoác ỉnh. Chỉ là bởi vì cô sốt cao, hai tay không có sức lực, chụp vào hồi lâu lại chỉ xuyên qua một tay áo. Diễm đàn Lê Quý Đôn tử định hương Đỗ Hành bên cạnh nhìn thấy, đưa tay giúp cô mặc vào. Lúc này Tô Diệp cũng không từ chối, dứt khoát đứng ở chỗ đó ngoan ngoãn để Đỗ Hành giúp mình mặc.

Chỉ chốc lát sau, hai người cùng nhau xuống lầu, lúc bắt đầu Đỗ Hành đỡ Tô Diệp, sau đó rốt cuộc là Đỗ Hành yêu thương cô, dứt khoát ôm ngang lên đi vào thang máy. Tô Diệp không còn hơi sức hừ hừ mấy tiếng kháng nghị, chỉ có điều sau đó thấy thời gian còn sớm nên trong thang máy cũng không còn mấy người, lúc này mới thôi.

Đi xuống bên dưới lầu, cách cửa tòa nhà không xa đã dừng một chiếc Audi A8. Khi tài xế thấy Đỗ Hành ôm Tô Diệp đi ra, vội vàng xuống xe giúp một tay mở cửa phía sau ra. Đỗ Hành nửa khom người cẩn thận đặt ngang Tô Diệp ở bên trong xe, anh đang muốn buông ra sau đó đến ghế lái phụ ngồi, ai biết dọc theo đường đi Tô Diệp nắm chặt cánh tay anh. Đỗ Hành nhẹ nhàng tách ra, Tô Diệp mờ mịt nhưng vẫn nắm chặt không buông, Đỗ Hành không đành lòng, không thể làm gì khác hơn là cũng tiến vào. Chỗ ngồi vốn rộng rãi bị Tô Diệp chiếm đi phần lớn, một người đàn ông cao lớn mặc âu phục như Đỗ Hành, hôm nay lại chỉ có thể vùi ở một góc rồi.

Tài xế thấy thế, thật sự nhìn không được, chỉ là chuyện của ông chủ nên anh cũng không tiện nói gì, hướng hồ bình thường Đỗ Hành cưng chiều Tô Diệp thì mọi người đều quá rõ ràng.

Xe từ từ khởi động, Đỗ Hành đau lòng chăm chú nhìn bảo bối bên cạnh, đưa tay sờ sờ cái trán của cô lần nữa. Đúng lúc này, Đỗ Hành cảm thấy ngoài cửa xe có một ánh mắt, anh ngẩng đầu nhìn qua, chỉ thấy chỗ vườn hoa cách cửa ký túc xá không xa, có một người con trai hắn là học sinh của trường này, đang kinh ngạc nhìn qua đây. Hắn là cậu ta không thấy được trong xe, nhưng mà cậu ta vẫn ngạc nhiên nhìn chăm chăm bên này.

Đỗ Hành nhớ thường ngày Tô Diệp đều không thích mình lái xe tới gần trường học, trong lòng suy nghĩ xem ra Di ễnđầnl êQuýĐ ôn tử đình hương lần này đưa tới sự chú ý của những học sinh khác, anh nhìn chân mày Tô Diệp nhăn nhó, âm thầm nghĩ, trở về có phải Tô Diệp lại muốn tỏ vẻ kháng nghị hay không hả?

==== =====

Đây là lúc rạng sáng chủ nhật, xe trên đường cũng không nhiều, ở dưới sự thúc giục của Đỗ Hành tài xế liên tăng nhanh, đặc biệt là sau khi lên đường cao tốc lại càng chạy như bay, rất nhanh bọn họ đã đến nhà. Lúc này trán Tô Diệp vẫn nóng như cũ, cô đã mơ mơ màng màng đi ngủ, trong mơ cô nhủ chặt đầu mày đẹp lại.

Vừa mới đến nhà, bà Trần liền chạy ra, bà đau lòng cho Tô Diệp, trực tiếp tiến lên ân cần hỏi: “Tiểu thư làm sao vậy? Nghiêm trọng không? Vậy sao lại bị bệnh đây?”

Đỗ Hành vừa ôm Tô Diệp ra từ chỗ ngồi cuối, vừa trầm giọng hỏi: “Bác sĩ Mạc đã tới chưa?”

Bà Trần vội vàng gật đầu: “Đến đến, đang chờ trong phòng khách đấy.”

Đỗ Hành gật đầu, trực tiếp phân phó: “Được, mời anh ta lên lầu trước thôi.”

Đỗ Hành ôm Tô Diệp vào phòng khách, chỉ thấy bác sĩ Mạc đang ngồi ở trên ghế sa lon cầm điện thoại di động chơi, Di ễnđầnl êQuýĐ ôn tử đình hương còn một trợ lý ngồi bên cạnh. Bác sĩ Mạc thấy Đỗ Hành ôm Tô Diệp đi vào, dĩ nhiên có chút không ngờ: “Còn rất nghiêm trọng, cô ấy làm sao vậy?”

Sắc mặt Đỗ Hành nhìn không tốt: “Sốt lên, anh lập tức kiểm tra cho cô ấy đi.”

Đỗ Hành ôm Tô Diệp đi thẳng lên lầu, bác sĩ Mạc cũng vội vàng ôm hộp thuốc của mình mang theo trợ lý đi theo, lên trên lầu, Đỗ Hành đặt Tô Diệp xuống, bác sĩ Mạc không dám lười biếng, bắt đầu kiểm tra cho Tô Diệp.

Lúc bác sĩ Mạc kiểm tra, Đỗ Hành vẫn nhìn chăm chăm ở bên cạnh, khi bác sĩ Mạc cởi cổ áo trước ngực cho Tô Diệp muốn nghe nhịp tim thì trong con mắt của Đỗ Hành rõ ràng hiện lên không vui.

Bác sĩ Mạc lập tức cảm thấy cái ót lạnh lẽo, anh cũng hiểu Đỗ Hành, quay đầu cười nói đối với Đỗ Hành: “Nếu không anh qua đây giúp tôi.”

Trên mặt Đỗ Hành biến thành màu đen, giọng nói vô cùng không kiên nhẫn: “Nhanh lên một chút!”

Bác sĩ Mạc cười ha ha, tiếp tục thái độ nghiêm chỉnh kiểm tra cho Tô Diệp.

Rất nhanh, bác sĩ Mạc kiểm tra xong rồi, để ống nghe bệnh xuống, cầm lấy đơn thuốc giao cho trợ lý, Di ễnđầnl êQuýĐ ôn tử đình hương sau khi trợ lý nhận lấy liền đi xuống lầu lấy thuốc rồi.

Đỗ Hành cau mày nhìn chăm chăm Tô Diệp tái nhợt trên giường, dùng giọng nói khàn khàn hỏi bác sĩ Mạc: “Cô ấy như thế nào?”

Bác sĩ Mạc liền vuốt tay: “Không có gì quan trọng, chỉ là có chút chứng viêm, sốt lên, tôi đã kê đơn thuốc, lát nữa lại truyền mấy bình nước biển sẽ không có chuyện gì hết.”

Trong lòng Đỗ Hành vốn cũng nghĩ như vậy, bây giờ bác sĩ Mạc xác nhận, cuối cùng anh cũng yên tâm, liền gạt đầu.

Một ngày này Đỗ Hành luôn chăm sóc Tô Diệp, Tô Diệp lúc tỉnh lúc ngủ, khi ngủ giống như đứa bé, lúc tỉnh càng giống như đứa bé, muốn này muốn nọ, lôi kéo vạt áo của Đỗ Hành không buông. Đỗ Hành nhìn Tô Diệp yếu ớt, liền nhớ tới Tô Diệp lúc mười ba tuổi chợt mất đi cha mẹ kia.

Anh thở dài, vuốt ve tóc mái Tô Diệp đã bị mồ hôi làm ướt nhẹp. Anh lại cảm thấy, ở bên cạnh anh vẫn luôn là Tô Diệp nhỏ bé mơ màng bất lực, đời này anh vĩnh viễn sẽ không buông ra chính là Tô Diệp kia.

==== =====

Lúc đến giữa trưa, lúc này Đỗ Hành mới nhớ tới chuyện Kim tiên sinh và con gái từ nước Mĩ, vội vàng đến một căn phòng khác gọi điện thoại cho đối phương, nói xin lỗi, nói tình huống của bên này. Di ễn đàn L ê Quý Đ ôn tử đình hương An Ny nghe nói Tô Diệp bị bệnh, đòi muốn đi qua nhìn cô, chỉ là bị Kim tiên sinh ngăn lại, nói về sau có nhiều thời gian. Đỗ Hành biết Kim tiên sinh là sợ quấy rầy đến Tô Diệp dưỡng bệnh, cảm kích trong bụng, đã nói về sau nhất định mang theo Tô Diệp đi nước Mĩ tìm An Ny chơi, lúc này An Ny mới vui vẻ trở lại.

Đỗ Hành gọi điện thoại xong, mình xuống lầu tùy tiện ăn chút gì, lúc này bà Trần nấu cháo trắng, anh liền bưng lên, muốn nhìn một chút, nếu như Tô Diệp tỉnh liền dứt cô ăn chút.

Vào phòng, thế nhưng Tô Diệp đã tỉnh, đang mở mắt to nhìn trần nhà, ngược lại tinh thần không tệ.

Tô Diệp nghe được tiếng cửa mở, lập tức chuyển qua nhìn sang, cô nhìn thấy Đỗ Hành, hơn nữa trong tay còn bưng khay, liền ủy khuất nói: “Em không thích uống thuốc.”

Đỗ Hành nhìn con dáng vẻ trẻ con của cô, nở nụ cười, ngồi vào bên cạnh dịu dàng an ủi: “Đây không phải là cho em uống thuốc, Di ễn đàn L ê Quý Đ ôn tử đình hương đây là cháo loãng mà bà Trần nấu cho em, thích hợp cho em ăn nhất.”

Tô Diệp gạt đầu, bất đắc dĩ lại ngoan ngoãn chép miệng: “Được rồi.”

Đỗ Hành đỡ Tô Diệp ngồi dậy trước, sau đó bưng cháo loãng lên bắt đầu cầm muỗng dứt cho cô, bắt đầu Tô Diệp còn ăn vài muỗng của anh, sau đó lại ngậm chặt miệng không ăn.

Đỗ Hành nhíu mày: “Sao vậy?”

Tô Diệp nhăn cái mũi nhỏ nói: “Em không muốn để cho anh dứt, em muốn tự mình ăn.”

Tay Đỗ Hành cầm cái muỗng dừng một chút, ánh mắt dịu dàng, nhẹ giọng dụ dỗ: “Em bị bệnh.”

Tô Diệp kháng nghị: “Em đã gần khỏe rồi.”

Đỗ Hành không biết làm sao, đành phải đặt chén vào trong tay cô để cho cô tự ăn..., mà chính anh còn ở một bên nhìn.

Thật ra thì lúc này Tô Diệp đã hạ sốt Di ễn đàn L ê Quý Đ ôn tử đình hương, tinh thần thật sự đã khá nhiều, tự mình ăn cháo xong rồi.

Hai người ngồi không có việc gì, liền bắt đầu nói tới nói lui, Đỗ Hành suy nghĩ, đề nghị nói: “Tô Diệp, về sau đừng ở trường học nữa, dọn về đây đi.”

Tô Diệp vốn đang cúi đầu chơi ngón tay Đỗ Hành, nghe nói như thế lập tức ngẩng đầu lên: “Tại sao à? Em ở trường học rất tốt mà.”

Đỗ Hành suy nghĩ một chút, lúc này mới nói: “Hiện tại bên ngoài loại người gì cũng có, anh sợ bọn họ dạy hư em.”

Tô Diệp không hiểu quan sát Đỗ Hành, rất lâu sau đó mới hỏi: “Lời này của anh là có ý gì? Anh chỉ là ài?”

Đỗ Hành cảm thấy xa lạ đối với giọng điệu chất vấn mình của Tô Diệp như vậy, nhưng mà anh chỉ nhún mày nói: “Gần đây có phải em thường xuyên qua lại cùng mấy nữ sinh hay không?”

Tô Diệp nghe thế, tâm tư buông lỏng một nửa, chỉ là cô vẫn cần môi bất mãn hỏi Đỗ Hành: “Anh nói là đám người Dương Kỳ Kỳ? Di ễnđànL êQuýĐ ôn tử đình hương Làm sao anh biết họ sẽ dạy hư em?”

Đỗ Hành thấy Tô Diệp nói với mình như thế, càng tỏ ra bất mãn, sắc mặt cũng trầm xuống: “Anh dĩ nhiên biết.”

Tô Diệp vừa nghe thế này, thiếu chút nữa nhảy dựng lên từ trên giường: “Anh điều tra họ? Hay là nói anh theo dõi em?”

Đỗ Hành thấy vậy, dứt khoát thừa nhận: “Anh không yên lòng về em, cho nên để cho người ta tra xét.”

Tô Diệp nhìn chằm chằm Đỗ Hành một lúc lâu, cuối cùng trong con mắt bắt đầu tràn đầy nước mắt: “Anh. . . . Anh...anh thật là quá đáng!”

Đỗ Hành đứng lên, ánh mắt thâm trầm: “Em có thể cho là anh quá đáng, chẳng qua anh đây đều là vì tốt cho em.”Di ễnđànL êQuýĐ ôn tử đình hương

Tô Diệp đem cứng rắn kìm nén nước mắt trong đôi mắt trở về, tức giận tố cáo với Đỗ Hành: “Em không cần anh đối tốt với em như vậy, em không cho anh điều tra bạn bè của em!”

Đỗ Hành hừ lạnh một tiếng: “Em thật là không hiểu chuyện, em cho rằng thế giới bên ngoài cứ đơn thuần như vậy sao? Nếu như mà anh để mặc cho em tiếp tục như bây giờ, ngày nào đó em bị người bán sợ rằng còn thay người nói tiền đâu!”

Tô Diệp dùng cái tay không có bị cấm truyền nước biển nắm lên một gối ôm bên cạnh, hung hăng đập về phía Đỗ Hành.

16. Chương 16: Không Phải Cái Gì Anh Cũng Điều Tra Được Sao?

Tô Diệp dùng cái tay không có bị cấm truyền nước biển nắm lên một gối ôm bên cạnh, hung hăng đập về phía Đỗ Hành.

Cái gối ôm kia là năm đó Đỗ Hành đưa cho cô, mặt sa tanh màu hồng nhạt, thêu Chuột Mickey màu xanh dương, Tô Diệp lúc mười ba tuổi thích nhất. Lúc này gối ôm Chuột Mickey bay đến trước ngực Đỗ Hành. Gối ôm Chuột Mickey nhũn như con chi chi, lồng ngực Đỗ Hành thật sự rất rắn chắc, vì vậy sau khi gối ôm Chuột Mickey bịch một tiếng, lại rơi xuống trên mặt đất.

Đỗ Hành lạnh lùng nhìn chằm chằm Tô Diệp trên giường rõ ràng đang cố tình gây sự, thân hình không nhúc nhích, ánh mắt lạnh lùng, khóe môi nguội lạnh, cả người tản ra xa cách và lạnh nhạt.

Sự tức giận của Tô Diệp dần dần tản đi, cô nhìn trong mắt Đỗ Hành lộ ra lạnh lùng trước mắt này, chợt nhớ tới một chuyện mấy năm trước. Khi đó cô chợt hứng thú lên, khiến tài xế Di ễnđànL êQ ụyĐôn tửđình hương lái xe chạy đến công ty của Đỗ Hành chơi, lúc ấy Đỗ Hành đang đi họp cũng không nhận được điện thoại cô muốn đi qua, vì vậy ở dưới sự hướng dẫn của thư ký Tô Diệp đến thẳng phòng làm việc của Đỗ Hành chờ. Kết quả vừa vặn thấy Đỗ Hành khiển trách một cấp dưới, ngay lúc đó Tô Diệp bị giật mình, cô không biết Đỗ Hành thường ngày dịu dàng sẵn sàng như vậy có thể có ánh mắt làm cho người ta không rét mà run như thế.

Sau đó, Đỗ Hành ôn tồn dần dần khôi phục như cũ, Tô Diệp hỏi Đỗ Hành, Đỗ Hành nói như vậy: em không giống như vậy, trong lòng anh, em vĩnh viễn không giống như những người khác.

Lúc này Tô Diệp ngơ ngác nhìn gối ôm Chuột Mickey vô tội trên mặt đất, lại ngẩng đầu nhìn về phía Đỗ Hành, lúc này Đỗ Hành và Đỗ Hành khiển trách cấp dưới hôm đó khác nhau ở chỗ nào đây? Lòng của Tô Diệp bắt đầu trầm xuống, chìm đến mức thấp nhất, cô chợt ý thức được, có lẽ thật ra thì mình cũng không có cái gì không giống. Thật ra thì cho dù không giống thì như thế nào, con người thì sẽ đổi biến, có lẽ hôm nay là đặc biệt, ngày mai sẽ không phải.

Không khí xung quanh giống như đóng băng, trong nháy mắt Tô Diệp có chút hít thở không thông một, cô mờ mịt cúi đầu, dùng hai cánh tay vòng chắc bả vai phát run của mình.

Thế giới này vốn lạnh lẽo như vậy, lại là lần đầu tiên cô cảm thấy ý lạnh thấu xương.

Đỗ Hành nhìn thân thể Tô Diệp khẽ run, lạnh lùng trong đôi mắt dần dần tan rã, cuối cùng anh rút cuộc thở dài, ngồi ở mép giường, ôm Tô Diệp vào trong ngực.

Thân thể Tô Diệp lại tràn đầy bản năng kháng cự với lồng ngực của Đỗ Hành, chỉ có điều cô cũng không tránh, cô nắm chặt quyền ở trong ngực Đỗ Hành, thân thể vẫn không kiềm chế được run rẩy.

Đỗ Hành cảm giác cô gài trong ngực giống như một chú chim nhỏ cô đơn bị đông lạnh, trong đôi mắt xẹt qua một tia đau lòng, động tác êm ái vuốt ve tóc dài mềm mại của cô, Diễm nhân Lê Q ụy Đôn tử định hương tận lực để giọng nói êm ái nói: “Ngoan, đừng tức giận nữa.”

Tô Diệp lắc đầu một cái, lúc này cô đã không tức giận, cô chỉ sợ hãi, vô cùng sợ. Lần đầu tiên cô thực sự ý thức được, thì ra tất cả mọi thứ mình nắm trong tay đều ở trong tay Đỗ Hành, mà Đỗ Hành là một người, một người bình thường, có lẽ chỉ có một ngày như vậy, mình không hề đặc biệt nữa.

Đỗ Hành đặt cằm ở trên sợi tóc lạnh mà mềm của cô, con mắt khép hờ, dịu dàng nói: “Tô Diệp, anh hứa dọa đến em rồi, sau này sẽ không như vậy.”

Tô Diệp máy móc lắc lắc đầu, cô cứng đờ tựa vào Đỗ Hành trên ngực, cô nhép nhép miệng vài cái muốn nói chút gì, chỉ là cuối cùng không có mở miệng.

Một cái tay Đỗ Hành ôm lấy hông của cô, một cái tay khác an ủi vỗ nhẹ phía sau lưng của cô, khàn khàn trầm trầm nói: “Là anh không tốt.”

Dưới sự an ủi của Đỗ Hành trấn an, Tô Diệp từ từ bình tĩnh lại, cô nhắm mắt hấp thu nhiệt độ trên thân người đàn ông này, khẽ hé môi, nhỏ giọng nói: “Em không sao. Vừa rồi là em cố tình gây sự.” Có lẽ là bởi vì nguyên nhân bị bệnh, tiếng của cô khàn khàn gay gắt.

Cô từ chối, tiếp tục mở miệng nói: “Em... mới vừa rồi cũng không biết em làm sao vậy, bỗng nhiên rất tức giận.” Cô dừng lại, nhỏ giọng nói: “Em không nên cầm gối ôm ném anh.”

Đỗ Hành buông Tô Diệp ra, cúi đầu chăm chú nhìn cô, chỉ thấy lông mi mảnh dài của cô rũ xuống, hàm răng trắng nõn cắn môi nhỏ màu hồng , cô giống như một chú nai con gây họa vậy, mang theo vẻ kinh hoàng, đang nói xin lỗi với mình.

Đỗ Hành nhìn vẻ mặt Tô Diệp hết sức phức tạp, sau một lúc lâu khóe môi anh giống như có thoáng hiện nụ cười khổ, chỉ có điều Tô Diệp cũng không thấy. Tô Diệp chỉ nghe được giọng nói ôn hòa của Đỗ Hành nói với mình: “Không có chuyện gì, Tô Diệp, em bị ốm.”

Anh bổ sung nói: “Chỉ cần vừa nhiễm bệnh, tính tình sẽ thay đổi thành nóng nảy.”

Tô Diệp ngược lại không ngờ cái này, cô nâng con mắt lên, môi hồng khẽ nhếch, ánh mắt kinh ngạc đang nhìn chòng mình: “Thật sao?” Chính cô cũng không nhớ.

Đỗ Hành nhìn cô, lại cười, khẳng định gật đầu nói: “Đúng vậy.”

====

Sau trận làm âm ỉ này, không khí giữa hai người lại hòa hợp lần nữa, trước tiên Đỗ Hành đo nhiệt độ cho Diễm nhân Lê Q ụy Đôn tử định hương Tô Diệp lần nữa, hài lòng nhìn nhiệt độ bình thường, nhưng cuối cùng không yên lòng, lại cho cô uống thuốc, sau đó mới để cho cô ngủ.

Cả một buổi chiều, Đỗ Hành cũng không có chuyện gì, liền lấy laptop đến phòng ngủ, tùy tiện lên mạng xử lý một ít chuyện, thuận tiện chăm sóc vợ mình. Thời gian như vậy trôi qua rất nhanh, khi Tô Diệp tỉnh lại lần nữa đã là chạng vạng tối, trời chiều ửng hồng xuyên thấu qua rèm cửa sổ màu xanh dương nhạt mà chiếu vào, trong sương mù Tô Diệp chỉ thấy một bóng dáng cường tráng đang ngồi đưa lưng về phía mình.

Cô mở trừng hai mắt, nửa ngày mới phản ứng được, sau đó từ từ nhớ lại chuyện xảy ra lúc buổi trưa.

Nhớ lại cả quá trình, khi đã tỉnh táo lại thì cô cũng biết thật ra Đỗ Hành chỉ là không yên lòng về mình thôi, cô đã sẽ không tức giận bởi vì tất cả, bây giờ cô chỉ lo lắng, rốt cuộc Đỗ Hành tra được bao nhiêu?

Nhớ tới tin nhắn của Thạch Lỗi, lòng của Tô Diệp khẽ run, tay phải có một chút cảm giác đau tê dại. Nếu Đỗ Hành biết đủ loại chuyện của Thạch Lỗi và mình, hẳn là anh giận không kèm được như thế nào?

Tô Diệp ngưng mắt nhìn bóng lưng cường tráng ngồi che ánh sáng rất lâu, trong mắt lại bắt đầu mơ hồ, cô biết người đàn ông này không chỉ là chồng của mình, còn là chỗ dựa của mình, cái ô bảo vệ ình.

Tô Diệp cứ nghĩ tới như vậy, có lẽ vì nằm một tư thế quá lâu, cổ cảm thấy cứng rần, liền đổi tư thế, ai ngờ Đỗ Hành quan sát tất cả rồi. Đỗ Hành quay đầu lại nhìn Tô Diệp đã tỉnh lại, lập tức đứng lên tới đây, nở nụ cười hỏi: “Em tỉnh rồi, cảm giác như thế nào đây?” Nói đến đây, tay liền đưa qua đây sờ cái trán của Tô Diệp, cảm thấy nhiệt độ bình thường, lúc này mới hài lòng gật đầu: “Thoạt nhìn là tốt lắm.”

Miệng Tô Diệp giật giật, cảm thấy phát khô. Đỗ Hành thấy vậy, vội rót cho cô một ly nước trái cây nhiệt độ vừa vặn, Tô Diệp nhận từ tay của anh liền uống lên.

Uống xong nước trái cây, Đỗ Hành dứt khoát cầm lấy khăn giấy lau miệng cho Tô Diệp, Tô Diệp nhìn Đỗ Hành săn sóc dịu dàng, trong lòng dâng lên tư vị khó tả, do dự một chút rốt cuộc nói: “Thật xin lỗi. . . .”

Đỗ Hành nghe nói như thế, dừng lại, nhìn ánh mắt của Tô Diệp, rất lâu sau chợt nở nụ cười, anh tự tay điểm lỗ mũi Diễm nhiên Lê Q ụy Đôn tử đình hương Tô Diệp một cái: “Hiểu rõ sai rồi là tốt rồi, về sau không cho cái kính, lại càng không cho phép ném đồ.”

Tô Diệp mấp máy môi, ngoan ngoãn cúi đầu.

Đỗ Hành nhìn Tô Diệp vẫn còn có chút không được tự nhiên, liền dứt khoát ngồi ở bên giường nửa kéo lấy cô, dịu dàng nói: “Tô Diệp, có một số việc có lẽ em cho là anh làm quá đáng, chẳng qua anh thật sự là vì muốn tốt cho em.”

Tô Diệp yên tĩnh dựa vào nơi đó, lúc nghe nói như vậy thì lông mi rung động nhẹ nhàng.

Đỗ Hành do dự một chút rốt cuộc cẩn thận tìm từ nói: “Có một số việc, trước kia em còn nhỏ, có thể không hiểu, cho nên anh cũng chưa từng nói qua.”

Tô Diệp nghe thế, chợt giương mắt nhìn về phía Đỗ Hành.

Đỗ Hành nhìn rõ ràng trong mắt Tô Diệp lộ ra vẻ kinh hoàng, anh muốn bắt, chỉ là rất nhanh liền cũng không nhìn thấy nữa rồi.

Đỗ Hành gần như không thể nhận ra, nhíu mày: “Tô Diệp, nếu như em có ý kiến, nhất định phải nói cho anh biết, không cần buồn bực ở trong lòng.”

Tô Diệp rừ mí mắt xuống, dùng hàm răng khẽ cắn môi, không nói một lời.

Tay Đỗ Hành vốn vòng chặc qua người Tô Diệp cương cứng một chút, anh nở nụ cười bất đắc dĩ mà nói: “Xem ra em có tâm sự.”

Tô Diệp cúi đầu trầm mặc rất lâu, rốt cuộc ngẩng đầu lên, con ngươi trong suốt như nước, ngẩng đầu nhìn Đỗ Hành, Diễm nhiên Lê Q ụy Đôn tử đình hương môi hồng khẽ nhúc nhích, rốt cuộc mở miệng nói: “Em gặp qua chú Tôn rồi.”

Đỗ Hành không biến sắc, nhẹ nhàng “A” một tiếng, giống như Tô Diệp gặp cũng chỉ là một người hàng xóm, một người thân thích qua lại hằng ngày.

Tô Diệp nhìn chằm chằm khuôn mặt bí hiểm của Đỗ Hành, nhẹ giọng thử thăm dò: “Ông ấy và em cùng nhau ăn cơm.”

Đỗ Hành và Tô Diệp nhìn nhau, giống như ngưng mắt nhìn một con mèo nhỏ mà mình nuôi lớn.

Lần đầu tiên Tô Diệp phát hiện, thì ra chồng mình vốn có ánh mắt thâm trầm sắc bén này sao, giống như có thể nhìn thấu mỗi một suy nghĩ tình cảm trong lòng cô, cũng là lần đầu tiên cô phát hiện, lỗ mũi cao

thăng và môi mỏng lạnh nhạt của người đàn ông này phác họa chính là đường nét kiên cường lạnh lẽo như thế nào.

Cuối cùng Tô Diệp nghiêng đầu đi không nhìn anh nữa, cô cảm thấy hít thở không thông.

Đỗ Hành phát ra một tiếng cười giấu cợt, lạnh nhạt hỏi Tô Diệp: “Ông ấy nói gì với em?”

Tô Diệp bất đắc dĩ cười một tiếng, Diễ ndànLêQ ụyĐôn tửđinh hương nhẹ nói: “Không phải cái gì anh cũng điều tra được sao?”

Lời vừa nói ra này, nhiệt độ trong không khí chợt thấp xuống vài lần.

Đỗ Hành bỗng nhiên đứng lên, anh nắm chặt quyền đập bình bịch ở trên bàn, một tiếng vang thật lớn, cái ly nước trái cây trên bàn bị đánh ngã, kéo theo đồ vật khác liên quan phản ứng dây chuyền, lập tức trên bàn rơi thành một núi.

Việc đã đến nước này, Tô Diệp cũng không phải sợ nữa, cô dừng cảm nhìn thẳng Đỗ Hành: “Anh tức giận?”

17. Chương 17: Rốt Cuộc Là Ai?

Việc đã đến nước này, Tô Diệp cũng không phải nữa sợ, cô dừng cảm nhìn thẳng Đỗ Hành: “Anh tức giận?”

Đỗ Hành nhìn chằm chằm cô gái mình nuôi lớn, cô giống như một con khổng tước kiêu ngạo, ngẩng cao đầu lên, giống như đang khiêu chiến với mình.

Tay Đỗ Hành rất nhanh chậm rãi thu lại từ trên bàn, cứng đờ xuôi ở bên người, không khí giống như ngưng kết lại, trong phòng ngủ to như vậy chỉ nghe được tiếng hít thở của hai người, nặng nề, mà bất đắc dĩ.

Thật lâu sau, Đỗ Hành nhắm mắt lại, mở ra lần nữa thì trong mắt không còn có bất kỳ cảm xúc gì: “Tô Diệp, thật ra thì không cần điều tra anh cũng biết rõ ông ấy sẽ nói gì với em.”

Tô Diệp cắn cắn môi, cười hỏi: “A, anh biết ông muốn tìm em nói gì sao?”

Đỗ Hành lại trầm mặc, nhàn nhạt mở miệng: “Tôn Tĩnh Vũ là người theo ở bên cạnh cha em nhiều năm trước, Diễ ndànLêQ ụyĐôn tửđinh hương sau khi cha em mất, những năm này ông ấy cũng vẫn ở lại công ty. Anh tự nhận đối đãi với ông ấy không tệ, nhưng mà ông ấy vẫn có đủ loại bất mãn, tìm em mà nói, không phải là muốn để cho em đi ra ngoài tự mình xử lý chuyện của công ty sao?”

Đỗ Hành cúi đầu tiếp xúc bên trên vật nhỏ mềm mại, nở nụ cười nói: “Tô Diệp, nếu như em có hứng thú đối với chuyện của công ty, ngược lại có thể cân nhắc đề nghị của ông ấy.”

Lời nói này của Đỗ Hành, ngược lại ngoài suy nghĩ và dự đoán của Tô Diệp, bởi vì Tôn Tĩnh Vũ trăm phương ngàn kế muốn mình rời núi, hiển nhiên đây là Đỗ Hành không đồng ý, nhưng sao hôm nay Đỗ Hành lại nói như vậy ở trước mặt mình đây?

Tô Diệp cúi đầu suy nghĩ một chút, cũng không trực tiếp trả lời vấn đề của Đỗ Hành, mà đột nhiên hỏi lên một vấn đề khác: “Em muốn biết, tại sao chú Tôn có đủ loại bất mãn đối với anh?”

Đỗ Hành sững sờ, anh cũng không nghĩ đến vật nhỏ lại có thể hỏi vấn đề này, nhưng càng không nghĩ tới chính là, Tô Diệp ngược đầu đang nhìn mình không sợ hãi chút nào, ánh mắt mở to sáng ngời tiếp tục đặt câu hỏi: “Đỗ Hành, đối với công ty của cha em, anh vừa nghĩ như thế nào? Diễ ndànLêQ ụyĐôn tửđinh hương Những năm gần đây em nghe đến đủ loại tin đồn, bọn họ đều nói anh bởi vì tài sản của cha em mới nhận nuôi em đấy, thậm chí bọn họ nói anh lấy em thật ra thì chính là vì mở rộng bản đồ sự nghiệp của mình, thực sự là như vậy phải không?”

Lần này Đỗ Hành hoàn toàn ngây ngẩn cả người, anh biết những vấn đề này vẫn là vấn đề luôn vắt ngang ở giữa mình và Tô Diệp, những năm gần đây Tô Diệp không đề cập qua, anh cũng không muốn nói đến, nhưng hôm nay Tô Diệp lại có thể hỏi được như thế này rồi.

Còn phải hỏi trực tiếp như thế, trực tiếp cho trong lòng anh giống như bị va chạm một phen, cảm giác đau đớn mờ mờ ảo ảo.

Đỗ Hành đau đến thậm chí có hoảng hốt trong nháy mắt, chỉ là sau khi hoảng hốt qua đi, anh rất nhanh tỉnh táo lại, anh dùng ánh mắt lạnh lạnh trước nay chưa có mà quan sát Tô Diệp, giống như lần đầu tiên nhận biết vợ mình.

Mặt của Tô Diệp bắt đầu nóng lên rồi, thật ra thì cô cũng không có chuẩn bị tâm tư muốn hỏi ra những thứ này, nhưng khi câu hỏi thứ nhất ném ra thì vấn đề liên tiếp tuôn ra phía sau. Khi cô hỏi xong những vấn đề này thì cô thậm chí mới ý thức tới mình nói cái gì.

Gò má mềm mại của Tô Diệp đã đỏ hết, là xấu hổ và thẹn thùng, lại thêm sung sướng trước nay chưa có.

Đỗ Hành dời ánh mắt đi từ trên mặt Tô Diệp, bình tĩnh ngồi xuống, nhìn rèm cửa sổ bị trời chiều nhuộm đỏ, lạnh nhạt nói: “Nếu như em muốn nghe, anh có thể giải thích.”

Con mắt Tô Diệp ảm đạm, cô khẽ cắn môi dưới, cúi đầu nói: “Được, em muốn nghe.” Nhưng em muốn nghe chính là lời nói thật.

Nhưng Đỗ Hành vẫn không mở miệng.

Ánh sáng màu hồng quả quýt chiếu rọi trong con mắt màu đen của anh, lại không chiếu ra bất kì màu sắc sáng chói nào, Di ễnđànLêQuýĐ ôn tử đình hương anh thâm trầm khó có thể nhìn thấu giống như biển rộng.

Khi Tô Diệp cho là có lẽ Đỗ Hành căn bản sẽ không nói gì, nhưng giọng nói khàn khàn mà mệt mỏi của Đỗ Hành lại đột nhiên nghĩ đến: “Tô Diệp, năm đó cảnh sát giữ thái độ nghi ngờ tai nạn xe cộ của đối với cha em, bọn họ nghi ngờ.” Phát âm của anh có chút tối nghĩa: “Bọn họ nghi ngờ vụ tai nạn xe cộ kia có lẽ không phải thiên tai, mà là tai họa do con người.”

Tô Diệp bỗng nhiên ngẩn đầu, không dám tin nhìn Đỗ Hành.

Đỗ Hành không nhìn Tô Diệp, anh khẳng định gật đầu nói: “Em không nghe lầm.”

Sau khi Tô Diệp hết khiếp sợ, rốt cuộc lắm bầm hỏi: “Tai họa do con người? Có người cố ý mưu sát? Là ai ? Rốt cuộc là ai?”

Đỗ Hành lắc đầu: “Anh không biết, năm đó cảnh sát cũng chỉ là nghi ngờ.”

Giọng điệu Tô Diệp lập tức cất cao: “Nghi ngờ? Vậy luôn có đối tượng nghi ngờ, bọn họ nghi ngờ người nào?”

Đỗ Hành rất lâu vẫn không trả lời.

Tô Diệp nhìn chằm chằm Đỗ Hành, lại một hỏi tới lần nữa: “Anh nói cho em biết, là ai ?”

Đỗ Hành thở dài: “Ban đầu đối tượng có thể bị nghi ngờ quá nhiều, xác thực anh cũng không biết, chẳng qua hôm nay anh có thể nói cho em biết, chú Tôn đó của em chính là người đáng nghi đầu tiên. Chỉ tiếc cảnh sát có thể nắm giữ quá ít đầu mối, cho tới giờ căn bản không có biện pháp tiến một bước truy xét.”

Tô Diệp bối rối, cô cố gắng hồi tưởng từng chút về Tôn Tĩnh Vũ, lại chỉ nhớ nụ cười từ ái của người này năm xưa, Di ễnđànLêQuýĐ ôn tử đình hương cùng với lo lắng đối với mình lúc gặp lại ít ngày trước.

Tô Diệp khẽ run, người này là bạn tốt nhất của cha năm đó, thế nhưng lại có thể là hung thủ sát hại cha sao?

Đỗ Hành đứng dậy, vỗ nhẹ lên vai Tô Diệp, dịu dàng nói: “Em không cần suy nghĩ nhiều quá, anh còn có một số việc phải xử lý, muốn đi xuống một lát, trước tiên em ngủ một lát đi, được không?”

Tô Diệp còn ở bên trong u mê, cô gật nhẹ đầu xuống: “Được.”

==== =====

Sau khi Đỗ Hành rời đi, chiều nay cũng không trở về.

Tô Diệp nằm một mình ở trên giường, lặng lẽ nhìn trần nhà trong bóng tối.

Cô chợt nhớ lại khi mình vừa đến biệt thự nhà họ Đỗ thì đã từng có cảnh sát tìm đến cô nói qua, bắt quá khi đó cô sa vào trong đau khổ khi bỗng nhiên mất cha mẹ, cũng không suy nghĩ nhiều, chỉ cho là làm theo phép thôi. Hôm nay nghĩ đến, nơi này quả nhiên có nhiều bí ẩn.

Tô Diệp cười gượng một tiếng, thì ra những năm gần đây, mình lại có thể ngây thơ không biết gì như thế.

Chính cô nằm một hồi, khó có thể ngủ, nhưng có vẻ Đỗ Hành căn bản sẽ không trở về, liền dứt khoát lấy di động qua. Điện thoại di động của cô kể từ sau khi tắt máy tối hôm qua, lại không mở máy qua.

Hôm nay vừa mở điện thoại di động ra, thế nhưng chuông đình không ngừng, mở ra một cái, hai mươi mấy cái tin nhắn, tất cả đều là Thạch Lỗi.

Lúc này Tô Diệp chính là nản lòng thoái chí, cô đâu có ý định quan tâm tới Thạch Lỗi nữa, dứt khoát bỏ qua toàn bộ, cầm điện thoại di động chơi trò chơi đẩy cái rương.

Cô hoàn toàn không muốn suy nghĩ nên đẩy cái rương như thế nào, chỉ ra sức đẩy đẩy, cuối cùng hộp vuông be bé rốt cuộc bị đẩy đến góc chết, cũng không thể động đẩy chút nào nữa.

Ngay khi cô tính toán bắt đầu đẩy cái rương lần nữa thì có điện thoại gọi đến, phản ứng đầu tiên của Tô Diệp chính là từ chối, hôm nay cô không có tâm tư nói chuyện cùng người ta. Di ễn đàn L ê Quý Đ ôn tử đình hương Nhưng cô đang tính toán nhắn “Cực tuyệt nghe” thì không ngờ phát hiện dãy số điện tới lại là Tôn Tĩnh Vũ.

Tay Tô Diệp run một cái, cô mở mắt to nhìn chăm chăm số gọi tới, giống như gặp quỷ.

Nhưng hiển nhiên Tôn Tĩnh Vũ rất có tính nhẫn nại, rốt cuộc sau khi điện thoại cắt đứt bởi vì thời gian quá dài, lại bắt đầu vang lên lần nữa.

Tô Diệp sợ đến mức tận cùng trong lòng chợt dâng lên tức giận, trong bóng tối, cô cười lạnh một tiếng, dứt khoát bắt máy.

Tôn Tĩnh Vũ trước tiên alo một tiếng, vẫn là giọng điệu từ ái, giọng nói ôn hòa hỏi: “Tô Diệp, là cháu chứ?”

Tim của Tô Diệp đập điên cuồng, cô hít sâu vài hơi, cố gắng để giọng nói nhẹ nhàng, nhàn nhạt, rất có lễ phép nói: “Chú Tôn, là cháu.”

Tôn Tĩnh Vũ giống như thở phào nhẹ nhõm một hơi, cười hỏi: “Tô Diệp, Đỗ Hành nhà cháu không hỏi tới chuyện của chú chứ?”

Tô Diệp trầm mặc, Di ễn đàn L ê Quý Đ ôn tử đình hương dứt khoát gạt đầu nói: “Chú Tôn, Đỗ Hành có hỏi qua.”

Tôn Tĩnh Vũ bên kia giống như rất bất ngờ: “Tô Diệp, Đỗ Hành nói thế nào?” Ông thở dài, không thể làm gì khác hơn mà nói: “Tô Diệp, thật ra thì Đỗ Hành biết cũng tốt, hôm nay đám lão già chúng ta đều muốn để cho cháu vào làm chủ công ty, nhưng Đỗ Hành vẫn phản đối, hiện tại cậu ta biết ý nghĩ của chúng ta, cũng thật sự nên cân nhắc lần nữa rồi.”

Tô Diệp để ỉnh cười ngọt ngào một tiếng, mang theo vài phần thân mật và lệ thuộc vào, dùng giọng điệu đơn thuần, giống như lơ đãng hỏi: “Chú Tôn, tại sao mọi người hi vọng cháu đến công ty vậy? Cái gì cháu cũng không biết, Đỗ Hành cái gì cũng biết, có anh ấy ở công ty không rất tốt sao?”

Tôn Tĩnh Vũ thấy Tô Diệp luôn luôn trong vẻ lạnh lùng đột nhiên nói với mình như vậy, nhất thời thụ sủng nhược kinh, ông xúc động nói một hồi: “Tô Diệp, chú là bạn tốt nhiều năm của cha cháu, kể từ sau khi cha cháu đi, thật ra thì chú còn có một vài người bạn già khác vẫn lo lắng cho cháu, rất muốn tự mình chăm sóc cháu, nhưng chúng ta vẫn không có cơ hội, thậm chí những năm gần đây gặp cháu một lần cũng không dễ dàng. Có một số việc, lúc trước cháu còn nhỏ, chúng ta cũng không có cách nào nói với cháu, hôm nay cháu trưởng thành, cũng nên biết chuyện.”

Tô Diệp bắt đầu lo lắng, giọng điệu này, quả thực là giống nhau như đúc với Đỗ Hành! Cô cười lạnh một tiếng ở trong lòng, lại giống như mờ mịt nói: “Chú Tôn, chú nói cái gì vậy? Sao cháu nghe không hiểu chứ?”

Tôn Tĩnh Vũ lại chỉ than thở không nói lời nào, sau đó Tô Diệp lại hỏi nữa, Tôn Tĩnh Vũ lại nói: “Hôm nay cháu gả cho người kia, Di ễn đàn L ê Quý Đ ôn tử đình hương công ty lại có cậu ta vẫn khống chế, tùy tiện

biết quá nhiều người đối với cháu không tốt, cho nên chú mới hi vọng cháu có thể nhanh chóng tiếp nhận công ty, chỉ có chính cháu lớn mạnh lên, mới có thể bảo vệ mình.”

Tô Diệp gật đầu, Tôn Tĩnh Vũ nói lời này, cô ngược lại đồng ý.

Mắt thấy hỏi không ra nguyên do từ trong miệng Tôn Tĩnh Vũ, Tô Diệp cúp điện thoại, sau khi cô suy nghĩ một chút, lại đứng lên chạy đến thư phòng lục lại giá sách. Năm đó các loại thư từ và ghi chép trong thư phòng của nhà cô đều được Đỗ Hành phái người dời qua bên này, nếu không vứt bỏ ghi chép đó, hẳn là vẫn còn.

Tô Diệp đang lục lại ở thư phòng, bà Trần lại mở cửa thư phòng ra, không kịp làm ra phòng ngự, Tô Diệp bị sợ một chút.

Bà Trần lo âu nhìn Tô Diệp: “Tiểu thư, đã trễ thế này, cô chạy đến thư phòng làm gì vậy?”

Tô Diệp khẽ cười nói: “Bà Trần, cháu không ngủ được, muốn tìm quyển sách xem.”

Bà Trần không đồng ý nhìn áo ngủ trên người Tô Diệp trước tiên: “Cô muốn tìm gì, để cho người giúp việc cầm qua là được, tự mình phải chạy đến tìm làm gì, cẩn thận lại bệnh nữa, đến lúc đó tiên sinh sẽ lo lắng.”

Tô Diệp nghe bà Trần nhắc tới Đỗ Hành, liền nhân cơ hội hỏi “Anh ấy ở đâu? Sao tối nay đột nhiên không thấy?”

Bà Trần lắc đầu một cái: “Tôi cũng không biết, lúc chàng vạng tiên sinh bỗng nhiên lái xe đi ra ngoài, tôi thấy sắc mặt của cậu ấy không tốt nên cũng không dám hỏi kỹ.”

Tô Diệp gật đầu: “Vâng, cháu biết rồi, cháu tìm xong rồi lập tức trở về phòng đi ngủ, bà Trần, Di ễnđầnl êQuýĐ ôn tử đình hương bà không phải trông nom cháu nữa.”

Mặc dù bà Trần không hiểu rõ nếu tìm được sách liền muốn đi ngủ, vậy còn phải tìm sách làm gì, nhưng thấy Tô Diệp kiên trì, vẫn gật đầu một cái, cuối cùng dạn dò nói: “Tiểu thư, về sớm một chút mà ngủ.”

Tô Diệp vừa đồng ý, vừa dụ dỗ bà Trần đi.

Cô lục lại cái rương dưới giá sách đối diện lần nữa, cuối cùng tìm được một quyển sổ ghi chép ngày xưa.

Cô nhớ, Di ễnđầnl êQuýĐ ôn tử đình hương chính là ở trong sổ ghi chép này, có số điện thoại của một học sinh mà cha cô giúp đỡ năm đó.

Đó là một học sinh nghèo khó, dựa vào sự giúp đỡ của cha cô để học xong trung học, cuối cùng thi đậu khoa luật của đại học danh tiếng với thành tích xuất sắc nhất.

Mấy tháng trước khi cha cô gặp chuyện không may, học sinh kia đã từng tới nhà thăm hỏi qua, cũng lưu lại một số điện thoại di động.

18. Chương 18: Thập Bát Chương

Đêm nay Tô Diệp hoàn toàn không ngủ ngon, ngày hôm sau bà Trần thấy Tô Diệp thì vô cùng đau lòng, nói đồng dài nói đều do tối hôm qua ngủ quá muộn, Tô Diệp có tâm sự không thể làm gì khác hơn là thuận miệng lấy lệ. Hôm nay là Thứ hai, Tô Diệp vốn nên đi học, chỉ có điều cô lại lấy lý do bị ốm cần dưỡng bệnh mà xin nghỉ một ngày, sau đó để tài xế mang theo mình đi ra ngoài đi dạo phố chơi.

Lợi dụng thời gian thay quần áo trong phòng thử đồ, Tô Diệp bấm số điện thoại tối hôm qua. Nhìn điện thoại đang kết nối, Tô Diệp không khỏi bắt đầu lo lắng, có lẽ số này đã sớm ngừng dùng, dù sao đã nhiều năm như vậy rồi.

Nhưng khi đầu bên kia điện thoại truyền đến một tiếng “Xin chào” trong sáng thì tim đập loạn của Tô Diệp bình tĩnh lại.

Vào buổi trưa, Tô Diệp lấy cớ muốn ở bên ngoài ăn cơm, để tài xế đi về trước, nói đến lúc đó sẽ Di ễnđầnl êQuýĐ ôn tử đình hương gọi điện thoại bảo anh ta tới đón mình. Tài xế suy nghĩ một chút mình cũng không cần thiết tiếp tục đi theo, liền đi về trước.

Sau khi tài xế rời đi, Tô Diệp cầm theo túi xách, đi tới một tiệm cà phê dưới tầng, cô nhìn xung quanh tiệm cà phê, ánh mắt rơi vào một người con trai trẻ tuổi mặc áo sơ mi màu xanh dương trên người ở trong góc.

Đúng lúc này người con trai trẻ tuổi vừa vặn ngẩng đầu lên, mặt mày bình tĩnh, khí chất lạnh nhạt, mắt kính gọng vàng làm cho anh tăng thêm chút mùi vị thư sinh, đường vân áo sơ mi lam nhạt mang đến một cổ hơi thở mát mẻ.

Khi người con trai trẻ tuổi thấy Tô Diệp thời điểm, hai mắt tỏa sáng, bên môi tràn ra một nụ cười thân nhiên, ý bảo Tô Diệp tới đây ngồi bên này.

Tô Diệp không biến sắc nhìn xung quanh lần nữa, ngồi vào đối diện người con trai trẻ tuổi.

Vừa lúc ở phía sau chỗ ngồi của bọn họ là một chậu cây xanh, chắn tầm mắt phía ngoài, để cho hai người có một không gian yên tĩnh.

Khi Tô Diệp ngồi xuống thì người con trai trẻ tuổi rót cuộc mở miệng nói: “Tô Diệp, thật sự là em!”

Cho đến lúc này, Tô Diệp mới cảm thấy đáy lòng người thanh niên này kích động từ trong giọng nói của anh.

“Anh Sa, đã lâu không gặp.” Tô Diệp chào hỏi với người nam thanh niên này.

Anh gọi La Tử Sa, trẻ mồ côi, Di_ễđ_ànL_êQu_ýĐ_ôn_ tử_đinh_hương sinh viên giỏi tốt nghiệp từ khoa luật học của đại học tốt nhất Trung Quốc.

Ánh mắt La Tử Sa nóng bỏng nhìn chăm chăm Tô Diệp, con ngươi màu sáng lộ ra vẻ vui mừng và xúc động: “Tô Diệp, thật sự vài năm không thấy, em gọi điện thoại cho anh thì quả thật anh cho là mình nghe lầm.”

Tô Diệp ngược lại không có kích động như La Tử Sa, cô vào thẳng vấn đề: “Anh Sa, hôm nay em tìm anh, là có chuyện muốn hỏi anh.”

La Tử Sa gật đầu: “Anh hiểu, em có chuyện liên hỏi là được, nếu anh biết thì chắc chắn sẽ nói, nếu nói thì sẽ nói hết.”

Tô Diệp khẽ cười gật đầu một cái: “Vâng, nhưng em hỏi chính là chuyện của em mấy năm trước.” Cô nhẹ giọng bổ sung nói: “Tai nạn xe cộ của cha em.”

La Tử Sa nghe thế, chân mày lập tức nhíu lại, anh nhìn Tô Diệp cẩn thận hỏi: “Tô Diệp, em nghe thấy cái gì?”

Tô Diệp lắc đầu: “Anh không cần quan tâm em nghe thấy cái gì, em chỉ nghĩ anh biết rõ.”

Năm đó La Tử Sa cũng chỉ là một sinh viên mới nghiệp khoa luật từ trường đại học tốt, Tô Diệp cũng Di_ễđ_ànL_êQu_ýĐ_ôn_ tử_đinh_hương không hi vọng được đáp án chân chính gì đó, nhưng cô tin tưởng dựa vào ân tình của cha cô đối với người này, La Tử Sa không cần thiết nói dối với mình, anh cũng không có động cơ nói dối như vậy.

La Tử Sa đưa mắt nhìn Tô Diệp một lát, cuối cùng cúi đầu trầm tư: “Tô Diệp, xem ra em không phải cô gái nhỏ năm đó nữa rồi.”

Tô Diệp cười khẽ không nói.

La Tử Sa thở dài: “Ban đầu cha em gặp chuyện không may thì anh cũng chỉ cho rằng đây là một chuyện ngoài ý muốn. Nhưng sau đó anh làm việc trong thời gian dài, thỉnh thoảng chú ý tới chuyện này, thế nhưng nghe được một chút tin đồn.”

Tô Diệp nghe, lông mi khẽ nhúc nhích, nhưng mà vẫn bình tĩnh hỏi: “Anh Sa, anh nghe thấy cái gì?”

La Tử Sa nhíu mày, lắc đầu mà nói: “Cũng không xác thực, chỉ biết là lúc ấy cảnh sát quả thật nghi ngờ vụ tai nạn xe cộ kia cũng không phải do thiên tai, bởi vì tồn tại một chút nghi vấn. Di_ễđ_ànL_êQu_ýĐ_ôn_ tử_đinh_hương Nhưng cảnh sát thật sự không có bất kỳ chứng cứ nào, cũng bởi vì những người bị nghi ngờ kia cũng có bối cảnh, nên chuyện này cũng không giải quyết được gì.”

Tô Diệp lặng lẽ nghe lời nói này, lời nói giống như đã nghe được ở trong miệng người thứ ba, cô nghe được tâm cũng rét run rồi.

Cô hít một hơi thật sâu, nhìn La Tử Sa hỏi: “Anh Sa, em muốn biết người bị nghi ngờ có những ai?”

Lông mày La Tử Sa nhíu lại càng chặt thêm, anh rất không đồng ý nhìn Tô Diệp: “Tô Diệp, năm đó cảnh sát cũng không có bất kỳ chứng cứ nào, bây giờ thời gian trôi qua lâu như vậy, em biết cũng vô dụng.”

Tô Diệp cố chấp cắn môi dưới, nói từng chữ: “Nhưng em vẫn muốn biết.”

La Tử Sa lắc đầu: “Tô Diệp, em biết thì có thể như thế nào chứ ? Chẳng những không thể tra rõ sự thật, ngược lại sẽ để ỉnh ——” La Tử Sa nói tới chỗ này chợt dừng lại, anh ôn hòa nhìn Tô Diệp, thương tiếc nói: “Tô Diệp, thật ra thì bác trai cũng sẽ không hi vọng em đi làm cái gì, ông ấy chỉ hi vọng em có thể sống hạnh phúc.”

Cánh môi xinh đẹp kiều diễm của Tô Diệp chợt tràn ra một nụ cười mỉa mai, cô mở miệng, nhẹ nhàng hỏi: “La Tử Sa, anh không muốn cho em biết, có phải bởi vì người bị nghi ngờ đó chính là người thân cận em nhất hiện nay hay không?”

La Tử Sa sững sốt.

Tô Diệp thở dài: “Tôn Tĩnh Vũ ở công ty cha em nhất định là bị nghi ngờ, nhưng tất nhiên Đỗ Hành cũng là người bị nghi ngờ đầu tiên, đúng không?”

La Tử Sa nhìn Tô Diệp nhiều năm không gặp trước mắt, chỉ thấy cô gái đơn thuần kiều ngạo giống hệt như công chúa nhỏ chân chính năm đó, hôm nay trong con người nhiễm sương mù ưu buồn. Di_ễ_đ_à_nL_êQu_ýĐ_ôn_ tử_đinh_hương Lông mi của cô rũ xuống, tạo thành nửa hình bóng mờ ở trên gò má trơn bóng của cô, cô giống như mất đi ánh sáng, giống như bị che phủ giữa bất đắc dĩ và mệt mỏi.

Lòng ngực La Tử Sa đau mơ hồ. Anh nhớ lần đầu tiên nhìn thấy Tô Diệp thì cô mặc váy công chúa màu trắng và dây cột tóc màu đỏ, đứng ở phía sau lan can bạch ngọc nhìn vườn hoa. Anh nhớ rõ đến nay, ngay lúc đó mình hoảng hốt cho là mình đi vào thế giới truyện cổ tích, gặp được công chúa trong truyện cổ tích.

Nếu bác Tô vẫn còn sống mà nói, cô bé nhỏ này vẫn mặc váy công chúa trắng noãn, tuyệt đối sẽ không dính vào bất kỳ buồn bã nào.

Tô Diệp ngược mắt nhìn La Tử Sa, cô đã không cần hỏi nữa, chân tướng vốn đơn giản như vậy, không phải sao?

La Tử Sa nhìn vẻ mặt sáng tỏ của Tô Diệp, cười khổ một tiếng, không thể làm gì khác hơn là nói ra toàn bộ những điều mình biết: “Lúc ấy rất nhiều người trong giới kinh doanh Di_ễ_đ_à_nL_êQu_ýĐ_ôn_ tử_đinh_hương đều có hiểu lầm đối với tai nạn xe cộ của bác Tô, mà bác Tô rời đi thì người được lợi lớn nhất chính là Đỗ Hành, lại vừa lúc bữa tiệc trước khi xảy ra tai nạn xe cộ thì Đỗ Hành cũng đi, cho nên Đỗ Hành bị nghi ngờ quả thật rất lớn. Chỉ tiếc.”

Tô Diệp nhìn La Tử Sa, lẳng lặng chờ anh nói tiếp.

La Tử Sa thở dài: “Đỗ Hành, bối cảnh người này em cũng biết.”

Tô Diệp nở nụ cười lạnh lạnh, gật đầu nói: “Đúng, em biết rõ.”

La Tử Sa bỗng nhiên có chút lúng túng, phải biết hôm nay anh thảo luận chính là chồng cô bé này. Nhưng mà anh chỉ do dự một chút, liền tiếp tục nói: “Lúc ấy đối tượng mà cảnh sát nghi ngờ là Đỗ Hành và Tôn Tĩnh Vũ, trong đó Đỗ Hành là đối tượng bị nghi ngờ lớn nhất, Di_ễ_đ_à_nL_êQu_ýĐ_ôn_ tử_đinh_hương nhưng sau đó cảnh sát lại nhận được điện thoại của cấp cao, để cho Đỗ Hành rời đi, lại bắt Tôn Tĩnh Vũ không thả. Chỉ tiếc sau này bởi vì không có chứng cứ, Tôn Tĩnh Vũ cũng được thả rồi.”

Tô Diệp gật đầu: “Tôn Tĩnh Vũ và Đỗ Hành luôn luôn bất hòa trong công ty, đây cũng là một nguyên nhân thôi.”

La Tử Sa gật đầu: “Đúng, đây là một nguyên nhân thôi. Thật ra thì từ sau khi bác Tô đi, Đỗ Hành bắt đầu tiếp quản công ty bắt đầu, những người già do Tôn Tĩnh Vũ cầm đầu có đủ loại bất mãn đối với Đỗ Hành, hiện tại công ty chia làm hai bang phái, thù địch lẫn nhau.”

Tô Diệp trầm ngâm hồi lâu, bỗng nhiên lại hỏi “Còn Trịnh Huân, anh nghe nói qua sao?”

La Tử Sa ngần ra, ngưng mắt nhìn Tô Diệp nói: “Anh chẳng những biết người này, lại còn tương đối quen thuộc, bọn anh là đồng nghiệp.”

Tô Diệp cười “A” một tiếng, hỏi thẳng: “Quan hệ của cô ấy và Đỗ Hành thế nào?”

La Tử Sa khó xử nhíu mày, suy nghĩ sau đó trả lời: “Là thanh mai trúc mã lúc nhỏ, người tình thời niên thiếu, Di_ễ_đ_ầ_n_L_ê_Qu_ý_Đ_ôn_ tử_đinh_hương sau này là bạn bè thôi.”

Nhìn vẻ mặt Tô Diệp cười yếu ớt, La Tử Sa tiếp tục bổ sung nói: “Trịnh Huân và Đỗ Hành chia tay, phải là ở sáu năm trước.”

Lòng của Tô Diệp đột nhiên trầm xuống, sáu năm trước, chính là năm cha cô gặp tai nạn xe cộ qua đời kia rồi, cũng là năm mình bị nhét vào dưới cánh chim của Đỗ Hành.

====

Sau khi chia tay với La Tử Sa, Tô Diệp rời khỏi quán cà phê, muốn tiếp tục đi dạo phố nữa, cũng đúng lúc quay người lại, một người cười lên tiếng chào hỏi cùng mình.

Tô Diệp ngẩng đầu, người trước mắt mắt sáng long lanh, xinh đẹp tài trí, không phải là ai khác mà chính là Trịnh Huân.

Trịnh Huân cười nhìn La Tử Sa vừa mới đi xa, hỏi Tô Diệp: “Em và La Tử Sa biết nhau?”

Tô Diệp gật đầu: “Coi như là biết thôi.”

Trịnh Huân lại nhìn chằm chằm Tô Diệp hỏi: “Cái này không đúng, Tô tiểu thư của chúng ta là thiên kim tiểu thư cỡ nào, Di_ễ_đ_ầ_n_L_ê_Qu_ý_Đ_ôn_ tử_đinh_hương nếu quả thật là miễn cưỡng biết một người đàn ông, sao Đỗ Hành cam lòng để cho em chạy đến uống cà phê với người khác đây?”

Tô Diệp nghe xong lời này, nhất thời xụ mặt xuống: “Trịnh Huân, lời này của chị có ý tứ gì? Chẳng lẽ chị nói là tôi vụng trộm gặp người tình? Hay là nói tôi công Đỗ Hành câu tam đáp tứ?”

Trịnh Huân sững sờ, trước kia cô đã gặp qua Tô Diệp mấy lần, trong ấn tượng Tô Diệp là một cô gái yên tĩnh ngoan ngoãn, cô vốn cũng chỉ đùa một chút, lại không nghĩ rằng Tô Diệp thật sự phản kích giống như mèo xù lông.

Chỉ có điều Trịnh Huân là hạng người nào, cô vội vàng cười Tô Diệp dụ dỗ giống như chị gái: “Bé ngốc, chị chỉ đùa với em một chút thôi, sao em tưởng thật thế? Đỗ Hành nhà em xem em giống như bảo bối, Di_ễ_đ_ầ_n_L_ê_Qu_ý_Đ_ôn_ tử_đinh_hương nếu như anh ấy biết chị chọc giận em mất hứng, đoán chừng không biết trách chị như thế nào đây?”

Tô Diệp cười lạnh một tiếng, nói tiếng gấp lại liền muốn rời đi. Hôm nay cô không muốn nói chuyện với người phụ nữ này chút nào.

Trịnh Huân nhìn bóng lưng Tô Diệp rời đi, xoa cằm âm thầm suy nghĩ, tối hôm qua Đỗ Hành bỗng nhiên ngồi máy bay chạy đến nước Mỹ, hôm nay con nhóc này lại khác thường như vậy, có liên quan gì sao?

19. Chương 19: Dục Vọng Ngượng Ngùng

Dạo phố xong, Tô Diệp dứt khoát không trở về nhà, đi thẳng đến trường học, cô vẫn muốn lên lớp ngày hôm sau.

Đến trường học còn chưa kịp ăn cơm tối, điện thoại của Đỗ Hành đến. Giống như vô số lần bọn họ không vui nho nhỏ trước kia, Đỗ Hành giống như chưa từng xảy ra chuyện lúc trước, ôn hòa hỏi Tô Diệp đi dạo phố hay chuyện vụn vặt.

Tô Diệp lập tức dứt khoát cũng giả vờ quên mất chuyện lúc trước, trò chuyện câu có câu không cùng anh, sau lại nói đi dạo phố xong, hai người không thể nói nữa, cuộc trò chuyện rơi vào yên lặng.

Tô Diệp suy nghĩ một chút, cười nói lên việc ban ngày: “Hôm nay đi chơi, đụng phải một người bạn đi qua.”

Đỗ Hành vừa nghe cái này, quả nhiên lập tức hỏi: “A, bạn gì?”

Tô Diệp đã nói nguồn gốc của La Tử Sa và cha mình, cũng nói chuyện hôm nay vô tình gặp gỡ La Tử Sa rồi uống chung cà phê. Đỗ Hành nghe trầm thấp cười lên: “Bác Tô luôn luôn dịu dàng hậu bối, anh nhớ được lúc ấy ông ấy trợ giúp rất nhiều học sinh nghèo khổ và trẻ mồ côi.” Tô Diệp gật đầu: “Cũng là khó được, cha em đi đã nhiều năm như vậy, vị La Tử Sa này còn có thể nhớ ân đức của ông ấy.”

Tô Diệp vừa nói như thế, Đỗ Hành lập tức trầm mặc, không khí ở giữa hai người rơi vào trong cứng ngắc.

Thật ra thì dù sao Đỗ Hành cũng là người do cha Tô Diệp dịu dàng đây này, năm đó Đỗ Hành và cha của anh ồn ào mạnh mẽ như vậy, nếu như không phải khi anh khó khăn thì cha của Tô Diệp chìa tay giúp đỡ, tại sao có thể có nhân vật số một là Đỗ Hành trên thương trường đây?

Đỗ Hành trong sự trầm mặc khẽ cười một tiếng: “Hôm nào em hẹn ra anh Sa này, cùng nhau ăn một bữa cơm.”

Tô Diệp cười đáp, sau đó coi như không có chuyện gì xảy ra rồi nói đến: “Lúc em và anh Sa ăn cơm, còn gặp được chị Trịnh Huân, hình như chị ấy biết anh Sa.”

Đỗ Hành gật đầu: “Nghĩ cũng đúng, bọn họ đều là người cùng nghề, biết là khó tránh khỏi.”

Tô Diệp đẩy bụng khó xử, nhỏ giọng nói: “Em có thể cầu xin anh một chuyện hay không?” Ở bên trong giọng nói mười chín tuổi, mang theo rụt rè trẻ con, đây là Đỗ Hành vĩnh viễn không thể từ chối yêu cầu.

Đỗ Hành để giọng nói mềm mại, nhẹ nói: “Chuyện gì?”

Tô Diệp uất ức mang theo tố cáo nhỏ nhỏ: “Em không thích có người luôn nhìn nhất cử nhất động của mình, rất khó chịu!”

Cô nhẹ sai lệch phía dưới, làm nũng nói: “Hôm nay gặp phải chị Trịnh Huân cũng thế, em cũng chỉ uống chung cà phê với anh Sa, giọng điệu nói chuyện của chị ấy, chế giễu giống em như thật sự làm chuyện có lỗi với anh vậy.”

Đỗ Hành nghe thế, chân mày lập tức nhíu lại, giọng nói ôn hòa dịu dẽ: “Cô ấy nước luôn luôn tùy tiện, em không cần để ý là được.”

=====

Sau khi cúp điện thoại của Đỗ Hành, cuối cùng Tô Diệp cũng thở phào nhẹ nhõm.

Bản án vụ tai nạn xe cộ của cha mình năm xưa, một cô gái yếu đuối nhỏ nhỏ như cô, lật lại bản án quả thực là khó như lên trời. Ở dưới tình huống không rõ địch ta, hôm nay cô có thể làm duy nhất cũng chỉ có thể là bảo vệ mình rồi.

Tô Diệp nhìn đồng hồ, đúng lúc là thời gian ăn cơm tối, cô mặc áo khoác lên, đi ra khỏi ký túc xá.

Ai ngờ mới ra ký túc xá, chỉ thấy một bóng dáng giống như tảng đá đứng ở cửa ký túc xá.

Là Thạch Lỗi.

Mấy ngày không thấy, Thạch Lỗi sa sút tinh thần rất nhiều, cảm mang theo râu ria, vành mắt đen rất dọa người, cổ tình lúc này anh đang nhìn mình, trên nét mặt tràn đầy khổ sở và áy náy.

Tô Diệp sợ hết hồn: “Thạch Lỗi, anh làm sao vậy?”

Thạch Lỗi nghe được lời nói của Tô Diệp, thân hình giật giật, nhìn Tô Diệp, trong con ngươi lại dần hiện ra từng chút nước mắt, môi anh động mấy cái, mới dùng giọng nói giống như khàn khàn nói: “Tô Diệp, em... Anh rất cuộc nhìn thấy em.”

Tô Diệp càng thêm không hiểu: “Anh làm sao vậy? Anh bị ốm sao?” Nói xong cô đi lên trước, muốn nhìn người này rốt cuộc xảy ra chuyện gì?

Không đợi Tô Diệp đi vào, Thạch Lỗi bước một bước dài tiến lên, chợt đem Tô Diệp vào gần trong ngực mình hơn, hung hăng ôm lấy.

Sức lực của Thạch Lỗi rất lớn, cánh tay gắt gao đè Tô Diệp ở trên lồng ngực của chính mình, sức lực này dường như muốn khảm Tô Diệp vào trong thân thể của anh. Cánh tay Tô Diệp bị siết chặt rất đau, nhưng cô không giãy giụa, cô lặng lẽ tựa vào trong ngực người con trai trẻ tuổi này, cảm nhận tiếng tim đập như sấm và thở dốc nồng đậm, dồn dập của người con trai...

Cảm giác ôm trong ngực này, hoàn toàn khác biệt với Đỗ Hành.

Thân thể thanh xuân, ôm không lưu loát, dự vọng ngưỡng ngừng, không hề cất giữ chút nhiệt tình nào, cùng với nóng rực nồng đậm giống như nham thạch có thể tan chảy bằng đá.

Đối mặt với người con trai này, Tô Diệp không cần phải suy đoán, càng không cần phải che giấu.

Thạch Lỗi vui mắt ở bên trong sợi tóc mềm mại mùi thơm ngát của Tô Diệp, tham lam liếm mạng ngữ, trong lời nói lại có vẻ ghen ngào: “Tô Diệp, anh cho là về sau em vĩnh viễn không để ý đến anh nữa.”

Giọng nói của người con trai này xen lẫn mất mát và khát vọng khiến tâm Tô Diệp nhẹ nhàng động, cô ngẩng đầu lên, nhìn ánh mắt của anh hỏi: “Xảy ra chuyện gì?”

Trong mắt Thạch Lỗi vẫn mang theo ý đau, anh cúi đầu ngưng mắt nhìn Tô Diệp giống y hệt như búp bê trong ngực, cẩn thận từng li từng tí nói: “Em không giận anh sao?”

Tô Diệp càng thêm không hiểu: “Em giận anh vì cái gì?”

Thạch Lỗi thấp thỏm như cũ: “Trước đó anh gửi cho em một tin nhắn, nói, nói...” Anh lúng túng, mặt bắt đầu đỏ lên: “Nói anh muốn ôm em một cái, nhưng em đối với anh...” Anh cúi đầu: “Sau đó anh liếm mạng nhận lỗi với em, gửi cho em rất nhiều tin nhắn, em đều không để ý anh. Hơn nữa hôm nay em cũng chưa tới đi học.”

Tô Diệp nhớ tới cái tin nhắn trước đó của Thạch Lỗi, lập tức chợt hiểu. Mấy ngày nay bởi vì chuyện nguyên nhân tai nạn xe cộ của cha mình, cô hoàn toàn không có tâm trí nhớ tới cái khác, về phần tin nhắn kia của Thạch Lỗi, lại sớm bị cô quăng ra ngoài chín tầng mây. Còn đám tin nhắn kia của Thạch Lỗi, lúc ấy cô đâu có ý định nhìn, sau đó còn lại là hoàn toàn quên luôn.

Tô Diệp ngẩng đầu nhìn người con trai tiêu tụy trước mắt, nghĩ tới mấy ngày nay sợ là anh hoàn toàn không ngủ ngon đi, trong lòng lại hiện thương mơn mởn, không nhịn được thả mềm giọng nói: “Em không tức giận, anh yên tâm.”

Lúc này tâm tình Thạch Lỗi đã khôi phục lại, tay vốn ôm Tô Diệp cũng vội vàng buông ra: “Nhưng sao hôm nay em không đi học?”

Tô Diệp nở nụ cười mệt mỏi: “Chỉ là thân thể em không thoải mái thôi.”

Thạch Lỗi nghe thế, tay vốn đưa xuống thấp lại giơ lên, vẻ mặt lo lắng: “Cái gì? Em bị ốm?”

Tô Diệp vội vàng lắc đầu: “Cũng chỉ là không thoải mái thôi, bây giờ đã tốt lắm.” Cô cũng không muốn để chàng trai trước mắt này lo lắng.

Cuối cùng Thạch Lỗi yên tâm lại, nhưng mà nói chuyện với Tô Diệp vẫn cẩn thận giống như đối mặt với loại búp bê dễ vỡ. Trước mắt đúng lúc là thời gian ăn cơm, rõ ràng hai người cùng đi ăn cơm, ngược lại Tô Diệp không quá đói, nhưng Thạch Lỗi xem ra hẳn là vài ngày không ăn cơm thật ngon rồi, hôm nay khẩu vị của Tô Diệp rất tốt, yêu cầu rất nhiều thức ăn, Tô Diệp thấy chỉ muốn cười.

Lúc ăn cơm hai người thuận miệng nói chuyện, Thạch Lỗi vì để cho Tô Diệp vui vẻ chỉ nói chút chuyện vui chơi trước kia của mình, trong đó nói đến khu vui chơi lớn nhất thành phố B, nói xong mặt mày hớn hớn, Tô Diệp nghe hay, suy nghĩ ngày mai của mình một chút, sắp xếp nói: “Chiều nay em không có lớp, không bằng chúng ta cùng đi khu vui chơi đó chứ?”

Thạch Lỗi đầu tiên là sững sờ, Tô Diệp thấy vậy, vội vàng nói: “Nếu như anh có việc khác, vậy thì sau này hãy nói.”

Ai ngờ Thạch Lỗi lại liếm mạng lắc đầu mà nói: “Ngày mai anh không có chuyện gì, chúng ta cứ quyết định như vậy, ngày mai cùng đi khu vui chơi.”

=====

Sáng ngày hôm sau, Thạch Lỗi sớm chuẩn bị một chút ở ký túc xá, anh mua đồ ăn vặt, chuẩn bị thức uống, đều là anh suy đoán hẳn là Tô Diệp thích ăn. Diêm Quân cùng phòng ký túc xá là bạn thân cùng khoa bốn năm nay của anh, nhìn dáng vẻ hưng phấn của Thạch Lỗi ở bên cạnh, muốn nói lại thôi.

Thạch Lỗi vừa đặt một ít đồ ăn vặt và thức uống ở trong ba lô, vừa không để ý chút nào nói: “Mình biết rõ cậu lại muốn khuyên mình chiều nay đi phỏng vấn, nhưng mình chính là không muốn đi, cùng lắm thì buông tha.”

Diêm Quân nhú chặt mày nhìn Thạch Lỗi: “Cậu mê muội rồi.” Anh kết luận xuống một câu như vậy.

Thạch Lỗi ngẩng đầu lên, nghiêm túc nhìn Diêm Quân nói: “Không sai, có thể cậu cho rằng mình mê muội rồi. Mình cảm thấy được từ khi quả bóng của mình bay qua bên cạnh cô ấy thì mình đã mê muội rồi. Đây là lần đầu tiên cô ấy nói lên yêu cầu với mình, cũng là lần đầu tiên cô ấy mời mình, mình tuyệt đối sẽ không từ chối cô ấy.”

Diêm Quân cười lạnh: “Cậu xem cô ấy có phần quá quý giá rồi.”

Diêm Quân cười lạnh: “Cậu xem cô ấy có phần quá quý giá rồi.”

Thạch Lỗi nghe thế, trên mặt mắt hững: “Giọng điệu của cậu là có ý gì?”

Diêm Quân vô cùng tức giận, chỉ là suy nghĩ một chút còn là nhin xuống: “Chẳng qua là mình... mình cảm thấy có bạn gái cũng không nhất định đáng giá để cậu đổi đời như vậy.”

Thạch Lỗi nghe thế hạnh phúc thở dài, bất đắc dĩ lắc đầu nhìn Diêm Quân: “Đó là bởi vì cậu không hiểu, bởi vì cậu không gặp được một cô gái như vậy.”

Khuôn mặt anh ước ao và hạnh phúc: “Cô gái này, để cho cậu cảm thấy cậu nguyện ý vì cô lên núi đao xuống biển lửa, nguyện ý bỏ ra tất cả chỉ vì khiến cô ấy vui lòng.”

Diêm Quân bên cạnh không nói lời nào, anh muốn nói nhưng nhìn thấy dáng vẻ của bạn tốt như vậy, anh thật sự không đành lòng.

Hơn nữa, dù sao có một số việc cũng cần chứng cứ, anh cũng chỉ suy đoán thôi

20. Chương 20: Đỗ Hành, Em Muốn Ly Hôn

Đây là khu vui chơi lớn nhất thành phố B, người tới nơi này chơi phần lớn là người trẻ tuổi, các cặp tình nhân là học sinh ở trường đại học và học sinh cấp 3 kết bạn mà đến. Lần đầu tiên Tô Diệp tới đây chơi, lúc bắt đầu cô chỉ dám thử một vài trò nguy hiểm nhỏ, sau đó Thạch Lỗi cổ vũ cô, rốt cuộc lấy dũng khí đi ngồi tàu lượn cùng với bánh xe cao chọc trời, còn có một trò gọi là chuột leo núi.

Lực ly tâm tác dụng, mất đi trọng lực kích thích, cùng với tốc độ điên cuồng, Tô Diệp hoảng sợ mắt cũng trợn tròn. Thạch Lỗi bên cạnh nắm chặt tay của cô, lớn tiếng kêu lên: “Tô Diệp, gọi a ——” Tiếng gió nhanh chóng thổi tan tiếng kêu của anh, tiếng kinh hô của mọi người ngay trên tàu lượn vang vọng ở bên tai.

Tô Diệp rốt cuộc không nhin được, một tay nắm tay vịn, một tay nắm chặt tay Thạch Lỗi, nhắm mắt lại hé miệng, đánh mất tất cả ưu nhã, kêu to ra tiếng.

Kêu gọi khàn giọng, giống như từ đáy lòng phát ra, phóng thích cảm xúc uất ức đè nén nhiều năm của cô.

Lúc tàu lượn dừng lại, Tô Diệp rất nhanh cởi dây nịt an toàn ra, rất nhanh chạy đến bên cạnh, sắc mặt tái nhợt ngồi chồm hổm xuống. Thạch Lỗi lo lắng, cuống quýt tới đây đỡ cô hỏi: “Em không sao chứ?”

Đầu Tô Diệp rũ xuống từ từ nâng lên, trong con mắt nhiễm nước ẩm ướt y hệt như trân châu màu bạc, trên gương mặt trắng nõn treo vài giọt sương.

Thạch Lỗi cho là cô bị dọa sợ, lo lắng nắm tay của cô: “Có muốn uống chút nước hay không? Không có chuyện gì, bây giờ đã qua.”

Anh lấy ra khăn giấy, muốn lau đi nước mắt cho Tô Diệp, nhưng Tô Diệp chợt tràn ra một nụ cười tươi tắn, như hoa hồng đón nắng sớm nở rộ sau mưa, kiều diễm mê người. “Cái này chơi rất khá, em rất thích.” Cô cười nói như vậy.

Lòng của Thạch Lỗi lơ mất một nhịp, anh mấp máy môi, cười đề nghị: “Nếu như em thích, sau này chúng ta trở lại chơi cái này.”

Tô Diệp gắng sức mà gạt đầu: “Được!” Gió đã thổi loạn tóc của cô, có nhánh tóc dài không biết điều nhẹ nhàng phát qua cánh môi phấn hồng trơn bóng của cô như vậy.

Hầu kết của Thạch Lỗi chuyển động, anh cảm thấy khát khô, anh nhìn chăm chăm mấy sợi tóc mỏng này, thậm chí anh bắt đầu ghen tỵ.

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Tô Diệp tràn đầy vui sướng, cô cười nhìn Thạch Lỗi, chú ý tới vẻ mặt kỳ quái của Thạch Lỗi, cũng không suy nghĩ nhiều, chỉ rất tự nhiên hỏi: “Anh nhìn cái gì chứ?”

Thạch Lỗi lúng túng “Khụ” một tiếng, đưa tay gạt đám tóc rối bời của Tô Diệp.

Khi anh tiến lên trước thì hơi thở phai nam nồng đậm bao phủ Tô Diệp, Tô Diệp có thể ngửi thấy được mùi mồ hôi tràn ngập trên người của người con trai này. Mùi mồ hôi thì ra cũng không khó ngửi, ngược lại mang theo mùi vị thanh xuân.

Trái tim Tô Diệp nhất thời lơ mất một nhịp, lúc này cô mới chợt ý thức được, tư thế của hai người mấp mờ cỡ nào.

Gió lớn, tóc dài rối loạn, người con trai cúi đầu, gần như đụng phải gương mặt của cô.

Thạch Lỗi gạt tóc dài của Tô Diệp xong, nhưng không có động, anh cúi đầu dừng ở khuôn mặt trắng nõn tinh xảo của Tô Diệp, thâm tình nhìn lông mi của cô nhẹ nhàng lay động, mặt rớt cuộc từ từ tiếp cận xuống.

Anh nhẹ giọng thì thầm: “Tô Diệp. . . .” Anh cúi đầu nói phân nửa, cái chữ “Diệp” mơ hồ cuối cùng đó, phát ra ở lúc bốn cánh môi giao nhau.

Khi môi cực nóng đó dán lên mình thì trong đầu Tô Diệp trống rỗng, mọi sự vật trên thế gian giống như bất động trong nháy mắt này, sau đó tràn ra với tốc độ vô cùng chậm, đèn đuốc rực rỡ.

Hô hấp của Thạch Lỗi dồn dập, anh vươn tay ôm lấy Tô Diệp, một khi môi của anh đụng chạm lấy môi mềm mại này, liền muốn tiến thêm một bước, vội vàng muốn đi thăm dò.

Nhưng khi động tác của anh tiến một bước thì Tô Diệp cũng tỉnh táo lại, cô nhẹ nhàng hơi nghiêng mặt, trốn ra.

Nụ hôn nhiệt liệt của người con trai rơi vào giữa tóc tản ra hương thơm của cô...

Người con trai đưa cánh tay có lực ra, vòng chắc lấy cô, cẩn thận từng li từng tí vòng chắc. Không dám dùng sức sợ không cẩn thận liền đánh nát.

Hai người cũng không nhúc nhích, cô dựa vào trong ngực anh, nhắm mắt lại nghe tiếng đập cuồng loạn trong lồng ngực của anh.

Tay của anh mang theo một chút run rẩy, nắm ở hông của cô, mặt lại chôn ở trên vai cô.

Người xung quanh rất nhiều, có xếp hàng, có cười vui, có kêu sợ hãi. Thỉnh thoảng quay đầu, có người nhìn bọn họ mấy lần, chỉ có điều cũng không dừng lại.

Đều là người trẻ tuổi, cũng yêu qua hoặc là đang yêu, nhìn nam nữ ôm nhau thì bọn họ chỉ nhìn nhau cười một tiếng, thậm chí bọn họ hào hứng bùng bùng hôn người yêu bên cạnh một cái.

Thật lâu sau, lâu đến mức âm thanh xung quanh đã sớm chết đi truyền vào trong tai Tô Diệp lần nữa thì Tô Diệp mở mắt.

Cô ngơ ngác tựa vào trong ngực người con trai này, vô ý thức nói: “Anh thích em, thật sao?”

Thạch Lỗi khàn đục “Ừ” một tiếng, nhiệt liệt nói: “Tô Diệp, anh thích em, anh yêu em!” Anh còn không nhìn được ôm chặt cô, để cho cô gần mình hơn một chút.

Tô Diệp cười khe khẽ: “Thạch Lỗi, anh biết cái gì gọi là yêu sao?”

Thạch Lỗi không ngờ Tô Diệp hỏi như thế, anh nhất thời không biết trả lời như thế nào, trên thực tế anh chỉ biết mình yêu Tô Diệp, nhưng cái gì là yêu, anh không nghĩ qua.

Thật ra thì Tô Diệp cũng không cần Thạch Lỗi trả lời, cô rời khỏi lồng ngực Thạch Lỗi, nhẹ nhàng mà kiên quyết tránh thoát khỏi anh, đứng lên, đón gió thổi bay tóc mình, sửa sang lại áo khoác rối loạn bởi vì ôm.

Thạch Lỗi ngây ngẩn cả người, trên khuôn mặt trơn bóng mà tinh xảo của Tô Diệp, không có yếu đuối thường ngày, mà ngược lại có tỉnh táo và lạnh nhạt mà anh chưa từng thấy qua.

Mặc dù anh không có quá nhiều kinh nghiệm, nhưng biết đây không phải là vẻ mặt bình thường của cô gái sa vào tình yêu sẽ có.

Huống hồ, bọn họ vừa mới ôm và hôn qua.

Tô Diệp khẽ cười, cô quay đầu lại nhìn Thạch Lỗi vẫn ngồi xồm trên mặt đất, “Thạch Lỗi, cảm ơn anh, hôm nay em chơi rất vui vẻ.”

Cô vui vẻ mà cười bổ sung thêm một câu: “Em vĩnh viễn sẽ không bao giờ quên hôm nay.”

Thạch Lỗi đã cảm thấy có gì đó không đúng, nhưng mà người anh vẫn đứng lên, cố gắng để cho giọng nói của mình bình thản, nói: “Tô Diệp, mỗi ngày về sau em đều sẽ vui vẻ như hôm nay vậy, anh...”

Tô Diệp lại không để cho anh nói tiếp, cô lắc đầu một cái: “Thạch Lỗi, anh không hiểu.”

Trong lòng Thạch Lỗi đã dâng lên dự cảm chẳng lành, anh vội vàng chạy lên trước cố gắng bắt được cánh tay Tô Diệp: “Tô Diệp, nếu như có cái gì mà anh không hiểu rõ, em có thể nói thẳng cho anh! Bất kể xảy ra chuyện gì, anh cũng sẽ ở cùng em, em có chuyện gì thì nên nói cho anh biết.”

Tô Diệp lại né tránh tay của anh, bên môi cô thoáng hiện lên nụ cười thần nhiên, trong mắt còn cứng rắn kiên quyết hơn so với tảng đá: “Nếu anh thật sự yêu em, vậy thì chờ em đi, nếu như tương lai có một ngày như vậy, anh suy nghĩ thêm có phải là thật sự yêu em hay không?”

Nói xong, cô cầm lên một túi nhỏ khác của chính mình, đi tới cửa.

Thạch Lỗi luống cuống, anh hô to phía sau lưng cô: “Tô Diệp, em biết mình đang nói gì sao? Em chờ anh một chút!” Nói xong anh vội vàng dọn dẹp đồ bên cạnh, bình nước và các loại đồ ăn vặt, đây đều là chuẩn bị cho Tô Diệp.

Tô Diệp đi rất nhanh, cô cũng không muốn Thạch Lỗi đuổi theo, cô đón gió sải bước đi phía trước, không hề để tâm đến tiếng cười đùa và tiếng kêu sợ hãi.

Giữa lúc đi tới, một người đàn ông tóc húi cua cường tráng tiến lên, cúi đầu gọi: “Tiểu thư.”

Tô Diệp ngược mắt liếc anh ta một cái, hơi châm chọc nói: “Anh thật sự tận chức tận trách.”

Người đàn ông cường tráng cúi đầu, không hề nói chuyện.

Tô Diệp nghe âm thanh người kia muốn đuổi tới sau lưng, ra lệnh người đàn ông nói: “Lái xe đi vào, tôi muốn rời khỏi.”

=====

Một ngày này Tô Diệp tự nhiên không muốn trở về trường học, cô muốn trốn học.

Xe lái thẳng đến biệt thự của nhà họ Đỗ, khi tiến vào phòng khách, cô nhìn thấy đầu tiên chính là Đỗ Hành.

Đỗ Hành đang nhìn Laptop của mình, nghe được âm thanh Tô Diệp tiến vào thì ngay cả mí mắt cũng chưa từng nâng lên.

Tô Diệp dứt khoát quang minh chính đại đi tới trước mặt Đỗ Hành, ưu nhã ngồi xuống, nhẹ giọng nhắc nhở sự tồn tại của mình với Đỗ Hành: “Em đã trở về.”

Trên mặt Đỗ Hành không có bất kỳ biểu cảm gì, tiếp tục nhìn chăm chăm màn hình máy tính của mình.

Lúc này bà Trần tự mình bưng nước uống lên, một ly trà xanh, một ly nước trái cây, trà xanh là cho Đỗ Hành, nước trái cây là cho Tô Diệp.

Dĩ nhiên bà Trần ý thức được không khí ở giữa hai vợ chồng có gì đó không đúng, chỉ có điều bà không dám nói gì cả, chỉ lo âu liếc nhìn Tô Diệp, sau đó lặng lẽ lui xuống.

Tô Diệp cầm ly nước trái cây lên, nhẹ nhàng xoay tròn, nhưng không uống.

“Chuyện ngày hôm nay, chắc hẳn anh cũng biết rồi hả?” Sau khi yên lặng thật lâu, Tô Diệp thể hiện rõ ràng về sự tồn tại của mình lần nữa.

Lần này, rốt cuộc Đỗ Hành ngẩng đầu lên.

Đỗ Hành nhìn chằm chằm cô gái nhỏ một tay mình nuôi lớn này, con người thâm trầm gần như khiến người khác nhìn không đến đáy.

Lòng của Tô Diệp rút lại, người đàn ông trước mắt này là người đàn ông sống chung nhiều năm, anh đã ỉn người cha từ ái, anh trai mến yêu, cùng với người chồng dịu dàng che chở.

Lòng cô đau thương một chút, nhưng nhớ tới đủ loại quá khứ, loại đau này rất nhanh biến mất.

Cô không có cách nào đi thăm dò rõ ràng rốt cuộc chân tướng năm đó như thế nào, nhưng cô lại không muốn tiếp tục bị giam ở trong lòng chim tơ vàng nữa.

Chưa bao giờ như hôm nay, dường như lúc này cô có dũng khí gánh chịu như vậy.

Cô là cô gái của thiên tài thương trường Tô Mộ Dung, từ lúc cô sinh ra liền có được quyền thừa kế tài sản trăm tỷ.

Cha cô để lại cho cô, cũng không chỉ là tiền bạc và cổ phần, mà là trách nhiệm và truyền thừa.

Cô vẫn cho là mình quá mức yếu ớt, liền ỉn kỹ núp ở dưới cánh chim của người đàn ông này nhắm mắt lại. Nhưng khi nghi vấn bắt đầu bao phủ giữa bọn họ thì cô đã không muốn lệ thuộc và phục tùng rồi.

Nắm chắc di sản mà cho cô để lại, nhận lời gánh vác trách nhiệm của người con gái Tô Mộ Dung, tra rõ chân tướng tai nạn xe cộ năm đó, sau đó buông tay đi yêu đi sống vui vẻ, đây mới là điều cha cô mong đợi ở con gái đi.

Tô Diệp cố lấy tất cả dũng khí, con người trong trẻo nhìn thẳng người đàn ông sắc bén này mà xem kỹ, lớn mặt mà nói rõ ràng: “Đỗ Hành, em muốn ly hôn.”

21. Chương 21: Ly Hôn - Bồi Thường Kinh Tế

Lúc Tô Diệp nói ra lời này, cô cho rằng Đỗ Hành hoặc là tức giận ngập trời hoặc là kịch liệt phản đối, đây đều là phản ứng bình thường, cô đã chuẩn bị tốt tất cả hậu quả gặp phải.

Nhưng Đỗ Hành chỉ ngẩng đầu đưa mắt nhìn cô chốc lát, cười lạnh một tiếng nói: “Ngồi tàu lượn đã làm em ngu rồi hả?”

Tô Diệp lập tức cảm giác một kích nặng nề của mình giống như rơi xuống trên bông, không đau không nhột.

Đối với việc ban ngày, cô có xấu hổ trong nháy mắt, chỉ là rất nhanh cô liền trang bị tất cả cảm xúc của bản thân: “Hiện tại em rất tỉnh táo, đặc biệt tỉnh táo, chưa bao giờ em tỉnh táo như vậy. Em suy tính chuyện này rất lâu, em muốn ly hôn với anh, mặc kệ anh đồng ý hay không đồng ý!” Tô Diệp nắm chặt quả đấm lớn tiếng tiếp tục tuyên chiến!

Đỗ Hành để Laptop ở một bên, anh giống như ung dung khoác một cái tay lên trên tay kia, lấy một loại thái độ bề trên nhìn xuống Tô Diệp: “Em cho rằng đây là đang đùa giỡn sao? Tại sao em cho rằng em muốn ly hôn là có thể ly hôn?”

Hai mắt thâm thúy của Đỗ Hành giống như nhìn thấu cô vợ trước mắt, bên môi mang theo nụ cười khinh miệt nói: “Có phải cảm giác được mình cánh cứng cáp rồi hay không, cho nên muốn một cước đá anh rơi xuống? Tô Diệp, em cực kỳ có khả năng!”

Mặt Tô Diệp đỏ lên, giọng điệu cứng rắn: “Không sai, những năm gần đây anh giúp em rất nhiều, nhưng mà, nhưng ——”

Đỗ Hành nhìn bộ dạng cô khó có thể mở miệng, châm biếm một tiếng: “Em có thể nói tiếp.”

Tô Diệp bị anh dả kích như vậy, dứt khoát không quan tâm đến gì cả, trực tiếp nói: “Đỗ Hành, những năm này anh trông coi công ty của cha em, xử lý tài sản của, anh giúp em, nhưng anh cũng lấy được ít ích lợi từ trong đó chứ?”

Về mặt Đỗ Hành cứng đờ, anh chợt giương mắt nhìn chằm chằm Tô Diệp, cắn răng chậm rãi nói: “Tô Diệp, em cho rằng Đỗ Hành anh là người như vậy sao?”

Anh lạnh lùng cười một tiếng: “Anh chưa từng đứng giữa kiếm lợi một xu nào!”

Tô Diệp bởi vì quá mức kích động mà thở hổn hển dồn dập, gương mặt của cô đỏ rực, đôi mắt của cô như lửa nhìn chằm chằm Đỗ Hành, lớn mật nói: “Đỗ Hành, anh căn bản không cần đứng giữa kiếm lợi, không phải sao? Người toàn bộ thế giới đều biết anh là con rể của Tô Mộ Dung, cũng biết anh quản lý tài sản trăm tỷ của nhà họ Tô trong tay, chỉ bằng một điểm này, anh quyết định đầu tư chỗ nào không thuận buồm xuôi gió đây? Bình thường anh lại được bao nhiêu tiện nghi?”

Lời của Tô Diệp cũng không phải tùy tiện nói, mặc dù cô học ở trường đại học đều là thuyết giáo Ivory Tower, nhưng điều này cũng là phương thức tư duy buôn bán quản lý cơ bản nhất mà cô được dạy. Cô biết những năm này Đỗ Hành cực kỳ to gan phát triển lĩnh vực anh vốn kinh doanh, đầu tư một vài hạng mục rất có tương lai. Có lúc lấy được cơ hội nhiều hơn người khác, cũng không đơn thuần dựa vào là tiền, mà là sức mạnh tổng hợp, bao gồm lòng tin của người khác đối với quyết định của mình, bao gồm tài sản bối cảnh của mình.

Cho dù quyết định của Đỗ Hành xuất hiện khó khăn nhất thời, anh vẫn được người tin tưởng như cũ, ngân hàng vẫn sẽ cho anh vay đầy đủ mức độ, chính phủ vẫn sẽ giao hạng mục thật tốt đến trên tay anh. Chỗ này đương nhiên là có nguyên nhân xuất thân của Đỗ Hành, nhưng nhiều hơn, mọi người đều biết Đỗ Hành là con rể của Tô Mộ Dung.

Tô Mộ Dung đã từng là thần tài trên thương trường, đời này Tô Mộ Dung chắc là sẽ không thiếu tiền, vì vậy con rể của Tô Mộ Dung vĩnh viễn sẽ không kiệt nợ.

Tô Diệp đơn thuần, nhưng cô cũng không ngốc, ngược lại vô cùng thông minh, khi liên hệ lý luận mình học được cùng với quá khứ thì Tô Diệp rất nhanh nghĩ rõ đạo lý trong đó. Cho nên hôm nay, cô dám đứng ở trước mặt Đỗ Hành, vô cùng tự tin và khẳng định hỏi: “Đỗ Hành, anh dám nói anh chưa từng có từ được lợi từ đoạn hôn nhân này sao?”

Đỗ Hành nghe đến mấy câu này thì lần đầu tiên trong đời, anh ngây ngẩn cả người ở trước mặt Tô Diệp.

Anh giống như lần đầu tiên biết Tô Diệp, quan sát Tô Diệp, cô vợ nhỏ mảnh mai ngày xưa của mình. Đây là cô gái mà anh nâng ở lòng bàn tay che chở lớn lên, nhưng cũng có một ngày như vậy, ở trước mặt mình, cô gái này lại nói hôn nhân và lợi ích với mình.

Sau khoảnh khắc Đỗ Hành không dám tin, anh rất nhanh tỉnh táo lại.

Cô gái trước mắt này đàm phán giống như khiêu chiến với mình, nhưng rốt cuộc cô quá non rồi.

Bàn đàm phán, luôn luôn là thiên hạ của Đỗ Hành.

Anh nhường một bước, về mặt vốn hơi có vẻ ác độc cũng buông lỏng, sau đó thở dài một cái, lạnh nhạt hỏi Tô Diệp: “Được, nếu em phải nói lợi ích với anh, anh thừa nhận anh đạt được lợi ích to lớn từ trong đoạn hôn nhân này. Hiện tại thế nào, em muốn ly hôn với anh, vậy em định làm gì?” Anh nhún mày châm chọc mà cười: “Em muốn anh thu hồi chi phí ăn ở sao?”

Tô Diệp không ngờ anh lại nói chuyện tốt như vậy, điều này làm cho cả người khấn trương chuẩn bị làm lớn một hồi của cô cảm thấy một chút mê mang, cô mở trừng hai mắt, lắc đầu mà nói: “Không có, em không cần chi phí ăn ở”

Trên thực tế, chi phí ăn ở này vốn rất kỳ quái. Nói cho cùng anh chăm sóc cô sáu năm, hơn nữa còn có một năm tình nghĩa vợ chồng, bọn họ thế nào cũng không đến nỗi phải tính toán chi li chi phí ăn ở.

Cô nghiêm túc suy nghĩ một chút mới nói:” Dựa vào tài sản của em có thể làm ra nhượng bộ, chỉ cần anh đồng ý ly hôn với em”

Đỗ Hành “Oh” một tiếng, đôi mắt nhìn cô lạnh lẽo hun hút như đầm sâu, sâu không thấy đáy.

Tô Diệp thấy anh như vậy, không biết anh vừa nghĩ ra chủ ý gì, vội hỏi:” Anh có thể đồng ý ly hôn với em sao?”

Đỗ Hành hơi nghiêng đầu, quan sát vợ mình nói, như có điều suy nghĩ:” Tô Diệp, em cho rằng tại sao anh cưới em?”

Tô Diệp sửng sốt một chút, tại sao Đỗ Hành cưới mình đây?

Cô nhớ lại một năm kia, một ngày kia, tỉnh cảnh Đỗ Hành dắt mình mặc áo cưới màu trắng đi vào giáo đường.

Anh đeo nhẫn ỉnh, môi kiên nghị cúi đầu khế hôn tay mình, anh thề trước mục sư, nói muốn chăm sóc mình một đời một kiếp.

Đỗ Hành thấy Tô Diệp thật lâu không trả lời, khế cười một tiếng:” Tô Diệp, em nhất định đang nghĩ, anh mưu đồ gia sản của em chứ? Em biết, đã từng có người nói đùa, cưới con gái Tô Mộ Dung, Đỗ Hành anh phần đầu thiếu một trăm năm”

Tô Diệp lắc đầu theo bản năng:”Không, em không nghĩ như vậy”

Đỗ Hành lại nhìn chăm chăm Tô Diệp không rời:” Em nghĩ chính là như vậy đi, thậm chí em nghi ngờ tai nạn xe cộ của cha em có thể có liên quan tới anh? Phải hay không?”

Sắc mặt Tô Diệp trắng nhợt, cô cuống quýt lắc đầu, lớn tiếng nói:” Không, em không nghi ngờ anh!”

Khi câu nói này đi ra, chính cô cũng ngẩn ra. Thật ra thì trước đây, cô lo lắng, cô bắt đầu sợ bắt đầu nghi ngờ, cô không tin tưởng giống quá khứ nữa.

Nhưng hôm nay nói ra trong tình thế cấp bách, lúc này cô mới chợt ý thức được, mình tự nguyện tin tưởng Đỗ Hành.

Người đàn ông dụ dỗ mình ngủ trong đêm sấm chớp, người đàn ông che chở mình đầy đủ sáu năm như một ngày, người đàn ông đã từng hôn lên trán mình, sao lại là hung thủ giết cha đây?

Đỗ Hành cười, anh gật đầu nói:” Rất tốt, Tô Diệp, em không có nghi ngờ anh, em cũng không cho là anh vì tiền tài mới cưới em, như vậy em nói anh cưới em vì cái gì đây?”

Tô Diệp thực sự không trả lời được vấn đề này.

Chuyện tình yêu này, thỉnh thoảng cô cũng suy nghĩ qua, chỉ có điều Đỗ Hành và mình thật sự quá a vơi, giống như chai ly nước uống trên bàn hôm nay, một là trà xanh một là nước trái cây, một nhạt đắng chất một thơm mát ngọt đậm, trống đánh xuôi kèn thổi ngược không hề cùng xuất hiện. Điều này hiển nhiên không phải chỗ nhận thức tình yêu của Tô Diệp.

Tô Diệp chợt nhớ tới Thạch Lỗi, chính là cái hôn chỗ khu vui chơi, để cho bây giờ cô nghĩ lại tim đập rộn lên, người con trai kia nói anh yêu mình....Đây là tình yêu sao?

Đỗ Hành ở bên cạnh không giống như Tô Diệp, nét mặt không có bất kỳ một tia dao động nào, thấy trong mắt Tô Diệp lóe lên mong đợi mơ hồ, trên mặt của anh nổi lên một chút cô đơn.

Anh khế nở nụ cười, giống như trêu chọc thú cưng trong nhà, dịu dàng hỏi Tô Diệp:” Ngay cả anh muốn kết hôn vì cái gì em cũng không biết, làm sao có thể cho rằng chỉ cần một câu nói của em thì anh liền đồng ý ly hôn?”

Tô Diệp liền giật mình trong chốc lát, ngẩng đầu lên kiên định nhìn Đỗ Hành:”Em mặc kệ, em muốn ly hôn” Gò má hồng hào của cô khế phồng lên, mang theo chút tính trẻ con.

Cô giống như một cô gái nhỏ bốc đồng, đã nhận định một phương hướng, không đạt mục đích thì không bỏ qua.

Nếu như đây là ở trước kia, Tô Diệp chỉ cần làm nũng chút xíu, Đỗ Hành tuyệt đối chịu bỏ dáng vẻ đi dụ dỗ cô. Nhưng dĩ nhiên hôm nay Đỗ Hành sẽ không, hôm nay bên môi Đỗ Hành mang theo nụ cười giống như trào phúng lại không phải là trào phúng, lắc đầu mà nói: “Anh không muốn ly hôn”

Anh gầy nhẹ mày kiếm lần nữa, “Ban đầu khi kết hôn, em cũng không phản đối, hiện tại em không thích, nói tiếng ly hôn sẽ phải ly hôn sao?”

Tô Diệp suy nghĩ một chút cũng thế, liền hỏi: “Vậy rốt cuộc anh muốn thế nào mới đồng ý ly hôn?”

Đỗ Hành nhíu mày: “Để cho anh suy nghĩ một chút” Sau đó cúi đầu trầm tư.

Tô Diệp nháy mắt cũng không nháy mắt nín thở nhìn chằm chằm vào Đỗ Hành đang trầm tư, khẩn trương gần như nín thở.

Hơn nửa ngày sau, Đỗ Hành rót cuộc giặt giặt, bưng lên trà xanh bên cạnh đã sớm lạnh, khẽ uống một hớp. Nước trà lạnh thấu, quả nhiên là đủ khổ sở.

Đỗ Hành ngược mắt ghé qua Tô Diệp bên cạnh đang chờ đợi câu trả lời cười một cái: “Anh cũng không biết”

Nghe thế, trong mắt Tô Diệp bốc lửa, bỗng nhiên đứng lên, tức giận nói lớn tiếng: “Đỗ Hành, cho dù có phải anh không muốn, em cũng muốn ly hôn! Em sẽ lập tức đi tìm luật sư nói chuyện này, nếu anh nhất định làm khó em...em không ngại gặp mặt trên tòa án.” Nếu như phải thực sự gặp mặt trên tòa án, đến lúc đó Đỗ Hành tuyệt đối là được một mất mười.

Đỗ Hành thưởng thức một hớp nước trà lạnh thấu lần nữa, mùi vị chất chất lan tràn ở trong miệng, anh chậm rãi nói: “Anh cũng không nói là sẽ không ly hôn”

“Hả?” Đốm lửa trong mắt Tô Diệp có một dấu chấm hỏi.

Đỗ Hành không chút hoang mang giải thích với Tô Diệp: “Ly hôn là chuyện lớn, anh cũng cần thời gian suy tính”

Anh trầm ngâm một lát sau nói: “Em cũng cần thời gian suy tính, lo lắng nên bồi thường anh thế nào đi!”

Bồi thường? Tô Diệp kinh ngạc há to miệng...

Đỗ hành gật đầu: “Đúng, sau khi tin tức chúng ta ly hôn truyền ra, ảnh hưởng không tốt đến danh tiếng của anh, em phải làm ra bồi thường thích hợp đối với anh”

Tô Diệp nhíu chặt chân mày, cô suy nghĩ một chút, khó khăn mở miệng nói: “Được rồi, em sẽ suy nghĩ một chút”

22. Chương 22: Chương 22

23. Chương 23: Bí Mật Của Tô Diệp

Diêm Quân nhìn bạn tốt thất hồn lạc phách, rốt cuộc nhìn không được: “Bây giờ chính là thời điểm quan trọng để tìm việc làm của cậu, cậu biết mình bỏ lỡ cơ hội rất tốt sao?”

Thạch Lỗi căn bản nhìn cũng không nhìn Diêm Quân một cái, mày nhíu chặt nhìn chằm chằm trần nhà.

Diêm Quân bị dáng vẻ vô dụng của anh chọc tức, trực tiếp hỏi: “Vì một người phụ nữ như vậy, đáng giá không?”

Thạch Lỗi lại “Vụt” một tiếng đứng lên, hung hăng trừng mắt liếc Diêm Quân: “Lời này của cậu rốt cuộc là ý gì?”

Diêm Quân thấy anh nghiêm túc, trong lúc đó liền mở miệng suy đoán lung tung: “Chỉ là mình cảm thấy. Cảm thấy.”

Thạch Lỗi thấy ánh mắt anh lóe lên, cũng lười đi suy đoán, hôm nay anh suy nghĩ đầy trong đầu, tất cả đều tìm Tô Diệp như thế nào.

Diêm Quân thấy Thạch Lỗi không hỏi nữa, ngược lại nhất cổ tác khí* nói ra: “Mình cảm thấy cô gái Tô Diệp đó hoàn toàn không phải người trong sạch!”

* NHẤT CỔ TÁC KHÍ một tiếng trống làm tinh thần hăng hái thêm (“Tả Truyện” Trang Công thập niên: ‘phu chiến, dũng khí dã. Nhất cổ tác khí, tái nhi suy, tam nhi kiệt’. Khi đánh trận dựa vào dũng khí, đánh một tiếng trống, dũng khí tăng lên, đánh hai tiếng trống, dũng khí suy giảm, đánh ba tiếng trống, dũng khí không còn. Sau này ví với người lúc đang hăng hái làm một mạch cho xong việc)

Sau khi nói lời này ra, trong ký túc xá hoàn toàn yên tĩnh.

Thật lâu sau, Thạch Lỗi chậm rãi quay đầu, nghi ngờ cau mày, bất đắc dĩ nhìn Diêm Quân: “Mình thật sự không biết tại sao cậu nói xấu Tô Diệp lặp đi lặp lại nhiều lần, tại sao cậu có thành kiến đối với cô ấy như vậy?”

Diêm Quân cũng biết mình nói ra như vậy thì Thạch Lỗi căn bản sẽ không tin tưởng, thở dài giải thích: “Thạch Lỗi, không phải mình có thành kiến, là mình tận mắt nhìn thấy.”

Thạch Lỗi căn bản không tin, anh lắc đầu một cái, thất vọng nhìn Diêm Quân nói: “Cậu là bạn tốt của mình, tại sao cậu phải bịa đặt về cô gái mình thích nhất ở trước mặt mình?”

Diêm Quân thấy anh vẫn không tin, không thể làm gì khác hơn mà nói: “Thạch Lỗi, đây thật sự là mình tận mắt nhìn thấy, mình tận mắt thấy Tô Diệp được một người đàn ông ôm lên xe.”

Người đàn ông? Chân mày Thạch Lỗi nhíu lại thật chặt, lắc đầu nói: “Cậu không cần tung tin đồn nhảm, có lẽ là trường bối hoặc là anh trai của Tô Diệp.”

Diêm Quân nhìn bộ dạng anh khăng khăng một mực, giận dữ sợ: “Mình cũng hy vọng là như vậy! Con mẹ nó, cậu chính là anh em tốt nhất của mình, mình cũng hi vọng người phụ nữ cậu thích là tiểu bạch thỏ thuần khiết không tì vết, nhưng người ta không phải! Người ta bị một người đàn ông ôm lên xe, hai người thân mật như vậy căn bản là không thể là anh em! Nếu nói bọn họ không có tình cảm nam nữ gì, hai chữ Diêm Quân này sẽ viết ngược lại!”

Thạch Lỗi đột nhiên tiến lên, nắm lấy cổ áo của Diêm Quân: “Nói, rốt cuộc cậu nhìn thấy gì?”

====

Tô Diệp và La Tử Sa thảo luận một hồi, cô bắt đầu tỉnh táo lại, suy nghĩ tương lai của mình, cùng với tương lai của công ty cha cô.

Dựa vào thực lực hôm nay của mình, thật sự không thể nào độc lập tiếp quản công ty. Mà bây giờ công ty có hai bè phái lớn, một do Đỗ Hành cầm đầu, một do Tôn Tĩnh Vũ cầm đầu, hai người này đều không phải là đèn đã cạn dầu. La Tử Sa nhìn Tô Diệp, thần nhiên phân tích nói: “Nếu em và Đỗ Hành ly hôn, với thể lực mạnh mẽ của Đỗ Hành, sợ rằng rất khó tách công ty từ trong sự tường quản

lí của anh ta. Cho dù em vô cùng may mắn đuổi được anh ta đi, phe của Tôn Tĩnh Vũ trong công ty này sẽ tồn tại một mình, như vậy đứng là cực kỳ bất lợi với em”

Tô Diệp gật đầu, cô hiểu La Tử Sa nói đúng, bây giờ trở mặt với Đỗ Hành hiển nhiên là không sáng suốt. Hơn nữa kẻ tình nghi hại chết cha cô năm đó hẳn đang ở bên trong cao tầng của công ty, nếu Đỗ Hành quả thật không phải là hung thủ, đuổi Đỗ Hành đi không khác nào đưa đi một phe trợ thủ đắc lực.

Tô Diệp nghĩ tới đây, lông mày hơi nhíu lại, mình và Đỗ Hành chung sống nhiều năm, đúng là cô thật sự không làm được việc cưỡng chế Đỗ Hành rời đi.

La Tử Sa đề nghị tiến một bước:” Cho nên với tình thế trước mắt, em phải lôi kéo giữ lại Đỗ Hành.”

Tô Diệp gật đầu, cảm thấy uất ức:” Nhưng em đã nói muốn ly hôn với anh ấy, em cũng không muốn tiếp tục cuộc hôn nhân này nữa”

Trong con người lạnh nhạt của La Tử Sa thoáng qua một tia thương tiếc, nhưng mà anh không nói gì nữa, chỉ lẳng lẳng nhìn Tô Diệp. Anh có thể đưa ra đề nghị cho những chuyện khác, duy chỉ có hôn nhân, anh không thể.

Tô Diệp cúi đầu suy nghĩ một lúc, rồi cuộc nghĩ đến một ý kiến hay:” Em có thể tặng cổ phần công ty cho anh ấy, như vậy anh ấy sẽ ở lại công ty mà không có ý kiến gì nữa”

Tô Diệp nghĩ đến phương án giải quyết này còn có một nguyên nhân: Đỗ Hành chăm sóc mình nhiều năm, không nói tiền tài ra ngoài thì còn những nguyên nhân khác, tóm lại là mình thiếu anh ấy. Hôm nay nhường ra một phần cổ phần, rất có ích lợi đối với sự nghiệp của Đỗ Hành, chắc anh sẽ vui mừng.

La Tử Sa nghe thế suy nghĩ một chút:” Nếu như em không quan tâm, như vậy cũng có thể”

Tô đại tiểu thư nói thật nhẹ nhàng, nhưng không ai biết, vì giữ lại Đỗ Hành, Tô Diệp tùy tiện nhường ra một chút cổ phần và quyền lực đó chính là tài sản 99% người trên đời này dùng cả đời cũng không có cách nào lấy được.

Thạch Lỗi thế nào cũng không tình nguyện tin tưởng, cô gái mình yêu thích lại cấu kết với người đàn ông khác. Nhưng rất nhanh, một người khác phá vỡ ảo tưởng cuối cùng của anh.

Mạnh Vũ Đình chỉ vào hình của đám Dương Kỳ Kỳ đi chơi trong di động, cau mày kinh ngạc nói:” Người này là bạn học của chúng ta sao? Chính là nữ sinh mà Thạch Lỗi thích kia?”

Cô ta cười trào phúng nói:” Hừ, mình biết người này, cũng chỉ là một ——“ Cô ta còn để lại lời nói không nói ra, chỉ là đã hiện ra vẻ khinh thường.

Lúc cô ta nói những lời này, trong kí túc xá còn có những nữ sinh khác, tất cả mọi người rớt rít xông tới. Đồng Thiển càng thêm không dám tin chạy tới, khẽ nhếch miệng lên mong đợi nhìn Mạnh Vũ Đình. Dương Kỳ Kỳ cau mày, nhắc nhở Mạnh Vũ Đình:” Vũ Đình, cô không nên nói lung tung”

Mạnh Vũ Đình bị Dương Kỳ Kỳ nói như vậy, giọng nói rõ ràng càng lớn:” Có một lần tôi bồi một khách hành đi check in, vừa hay nhìn thấy cô ta được một người đàn ông ôm vào khách sạn. Về phần bọn họ đến làm gì, tôi không biết!”

Lời vừa nói ra khiến mọi người kinh ngạc anh nhìn tôi tôi nhìn anh, rớt rít lôi kéo Mạnh Vũ Đình hỏi cho ra lẽ, Đồng Thiển bên cạnh ngây ngốc đứng ở nơi đó cúi đầu không biết nghĩ cái gì, mà Dương Kỳ Kỳ và Từ Phán Phán lo lắng liếc mắt nhìn nhau, họ không tin Tô Diệp là loại con gái như vậy, nhưng các cô cũng tin tưởng Mạnh Vũ Đình.

Rất nhanh, liền có một lời đồn đãi ở bên kí túc xá của nữ sinh, thật ra thì Tô Diệp xuất thân bản bản, cô đều dựa vào làm chuyện không đúng đắn ở bên ngoài để kiếm tiền nuôi gia đình. Lời đồn đại tự nhiên cũng chuyển đến trong lỗ tai Thạch Lỗi, lúc Thạch Lỗi nghe thế còn có một Diêm Quân bên cạnh kết luận:” Cậu xem, Mạnh Vũ Đình cũng nói như vậy, xem ra không phải mình nghi oan cho cô ấy rồi”

Sau khi Thạch Lỗi đen mặt nửa ngày ở chỗ ấy, rồi cuộc đẩy cửa ra chạy về phía kí túc xá của nữ sinh.

Nhân viên quản lí kí túc xá thấy anh xông tới, liền muốn tiến lên ngăn cản, nhưng anh xông vào như gió, sắc mặt cực kì khó coi, dìu quản lí kí túc xá đâu kéo được ! Thạch Lỗi vọt tới phòng của Mạnh Vũ Đình, dọc đường đi đưa tới tiếng kêu kinh ngạc và vấy xem của nữ sinh.

Khi Thạch Lỗi đứng ở trước mặt Mạnh Vũ Đình thì Mạnh Vũ Đình trào phúng nói:” Tôi không phải anh em tốt của anh, anh không phải lời cổ áo của tôi để ép hỏi, tôi cũng không có lừa anh, anh có thắc mắc gì thì cứ tìm tới Tô Diệp của anh thôi”

Đồng Thiển đáng thương đứng ở một bên, đau lòng nhìn Thạch Lỗi:” Thạch Lỗi, Vũ Đình sẽ không lừa gạt chúng ta”

Thạch Lỗi căn bản không nhìn Đồng Thiển, anh nhìn chăm chăm Mạnh Vũ Đình, từ trong kẽ răng hỏi từng chữ:” Người đàn ông kia, bộ dạng như thế nào?”

Mạnh Vũ Đình nghiêng người dựa vào bên cạnh bàn máy tính, ngón tay ngọc thon dài nhuộm hồng móng tay treu chọc tóc dài, nhàn nhã nhớ lại nói:” Giày Tây, thoát nhìn rất có tiền, rất kiêu cách, xem ra là một ông chủ lớn. Giống như khá quen, có lẽ vẫn là công ty gia đình nổi tiếng? Tôi không nhớ rõ lắm”

Thạch Lỗi nghe được mắt cũng đỏ lên, anh ta đi về trước một bước run giọng hỏi:” Anh ta bao nhiêu tuổi?”

Mạnh Vũ Đình cau mày nhớ một chút:” Hơn ba mươi tuổi?”

Cô ta cười, lắc đầu bất đắc dĩ nhìn Thạch Lỗi:” Dù sao nhìn thành thực chứng chắc, trông cũng không có vẻ già, bộ dạng thấy thế nào cũng ưu tú hơn anh gấp trăm lần oh! ”

Đồng Thiển nghe thế, càng thêm đau lòng cho Thạch Lỗi, không nhịn được kéo tay Mạnh Vũ Đình:” Vũ Đình, cậu đừng nói như vậy “

Mạnh Vũ Đình khinh miệt quét Thạch Lỗi một cái, cười nói:” Thiển Thiển, có vô số đàn ông, chính là bị coi thường!”

Ấn thư gốc

Khi Tô Diệp đã về nhà, sắc trời đã không còn sớm.

Hôm nay cô thật sự cảm thấy không thể rời bỏ Đỗ Hành. Cho dù trên hôn nhân có thể tách ra, nhưng tài sản của cha cô, cô vẫn còn cần người đàn ông này.

Cô nhớ lại thái độ hai ngày nay của mình với Đỗ Hành, cũng không chịu được cười khổ một tiếng. Sáu năm qua, mặc dù người đàn ông này xem mình như Hoàng Yến nhốt ở trong lồng giam nơi này, nhưng rốt cuộc anh đối với mình là cứng chiều.

Mình không biết trời cao đất rộng, cũng chỉ là bởi vì biết Đỗ Hành bao dung mình, cho nên mới dám can rở như vậy ở trước mặt anh.

Một lần nữa đi vào sân nhỏ đã từng cho cô phiền muộn vô hạn và hồi ức ảm áp, cô ngũ vị tạp trần, trái tim bắt đầu dâng lên xấu hổ.

Trong cửa sổ phong cách cũng đình Châu Âu, lộ ra ánh đèn quả quýt màu hồng, trong phòng có người đàn ông thương yêu mình và bà Trần vẫn chăm sóc mình nhiều năm.

Nhưng hôm nay cô lại cận hương tình khiếp rồi, trong cơ thể cô đã sớm sinh ra tính phản kháng, cô muốn rời khỏi nơi này, ruồng bỏ người đàn ông đã từng mến yêu và bảo vệ mình.

Cô đứng dưới đèn đường rất lâu, sương mù ẩm ướt lạnh lạnh, nhưng cô lại hoàn toàn không muốn di chuyển.

Cửa trong phòng khách bị đẩy ra, một người đàn ông cao lớn thâm trầm, lẳng lặng che bóng đứng ở cửa.

“Vậy mà em còn có thể trở về” Giọng nói của người đàn ông kia khàn khàn trầm thấp, cách không khí lạnh lạnh truyền đến.

24. Chương 24: Em Hoàn Toàn Không Có Tim

Dưới đèn trắng, bốn mắt giao nhau, trong đôi mắt bén nhọn và xem xét của Đỗ Hành gần như khiến Tô Diệp không dám nhìn thẳng.

Quần áo trên người Tô Diệp mỏng, có lẽ gió thu trong sân quá mức hiu quạnh, thân thể của cô khẽ run xuống.

Đỗ Hành thấy vậy, hừ lạnh một tiếng, khàn giọng nói: “Còn không đi vào?”

Tô Diệp cắn cắn môi, bước chân lên bậc thang, đi tới trước người Đỗ Hành thì thân thể cường tráng cao lớn của Đỗ Hành ngăn ở trước mặt, cô không qua được.

Ánh mắt Đỗ Hành quét từ đỉnh đầu đến chân của Tô Diệp, cuối cùng nghiêm mặt xoay người đi vào nhà. Tô Diệp thấy vậy, cũng đi theo vào, mặc dù tối nay khí thế của cô ngấn đi một đoạn, nhưng vốn cũng định nói rõ ràng.

Sau khi hai người vào nhà ngồi vào chỗ của mình, bà Trần vội vàng đưa đồ uống lên, lại thân thiết hỏi Tô Diệp ăn cơm chưa. Tô Diệp còn chưa kịp trả lời, Đỗ Hành liền lạnh nhạt nói từ một bên: “Bà Trần, bà không phải lo lắng, cô tự nhiên có người cùng ăn cơm ở bên ngoài.”

Bà Trần bị lời nói này làm sững sờ, nhìn tiên sinh nhà mình chưa bao giờ đen mặt, cẩn thận nhìn Tô Diệp một chút, trên mặt nổi lên nghi ngờ, chỉ có điều bà cũng không dám hỏi nhiều, mang theo đầy khó hiểu trong đầu đi xuống.

Lập tức trong phòng chỉ còn lại hai người Đỗ Hành và Tô Diệp, Đỗ Hành thoải mái uống trà, Tô Diệp ngồi thấp thỏm không yên ở một bên.

Một lúc sau, Tô Diệp cũng tỉnh ngộ, mình muốn tìm Đỗ Hành nói chuyện, mình muốn ly hôn, tội gì phải hết sức lo sợ ở trước mặt anh giống như trước đây vậy.

Cô nghĩ thông suốt việc này, liền hít một hơi thật sâu, ngẩng đầu lên, thử dò xét: “Em. . . . Có chuyện muốn thương lượng với anh.”

Đỗ Hành cúi đầu chậm chạp thưởng thức trà, nghe thế thì lông mày cũng không động một cái, bình tĩnh nói: “Nói đi.”

Tô Diệp nhìn dáng vẻ của Đỗ Hành, nhớ tới đủ loại truyện trong mấy năm qua, chợt sinh ra ra một dòng tình thần phản nghịch. Cho tới bây giờ đều là như vậy sao, trước giờ anh đều bình tĩnh tự nhiên như vậy, giống như đủ loại chuyện của mình ở trong mắt của anh đều là mây trời!

Không sai, mình bị ốm mình khổ sở, anh dịu dàng săn sóc che chở đầy đủ, nhưng trước giờ mình còn chưa nhìn thấu người này! Đỗ Hành chính là một pho tượng thần, một pho tượng thần xin gì được nấy! Nhưng Tô Diệp không cần thần, cô cần một người đàn ông có thể giống như cha đối xử với mẹ vậy, cô cần một người đàn ông có thể làm cho lòng của cô rung động thuận theo!

Khi Tô Diệp nhớ tới việc này, cô bỗng nhiên sáng tỏ thông suốt. Những ngày qua cô giống như một người đi trong sương mù, cô không biết mình muốn cái gì, chỉ biết cố chấp muốn ly hôn.

Nhưng hôm nay cô hiểu, thì ra cô muốn tình yêu, loại tình yêu tốt đẹp chảy trong máu, loại tình yêu có thể khiến sống lòng người ta sôi sục đó.

Giống như. Giống như nụ hôn của Thạch Lỗi.

Đỗ Hành giống như cảm thấy hơi thở của Tô Diệp không đúng, anh nâng đôi mắt lên, nhìn Tô Diệp đang đắm chìm trong suy tư, anh bất giác nhíu mày.

Giơ cổ tay lên, anh nhìn đồng hồ, lạnh nhạt nói: “Còn năm phút đồng hồ, năm phút sau anh sẽ lên lầu nghỉ ngơi.”

Tô Diệp bị lời này thức tỉnh từ trong trầm tư, mặc dù cô không biết từ lúc nào thì Đỗ Hành muốn nghỉ ngơi sớm như vậy, nhưng vẫn nhanh chóng nói ra: “Em muốn thương lượng với anh về chuyện bồi thường ly hôn.”

Đỗ Hành nghe nói như thế, chân mày nhíu lại càng chặt hơn, xem xét Tô Diệp kỹ lưỡng, chậm rãi hỏi: “Em nhất định phải bồi thường kinh tế cho anh?”

Tô Diệp gật đầu, chân thành nói: “Những năm gần đây, anh giúp em rất nhiều, hiện tại em tùy tiện đề xuất ly hôn đối với anh thì thật không tốt, cho nên em đồng ý bồi thường kinh tế cho anh.” Cô biết kể từ sau khi mình đề xuất ly hôn, tâm tình Đỗ Hành thật sự không tốt. Cô không hiểu tại sao khi người đàn ông này thoát khỏi mình lại không vui, chỉ là cô nghĩ, đối với thương nhân thông minh như Đỗ Hành, tài sản nhiều luôn có thể hòa tan khó chịu trong lòng anh.

Nhưng Đỗ Hành chẳng những không trở nên vui vẻ bởi vì lời nói của cô, ngược lại trên mặt càng thêm khó coi. Khóe môi anh miễn cưỡng lộ ra một nụ cười mỉa mai, nhướn mày nhìn Tô Diệp hỏi: “Tô đại tiểu thư, vì đũa Đỗ Hành anh, em định mở bảng giá gì?”

Tô Diệp bị lời nói của Đỗ Hành chèn ép ở giữa như vậy, trên mặt đỏ lên, suy nghĩ một chút rồi nói: “Em đồng ý tặng 10% cổ phần công ty XX của cha em cho anh.”

Đôi mắt thâm trầm của Đỗ Hành thoáng qua một tia ảm đạm, anh không biến sắc nhìn Tô Diệp hỏi: “Tô đại tiểu thư, em biết 10% cổ phần có ý nghĩa như thế nào sao?”

Tô Diệp hít một hơi thật sâu, gật đầu nói: “Em biết.”

Đỗ Hành cười lạnh một tiếng: “Em đồng ý nhường ra 10% cổ phần, chỉ vì ly hôn với anh? Tô Diệp, rốt cuộc em chán ghét cuộc hôn nhân này đến trình độ nào?”

Tô Diệp thấy tức giận quanh quẩn giữa lông mày của anh, tranh thủ thời gian giải thích nói: “Không chỉ là vì ly hôn, sau khi tặng 10% cổ phần này cho anh, em hi vọng anh có thể ở lại quản lý công ty.”

Sau khi Đỗ Hành nghe nói như thế, đầu tiên là ngoài ý muốn hạ mi, sau đó không dám tin chăm chú nhìn Tô Diệp hồi lâu, cuối cùng đột nhiên cười to.

Nghe Đỗ Hành không mang theo nửa phần ý cười to, Tô Diệp cảm thấy rất lo lắng, cô nghĩ cô nhất định làm hư việc rồi.

Tiếng cười của Đỗ Hành dần dần ngừng lại, trên mặt từ từ lộ ra vẻ đau thương, anh thất vọng nhìn Tô Diệp, nói từng chữ: “Tô Diệp, rốt cuộc em xem anh là người như thế nào?”

Tô Diệp mất nhìn mũi mũi nhìn tâm, nhỏ giọng kêu một tiếng: “Đỗ Hành.”

Đỗ Hành chợt trầm giọng quát lên: “Về sau không cho em gọi anh như vậy!”

Tô Diệp bị hoảng sợ, khẽ run, cẩn thận nhìn Đỗ Hành.

Đỗ Hành đứng lên, thân thể cường tráng cao lớn chặn ánh sáng lại, bao phủ thân thể nhỏ nhắn của Tô Diệp ở bên trong.

Đỗ Hành trên mặt âm tình bất định, Tô Diệp lòng của cũng nói lên, hai tay nắm chặt ghế sa lon.

Đỗ Hành đi tới trước mặt Tô Diệp, ngồi xổm xuống, nhìn thẳng vào Tô Diệp.

Tô Diệp bất ngờ không kịp chuẩn bị, cứ như vậy nhìn vào trong mắt của Đỗ Hành.

Cho tới nay, cô cảm thấy người đàn ông bên cạnh này là mạnh mẽ đến không thể tưởng tượng nổi, sức mạnh của anh vô địch, giống như trên đời này không có gì có thể làm khó anh, cũng không có người nào có thể hiểu hết tâm tư của anh.

Nhưng hôm nay, khi Tô Diệp nhìn ngang vào đôi mắt thâm trầm của Đỗ Hành mà cho tới bây giờ cô đều nhìn không hiểu, thế nhưng ngoài ý muốn cô thấy được đau đớn trong mắt người đàn ông này.

Ánh đèn màu quả quýt bắn tới từ phía sau lưng của người đàn ông, chiếu rọi gương mặt kiên nghị mà không có sinh khí của anh. Đau đớn trong đôi mắt của anh quá mật mờ, nhưng cô lại vẫn thấy rõ.

Khoảng cách của người đàn ông này và Tô Diệp gần như vậy, cảm giác nặng nề bị áp bức đánh tới, hô hấp nặng nề vang lên ở bên tai Tô Diệp. Trái tim Tô Diệp bắt đầu dâng lên quặn đau, không cách nào nói rõ nỗi đau gần như khiến cô hít thở không thông.

Cô gần như muốn giơ tay lên an ủi nếp uốn giữa lông mày của anh, xua đi cô đơn trong đôi mắt anh, nhưng cuối cùng môi cô giật giật, chỉ mở miệng lắc đầu một cái.

Đỗ Hành lặng lặng nhìn cô thật lâu, cuối cùng cười tự giễu: “Tô Diệp, em biết không, anh thật sự hận không thể cho em một cái bạt tai.”

Tô Diệp kinh ngạc nhìn anh, môi đỏ thắm mềm mại khẽ mở, chờ đợi anh nói tiếp.

Đỗ Hành thở dài, khàn khàn nói: “Em đã từng nghi ngờ anh có liên quan đến tai nạn xe cộ của cha em, em nhất định cho rằng anh chăm sóc em tất cả đều là vì tiền tài, chỉ là vì di sản của cha em chứ gì?”

Anh khó khăn nở nụ cười: “Hiện tại em muốn rời khỏi anh, em cho rằng em dùng tiền bạc là có thể khiến anh ở lại tiếp tục chăm sóc em?” Anh lắc đầu một cái, giống như lằm bằm lằm bàu: “Không không không, em không cần anh chăm sóc em, em cần anh ở lại chăm sóc tài sản của cha em. Em kẻ dằn dặt rời khỏi anh mà nói. . . , đoán chừng lập tức sẽ bị gỡ xương vào bụng đi? Em cũng biết tình cảnh của mình, vì vậy liền si tâm vọng tưởng làm cho anh ở lại tiếp tục chăm sóc em! Nhưng rốt cuộc em xem anh thành người nào? Em cho rằng có thể dùng một chiêu đuổi là anh đi sao?”

Anh cười mệt mỏi, thở dài một hơi, đứng lên, bóng dáng cao lớn bao phủ Tô Diệp lần nữa, nhưng Tô Diệp không tự chủ được ngẩng đầu lên đuổi theo tầm mắt của anh.

Đỗ Hành kéo lên một nụ cười cô đơn, nắn lòng thoái chí nói: “Em là một đứa bé bị làm hư, là một cô nhóc tuyệt tình, có lẽ em hoàn toàn không có tim.”

Nói xong, anh đưa tay nhìn đồng hồ một cái, phờ phạc mà nói: “Anh lên lầu nghỉ ngơi trước.”

Tô Diệp mệt mỏi tựa vào trên ghế sa lon, nghe tiếng bước chân lên lầu của chồng mình, biến mất giữa cầu thang, cô ngơ ngác nhắm hai mắt lại.

=====

Kể từ sau khi chứng minh được Tô Diệp có chút hành động không đứng đắn kia, Thạch Lỗi giống như mê muội. Dùng lời nói sâu sắc của Diêm Quân mà nói, trước kia chỉ là muốn điên thôi, bây giờ là hoàn toàn điên rồi.

Thạch Lỗi căn bản không tin Tô Diệp của anh sẽ là cô gái như vậy, anh đầu tiên là mạnh mẽ lên án Mạnh Vũ Đình “bịa đặt” một trận, sau đó liền bắt đầu tiếp tục tìm kiếm Tô Diệp.

Anh nhận định Tô Diệp là cô bé tốt, anh thề nhất định phải tìm được Tô Diệp, còn là một Tô Diệp trong sạch.

Nhưng anh không biết làm sao tìm được Tô Diệp, bạn học xung quanh đây đều dùng ánh mắt khác thường nhìn anh, giáo sư trong trường học đều khuyên anh buông tha, mẹ của anh càng thêm khổ tâm khuyên anh quên Tô Diệp đó thôi.

Nhưng sao anh có thể quên đây?

Đúng lúc Thạch Lỗi giống như một con ruồi không đầu đập đi loạn khắp nơi, điện thoại di động của anh đột nhiên nhận được một tin nhắn: Người đàn ông đi cùng Tô Diệp, hôm nay ở tầng mười tám tòa nhà Hải Thiên đường Hoài Hải, tên gọi Đỗ Hành.

=====

Một đêm kia, Tô Diệp ngồi ở trên ghế sa lon cho đến sau nửa đêm.

Cô cuộn mình ở nơi đó, nhúc nhích cũng không muốn nhúc nhích, dưới ánh đèn chiếu xuống, da thịt trong suốt gần như áp sát vào ghế sa lon bằng da thật, trong đầu không ngừng nhớ lại đủ loại chuyện rất nhiều năm trước.

Cô nhớ lại lần đầu tiên nhìn thấy Đỗ Hành thì Đỗ Hành là một anh trai lớn, một người anh trai tuổi còn trẻ mà đã trầm ổn.

Lúc ấy anh nhìn mình mặc chiếc váy công chúa màu trắng, cười vươn tay, nói mình là công chúa nhỏ xinh đẹp nhất mà anh đã gặp.

Sau đó anh thỉnh thoảng sẽ tới thăm hỏi cha của mình, mỗi một lần tới anh đều mang đến ình quà tặng đồ chơi tốt nhất từ khắp nơi trên thế giới. Hình như anh còn từng đánh đàn với mình, nghe mình nói lên những nét xấu trong chuyện xưa.

Khi đó tâm cô không ngăn cách, hoàn toàn tin tưởng anh trai sẵn sàng, thậm chí cô đã từng nói với anh những chuyện trong lòng mà chưa bao giờ đề cập với người khác.

Ngay lúc đó mẹ còn nói đùa, con dứt khoát gả cho anh Đỗ Hành thôi.

Nhớ tới những thứ này, Tô Diệp nhún nhún lỗ mũi ê ẩm, thật ra thì nếu cha cô còn sống, cô và Đỗ Hành nhất định cũng sẽ không giống như bây giờ chứ?

Thạch Lỗi gọi lại dãy số đã gửi tin nhắn tới thì máy bận, gọi nữa thì liền có giọng nữ thanh thúy nói: “Số điện thoại bạn liên lạc đã tắt. . . .”

Thạch Lỗi nhìn chăm chăm tin tức trong tin nhắn, anh nửa tin nửa ngờ, nhưng mà đây là hy vọng duy nhất của anh, nếu có thể tìm được Tô Diệp, anh nhất định sẽ thử đấy!

Sau khi quyết định chủ ý, Thạch Lỗi vội vàng thuê xe đến địa điểm chỉ định, anh đi vào tòa công ty chói mắt chính là chỗ cha anh làm. Đôi mắt Thạch Lỗi đau đớn, thật ra thì đây cũng là công ty mà anh đã từng tha thiết mơ ước, nhưng hôm nay anh không thể trở thành nhân viên công ty này rồi.

Bởi vì Tô Diệp, anh bỏ qua phỏng vấn cơ hội ở công ty này.

Thạch Lỗi đi vào thang máy, rất nhanh đi tới tầng mười tám. Sau khi ra khỏi thang máy, là cửa kính sáng ngời và bảng hiệu đồ sộ của công ty XX.

Thạch Lỗi bắt đầu lo lắng, chẳng lẽ Đỗ Hành đó lại cùng một công ty với cha mình?

Đang lúc này, trong đầu anh thoáng qua một tia sáng, anh đột nhiên nhớ lại người sáng lập công ty này, hình như chính là tên này, Đỗ Hành!

Thạch Lỗi nắm chặt bình chữa cháy bên cạnh, hai mắt nhìn chăm chăm thẳng vào nhóm người náo nhiệt tinh thần phấn chấn bên trong cửa kính. Đúng vậy, vừa rồi khi thấy tin nhắn, anh đã cảm thấy nhìn quen mắt rồi, nhưng anh căn bản không nghĩ, anh chỉ một lòng nghĩ có thể tìm được Tô Diệp rồi.

Thạch Lỗi nắm chặt tay, miệng to thở gấp, cố gắng để bình tĩnh lại.

Rốt cuộc anh nên làm cái gì?

Người đàn ông có thể đang bao nuôi Tô Diệp, người sáng lập công ty XX, người lãnh đạo trực tiếp của cha? Còn có nghề này có thể là tương lai của anh!

Rốt cuộc anh nên làm cái gì?

Trán Thạch Lỗi chảy mồ hôi xuống, trái tim giãy giụa kịch liệt.

Không biết sau khi giãy giụa bao lâu, cuối cùng Thạch Lỗi mở mắt ra, trông đôi mắt của anh là sắc bén kiên quyết.

Thạch Lỗi tự nói với mình như vậy: mày là đàn ông, là đàn ông sẽ phải bảo vệ người phụ nữ của mình.

Mặc kệ cô ấy có khó xử cỡ nào, mày nhất định phải hỏi rõ ràng, không thể dễ dàng buông tha!

Không thể lỡ mất, không nên gây chuyện, nhưng lại nhất định phải tìm Đỗ Hành đó hỏi rõ ràng!

Thạch Lỗi hít sâu vài giọng điệu, để bình hoàn toàn tĩnh táo lại, sau đó bước chân đi tới trước cửa kính nhấn một cái.

“Tôi có việc muốn gặp Tổng giám đốc Đỗ Hành của các người.” Hướng về phía máy đối thoại, Thạch Lỗi không kiêu ngạo không siểm nịnh nói như vậy.

25. Chương 25: Tô Diệp Đáng Thương, Em Sợ

Anh trai trước sảnh nhìn ra biểu hiện Thạch Lỗi không đúng, vội vàng quét thẻ ra ngoài, hỏi thăm Thạch Lỗi có chuyện gì? Thạch Lỗi hít sâu một cái, chân thành nói: “Tôi có việc muốn gặp Tổng giám đốc Đỗ Hành của các người.”

Anh trai trước cửa kính và cô gái nghe điện thoại ở trước sảnh liếc nhau một cái, anh ta lễ phép trả lời: “Xin hỏi anh có hẹn trước không?”

Thạch Lỗi lắc đầu: “Không có, nhưng tôi tìm anh ta có chuyện quan trọng muốn nói, phiền toái gọi anh ta đi ra.”

Hiển nhiên anh trai kia không thể nào chỉ đơn giản như vậy liền gọi Đỗ Hành ra, anh ta cười cự tuyệt nói: “Vô cùng xin lỗi, chúng tôi không có cách nào tùy tiện gọi tổng giám đốc của chúng tôi ra ngoài gặp anh, chỉ là anh có chuyện gì có thể nói cho chúng tôi biết, chúng tôi sẽ viết một note gửi cho tổng giám đốc của chúng tôi.”

Dĩ nhiên Thạch Lỗi sẽ không đồng ý, anh mím môi, vô cùng cố chấp nhìn anh trai kia nói: “Tôi biết rõ như vậy cực kỳ làm khó dễ anh, nhưng mà tôi lại thực sự có chuyện quan trọng muốn tìm anh ta, nếu anh không thể giúp tôi gọi Đỗ Hành ra, có thể để tôi đi vào hay không, tôi có thể tự tìm.”

Anh trai kia nghe lời nói của Thạch Lỗi thì cảm thấy buồn cười, nhưng mà tính chuyên nghiệp rèn luyện anh hằng ngày khiến anh vẫn duy trì mỉm cười lễ phép như cũ. Lúc này cô gái trước sảnh để điện thoại xuống rồi tới đây, cô cũng nghe được chuyện vừa xảy ra bên cạnh rồi.

“Tiên sinh, vô cùng xin lỗi, công ty chúng tôi có quy định, không phải là nhân viên chính thức của công ty, trừ phi có nhân viên chính thức của công ty dẫn dắt, nếu không thì không thể tự tiện tiến vào công ty.”

Thạch Lỗi lại dầu muối không vào: “Tôi mặc kệ, hôm nay tôi nhất định phải gặp được Đỗ Hành!”

Cô gái trước sảnh cười khổ một tiếng: “Tiên sinh, anh còn như vậy, sẽ làm trở ngại công việc của chúng tôi, đến lúc đó gọi bảo vệ tới, sợ rằng sẽ xảy ra một chút không vui.”

Lúc này nhân viên ra vào một bên đã phát hiện Thạch Lỗi kỳ quái, rồi rít ném qua ánh mắt tò mò. Thạch Lỗi vốn có lòng gây chuyện, chỉ vì đi tới công ty mà mình ngưỡng mộ đã lâu nên sau đó đã khắc chế tính tình của mình. Hiện giờ nhìn tình thế trước mắt thì mình không gặp được Đỗ Hành rồi, lại cộng thêm người khác vây xem, lửa nóng trong bụng lên cao, một cổ ngang ngược mạnh mẽ không biết từ đâu tới nổi lên: “Tôi nói cho các người biết, hôm nay tôi nhất định phải gặp được Đỗ Hành! Nếu như không gặp được, tôi liền không đi!”

Anh trai trước sảnh thấy tình thế không ổn, vội vàng gọi điện thoại gọi bảo vệ, lúc này tiếng chuông điện thoại trước sảnh vang lên, cô gái nhanh chóng về nghe điện thoại. Nhưng cố tình vào lúc này, có một nhân viên quẹt thẻ đi vào, Thạch Lỗi thấy hai người trước sảnh không chú ý, tiến lên một bước dài vọt vào.

Sau khi vào trong công ty, vòng qua trước sảnh chính là một hành lang dài, hai bên hành lang đều là phòng họp, cuối cùng có thể thấy lỗ mờ tường kính ngăn cách chỗ làm việc.

Thạch Lỗi nghe tiếng hét thất thanh của anh trai trước sảnh sau lưng, chân mình thật nhanh, nhanh chóng chạy tới cuối hành lang. Cuối hành lang vừa đúng có một phòng vệ sinh bên cạnh, anh nhìn có chỗ trống liền chui vào.

Chàng trai và cô gái trước sảnh thấy tình thế không ổn, vừa gọi bảo vệ, vừa nói muốn bắt người. Lúc này người quản lý công ty cũng nghe được tin tức rồi tới, mang theo bảo vệ bắt đầu tìm người khắp nơi.

Công ty của Đỗ Hành vốn chính là công ty đi đầu ở trong khoa học kỹ thuật khi đó, xem trọng sáng tạo và cầu tiến, bình thường tuyển nhân viên cũng có nhiều người trẻ tuổi, không khí cả công ty thoải mái và tùy ý. Vì vậy các nhân viên này, cả nam lẫn nữ, đi dép lê đi giày cao gót, mặc quần ngủ và áo ba lỗ rộng thùng thình cũng rồi rít ra ngoài vây xem.

So sánh với chàng trai trước sảnh nóng nảy và người quản lý vội vàng, những nhân viên này căn cứ việc không liên quan đến mình nên thái độ nhàn nhã vắt giò ngồi xem, bắt đầu nghị luận rót cuộc hôm nay xảy ra chuyện gì.

Một người nắm cái USB, la lớn: “Xem ra là người điên rồi, sao lại chạy đến công ty chúng ta tham gia náo nhiệt chứ?”

Có một nhân viên nữ ôm Laptop cầm ly nước, có lẽ vừa đi ra từ phòng họp, cau mày nói: “Công ty chúng ta vừa mới kết thúc việc tuyển người ở trường học, không lẽ sau khi nộp đơn bị từ chối nên tìm đến công ty gây chuyện chứ?”

Một nhân viên nữ khác trẻ tuổi mặc một bộ váy dài, bĩu môi nói: “Mọi người đều đoán không đúng, người này chỉ mặt gọi tên tìm tổng giám đốc Đỗ của chúng ta, tôi thấy là ân oán cá nhân.”

Lời vừa nói ra, tinh thần quần chúng xôn xao, rồi rít suy đoán, rất nhanh ồn ào lộn xộn rút ra suy luận: nếu là ân oán cá nhân, hẳn là tình thù! Nhưng tìm tổng giám đốc Đỗ kết hôn nhiều năm, mặc dù thỉnh thoảng có xi căng đàn nhưng dường như không có tin tức gì là thật, cho nên lúc này thật sự khó bề phân biệt.

Ngay khi vụ án vào trạng thái giằng co còn nhóm người không hiểu thì rốt cuộc một cô gái đeo kính mắt bình tĩnh hiểu ra: “I got it! Chẳng lẽ chàng trai này là gay, anh ta yêu tổng giám đốc Đỗ của chúng ta rồi hả?”

Lời vừa nói ra, mọi người dừng lại mấy giây, sau đó một nhóm người đồng thời phát ra tiếng đồng ý: “Đây mới là chân tướng!”

Lúc này trán người quản lý cũng đã đổ mồ hôi, anh vòng vo vài vòng chỉ huy các nhân viên an ninh phải xoay vòng vòng vẫn không tìm được Thạch Lỗi, thì ra Thạch Lỗi không biết làm sao chọn chỗ trốn từ toilet chạy đến khu làm việc. Nhưng xuất phát từ chủ nghĩa nhân đạo tinh thần tự do chó má kia, ngay cả camera ở khu làm việc cũng không có, cho nên một nhóm bảo vệ tất cả đều bắt mò mẫm, giống như mèo bị con chuột treu rồi chạy lung tung.

Anh nghe được suy đoán bát nháo của đám nhân viên này, cau mày phẫn hận tiến lên: “Mọi người, hiện tại công ty xảy ra chút chuyện ngoài ý muốn, mong mọi người trở về chỗ làm của mình!”

Đám nhân viên bĩu môi, nhưng mà vẫn trở về chỗ ngồi.

Bọn họ trở về chỗ ngồi, bắt đầu lan truyền tin đồn ở MSN và Chat Messenger nội bộ, rất nhanh tin tức về tổng giám đốc truyền đến tất cả nhân viên các tầng ở bên trong công ty.

Lúc này tin tức đã đến chỗ Đỗ Hành, đồng thời đã có người gửi video trước sảnh đến máy vi tính của anh.

Hôm nay anh vốn đen mặt đi làm, bây giờ thấy video này, chân mày cũng không giãn ra.

“Gọi Thạch Duệ ở bộ phận nghiên cứu phát triển đến đây.” Anh lạnh nhạt phân phó thư ký bên cạnh.

Mặc dù thư ký không hiểu rõ chuyện này có quan hệ gì với bộ phận nghiên cứu phát triển, chỉ là cô vẫn nhanh chóng đồng ý đi ra ngoài.

Chỉ chốc lát sau, Thạch Duệ khó hiểu vào phòng làm việc của Đỗ Hành.

Sau khi ông đi tới, nín lấy chất vấn, tay anh biết rằng mục đích mình đến đây khẳng định bị cha lên án mạnh mẽ, nhưng vẫn khó xử nói ra chân tướng với cha: “Cha, con tới đây tìm giám đốc Đỗ Hành của công ty.”

Thạch Duệ cũng nghe được ít nhiều tin tức, cau mày hỏi: “Con nói rõ cho cha, con tìm anh ta làm gì?”

Thạch Lỗi nhớ tới Đỗ Hành có thể làm chuyện gì đó đối với Tô Diệp, lập tức nổi giận, vì vậy giọng điệu cũng tăng lên: “Cha, Đỗ Hành người này quả thực là cầm thú! Hắn ta có thể khi dễ bạn gái của con, con muốn tìm hắn ta hỏi rõ ràng.”

Thạch Duệ nghe lời này, chân mày nhíu chặt hơn: “Thạch Lỗi, rốt cuộc con đang nói cái gì? Bạn gái nào của con hả?”

Thạch Lỗi nhớ tới chuyện này, lập tức không muốn giải thích cặn kẽ đối với cha mình, không kiên nhẫn nói: “Cha, cha không cần hỏi nữa, dù sao hôm nay con nhất định phải gặp được Đỗ Hành để hỏi rõ ràng.”

Thạch Duệ trợn mắt nhìn con trai mình hồi lâu, cuối cùng chột khoát tay, một cái tát hung hăng quạt tới.

Sắc mặt Thạch Lỗi vốn phiem xanh hồng càng thêm phong phú, anh quật cường nhìn cha mình, cắn răng nói: “Cha, cho dù như thế nào, con nhất định phải gặp Đỗ Hành!”

Thạch Duệ nhìn dáng vẻ con mình lì lợm giống hệt con lừa, nổi cáu lên, tức giận quát: “Thằng nhóc thói tha, mày cút ra ngoài trước cho tao!”

Thạch Lỗi cứng cổ rống với cha mình: “Con không ra! Con muốn gọi hắn ta!”

Thạch Duệ giận đến hai tay run rẩy, chợt xoay người mở cửa đi ra ngoài, nói với bảo vệ vẫn đang chờ bên ngoài: “Làm phiền cậu đưa thùng nước ngu ngốc kia ra ngoài cho tôi! Cảm ơn!”

=====

Mấy ngày nay Tô Diệp vẫn không đi học. Cô nghe nói lời đồn ở trường, cũng chỉ là một nhóm người nói chuyện linh tinh trong trường học thôi, những chuyện này còn không cần thiết khiến Tô Diệp để ở trong lòng, chỉ có điều cô lại lo lắng cho Thạch Lỗi.

Mặc dù cô vẫn ở nhà không ra ngoài, nhưng lại nghe tin tức của Thạch Lỗi, La Tử Sa nói cho cô biết.

Nghe nói sau khi Thạch Lỗi náo loạn ở công ty Đỗ Hành, bị cha anh mang về nhà giam lại, cha mẹ thầy cô cùng tiến lên, tận tình khuyên bảo, nhưng Thạch Lỗi hoàn toàn bất vi sở động. Một ngày, nghe nói anh không ăn không uống, cố chấp muốn tìm Đỗ Hành hỏi rõ ràng. Nhưng bởi vì Thạch Lỗi náo loạn một phen khiến Đỗ Hành không vui, mà Thạch Duệ cha của Thạch Lỗi hiển nhiên không muốn vì chuyện này lại khiến Đỗ Hành bất mãn thêm, vì vậy hoàn toàn không dám tiết lộ một chút tin tức đối với con trai mình.

Tô Diệp thả túi xách của mình vào ghế sa lon mềm mại, đối mặt với cửa sổ sắt đất, hướng về phía ánh sáng tàn lụi chạng vạng tối, trong tay đang cầm một ly nước ngô nóng đặc, ngơ ngác nhớ lại tâm sự.

Đỗ Hành đẩy cửa đi vào, nhìn thấy bộ dáng của cô, lập tức nhíu mày.

Mấy ngày nay cô ăn cơm không vào, khẩu vị không tốt giấc ngủ cũng không ngon, vì vậy khuôn mặt nhỏ nhắn vốn không mập nhanh chóng gầy đi, hôm nay chợt nhìn trên mặt chỉ còn sót lại đôi mắt to sáng trong giống như nước.

Đỗ Hành đi tới trước mặt cô đứng một lát, từ từ mở miệng hỏi: “Bây giờ bộ dáng em như vậy, là muốn cho ai nhìn?”

Tô Diệp chậm rãi xê dịch cái mông, để mình ngồi thoải mái hơn, chớp chớp mắt tựa vào trên ghế sa lon, sững sờ không nhìn Đỗ Hành một cái.

Đỗ Hành thấy vậy, cười lạnh một tiếng, ngồi xổm xuống, nhìn cô nói: “Em cũng nghe nói chứ, hiện tại Thạch Lỗi thật sự như kẻ điên, cậu ta muốn biết tình hình của em, cậu ta nói muốn gặp anh.”

Lông mày Tô Diệp cũng không động một cái, nhấp miệng uống nước ngô đặc trong chén, giọng nói vốn mềm mại trong trẻo giờ trợn lằn vào một chút khàn khàn uể oải: “Vậy cũng tùy anh, dù sao anh sẽ không cho phép em gặp anh ấy.”

Đỗ Hành nâng bàn tay lên, khe vuốt mái tóc dài rối loạn vì tựa vào trên ghế sa lon của cô, trầm giọng nói: “Vậy em hi vọng anh đi gặp cậu ta sao?” Giọng điệu của anh vẫn ôn hòa cương chiều, giống như chỉ cần Tô Diệp nói một câu, anh sẽ thỏa mãn một loạt yêu cầu của cô.

Nhưng Tô Diệp lại bất vi sở động: “Anh muốn gặp thì gặp, không muốn gặp thì thôi, dù sao em nói cũng không tính toán.”

Đỗ Hành lắc đầu: “Tô Diệp, anh thực sự muốn hỏi ý kiến của em, em có muốn cho cậu ta biết chân tướng hay không?”

Anh nhẹ nhàng giải thích: “Thạch Lỗi hoàn toàn không biết em là vợ của Đỗ Hành anh, cậu ta vẫn cho rằng em chính là cô gái nhỏ mà anh bao nuôi ở bên ngoài đấy.”

Nói tới chỗ này, Đỗ Hành cười nhẹ: “Không biết nếu như cậu ta biết chân tướng, thì sẽ như thế nào đây? Cậu ta sẽ không cho rằng là em lừa cậu ta chứ? Không phải cậu ta sẽ tức giận sao?”

Tô Diệp nhíu mày nói: “Anh ấy sẽ không, anh ấy yêu thích em, nhất định sẽ không giận em.”

Đỗ Hành khe thở dài, dịu dàng sờ sờ gò má của Tô Diệp: “Tô Diệp đáng thương, em sợ, đúng không? Em không có lòng tin đối với cậu ta.”

Đỗ Hành đứng lên, đồng tình nói: “Em cho rằng chàng trai kia thật sự yêu em sao, thậm chí vì cậu ta mà em phản bội anh vứt bỏ anh, nhưng chàng trai kia yêu lại có mấy phần thật lòng chứ, có lẽ cũng chỉ là rung động nhất thời. Có lẽ cậu ta biết em luôn lừa cậu ta, sẽ tức giận.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tô Diệp bắt đầu có lo lắng, chỉ có điều cô vẫn cố chấp nói: “Không phải vậy, anh ấy sẽ không giận em, anh ấy nói anh ấy yêu em.”

Đỗ Hành nghe thế, trong con người nhanh chóng hiện lên tức giận, nhưng mà anh vẫn không chế được, anh cười giễu cợt một tiếng, châm chọc nói: “Yêu? Em xác định cậu ta yêu em? Một đứa bé vẫn dựa vào cha mẹ mình nuôi mà thôi, cậu ta biết cái gì là yêu sao? Tô Diệp, em cho rằng mình quá thông minh sao?”

Tô Diệp bị Đỗ Hành nói xong trong lòng chận phải khó chịu, cô ngửa khuôn mặt nhỏ nhắn lên tức giận nói: “Nếu như anh ấy không biết yêu, chẳng lẽ anh biết sao? Ít nhất anh ấy nói với em anh ấy yêu em! Không sai, anh ấy vẫn dựa vào cha mẹ nuôi, nhưng ít nhất anh ấy trẻ tuổi hơn anh! Có lẽ anh ấy cả đời không có thành tựu như hôm nay của anh, nhưng em thích anh ấy, em cảm thấy anh ấy tốt!”

Cô kêu gào hết những thứ này, lập tức cảm thấy mình lại nói quá lời, ngẩng đầu nhìn Đỗ Hành thì chỉ thấy sắc mặt Đỗ Hành tái xanh, cắn răng hung hăng nhìn mình, trong đôi mắt giống như nổi lên sóng lớn ngập trời.

Tô Diệp cúi đầu, nắm chặt quyền, trong con người hiện lên utor át, cô nghĩ cô thật sự nói chuyện không nên nói rồi.

Hai người cũng không nói chuyện rất lâu, chỉ có thể nghe được tiếng thở dốc nặng nề, của Đỗ Hành trên ban công. Áp suất thấp bao phủ ở bên trong, Tô Diệp cảm giác lồng ngực mình bắt đầu thiếu không khí, cô thở không nổi, sắc mặt cũng bắt đầu trắng bệch.

Thật lâu sau, Đỗ Hành giận quá hóa cười, cắn răng nói từng chữ: “Rất tốt, Tô Diệp, em nói lời này, thật sự rất hay! Thật sự là từng chữ trúng thẳng hồng tâm!”

Tô Diệp lúng túng, thì thào nói: Tại sao anh muốn bức em đây. . . .”

Đỗ Hành ngoảnh mặt làm ngơ, anh nhìn chăm chăm Tô Diệp, mặt đen lại cười lạnh nói: “Tô Diệp, không bằng chúng ta đánh cược một lần đi, như thế nào?”

26. Chương 26: Không Ai Dám Cướp Người Phụ Nữ Của Đỗ Hành Anh

Bà Trần nhìn Tô Diệp đứng ở trước cửa sổ sát đất, thở dài, đau lòng nói: “Tiểu thư, mấy ngày nay cô vẫn buồn bực trong phòng, cũng không đi ra đi lại.”

Bóng dáng yếu ớt của Tô Diệp khẽ động, cô đơn lắc đầu một cái: “Bà Trần, cháu không muốn đi.”

Bà Trần muốn nói lại thôi: “Tiểu thư, mẹ của tiên sinh và Trịnh tiểu thư tới đây, bảo là muốn gặp cô.”

Tô Diệp nghe thế, khẽ nhú mày: “Họ tới làm gì?”

Bà Trần không trả lời, cúi đầu im lặng, hiển nhiên không phải bà Trần nên trả lời vấn đề này.

Tô Diệp khẽ mở miệng: “Bây giờ họ đang ở phòng khách lầu dưới?”

Bà Trần gật đầu: “Đúng, đã đợi nửa giờ rồi.”

Bởi vì trước khi ra ngoài tiên sinh nói không muốn cho người ngoài quấy rầy tiểu thư, cho nên bà Trần không dám nói chuyện Đỗ phu nhân tới chơi cho Tô Diệp. Sau đó Trịnh tiểu thư bên cạnh thật sự nhìn không được, cầm điện thoại di động gọi điện thoại cho Đỗ Hành, dùng dạy bảo lại một chút, tuyên bố nói nếu thật sự không để cho bảo bối Tô Diệp của anh ra ngoài thì cô liền xông vào, vì vậy lúc này bà Trần mới được cho phép lên lầu thông báo.

Tô Diệp xoay người, phủ thêm áo khoác: “Cháu sẽ đi xuống lầu.”

====

Thật ra thì Tô Diệp cũng không hiểu rõ tình trạng gia đình của Đỗ Hành, cô biết, đều là nghe nói từ trong miệng người khác.

Nghe nói khi Đỗ Hành bốn tuổi, mẹ anh chết vì một vụ tai nạn xe cộ, lại nghe nói, mẹ Đỗ Hành vì cứu Đỗ Hành mới chết.

Mặc dù Tô Diệp chưa bao giờ hỏi Đỗ Hành những việc này, nhưng sâu xa bên trong, cô cảm thấy ít nhất trên chuyện này cô và Đỗ Hành là một loại người. Khi sấm chớp vang dội ban đêm, khi Đỗ Hành dùng cánh tay rắn chắc ôm chặt cô, Tô Diệp có thể cảm nhận được tần số nhịp tim trên người đàn ông.

Tô Diệp còn nghe nói, khi còn bé tình cảm của Đỗ Hành và cha anh rất tốt. Điều này không cần nghi ngờ, thỉnh thoảng Đỗ Hành sẽ nhắc lại chuyện quá khứ với Tô Diệp, anh sẽ nói khi tiểu học cha anh như thế nào, nhưng khi Tô Diệp hỏi thêm nữa, Đỗ Hành liền im lặng.

Không biết sau đó xảy ra chuyện gì, đôi cha con nhà họ Đỗ này bắt đầu xa lánh.

Dù sao khi Tô Diệp trở thành con dâu nhà họ Đỗ thì Đỗ Hành và cha đã đến nông nổi xung khắc như nước với lửa. Tô Diệp là con dâu nhà họ Đỗ, cho tới bây giờ cũng chỉ gặp qua ông cụ nhà họ Đỗ một lần, chính là lần bước chỗ ở nhà họ Đỗ khi vừa kết hôn không lâu.

Đối với người mẹ kế của Đỗ Hành này, Tô Diệp lại càng hiểu rõ rất ít, trong ấn tượng nói qua mà nói cũng hai ba câu.

Tô Diệp không hiểu mẹ kế tới nơi này làm gì, nhưng có câu nói không có chuyện thì không lên điện tam bảo, nếu hôm nay Tô Diệp còn là người con dâu trên danh nghĩa, nên xuống lầu thăm hỏi một tiếng thôi.

Đến phòng khách, Trịnh tiểu thư lãnh nhược băng sương đi giày cao gót mười phân trở lên đứng ở đó, nhìn thấy Tô Diệp xuống lầu tới đây, trong mũi cô ta khế hừ một tiếng, kéo ra một nụ cười lên tiếng hô: “Tô Diệp.”

Đây coi như là chào hỏi thôi.

Tô Diệp cười nhạt chào hỏi với hai vị đang ngồi, sau đó ngồi xuống đối diện Đỗ phu nhân.

Đỗ phu nhân vẫn không lên tiếng, bà dùng ánh mắt hàm súc quan sát Tô Diệp.

Tô Diệp nhìn thẳng vào ánh mắt của bà, cười nói: “Phu nhân.”

Đỗ Hành cũng không gọi Đỗ phu nhân là mẹ, Tô Diệp không thể làm gì khác hơn là theo chồng.

Đỗ phu nhân đưa mắt nhìn Tô Diệp một lát, đi thẳng vào vấn đề nói: “Ông cụ nghe nói con và Đỗ Hành xảy ra chút vấn đề, ông ấy lo lắng cho hai người, để ta tới đây hỏi thăm.”

Tô Diệp vẫn còn rất lạnh nhạt đối với Đỗ phu nhân, cô không ngờ người không quen lại trực tiếp hỏi lên chuyện nhà của mình, huống chi là ngay trước mặt Trịnh Huân.

Tô Diệp cười ôn hòa hỏi: “Phu nhân, không biết ông cụ nghe nói cái gì?”

Hai tay Trịnh Huân ôm ngực, toàn thân ăn mặc già dặn đứng ở phía trước cửa sổ, lúc này nghe được lời này của Tô Diệp, xoay người nhú mày liếc nhìn Tô Diệp, trong con ngươi thoáng qua một tia kinh ngạc. Không lùi mà tiến tới, lấy công làm thủ, Tô Diệp này không hề giống như trước kia.

Đỗ phu nhân nhú mày không để lại dấu vết, nhưng mà vẫn khách khí nói: “Tô Diệp, trước tiên con không cần phải để ý ông cụ nghe được cái gì, chỉ nói hiện tại con và Đỗ Hành như thế nào?”

Hai mắt Trịnh Huân bên cạnh sáng lên, nhìn chằm chằm Tô Diệp chờ đáp án.

Tô Diệp khế cười thở dài: “Phu nhân, người cũng biết rõ đấy, rất nhiều chuyện không phải là con có thể làm chủ. Rốt cuộc bây giờ chúng con như thế nào, người đi hỏi Đỗ Hành có lẽ thích hợp hơn.”

Đỗ phu nhân nổi đóa, nếu như bà dám đi hỏi Đỗ Hành, hiện tại bà còn phải dựa vào Trịnh Huân để đến gặp tiểu nha đầu Tô Diệp này sao?

Trịnh Huân bên cạnh nhìn không được, ngồi xuống nhìn chằm chằm Tô Diệp nói: “Tô Diệp, tôi nghe nói cô âm ỉ muốn ly hôn với Đỗ Hành?”

Nụ cười bên môi Tô Diệp biến mất, cúi đầu không đáp.

Trịnh Huân cau mày, tiếp tục hỏi nói: “Cô thích người khác?”

Lời vừa nói ra này, Đỗ phu nhân vội vàng kéo tay Trịnh Huân lại, ý bảo cô đừng hỏi trực tiếp.

Nhưng Trịnh Huân là ai, cô là luật sư Trịnh miệng lưỡi sắc bén vô địch không gì thắng nổi trên tòa án, vì vậy cô nghiêm mặt, dùng giọng nói bén nhọn chất vấn đương sự để hỏi: “Tô Diệp, cô có biết hiện tại thân thể bác Đỗ không tốt hay không, bác ấy nghe mấy chuyện bên ngoài của cô, thiếu chút nữa tái phát bệnh tim!”

Tô Diệp nghe được trong lòng nghi ngờ, lúc nào thì cha của Đỗ Hành quan tâm Đỗ Hành như vậy rồi hả?

Chỉ là nghe được thiếu chút nữa ông cụ phát bệnh tim, trước mắt vẫn còn thân phận con dâu, Tô Diệp vẫn lo lắng hỏi Đỗ phu nhân: “Phu nhân, đây là sự thực sao?”

Đôi mắt Đỗ phu nhân buồn bã, gật đầu nói: “Mấy năm này thân thể ông ấy vẫn không tốt.”

Tô Diệp “A” một tiếng, cúi đầu an ủi nói: “Mấy năm này Đỗ Hành vẫn bận, chờ anh không bận nữa, con và anh ấy sẽ cùng nhau về nhà thăm ông cụ một chút.”

Đỗ phu nhân nghe thế, hai mắt tỏa sáng, không khỏi đưa tay kéo tay Tô Diệp: “Tô Diệp, mặc dù chúng ta tiếp xúc không nhiều lắm, nhưng năm ngoái lúc ta vừa thấy con cũng biết con là đứa bé ngoan.”

====

Buổi tối, Đỗ Hành trở về, sắc mặt không tốt.

“Sao em dám thay anh đồng ý trở về nhà họ Đỗ thăm ông ta hả?” Đây là giọng điệu chất vấn.

Tô Diệp bình tĩnh gật đầu: “Thế nào, không thể được sao?”

Đỗ Hành có vẻ không vui, chỉ là cuối cùng không nói gì.

Tô Diệp nhún vai một cái nói: “Hiện tại chúng ta còn chưa ly hôn, nếu em là con dâu nhà anh, cố gắng tận hiếu là cần phải vậy.”

Đỗ Hành nghe lời này thì sắc mặt lại trầm xuống: “Có phải em mong đợi ngày nào đó không còn là con dâu nhà anh nữa hay không, như vậy không cần tận hiếu nữa hả?”

Tô Diệp ngược mắt nhìn anh, không nói lời nào.

Đỗ Hành hừ lạnh một tiếng: “Sao anh nghe nói, mấy ngày ở nhà em vẫn không ăn cơm tốt?”

Tô Diệp dứt khoát cũng nghiêm mặt đối với anh: “Em ăn không vào.”

Đỗ Hành đứng dậy ngồi vào bên cạnh Tô Diệp, ngưng mắt nhìn sắc mặt cô, âm u hỏi: “Nhất định là em lo lắng cho thằng nhóc Thạch Lỗi kia chứ gì?”

Về mặt Tô Diệp lạnh băng, buồn bực không vui.

Đỗ Hành tiến tới, lấy tay nắm cầm nhỏ tinh xảo của cô: “Tô Diệp, em nói nếu thằng nhóc Thạch Lỗi kia biết em đã sớm gả làm vợ người ta, sẽ có phản ứng gì?”

Tô Diệp rên rỉ một tiếng: “Yêu cái gì phản ứng cái gì, chuyện liên quan gì tới em!”

Đỗ Hành sững sốt một chút, ngay sau đó cười khê một tiếng, anh cười hùng hậu trầm thấp, môi cũng đã tiến tới bên má Tô Diệp, dịu dàng mập mờ nói: “Tô Diệp, hiện tại tất cả mọi người trong trường học của em đều biết, Tô Diệp em không phải tình nhân nhỏ của người khác, mà là vợ danh chính ngôn thuận của Đỗ Hành anh, là người cùng anh tuyên qua lời thề bầu bạn cả đời ở trước mặt cha xứ.”

Hơi thở nóng rực của anh phun ở trên mặt Tô Diệp, chọc cho da thịt mềm mại của cô nóng lên, mà môi ẩm áp của anh đã dính vào bờ môi cô, trần trọc trần trố, như có như không.

“Em nói, có ai dám cướp người phụ nữ của Đỗ Hành anh hay không?”

Cả người Tô Diệp bị anh giam cầm ở giữa ghế sa lon và lồng ngực căn bản không thể động đậy, mặt và môi lại đều bị anh xâm lược, cô không biết làm gì đành đóng chặt hai mắt, oán hận nói: “Anh... anh rốt cuộc muốn làm gì hả?”

Đỗ Hành không lên tiếng, môi bá đạo bắt đầu cưỡng chế tách môi đỏ mọng mềm mại giống hệt như cánh hoa của cô.

Tô Diệp nghiêng đầu muốn tránh, nhưng cô tránh không được, chỉ có thể mặc ôi Đỗ Hành tiến quân thần tốc, gõ cửa ngoài tường rằng.

Đỗ Hành thở dốc nặng thêm, anh nói thì thầm khàn khàn: “Tô Diệp, Thạch Lỗi kia cũng chỉ là xúc động nhất thời mà thôi, cậu ta hoàn toàn không yêu em”

Anh ôm lấy Tô Diệp, đẩy ngã Tô Diệp ở trên ghế sofa, đồng thời dùng hai chân cầm giữ hai chân cố gắng giãy giụa của Tô Diệp: “Cậu ta hoàn toàn không dám làm bất cứ chuyện gì vì em, cậu ta chỉ là một tên hèn nhất thời.”

Tô Diệp cầm hai quả đấm đấm anh: “Anh tên khốn nạn này, tên bá đạo điên cuồng này, sao anh có thể dùng cha mẹ và tiền đồ của người khác để uy hiếp người ta hả?”

Đỗ Hành dùng hai tay chống ở trên ghế sofa, cúi đầu nhìn cô, bờ ngực rần chắc mặc cho quả đấm của cô đánh tới như mưa rơi, dù sao cũng không đau không nhột.

Sau khi Tô Diệp đánh mệt, cô cũng biết như vậy là vô dụng, vì vậy thất bại khóc: “Anh sớm biết kết quả, không phải sao? Anh hoàn toàn cố ý đấy!”

Đỗ Hành thở dài, ngón tay thon dài xoa gương mặt của cô, thay cô lau nước mắt: “Bé ngốc, nếu cậu ta vì cha mẹ và tiền đồ mà buông tha em, vậy em cho rằng đây thực sự là yêu sao?”

Anh cúi đầu, thương tiếc dùng môi hôn lên nước mắt của cô: “Người kia hoàn toàn không đáng giá để em như vậy, cậu ta chỉ là một người con trai bình thường, em chẳng qua là rung động nhất thời của cậu ta mà thôi, em cho rằng đó chính là yêu sao?”

Tô Diệp đã khóc rồi, lầm bầm lầu bầu: “Anh ấy nói anh ấy yêu em đó”

Đỗ Hành nhìn dáng vẻ lo lắng treo nước mắt của Tô Diệp, cúi đầu hôn lông mi của cô lần nữa: “Nói một câu yêu là chuyện đơn giản cỡ nào, cũng chỉ là trên dưới môi hợp lại mà thôi. Hơn nữa tuổi còn trẻ cũng sẽ nói yêu, không biết bọn họ đã nói bao nhiêu lần rồi đấy.”

Tô Diệp ngơ ngác nhìn Đỗ Hành, ngây ngốc hỏi: “Vậy anh cũng đã nói rất nhiều lần sao?”

Đỗ Hành ngẩn ra, sau đó rút cuộc dùng đôi mắt thâm trầm nhìn không ra bất kỳ cảm xúc dao động gì dừng ở Tô Diệp, chậm rãi lắc đầu một cái, khàn khàn nói: “Không, anh chưa bao giờ nói qua.”

Nói đến đây thì anh cúi đầu xuống, nghiêm túc hôn lên môi Tô Diệp.

Giờ khắc này, lòng của Tô Diệp giống như bị nhào nặn đau.

27. Chương 27

Tô Diệp không có sức lực, nhắm mắt tựa vào trên ghế sa lon, mặc cho Đỗ Hành làm.

Môi nóng bỏng của Đỗ Hành hôn ở trên môi mềm mại của Tô Diệp, nhìn gò má như ngọc của Tô Diệp nổi lên sắc hồng mơ hồ, anh càng thở dốc, ngược lại nụ hôn tỉ mỉ rơi vào trên khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng của cô, một chút xiu từng tắc, cuối cùng nụ hôn của anh rơi vào trên lông mi dày ướt át khẽ run như cánh bướm lần nữa, đau lòng an ủi sự lo lắng của cô, hôn lên vệt nước mắt của cô.

Giọng nói của anh khàn khàn trầm nhẹ vọng về trong lòng cô: “Bé ngốc, trên thế giới này em chỉ có anh, biết không?”

Tô Diệp nghe nói như thế, mở cặp mắt mê mang ra, chỉ thấy đèn ở phía trên cô chính là người đàn ông khiến cô vĩnh viễn nhìn không thấu. Anh ở trước mặt mình giống như đám sương mù dày đặc, nhưng anh nắm giữ tất cả của mình, mình hoàn toàn không thể động đây chút nào.

Cô không nhận được chảy nước mắt lần nữa: “Em chán ghét anh.” Cô khóc nói như vậy.

Đỗ Hành thay đổi tư thế, dùng bàn tay nâng đầu nhỏ của cô lên, cùng cô mắt đối mắt mũi đối mũi: “Anh thực sự đáng ghét như vậy sao?”

Tô Diệp ngược nhìn người đàn ông thâm trầm khó dò phía trên, tâm không khỏi run nẩy, cô động hạ thân theo bản năng, tuy nhiên phát hiện mình hoàn toàn bị người đàn ông này mạnh mẽ nắm giữ, không thể động đậy. Mà lúc cô giãy giụa, cô cảm thấy phía dưới đã có một thứ gì đó thô cứng chĩa vào nơi mềm mại của mình.

Một năm vợ chồng, cô không phải cô gái nhỏ chưa biết mùi đời, tự nhiên hiểu đây là xảy ra chuyện gì.

Trên mặt cô nóng lên, lẩm bẩm nhỏ giọng nói: “Em không muốn.”

Kể từ khi chuyện Thạch Lỗi bộc phát ra, bọn họ náo loạn mâu thuẫn, Tô Diệp liền chuyển về phòng cũ của mình. Cô và Đỗ Hành khác giường rất nhiều ngày rồi.

Nhưng Đỗ Hành cũng từ chối cho ý kiến, cúi đầu bắt đầu dùng môi răng gõ đẩy răng nhỏ khép chặt của cô ra, chui vào bên trong. Tô Diệp bị chặn đều nói không hoàn chỉnh, chỉ có thể phát ra âm thanh vụn vặt: “Không cần.”

Đỗ Hành hơi cách môi của cô, dịu dàng hỏi: “Thực sự không thể?”

Hỏi xong, anh lại dùng giọng nói dụ dỗ nói: “Thằng nhóc trẻ tuổi của em đã không cần em nữa, em đã thua vụ cá cược của chúng ta.”

Tô Diệp nghe thế thì mắc cỡ, vẻ mặt nóng lên, mắt cũng đỏ, lấy tay oán hận đẩy lồng ngực Đỗ Hành: “Ai em cũng không muốn, em không cần anh ấy, em cũng không nhớ anh, tránh ra tránh ra.”

Đỗ Hành thấy vậy, cười khê một tiếng, màu sắc trong con ngươi lại sâu hơn: “Người này là xấu hổ thành giận sao?”

Tô Diệp bắt đầu cố gắng dùng chân đá anh: “Em chính là xấu hổ thành giận thì sao, anh không cần tìm em, em chán ghét anh!”

Đỗ Hành cúi đầu cố gắng hôn cô mịn màng cổ của, bên hôn bên cắn răng nói: “Anh là chồng của em, cho dù em chán ghét anh thì anh cũng muốn tìm em!” Nói đến đây thì anh dùng chân của mình áp chế chân của Tô Diệp lần nữa, ép tới một chút cử động cũng không thể.

Tô Diệp không rút lui, chẳng những không phản kháng thành công, ngược lại lúc cô giãy giụa, chỗ cổ áo ngủ tơ tằm đã bị mở ra, nhô nhần căng đầy mềm mại lại không chịu thua kém lấy tư thế bật lên mà lộ đầu ra.

Điều này làm cho Tô Diệp khó chịu, người đàn ông kia cố tình đè ép cô càng phát ra thở dốc dồn dập, trên mặt cương nghị cũng nổi lên sắc hồng, anh oán hận gặm cổ của Tô Diệp, cắn răng nói: “Đời này em cũng đừng nghĩ chạy mất!”

Tô Diệp then thùng, đỏ mặt tức giận nói: “Anh là củ cải lớn chuyên trêu hoa ghẹo nguyệt, cần gì quán em không thả?”

Hơi thở của Đỗ Hành dần dần nặng, môi nóng bỏng cũng dời xuống từ cổ của cô đi tới nơi mềm mại kia, lúc này nghe được cô nói như vậy, hơi mập mờ: “Anh không quán em thì quán người nào?”

Tô Diệp hạ quyết tâm, dứt khoát nói: “Anh đi tìm Trịnh Huân đi! Em thấy cô ta chờ sau khi anh ly hôn thì tiến dần từng bước!”

Đỗ Hành nghe thấy thì buồn cười, hài hước nói: “Trong lòng em ước gì anh nhanh chóng bỏ em đi tìm cô ấy đi, hết lần này tới lần khác anh lại không như ý em.”

Nói xong, anh tiếp tục vùi đầu, môi lưỡi linh hoạt thành thạo trêu chọc điểm đỏ của Tô Diệp. Cô gái mười chín tuổi, nơi đó vốn nhạy cảm, tuy là đang tức giận, nhưng bị người đàn ông Đỗ Hành ra sức trêu đùa như vậy, rất nhanh cô cũng thở dốc liên tiếp ngứa ngáy khó nhịn.

Chỗ dưới thân thể chĩa vào mình càng ngày càng phát triển, giống như đã có thể chọc thủng lớp vải mà xông ra. Tô Diệp xụi lơ nửa nằm ở ghế sa lon, hơi thở dồn dập khuôn mặt nhô nhần đỏ bừng, trong con ngươi cũng tràn ngập sương mù dày đặc.

Hai cái tay cô leo lên cánh tay của Đỗ Hành, vô dụng lẩm bẩm nói: “Em ghét cô ta. Ghê tởm cô ta.”

Môi Đỗ Hành hoành hành bá đạo ở trên da thịt mềm mại của cô, gợi lên một luồng sóng tê dại trong cô, nghe nói như thế thì anh nâng cặp mắt trần ngập dục vọng lên, nhỏ giọng nói: “Ừ, không để cho cô ta đến nhà chúng ta tới, có được hay không.”

Lúc này đại não Tô Diệp đã ở trạng thái hỗn độn, nghe thế gật đầu theo bản năng: “Được.”

Hai mắt cô mê muội mờ mịt ảm ướt, mang theo tính trẻ con nói: “Không bao giờ cho cô ta đến nữa!”

Đỗ Hành không tiếp lời, chỉ là dùng bàn tay nâng cái đầu nhỏ của cô lên, hung hăng hôn lên môi của cô, đồng thời thắt lưng dùng sức, chọt chìm vào.

Tô Diệp kêu đau một tiếng, nũng nịu kháng nghị mấy cái. Kèm theo động tác ra vào chậm chạp mà ôn hoà của Đỗ Hành, thân thể của cô nhẹ nhàng lắc lư ở ghế sa lon. Ngay lúc dịu dàng mang theo đau đớn tiến vào bên trong, cảm nhận khác thường khi thân thể bị vật cứng xâm nhập biến thành khoái cảm nhẹ nhẹ, xâm nhập đến tứ chi bách hải. Vì vậy tiếng cô kháng nghị biến thành tiếng rên yêu kiều, khoái cảm liên tục, theo tiến công mạnh mẽ trầm ổn của Đỗ Hành, theo ghế salon mềm mại co giãn trên dưới, mà chậm chạp ở trong không khí.

Lúc này Đỗ Hành đã tách hai chân cô ra, thân thể cường tráng của anh quỳ sấp ở giữa hai chân cô, áp chế thân thể của cô, eo ếch lại nghiêng tới trước đâm vào giữa hai chân cô.

Giọng nói của Tô Diệp tan vụn nhắc nhở: “Em không muốn ở chỗ này.... Đi lên giường....”

Đỗ Hành thở gấp ồ ồ, động tác cũng tăng nhanh, thắt lưng càng ra sức xâm nhập, ánh mắt anh đen tối cúi đầu nhìn cô gái nhỏ dong đưa trước sau theo động tác của mình, khàn khàn nói: “Ngoan, ở chỗ này....”

Lúc này bà Trần đi tới cửa, bà vốn là muốn nhanh chóng đưa canh bổ mới nấu cho Tô Diệp. Nhưng vừa mới đi tới gần cửa phòng liền nghe được tiếng thở gấp ồ ồ và tiếng rên yêu kiều mập mờ bên tổng, đang muốn xoay người đi ra ngoài thì lại thấy trên ghế sa lon màu đỏ, một đôi chân trắng mịn gác ở trên tay vịn đỏ tươi, đôi chân kia còn mạnh mẽ lay động trước mặt như lá cây trong gió.

Bà Trần bị sợ đến vội vàng lui về phía sau, sau khi lui ra ngoài còn cuống quýt đóng cửa lại thay bọn họ.

Sau khi đóng cửa lại, cả khuôn mặt của bà đỏ bừng mà đi xuống lầu.

Người giúp việc dưới lầu nhìn thấy trong tay bà Trần vẫn bưng cái khay, liền lo âu hỏi: “Tiểu thư lại không ăn sao?”

Bà Trần vừa nghe vậy, cười thở dài, nói một cách ý vị sâu xa: “Đoán chừng chỉ chốc lát nữa sẽ đói bụng thôi, cô không cần lo lắng.”

=====Ta là phân cách tuyến hơi thở thật thật tản đi=====

Tô Diệp cảm giác mình giống như lần đầu tiên đi tàu lượn, được đi tàu lượn ở phía dưới Đỗ Hành.

Khi Đỗ Hành chạy nước rút và đụng chạm thì cô cảm thấy thân thể của mình, giống như bay lên, càng bay càng cao, cao đến một độ cao để cho cô sợ hãi và thét chói tai. Giống như ngồi tàu lượn vậy, cô không biết mình có kêu lên tiếng hay không, cô chỉ biết mình không kiềm chế được mà hé miệng, kêu khóc rên rĩ.

Tất cả giác quan của cô giống như đều đóng chặt lại, chỉ có khoái cảm rõ ràng đến từ hạ thân. Cô có thể cảm nhận rõ ràng vật cứng của Đỗ Hành là bành trướng như thế nào trong thân thể của mình, cô cảm thấy nơi đó cho cô khoái cảm tận cùng, để cho cô bay lên để cho cô nhẹ nhàng lên cao. Nhưng quá cao, quá nhanh, cô không bắt được một chỗ có thể phụ thuộc, cho nên cô không thể làm gì khác hơn là liều mạng nắm chặt một cái gì đó, giống như người chết đuối bắt được một khối bè gỗ duy nhất.

Cô nghe được một giọng nói khàn khàn dịu dàng an ủi giống như rất quen thuộc ở bên tai mình: “Không sợ, rất nhanh sẽ có....”

Cô rất mê mang, cô không biết anh đang nói gì, cô chỉ biết mình muốn lấy được một vật, cô muốn bay cao hơn, đạt tới chỗ ột chưa bao giờ có.

Giọng nói dịu dàng giảm bớt lúc cô khóc sùi sụt, trong lòng cô dâng lên cảm giác mát mát, nhưng rất nhanh, khổng lồ trước nay chưa từng có điên cuồng chạy nước rút ở trong cơ thể. Cô bị dọa sợ, cô cực kỳ ít kinh

nghiệm mưa to gió lớn như vậy, cô luống cuống lắc lư thất lạng, tuy nhiên nó chỉ có thể rước lấy tiếng gầm nhẹ nặng nề của người đàn ông kia.

Cô giống như lại đang khóc lại đang gọi, nhưng ở trong tiếng kêu nơi này, cô chợt bay đến một điểm cao.

Thân thể của cô cứng lại ở đó, cảm giác khoái cảm và dậy sóng trước nay chưa từng có vọt khắp toàn thân, cô ở bên trong thoải mái cực độ, không kiềm chế được run rẩy.

Đỗ Hành sẵn sốc ngừng lại, bàn tay ôm phía sau lưng của cô, con người thâm trầm ngưng mắt nhìn cô run rẩy giống như tiểu bạch thỏ sau mưa.

Tô Diệp dần dần ngừng run rẩy, tiếng khóc lóc cũng dần im ắng, cô không có sức lực tựa vào trên ghế salon mềm mại, hai tay ôm cánh tay của anh không thả.

Đỗ Hành thấy vậy, phía dưới thử di chuyển thăm dò, lại rước lấy một đợt sóng rung động của cô.

Cô nũng nịu kháng nghị: “Không nên cử động nữa....”

Đôi mắt Đỗ Hành tràn đầy yêu thương, nhưng mà trên mặt lại là dự vọng muốn ngừng mà không được: “Em không thể bỏ mặc anh.” Anh cúi đầu nói bên tai cô.

=====

Sau đó Đỗ Hành ôm lấy Tô Diệp ngay cả sợi tóc cũng đã ướt át, xuyên qua hành lang, trở lại căn phòng của bọn họ, thả vào trên giường lớn.

Khi anh khom lưng buông cô xuống, anh nhỏ giọng nói như vậy: “Về sau không nên giận đối với anh nữa, có được hay không?”

Tô Diệp mở trừng hai mắt, nhìn căn phòng này một chút, phát hiện trang trí nơi này và nơi cô rời đi mấy ngày trước giống nhau. Tay cô giật giật, lại sờ tới gối ôm yêu thích.

Cô nhú mày, rất không hiểu nói: “Đây là Chuột mickey của em, tại sao lại chạy đến nơi đây?”

Đỗ Hành cầm dọc theo mép của gối ôm chuột mickey, cười nhẹ lên tiếng: “Chuột mickey thông minh hơn em nhiều, nó tự biết mình nên nghỉ ngơi ở đâu.”

Anh cười nhìn chằm chằm ánh mắt của Tô Diệp, nói một câu hai nghĩa: “Nó biết ai là người đối với nó tốt nhất.”

Thốt ra lời này, tâm tình không vui của Tô Diệp vốn đã tản đi lại trở về rồi, cô cúi đầu hừ một tiếng, nhỏ giọng lầm bầm nói: “Người này là ý thế hiếp người.”

Đỗ Hành nghe vậy nhú mày: “Vậy thì như thế nào?”

Tô Diệp bắt đắc dĩ lắc đầu: “Thôi, không thế nào!” Nói xong cô giận đối ôm gối ôm nằm ở chỗ này.

Đỗ Hành dừng ở bóng lưng của cô, nghiêm túc nói: “Về sau đừng nghĩ tới cậu ta, anh có thể không nhắc chuyện cũ nữa.”

Tô Diệp chôn đầu ở trong gối ôm, giống như đà điểu, mắt điếc tai ngơ đối với lời nói của Đỗ Hành.

Đỗ Hành nhú mày: “Ngay cả dũng khí nhắc tới chuyện này em cũng không có sao?”

Tô Diệp lắc lắc đầu, vui mình càng sâu.

Đỗ Hành thở dài: “Được rồi, em đã không muốn nói tới cậu ta, vậy chúng ta hãy nói vấn đề công ty của cha em một chút.”

Tô Diệp nghe thế, ấp úng hỏi: “Vậy anh nói đi.”

Đỗ Hành giơ tay lên gạt sợi tóc thay cô: “Quả thật tuổi em không nhỏ, nếu như em có hứng thú, có thể bắt đầu tiếp nhận công ty, anh có thể giúp đỡ em quản lý chuyện của công ty, giúp đỡ em bắt đầu.”

Tô Diệp khẽ nâng đầu lên, sa sút nói: “Vậy còn anh, sau này định rút lui sao?”

Đỗ Hành gật đầu, nửa thật nửa giả nói: “Anh thật sự nên rút lui khỏi, nếu không chắc lại bị cho là anh có lòng chiếm đoạt tài sản của em rồi.”

Tô Diệp lắc đầu một cái: “Có lẽ không cần, em hoàn toàn không có năng lực kia thôi.”

Đỗ Hành đưa tay, cười nhéo gương mặt của cô, an ủi nói: “Không phải lo lắng, em rất thông minh, chỉ cần em chịu học, khẳng định không thành vấn đề.”

Nói xong, anh trầm ngâm một chút, bổ sung nói: “Chỉ là trước khi anh rút lui, anh nhất định sẽ đẩy chú Tôn của em ra khỏi công ty.”

28. Chương 28: Si Tâm Vọng Tưởng

Tô Diệp lại muốn trở về trường học đi học một lần nữa. Cô nhìn cửa chính trường học rực rỡ ở dưới ánh mặt trời ấm áp của ngày mùa thu thì không nhận được nghĩ, Thạch Lỗi thực sự buông tha mình như vậy sao? Ngày đó anh thở dốc nặng nề giống như vẫn vang vọng ở bên tai, nhưng lời của người kia cũng đã bị thổi tới trong gió.

Tô Diệp cười khổ một tiếng, chán nản thở dài ở trong lòng, thật ra thì cô cũng không có yêu cầu xa vời gì, dù sao Thạch Lỗi và cô cũng không quen thuộc nhau. Một người con trai nhất thời nhiệt huyết, cô không thể coi như thật. Huống hồ cùng đặt ở trên một cái cân mà đánh giá, là người nhà và tương lai tốt đẹp của mình, thực sự nặng hơn.

Một mình Tô Diệp kéo hành lý đi căn phòng đã lâu không tới, sau khi mở ra cũng không có cảnh tượng bụi bặm, ngược lại sạch sẽ sáng ngời, thậm chí trong không khí tản ra mùi thơm thoang thoang, đó là mùi bạc hà mà mình quen thuộc.

Tô Diệp biết đây là Đỗ Hành phái người tới đây quét dọn qua. Lẽ ra đối mặt chăm sóc ổn thỏa như thế, lòng cô nên tồn tại cảm kích, nhưng không biết sao trong lòng cô lại sinh ra phiền não. Đỗ Hành có lúc thật sự là quá mức cẩn thận, khiến Tô Diệp vô duyên vô cớ cảm thấy hít thở không thông.

Cô để hành lý xuống, sắp xếp quần áo cùng với đồ vật lặt vặt thỏa đáng, tắm rửa sạch sẽ đơn giản, nhưng ẩm ướt lên giường đi ngủ.

Tối nay trên giường tự nhiên không có cánh tay lửa nóng có thể dựa vào, chỉ là một mình một giường, cô ngược lại có thể hành động tùy ý hơn. Khi nằm ở nơi đó, Tô Diệp sinh ra nghi ngờ đối với mình. Khi Đỗ Hành đoạt lấy mình ở trên ghế sofa như vậy thì bởi vì trong lòng cô ngượng ngùng nên trong miệng tràn đầy cự tuyệt, nhưng không thể phủ nhận, Đỗ Hành cũng mang đến vui thích ỉnh, cô cũng hưởng thụ hai người thân mật. Tô Diệp tròn mắt nhìn trần nhà, cau mày bắt đầu suy tư. Khi ở trong lồng giam đó thì cô thích thú, nhưng một khi rời đi, tại sao mình liền mong muốn không cần trở về đây?

Tô Diệp cũng không hiểu rốt cuộc mình xảy ra chuyện gì, cô phiền não trở mình một cái, lại bắt đầu nghĩ tới vấn đề của cha cô.

Không để ý tình cảm của mình rốt cuộc như thế nào, nhưng nếu mình thật sự không ly hôn với Đỗ Hành, vậy ít nhất mình không cần phiền não vì công ty của cha cô. Nghe ý tứ của Đỗ Hành, anh muốn sắp xếp chức vị ỉnh.

Tô Diệp cắn cắn môi, thật ra thì bây giờ cô thật sự không có năng lực để kinh doanh tốt một công ty tài chính. Chỉ là nếu Đỗ Hành ỉnh cơ hội như vậy, cho dù cô không thích cũng sẽ liều mạng làm xong.

Những ngày này, Tô Diệp lĩnh ngộ một đạo lý thật sâu, nếu như muốn làm thì tự mình phải làm, ví dụ như tra ra chân tướng vụ tai nạn xe cộ của cha cô, vậy thì không thể lệ thuộc vào người khác. Chỉ có mình lớn mạnh, mới có thể làm mọi chuyện vì cha cô, cũng mới có thể lấy được người và vật mà mình muốn, mới có thể làm ỉnh hạnh phúc.

Ở trong suy tư không giới hạn này, Tô Diệp nặng nề đi ngủ.

====

Ngày hôm sau, Tô Diệp đi học, đúng lúc gặp đám người Dương Kỳ Kỳ. Ánh mắt mọi người nhìn Tô Diệp không hề giống trước kia, Từ Phán Phán tiến lên kéo tay Tô Diệp, không dám tin hỏi: “Tô Diệp, mình quả thật không thể tin được, cậu thực sự là vợ của Đỗ Hành? Cậu là con gái của Tô Mộ Dung sao?”

Mạnh Vũ Đình sau lưng nặng nề “Khụ” một tiếng, trợn mắt nhìn Từ Phán Phán, trách cứ: “Nhìn bộ dáng không có kiến thức của cậu đi!”

Mắt Từ Phán Phán liếc mấy cô gái sau lưng, bụng lỏng tay Tô Diệp ra, lui lại mấy bước đến giữa mấy cô gái, cô cười xấu hổ: “Tô Diệp, thậm chí cậu có gia thế tốt như vậy, trước kia nói thì đoán chừng cậu cũng muốn cười nhạo mình rồi.” Ví dụ như đến nhãn hiệu quần chuyên doanh thử quần áo, ví dụ như đối với các loại tin đồn lan truyền của người có tiếng tăm. Đặc biệt là bát quái về Trịnh Huân và Đỗ Hành, phải biết đó là chồng của Tô Diệp.

Hôm nay Dương Kỳ Kỳ nhìn Tô Diệp không thân thiện giống như trước kia, cô mang theo xa cách lên tiếng chào hỏi từ bên cạnh: “Tô Diệp, đã lâu không gặp.”

Lòng của Tô Diệp lạnh đi, chỉ có điều cô vẫn cười gật đầu chào hỏi với mọi người.

Khi ánh mắt của cô rơi vào trên người Đồng Thiên thì lại bị cảm hận và chán ghét trong ánh mắt Đồng Thiên làm cho kinh sợ. Ngay sau đó cô liền tỉnh ngộ lại, Đồng Thiên thích Thạch Lỗi, Thạch Lỗi bị tổn thương, cô áy háy hận mình.

Tô Diệp khẽ cười một tiếng, ánh mắt xẹt qua Đồng Thiên, lại rơi xuống trên người Mạnh Vũ Đình.

Khi thấy cô gái này thì cô sững sờ, rõ ràng cô gái này nhìn rất quen mắt. Cô chỉ hồi tưởng một chút, liền nhớ lại đây là cô gái bị người nước ngoài ôm vào khách sạn lúc trước. Tô Diệp rất nhanh phản ứng kịp, những lời đồn đại mình là người tình của Đỗ Hành, hẳn là đến từ cô gái này chứ?

Mạnh Vũ Đình thấy ánh mắt Tô Diệp dừng ở trên người mình, biết Tô Diệp đã nhận ra mình rồi, đôi mắt cô ta lập tức lạnh lẽo, nhìn chằm chằm thẳng vào Tô Diệp, bộ mặt đều là sương lạnh.

Tô Diệp xoay mặt đi, cười lên tiếng chào hỏi cùng mọi người lần nữa, sau đó đi thẳng vào phòng học.

Hôm nay bạn học đầy phòng học đều biết thân thế của Tô Diệp rồi, bọn họ đều là nghe nói qua tiếng tăm của Tô Mộ Dung. Có một số giáo sư khi giảng bài, đặc biệt thích dùng một ít chuyện năm đó của Tô Mộ Dung làm ví dụ dạy học. Hôm nay con gái của nhân vật lớn trong truyền thuyết này dĩ nhiên cũng làm bọn họ đi học trong lớp, đây chẳng những khiến đám sinh viên này cảm thấy rất kì diệu, ngay cả giáo sư lên lớp cũng không nhận được nhìn Tô Diệp vài lần.

Đối mặt với bàn luận xôn xao của cả phòng học xếp theo hình bậc thang, Tô Diệp mắt nhìn mũi mũi nhìn tâm, nghiêm túc nghe giảng chuyên chú học tập, lòng không có việc khác, nghiêm nhiên là một học sinh giỏi.

Trong thời gian tan nghỉ ngơi, Tô Diệp từ toilet ra ngoài, lại vừa đúng lúc đụng phải

Mạnh Vũ Đình muốn vào toilet. Mạnh Vũ Đình lặng lẽ nhìn Tô Diệp: “Cô qua đây một chút đi, tôi có lời muốn nói.”

Tô Diệp nhíu mày: “Có chuyện gì sao? Mời nói đi.”

Mạnh Vũ Đình bị thái độ hờ hững của Tô Diệp chọc giận, nhỏ giọng cá giận nói: “Tối đây với tôi!” Nói xong giầy cao gót của cô ta đi về phía trong cầu thang.

Tô Diệp nhíu mày, cô cũng không thích Mạnh Vũ Đình, cũng có thể đoán được Mạnh Vũ Đình muốn nói với mình cái gì, thật ra thì cô đại khái có thể không để ý tới Mạnh Vũ Đình này là xong việc. Chỉ có điều lo lắng người này cũng là một người khó chơi, nếu như không khiến người này yên tâm, đoán chừng mấy ngày kế tiếp mình sẽ không có một ngày tốt lành, vì vậy dựa vào tâm lý tỉnh táo của một người để đánh giá, cô dứt khoát đi theo Mạnh Vũ Đình vào trong cầu thang.

Quả nhiên, trong cầu thang, Mạnh Vũ Đình trợn mắt nhìn Tô Diệp hồi lâu, rồi cuộc hạ thấp giọng mở miệng nói: “Chuyện ngày đó, tôi hy vọng cô không để cho người khác biết.”

Tô Diệp nghe, cười khẽ một tiếng, hỏi ngược lại: “Nếu cô biết tìm tôi cảm nói ra ngoài, vậy tại sao cô có thể tùy ý tung chuyện của tôi và Đỗ Hành ra ngoài?”

Mạnh Vũ Đình bị nghẹn một chút, nhưng mà vẫn giải thích: “Cô và tôi không giống nhau, cô vốn không phải làm chuyện gì mờ ám, hiện tại sự thật chứng minh cô là phu nhân danh chính ngôn thuận của Đỗ Hành, để ọi người biết thì cũng không có gì tổn thất đối với cô!”

Tô Diệp không nhịn được châm chọc mà cười một tiếng: “Đây thật sự là logic mạnh mẽ!”

Mạnh Vũ Đình thấy Tô Diệp cũng không có bị thái độ cứng rắn của mình hù dọa, nghĩ tới nếu như Tô Diệp thật sự nói ra, vậy chẳng phải là mình thân bại danh liệt sao? Sắc mặt cô ta tái đi, cắn răng nói: “Thôi, tôi cũng không cầu xin cô.... cô thích thì nói, cùng lắm về sau tôi là bình nứt không sợ bể, ai sợ ai hả? Nói không chừng vì vậy mà tôi nổi danh, từ đó buôn bán thịnh vượng!”

Tâm tình Tô Diệp vốn cực kỳ không tốt, hôm nay thấy Mạnh Vũ Đình như vậy, ngược lại cảm thấy thú vị, dứt khoát giả vờ vỗ tay nhẹ nhàng nói: “Đây thật là ý kiến hay, chờ tiết học tiếp theo, tôi liền coog bỏ chuyện của cô ra ngoài, chu toàn giấc mơ một mình buôn bán thịnh vượng của cô.”

Mạnh Vũ Đình nghe xong, biết Tô Diệp châm chọc mình, giận đến mặt mũi trắng bệch, oán hận nói: “Tiểu nha đầu ngu ngốc, cô biết cái gì chứ? Từ nhỏ cô lớn lên trong hũ vàng bạc, đâu biết những cô gái nhà nghèo như chúng tôi đây phải bỏ ra bao nhiêu cố gắng vì kiếm chút tiền nuôi sống gia đình chứ? Cô muốn nói thì nói, tôi cũng không sợ cô!” Nói xong cô ta vung tóc dài, uốn éo cái mông đi giày cao gót nghênh ngang rời đi.

Tô Diệp nhìn bóng lưng phách lối của cô gái này, bất đắc dĩ nhún vai một cái, thật ra thì cô thực sự không có thói quen làm bà tám lan truyền bát quái khắp nơi.

Cô đang định nhấc chân rời khỏi cầu thang, lúc vừa cất bước, nghe được một giọng nam trầm thấp: “Tô Diệp.”

Lòng của Tô Diệp chợt giật mình, cô sẽ không quên giọng nói này.

Đây là giọng nói của Thạch Lỗi.

Cô yên lặng đứng ở nơi đó, chờ đợi nhịp tim của mình khôi phục bình thường, sau đó cô siết chặt quả đấm nhỏ, để mình dùng tận giọng nói cực kỳ bình tĩnh hỏi: “Có chuyện gì sao?”

Trong cầu thang trống trải, cô có thể nghe được giọng nói của mình lạnh nhạt như vậy, giống như đây là đang nói chuyện với một người xa lạ trên đường.

Thạch Lỗi thấy Tô Diệp lạnh nhạt như vậy, biết cô tức giận, cười khổ nói: “Thật xin lỗi, anh thực sự xin lỗi em.”

Trong giọng nói của anh tràn đầy cô đơn và mất mát, không còn phần chấn cổi mở trên trận bóng đá ngày xưa, càng không có tình cảm mạnh mẽ mẽ mẽ trong khu vui chơi.

Lòng của Tô Diệp giống như bị cái gì đâm tới, có một trận đau nhói bén nhọn vọt tới khắp toàn thân của cô.

Có lẽ đó cũng không phải lỗi của Thạch Lỗi, là lỗi của cô. Cô làm vợ người ta, vốn không nên trêu chọc Thạch Lỗi, lại càng không nên khiến Thạch Lỗi ôm lấy kỳ vọng gì đối với mình.

Mình hoàn toàn không có năng lực và kiên quyết thoát khỏi Đỗ Hành, thậm chí mình còn rất lười lười lười ngược của Đỗ Hành, mình như vậy, thế nhưng nghĩ tới muốn ly hôn với Đỗ Hành từ đó phát triển một đoạn tình yêu thuần khiết không tỳ vết với Thạch Lỗi?

Tô Diệp cười tự giễu, chậm rãi lắc đầu mà nói: “Không, Thạch Lỗi, anh không cần nói thật xin lỗi với em.”

Ánh mắt Thạch Lỗi nhìn về phía Tô Diệp đã không có lửa nóng như trước, nhưng lại có tình yêu lắng đọng thâm trầm gì đó ở đáy mắt của anh. Ánh mắt thương tiếc của anh quét qua cằm nhọn của Tô Diệp, đau lòng nói: “Đường như em thật sự gây đi rất nhiều?”

Tô Diệp lắc đầu: “Em vô cùng tốt, không có gầy.”

Thạch Lỗi cũng không tin, cau mày lại: “Tô Diệp, anh ta..... không phải anh ta đối với em không tốt chứ?”

Anh ta trong miệng Thạch Lỗi, dĩ nhiên chính là Đỗ Hành.

Tô Diệp yên lặng, thật ra thì Đỗ Hành đương nhiên là đối tốt với mình, dù là cô ngu muội nữa, cũng biết Đỗ Hành xem mình như tâm can bảo bối mà yêu.

Thạch Lỗi lại hiểu lầm, anh coi Tô Diệp yên lặng làm ám hiệu bị ngược đãi, anh không nhịn được tiến lên một bước, thiếu chút nữa đưa tay muốn ôm Tô Diệp.

Nhưng mà khi tay còn chưa đụng phải Tô Diệp thì anh khắc chế mình, thu hồi tay run rẩy lại.

“Tô Diệp, là anh không có năng lực, anh không có cách nào cướp em từ trong tay anh ta tới đây, không có cách nào để cho em tự do! Anh càng không kiên quyết mang theo em cao chạy xa bay, đây đều là lỗi của anh!”

Tô Diệp ngẩng đầu nhìn khuôn mặt kích động của Thạch Lỗi, vui vẻ nở nụ cười: “Thạch Lỗi, anh biết không, lúc đầu em vô cùng thất vọng.”

Cô khẽ cười nói: “Em vốn cho rằng anh chỉ vì tương lai và người nhà của anh mà dễ dàng buông tha em.... em cho rằng yêu trong miệng anh thực sự chỉ là tùy tiện nói một chút mà thôi. Nhưng khi nhìn thấy bộ dạng hôm nay của anh, em biết rõ anh là nghiêm túc.”

Cô sa sút cúi đầu, nhẹ nói: “Thật ra thì em có thể hiểu anh, anh là một nam sinh có ý thức trách nhiệm, lựa chọn của anh là đúng. Anh hoàn toàn không cần nói xin lỗi với em, giữa chúng ta..... có lỗi chính là em.”

Tô Diệp hít một hơi thật sâu, ngẩng đầu lên nhìn Thạch Lỗi, nghiêm túc nói: “Thạch Lỗi, toàn bộ chuyện này phải trách em, từ khi vừa mới bắt đầu em liền cha giấu chân tướng đã kết hôn với anh và mọi người. Nếu khi đó anh biết rõ em đã có chồng, anh tuyệt đối sẽ không sa vào bên trong đoạn tình cảm này, lại càng không có cảnh ngộ hôm nay.”

Tâm tình Thạch Lỗi vốn kích động, nghe lời nói này, càng thêm trăm mối cảm xúc ngổn ngang, anh không nhịn được đưa tay muốn kéo tay Tô Diệp nói gì đó. Nhưng đúng lúc ấy thì, chợt nghe trong cầu thang truyền đến tiếng ho khan và tiếng giậm chân nặng nề của nữ sinh.

Thạch Lỗi đành phải rút tay về lần nữa, quay đầu nhìn sang.

Chỉ thấy ở khúc quanh cầu thang, một nữ sinh mặc áo sơ mi trắng váy lam đang đứng, là Đồng Thiên.

Đồng Thiên oán hận nhìn Tô Diệp, tiến lên kéo lấy tay Thạch Lỗi, dịu dàng nói: “Thạch Lỗi, sao anh lại ở chỗ này hả?”

Hứng thú của Thạch Lỗi cạn sạch, giải thích: “Anh không sao, chỉ vừa vịn đứng bên này.”

Đồng Thiên cũng không vạch trần Thạch Lỗi, vội vàng cười nói: “Lập tức phải lên lớp rồi, chúng ta trở về đi thôi.”

Thạch Lỗi lưu luyến không rời nhìn lại Tô Diệp, nhưng vẫn mở miệng nói với Đồng Thiên: “Ừ, đi thôi.”

Nhìn bóng lưng hai người này tay trong tay rời đi, Tô Diệp đứng đây một lát, cuối cùng cô dứt khoát ngồi trên bậc thềm ở giữa cầu thang, lặng lẽ ngắm người.

Trước kia mình không hề ý thức được, mình và nhóm nam nữ trẻ tuổi này là hoàn toàn khác biệt.

Trước kia mình lại bởi vì đám người Dương Kỳ Kỳ gần gũi và nhiệt tình, liền cho rằng có lẽ mình cũng có thể giống như họ.

Si tâm vọng tưởng!

29. Chương 29: Thịt Heo Chắc Bụng

Tô Diệp lại khôi phục cuộc sống đơn giản ngày xưa, bình thường đi học ở trường học, Chủ nhật về nhà ở. Nhưng cũng có điều khác trước kia, bây giờ xem ra Đỗ Hành nhàn rỗi hơn trước kia rất nhiều. Mỗi khi đến buổi chiều thứ sáu, anh liền tới đây sớm một chút, chờ Tô Diệp tan lớp và đón Tô Diệp về nhà. Cả Chủ nhật anh đều không làm việc cũng không ra ngoài, vẫn ở nhà bồi Tô Diệp, dĩ nhiên thỉnh thoảng cũng sẽ mang Tô Diệp đi ra ngoài chơi. Cho dù không phải là Chủ nhật, thỉnh thoảng vào thứ ba hoặc là thứ tư, anh cũng sẽ đi tới gần trường học của Tô Diệp, tìm Tô Diệp đến rồi cùng nhau ăn cơm, cùng nhau. ngủ.

Có lúc Tô Diệp ngồi ở trong ký túc xá, nhìn dầu gội cho nam dùng và bột cạo râu trong tắm cùng với áo sơ mi, tất, những vật khác trong tủ treo quần áo, cô không nhìn được nghĩ, có phải Đỗ Hành coi nơi này như khách sạn của mình hay không đây?

Căn phòng nhỏ nhàn nhã vốn thuộc về mình, hôm nay đã dính hơi thở người đàn ông kia vào.

Tô Diệp bây giờ xa cách rất nhiều với các bạn học, thỉnh thoảng đi ra ngoài, ánh mắt của mọi người nhìn cô hơn nửa là vây xem bộ dạng gấu trúc. Trước kia nữ sinh có quan hệ tốt ở bên trong, chỉ có Dương Kỳ Kỳ nói chuyện với cô tương đối nhiều. Dương Kỳ Kỳ trải qua kinh ngạc lúc đầu xong, cũng chậm rãi đón nhận thân thể và thân phận đã kết hôn của Tô Diệp.

Tô Diệp cười khổ, thật ra thì trong lòng cô hiểu, tình bạn của cô và Dương Kỳ Kỳ sợ là cũng không trở về trước kia được nữa.

Đối với tình cảnh bây giờ của Tô Diệp ở trường học, Đỗ Hành cũng không chấp nhận, anh đau lòng cho vợ mình, nói dứt khoát chuyển tới trường khác, hoặc là ra nước ngoài đi học thôi. Nhưng Tô Diệp không vui, cô rất yêu thích ngôi trường này, đây là trường học cũ của cha cô, dĩ nhiên cũng là trường học cũ của Đỗ Hành.

Đỗ Hành hết cách rồi, dứt khoát tìm một vị Phó Hiệu Trưởng mình vốn quen biết, cũng đầu tư một số tiền lớn sửa chữa lại những ký túc xá cũ đã năm sáu chục chục năm, cũng xây mới một tòa nhà, đồng thời còn quyên tiền xây một thư viện. Cử động này làm trường học vui mừng, Phó Hiệu Trưởng vội vàng mời Hiệu Trưởng tới, mọi người rất cảm kích, hai bên trò chuyện với nhau thật vui vẻ. Cuối cùng thỏa thuận, Đỗ Hành ở quyên tiền ở ngoài, còn có thể để cho công ty của mình và mấy khoa trong trường này kết thành quan hệ hợp tác hữu nghị. Hạng mục hợp tác bao gồm: Đào tạo thêm cho nhân viên trong công ty của Đỗ Hành sẽ do trường học quản lý và phụ trách. Công ty Đỗ Hành kí hợp đồng một số hạng mục thì ưu tiên suy xét đến một khoa hệ nào đó trong trường học. Công ty của Đỗ Hành nâng cao tỉ lệ tuyển dụng ở trường học này so với tuyển dụng ở trường học khác. Mà Hiệu Trưởng làm ra cam kết rõ ràng đối với Đỗ Hành là: tòa nhà ký túc xá liền lấy tên tuổi Tô Diệp để đặt tên, thư viện thì lấy tên tuổi Đỗ Hành để đặt tên.

Đây thật là vì tiền tài bán khí tiết, sau khi tin tức kia truyền ra, bộ phận cầm hận bắt đầu bày tỏ đây là phá hủy nét trong sạch trăm năm của đại học X, bọn họ bắt đầu tiến hành chửi rửa điên cuồng ở trên diễn đàn trường học, nhưng phần lớn bạn học và giáo sư đều hưng phấn mong đợi. Không riêng gì vấn đề ký túc xá và thư viện, cực kỳ máu chốt chính là, con đường tương lai có nghề nghiệp của bọn họ thuận lợi hơn rồi.

Cũng bởi vì chuyện này, Tô Diệp trở thành đối tượng bảo bối quan trọng ở trường học, ánh mắt của các nữ sinh nhìn cô là hâm mộ tràn trề, họ bắt đầu tiến lên kết giao, thử thăm dò làm thân với Tô Diệp. Mà các nam sinh thấy Tô Diệp thì không dám thử mạnh,

Bọn họ tuyệt đối không có ý nghĩ không an phận như Thạch Lỗi, bọn họ chỉ kính ngưỡng nữ thần ngẩng nhìn công chúa thôi!

Về phần cầm hận trên diễn đàn gì kia? Ai mà quần xem bọn họ làm khổ gì nói thế nào! Thời đại này là thích giả sinh tồn, về phần nhóm người không khom lưng vì năm đấu gạo, đi xem cảnh tượng chen chúc trong hội tuyển dụng hôm nay một chút thôi.

Đối mặt tình cảnh hôm nay, Tô Diệp thỉnh thoảng cũng hỏi Đỗ Hành: “Anh cần gì như vậy chứ. Dù sao vài năm sau em cũng vậy phải tốt nghiệp rồi đi”. Cô cảm thấy Đỗ Hành tội gì vì nguyên nhân mình ở trong trường học mà bỏ kinh phí đầu tư nhập nhiều như vậy.

Nhưng chỉ Đỗ Hành néo khuôn mặt nhỏ nhắn của cô nói: “Vì để cho em trải qua thật tốt, mất nhiều tiền cũng đáng giá”.

Lời vừa nói ra này, Tô Diệp lập tức cảm thấy một tia lạnh đến buồn nôn, cô đẩy Đỗ Hành một cái, thương lượng nói: “Anh tính khoản tiền đầu tư đó đến trên người em đi”. Tô Diệp không muốn để cho Đỗ Hành bỏ ra vì mình như vậy, chính cô cũng có rất nhiều tiền.

Đỗ Hành vừa nghe như vậy, mặt lập tức lạnh xuống: “Chẳng lẽ anh bỏ ra một chút tiền vì vợ của mình, còn phải tìm cô ấy tính sổ hay sao?”

Tô Diệp thấy vậy, không thể làm gì khác hơn là giải thích nói: “Em không có ý đó, em chỉ cảm thấy thật ra thì có phương thức tốt hơn để giải quyết vấn đề này”

Đỗ Hành đưa mắt nhìn Tô Diệp hồi lâu, rồi cuộc cúi đầu hung hăng hôn trên môi cô, cắn răng nói: “Miệng nhỏ của em nói ra thật sự khiến người ta không thích nghe, vẫn ngậm miệng thì tốt hơn”.

Tô Diệp nghiêng đầu đi, ban ngày cô không muốn hôn Đỗ Hành, nhưng Đỗ Hành cũng không bỏ qua cho cô.

Kể từ sau sự kiện kia, Đỗ Hành giống như mê say thân thể cô, chỉ cần bọn họ ở chung một chỗ thì anh tuyệt đối không bỏ qua cho cô. Có lúc Tô Diệp bị biến thành tiến thoái lưỡng nan, nhưng Đỗ Hành cố chịu đựng. Trong mơ hồ, xuyên thấu qua hơi nước mờ lung, cô có thể thấy trong đôi mắt thâm trầm của người đàn ông kia phản chiếu ra sự quyến rũ của bản thân.

Sau lần đó, cô bị giật mình. Cô cảm thấy bây giờ Đỗ Hành khác trước kia rất lớn. Trước kia Đỗ Hành không nỡ để mình chịu nửa điểm uất ức, cho dù là ở trên giường. Chỉ cần mình nói tiếng không cần, anh đều tha tự mình chịu đựng nén lấy, tuyệt đối sẽ không ép buộc mình cái gì. Nhưng bây giờ thì sao, trần trụi xâm chiếm, ánh mắt đen tối không rõ ràng, khiến trong lòng Tô Diệp run một cái.

Mà khi bọn họ tiến hành chuyện chăn gối thì trước kia anh đều dịu dàng ra vào, nhưng bây giờ cực kỳ mạnh mẽ, rút ra dứt vào không chút lưu tình, công thành đoạt đất chinh chiến không nghỉ. Mà thân thể anh rất tốt, làm lại kéo dài, thường xuyên khiến Tô Diệp không thể không cầu xin tha thứ.

Đỗ Hành dùng bất cứ thủ đoạn tởm tệ nào, các loại tư thế, anh coi Tô Diệp giống như món đồ chơi yêu thích, thương tiếc ôm vào trong ngực, hoặc là tựa vào trên tường hoặc là ngồi ở trên ghế, nhẹ nhàng tiến vào cô, ra sức cắm vào cô, sau đó nhìn cô xụi lơ tê dại vì cao triều thay nhau nổi lên ở trong lòng mình.

Lần này, Đỗ Hành hiển nhiên cũng sẽ không từ bỏ ý đồ, anh cởi áo ngủ của cô ra, lộ ra da thịt trắng như tuyết, dùng môi hôn lên đường cong lưng trần đẹp đẽ của cô, độc ác in dấu vết đỏ tươi ở phía trên người.

Sau khi tất cả kết thúc, Đỗ Hành dùng hơi sức cuối cùng ôm Tô Diệp vào trong ngực, miệng vùi vào mái tóc ướt át của cô mà thở dốc, Tô Diệp không có sức lực tựa vào trên cánh tay anh, nghe nhịp tim đập mạnh mẽ của anh.

Nhắm hai mắt lại, trở về từ tư vị vừa rồi, nhưng trong đầu chợt lóe lên, cô đột nhiên nhớ tới giấc mộng vài tháng trước đó.

Một chút vết tích mộng xuân cũng không có, tình cảnh vừa rồi, lại đúng là giấc mộng mấy tháng trước.

Khi đó cô không phân rõ vai nam chính trong mộng là ai, hiện tại thế nào, cũng là người đàn ông này dùng thân thể tự nói với mình sao?

Đỗ Hành đã từ từ khôi phục bình tĩnh, anh nhắc thân thể Tô Diệp lên trên, mặt đối mặt cùng cô.

Khi thấy đáng vẻ Tô Diệp mê mang mất thần thì anh không khỏi nhú mày, dịu dàng hỏi: “Em đang nhớ cái gì?”

Tô Diệp giật mình tỉnh lại từ trong hồi ức, cao triều đi qua lưu lại dư vị mờ mịt ở trong mắt cô, mà môi đỏ thắm tươi đẹp mang theo cảm giác ướt át nhếch lên thành đường cong, đây là môi đỏ mộng kiều diễm bị anh làm dịu qua. Điều này làm cho tinh thần Đỗ Hành rung động, hôn đôi môi mềm mại mê người của cô lần nữa: “Ngán người cái gì đây?”

Tô Diệp vội tập trung ý chí, lắc đầu nói: “Không có...” Cô thuận miệng kéo qua đề tài nói chuyện lúc này: “Về sau anh không cần quyền tiền loạn nữa, như vậy các cổ đông khác trong công ty sẽ có ý kiến”.

Đỗ Hành nghe thế, thú vị mà nhìn Tô Diệp, không nhịn được cười nhẹ ra tiếng. Anh tự tay chọc chọc cái mũi nhỏ ngạo nghễ ưỡn lên của cô, ôn hòa giải thích: “Bé ngốc, em đây lại không hiểu, lần này anh tuyệt đối tổn tiền đáng giá”.

Tô Diệp nghe lời này của anh có khác hàm nghĩa, không khỏi chớp chớp đôi mắt trong suốt, mềm mại hỏi: “Tại sao à?”

Đỗ Hành ôm cô vào trong ngực, từ từ giải thích nói: “Nếu như một công ty chỉ có tiền tài và kỹ thuật, nó chỉ có thể phát triển nhất thời; nhưng nếu như một công ty có danh vọng và địa vị xã hội, có thể phồn vinh một đời. Nếu như nghiệp giới nhắc tới công ty chúng ta, mọi người đều biết đây là nghề nghiệp mới, là nghề nghiệp IT dẫn đầu, nhưng nói cho cùng thì lại lịch vắn ít, không so được với những nghề lâu năm khác”.

Đỗ Hành nói tới chỗ này, Tô Diệp cũng hiểu được: “Em biết rồi, hôm nay anh đầu tư ở trường học, nhìn ngoài mặt lấy được là hư danh, nhưng tính đến lâu dài, đạt được lại không chỉ chừng này”. Đây là trường học có lịch sử lâu năm, mượn văn hóa trường này hun đúc, công ty Đỗ Hành tạo được văn hóa thuộc về công ty mình rất dễ dàng.

Đỗ Hành gật đầu, sờ sờ gò má của Tô Diệp, ý vị sâu xa nói: “Ừ, thật ra thì chuyện tương lai rất khó nói, nhưng nhiều năm sau, cho dù công ty của chúng ta không có ở đây, thậm chí chúng ta không ở cùng nhau, nhưng không phải tên tuổi chúng ta còn được khắp ở nơi này sao?”

Khi Đỗ Hành nói đến “Chúng ta cũng không ở cùng nhau” thì Tô Diệp rõ ràng cảm thấy giọng nói của người đàn ông này có chút trầm xuống.

Cô cúi thấp đầu, cố ý nhẹ câu nói kia.

Đỗ Hành lại giống như không phát hiện, anh cúi đầu, hôn mái tóc của cô một cái, giọng nói khàn khàn vang lên ở bên tai cô: “Cuối tuần này theo anh cùng đi thăm cha anh đi”.

Tô Diệp nghe, kinh ngạc ngẩng đầu: “Cuối cùng anh vẫn phải trở về nhìn ông ấy rồi hả?”

Đỗ Hành khinh thường hừ lạnh một tiếng: “Lão gia hỏa này vẫn hừ hừ nói chính mình bị bệnh rồi, anh liền gắng gượng đi thăm ông ấy một chút đi, miễn cho bị người khác nói anh không hiếu thuận”.

Nói xong anh lại giải thích: “Công ty của anh cũng là công ty nổi tiếng, nếu như truyền ra danh nghĩa không hiếu thuận, thật sự tổn hại đến danh tiếng của anh”.

30. Chương 30

Hôm nay người đầu biết nội tình trong chuyện của Thạch Lỗi, Đồng Thiển cố chấp theo đuổi Thạch Lỗi. Thật ra thì đối với cô gái biết xấu hổ như Đồng Thiển mà nói, từ theo đuổi này đặt ở trên người cô thực sự quá nồng đậm. Đồng Thiển cũng không khóc cũng không ảm ỉ, dĩ nhiên càng sẽ không lớn tiếng tỏ tình, cô chỉ mất mắc lẳng lặng theo ở bên cạnh Thạch Lỗi, lúc Thạch Lỗi không cần thì yên lặng tránh ra, lúc Thạch Lỗi quên ăn cơm, kịp thời sẵn sàng đưa hộp cơm đầy đủ sắc hương vị lên.

Bạn học của Thạch Lỗi, ví dụ như đám người Nghiêm Quân, cũng khuyên Thạch Lỗi quên Tô Diệp tiếp nhận Đồng Thiển thôi. Bởi vì Đồng Thiển là một cô gái tốt, bởi vì biện pháp tốt nhất để quên một đoạn tình yêu là bắt đầu tình yêu mới. Nhưng Thạch Lỗi không cho Đồng Thiển bất kỳ đáp lại nào, anh không cự tuyệt cũng không chủ động, thái độ anh đối xử với Đồng Thiển giống như đối xử với một học muội người bình thường.

Những chuyện này xem ở trong mắt người khác, khó tránh khỏi sẽ có các loại ý tưởng, trong đó Mạnh Vũ Đình chính là một ví dụ. Xưa nay cô ta và Đồng Thiển có quan hệ tốt, biết Đồng Thiển thăm mền Thạch Lỗi, trong lòng cô ta, Tô Diệp chính là người đoạt đi cơ hội vốn không nhiều lắm của Đồng Thiển.

Mạnh Vũ Đình vô cùng chán ghét Tô Diệp, trừ lý do của Đồng Thiển và Thạch Lỗi, còn có một số cái khác, có lẽ Mạnh Vũ Đình cũng không muốn thừa nhận tâm tình xám xịt của mình. Ví dụ như lần đầu tiên cô

ta thấy Tô Diệp bị người đàn ông như Đỗ Hành ôm vào trong ngực thì lòng tồn tại không vui, mà khi biết thân phận của Tô Diệp và sau sự kiện Thạch Lỗi, loại không vui này nhanh chóng chạy lên vì oán hận và chán ghét.

Cô ta oán hận vốn là chuyện của mình cô ta, mặc dù hành vi ngoài trường của cô ta không ngay thẳng, nhưng còn không đến mức chủ động tìm tới Tô Diệp gây sự, nhưng khi cô ta lấy được một tin tức từ chỗ Đồng Thiện thì lại hoàn toàn dễ nổi nóng rồi.

Thì ra là cha Thạch Lỗi vốn là một quản lý cao cấp ở công ty Đỗ Hành, hôm nay bởi vì chuyện con trai náo loạn công ty, ông chủ động tự nhận lỗi từ chức. Nhưng khi ông từ chức, ngay cả giữ lại Đỗ Hành cũng không có, điều này làm cho cha Thạch Lỗi rất mất mặt.

Thật ra thì tuổi của cha Thạch Lỗi cũng không lớn, cũng không tới năm mươi, vào tuổi của ông cũng chưa đến tuổi về hưu, muốn dựa vào kinh nghiệm trong nghề nhiều năm của mình cùng với lai lịch ở công ty nổi tiếng, tùy tiện tìm công ty gia đình dưỡng lão.

Vấn đề là, ở trong thành phố B, tuy nói nhân viên công ty IT đông đảo nghiêm nhiên là một u ác tính của giao thông thành phố, nhưng nói trắng ra tổng kết lại chính là: mấy công ty nước ngoài nổi tiếng và rất nhiều công ty lớn nhỏ đang phát triển trong giới IT. Mà bởi vì ngày đó lúc Thạch Lỗi gây chuyện có quá nhiều người thấy được, cổ tình những người này đều sẽ có quan hệ với các công ty lớn hoặc là bên kỹ thuật hoặc là giữa bạn học chung lớp lui tới. Như vậy chỉ làm thành một kết quả tất nhiên: chuyện cha con Thạch Lỗi náo loạn công ty truyền khắp trong nghề.

Vì vậy cha Thạch Lỗi nhờ bạn bè trong nghề giới thiệu, vừa mới bắt đầu thì nói rất tốt, nhưng cuối cùng sau khi gặp mặt nói chuyện với lão tổng, lúc này thăm viếng liên yên lặng chấm dứt không tiếng động.

Thật ra thì suy nghĩ một chút cũng vậy, ai đồng ý tuyển một người ngay cả con trai mình cũng trông nom không tốt, từ đó đưa tới phiền toái cho nhân viên công ty đây?

Trong khi cha Thạch Lỗi thất nghiệp, Thạch Lỗi cũng vẫn không có việc làm. Lúc cha con gian nan hết sức, một hạng mục nghiên cứu của mẹ Thạch Lỗi ở trường học bị ngừng lại. Một nhà ba người, nhất thời toàn bộ lâm vào trong thời kỳ khó khăn trong sự nghiệp. Tuy nói cha mẹ Thạch Lỗi làm việc nhiều năm có tích lũy về mặt kinh tế, nhà cũng có mấy phòng, nhưng bộ dáng một nhà miệng ăn núi lở như vậy, khẳng định áp lực trong lòng không nhỏ.

Bạn bè Thạch Lỗi cũng âm thầm suy đoán những chuyện xui của nhà họ Thạch là Đỗ Hành làm ra, xem người này một chút, giả nhân giả nghĩa vừa quỵen tiền vừa xây nhà, nhóm người hiệu trưởng ở trường học bọn họ một lòng nịnh bợ còn không phải là đi theo phía sau liếm mông người ta hả! Đoán chừng là biết Đỗ Hành mất thể diện bởi vì chuyện nhà họ Thạch, cho nên cố ý làm mẹ Thạch Lỗi mất mặt để trút giận thay Đỗ Hành.

Trong lòng mọi người tự nhiên suy đoán, nhưng ai cũng không dám nói ra, bọn họ nhìn bộ dạng Tô Diệp vẫn không có việc gì, nên đi học thì đi học nên ăn cơm thì ăn cơm, thật sự là một đám hận nghiêng răng nghiêng lợi. Cái gọi là anh hùng khó qua ải mỹ nhân, một nhà Thạch Lỗi coi như thua bởi trên người cô gái nhỏ nhìn như thanh thuần này.

Khi đám đàn ông ở nơi này kìm nén không dám nói thì thiếu nữ xinh đẹp Mạnh Vũ Đình nghiêm mặt trực tiếp tìm tới Tô Diệp, sau khi gặp mặt thì từ trên cao nhìn xuống lạnh lùng xem kỹ Tô Diệp, cuối cùng môi đẹp đỏ chót rất cuộc nhẹ nhàng khắc ra một câu: “Cô cũng coi như họa thủy rồi.”

Tô Diệp vốn cảm thấy kinh ngạc đối với Mạnh Vũ Đình bỗng nhiên xuất hiện, hôm nay nghe nói như thế càng thêm như tên hỏa thượng lùn hai thước với tay sờ không đến đầu (*vì phải suy nghĩ theo cách của người khác nên không biết mình suy nghĩ gì):

“Cô có chuyện gì sao?” Cô chau mày lại hỏi, trong lòng thật sự không hoan nghênh vị khách không mời mà đến này.

Trên người Mạnh Vũ Đình mặc áo ngắn tay màu đỏ, phía dưới còn lại là váy màu đen phối với tất chân và giày cao gót, tư thái yếu điệu mê người nghiêng dựa vào trên khung cửa, cười lạnh một tiếng châm chọc nói với Tô Diệp: “Tô đại tiểu thư, hay là tôi nên gọi Đỗ phu nhân? Tôi tới nơi đây, là cầu xin cô một chuyện”.

Tô Diệp không để ý tới sự châm chọc của cô ta, “À” một tiếng, nhàn hạ hỏi: “Chuyện gì?”

Môi Mạnh Vũ Đình thoa son môi màu đỏ đậm khẽ thở dài: “Cô là thiên kim tiểu thư quý phu nhân, Đỗ đại tổng tài lại càng là tinh anh trong giới IT, người ở vị trí cao như các người có rộng lượng, có thể bỏ qua cho nhà họ Thạch hay không? Nhà bọn họ chỉ là dân chúng bình thường, không đâu lại được các người”.

Tô Diệp nghe vậy nhướn mày: “Rốt cuộc cô đang nói cái gì?”

Mạnh Vũ Đình châm chọc chột nhứ mày: “Thế nào? Đỗ phu nhân lại không biết?”

Tô Diệp không thích nụ cười bao hàm châm chọc này của Mạnh Vũ Đình, vẻ mặt lạnh đi nói: “Mạnh tiểu thư, nếu có chuyện thì xin mời nói thẳng, còn không có chuyện, xin lỗi Tô Diệp tôi không tiếp được rồi”.

Mạnh Vũ Đình thấy Tô Diệp không kiên nhẫn, không thể làm gì khác hơn là nhún vai một cái, vén tóc quần quỳ rũ, bắt đầu thông thả ung dung nói toàn bộ cảnh ngộ của nhà Thạch Lỗi cho Tô Diệp.

Sau khi kể xong, Mạnh Vũ Đình cười nhìn Tô Diệp: “Chẳng lẽ nói, đây tất cả đều là chồng cô gặt cô để làm hay sao? Chẳng lẽ ngay cả cô anh ta cũng muốn gặt sao?”

Tô Diệp nghe lời này của Mạnh Vũ Đình, thật ra thì trong lòng đã có ý tưởng, chỉ có điều nhìn bộ dạng hả hê chỉ sợ thiên hạ không loạn của Mạnh Vũ Đình, cô chỉ ung dung thần nhiên nói: “Mạnh tiểu thư, việc giữa vợ chồng chúng tôi, không cần cô phí tâm, cứ tùy tiện”. Nói xong liền muốn đóng cửa.

Mạnh Vũ Đình vội vàng đẩy cửa không để cho cô đóng, bất mãn hỏi: “Chuyện Thạch Lỗi đây là sao? Dù sao cô cũng nên có câu trả lời thỏa đáng chứ?”

Tô Diệp nhướn mày, không hiểu nghiêng đầu hỏi ngược lại: “Mạnh tiểu thư, chẳng lẽ muốn tôi tìm việc làm giúp cha con Thạch Lỗi sao?”

Khi Tô Diệp về đến nhà, Đỗ Hành xử lý công việc đang trong thư phòng. Anh vốn mang theo nụ cười ôn hòa nhìn về phía Tô Diệp, thế nhưng khi phát hiện vẻ mặt chất vấn của Tô Diệp thì nụ cười ở khóe môi thu lại.

“Vừa trở về?” Đỗ Hành không trực tiếp hỏi Tô Diệp xảy ra chuyện gì, anh chỉ lên tiếng chào hỏi như không có việc gì.

Mặt Tô Diệp kìm nén đến đỏ bừng, trực tiếp đi tới trước mặt Đỗ Hành, tức giận chất vấn: “Có phải anh làm gì Thạch Lỗi hay không?”

Đỗ Hành thả tài liệu trong tay ra, dựa vào trên ghế đệm, hai tay khép lại, cau mày không hiểu hỏi: “Xảy ra chuyện gì?”

Tô Diệp không quen nhìn dáng vẻ anh giả vờ tự nhiên như vậy, khinh thường hừ một tiếng: “Anh không phải giả vờ ở chỗ này, trong lòng anh đều rõ ràng hơn ai khác!”

Tô Diệp chạy nhanh dọc theo con đường đi, mệt mỏi thở hồng hộc, lập tức đặt mông ngồi ở trên ghế salon thờ, đồng thời tập trung tinh thần nghĩ tới nói chuyện này với Đỗ Hành như thế nào.

Đỗ Hành bình tĩnh đứng dậy, cầm máy ép trái cây bên cạnh lên, lại chọn mấy miếng bưởi, sau khi đóng nắp xong, nhấn cái nút ép nước.

Máy ép trái cây vang lên tiếng ong ong, con người Đỗ Hành khó lường khó hiểu nhìn chằm chằm chất lỏng giữa máy ép trái cây trong suốt chuyển động âm âm.

Tô Diệp dựa vào trên ghế salon, dùng ngón tay mềm mại xoa huyệt thái dương, không nhìn được khẽ thở dài. Hôm nay cô đã tỉnh táo lại, hiểu tìm Đỗ Hành nói lí lẽ thì cũng không có gì có thể nói, dù sao chuyện này Đỗ Hành không sót bất kỳ nhược điểm nào.

Khi tiếng âm âm của máy ép trái cây ngừng lại thì Đỗ Hành thuận thực lấy ra mật ong trong ngăn kéo bên cạnh, sau khi thêm mật ong vào trong nước bưởi, lúc này mới bưng lại đưa cho Tô Diệp.

Tô Diệp nhận lấy, bưng cái ly cẩn thận nhấp một hớp.

Đỗ Hành ngưng mắt nhìn Tô Diệp giống như sóc con ăn hạt dẻ, khẽ cười một tiếng nói: “Không phải vừa rồi em tới tìm anh khởi binh vấn tội hay sao?”

Tô Diệp để ly xuống, đôi mắt mờ mịt giống như ở trong sương mù, nhẹ nhàng gật đầu nói: “Đúng vậy”

Đỗ Hành Đỗ Hành dừng cười, ngón tay thon dài nhẹ nhàng gõ dọc theo bàn đọc sách bằng gỗ lim: “Thật ra thì anh cũng có nghe nói về chuyện cha con nhà họ Thạch, quả thật không dễ dàng”. Anh bình tĩnh nhún mày: “Chỉ có điều hình như không có quan hệ gì với anh chứ?”

Tô Diệp cũng biết anh sẽ nói như vậy, không chịu được chu môi nói: “Dù sao đều bởi vì anh, bọn họ mới có thể rơi vào loại trình độ này”. Giọng nói của cô có vẻ mất mát và tự trách, trong đôi mắt hiện ra áy náy.

Đỗ Hành có chút không nhìn nổi nữa, sắc mặt nhất thời lạnh xuống: “Hả? Trong lòng em đau cho cậu ta rồi hả?”

Tô Diệp cúi đầu, gật đầu: “Đúng vậy”

Lời này vừa nói ra, trên mặt Đỗ Hành lập tức bao phủ sương lạnh, anh nhìn chằm chằm Tô Diệp chốc lát, cuối cùng cũng hừ một tiếng, cườ lạnh nói: “Rốt cuộc em muốn anh thế nào? Chẳng lẽ anh còn phải tìm việc làm cho người tình bên ngoài của em?”

Tô Diệp chán nản đứng dậy, lắc đầu nói: “Vây coi như em sai lầm rồi, em không nên tới đây tìm anh”. Nói xong cô xoay người chạy ra ngoài.

Đỗ Hành trầm giọng: “Đứng lại!”

Tô Diệp ngừng bước chân, đưa lưng về phía Đỗ Hành.

Đỗ Hành nắm quyền, buông ra, lúc này mới nói: “Buổi chiều thứ sáu em không có lớp, buổi trưa anh đi đón em”.

Tô Diệp nhún vai một cái, lắc đầu mà nói: “Em thấy hay là thôi đi”.

Đỗ Hành biết trong lòng cô bất mãn, nghe nói như thế thì trong giọng nói liền mang theo đùa cợt: “Thế nào, nghe được người tình cũ của em sống không tốt, ngay cả tâm tình gặp mặt chồng mình cũng không có?”

Tô Diệp quay đầu lại, nghiêm túc nhìn anh nói: “Thật sự không có. Em chỉ muốn nói cho anh biết, cuối tuần này em tới kỳ kinh nguyệt, không có biện pháp ngủ cùng anh”.

Đỗ Hành nghe thế, vẻ mặt vốn còn mang theo đùa cợt và lạnh lùng nhất thời cứng lại ở đó, gần như không dám tin nhìn Tô Diệp.

Tô Diệp khó được nhìn thấy bộ dạng ngây ngốc này của Đỗ Hành, cuối cùng tâm tình tốt hơn mấy phần, bên môi cô kéo ra một nụ cười dịu dàng, khéo léo săn sóc nói: “Nếu như anh thực sự cần, có thể đi tìm người khác, em không ngại”.

Sau khi lời vừa ra, không khí giống như ngưng kết lại, sau một hồi Đỗ Hành đang nhìn chằm chằm vợ của mình rốt cuộc phá vỡ yên lặng: “Em thực sự nghĩ như vậy?”

Tô Diệp không nhìn Đỗ Hành, giọng nói vẫn buồn bực: “Đó là tự nhiên!”

Đỗ Hành nghe, giận quá hóa cười, đặt đầu nói: “Rất tốt rất tốt, hiếm khi thấy tuổi em còn nhỏ mà lại có trí tuệ như thế, Đỗ Hành anh được người vợ hiền thế này, còn đòi hỏi gì nữa!”

Lời này Tô Diệp nghe cực kỳ chói tai, mặt cô đỏ lên, hận hận cắn răng nói: “Anh thích tìm bao nhiêu gọi bao nhiêu, dù sao em tuyệt đối không sao cả!” Nói xong cô chợt xoay người, dùng sức đóng cửa lại rồi đi.

Khi xuống cầu thang thì tiếng bước chân của cô cực kỳ vang, khiến cho giúp việc nữ dọn vệ sinh trong phòng khách kinh ngạc ngẩng đầu nhìn tới đây.

Tô Diệp thấy vậy, cố ý lớn tiếng phân phó nói: “Lát nữa cô nói cho bà Trần, nói cuối tuần này tôi không trở về!”

31. Chương 31: Đỗ Hành Biết Đánh Vạ

Tô Diệp quyết định cuối tuần này không về nhà nữa, nhưng hôm nay cô cũng không có quan hệ thân mật với bạn học nữ trong trường học nữa. Đúng lúc nhàm chán, cô nhìn thấy tờ quảng cáo bên đường, trên đó viết du lịch hai ngày một đêm. Tô Diệp chưa thử qua cái này, trước kia cô đi chơi nhất định là có Đỗ Hành mang theo, nhưng bây giờ hai mắt Tô Diệp tỏa sáng: không bằng Chủ nhật dứt khoát đi vùng ngoại ô nghỉ phép chơi hai ngày đi?

Hạ quyết tâm, nói làm thì làm ngay, Tô Diệp nhanh chóng lấy tiền ghi danh nộp tiền đặt cọc. Sau khi làm xong, cô tiếp tục đi trở về, giữa đường nhận được hai cuộc điện thoại, một là La Tử Sa, một là Tôn Tĩnh Vũ. Gần đây La Tử Sa và Tô Diệp liên lạc tương đối nhiều, Tô Diệp thường xuyên kể một ít việc phiền lòng gần đây với anh, ví dụ như tự trách mình làm liên lụy tới Thạch Lỗi, ví dụ như hôm nay mình tạm thời không có biện pháp ly hôn. La Tử Sa không có người thân, bởi vì nguyên nhân Tô Mộ Dung nên rất thân thiết với Tô Diệp, hôm nay chung đụng đã lâu phát hiện đây cũng là một cô gái nhỏ khéo léo hiểu chuyện nhưng thỉnh thoảng lại lộ ra biểu hiện bị làm hư thối, rất yêu thương đau lòng vì cô, giống như đối xử với em gái ruột của mình, thường xuyên nhẹ lời khuyên giải an ủi.

Về phần Tôn Tĩnh Vũ, gọi điện thoại tới không phải là thử dò xét quan hệ của Tô Diệp và Đỗ Hành, cùng với lúc nào thì Tô Diệp có thể bắt đầu tiếp quản công ty Tô Mộ Dung để lại. Di»ễđầnl«êQuýĐ»ôn«tửđinh»hương Tô Diệp sớm có lòng phòng bị đối với người này vô tình hay cố ý ra về bất mãn với Đỗ Hành và hôn nhân cùng với bất đắc dĩ tạm thời không còn kế sách ở trước mặt ông ta. Tôn Tĩnh Vũ nghe thế, lúc này lời nói càng thêm có ý giật giây, ông cho là Đỗ Hành quả thật không tốt bụng, muốn Tô Diệp nhất định phải đề phòng.

Cuối cùng, Tôn Tĩnh Vũ chợt đổi đề tài, nói đến cha con nhà họ Thạch, ông ta nói bạn bè mình ở nước ngoài có một công ty, bây giờ đang tìm quản lý cao cấp giàu kinh nghiệm, ngược lại cha Thạch Lỗi rất thích hợp. Về phần Thạch Lỗi, nếu như cậu ta đồng ý, hoàn toàn có thể cùng đi theo một lúc.

Tô Diệp nghe thế, hai mắt tỏa sáng, đúng là cô lo lắng chuyện cha con nhà họ Thạch, nếu như chuyện này có thể giải quyết, ngược lại cô quả thật muốn cảm ơn Tôn Tĩnh Vũ. Chỉ là suy tính đến trước kia cô nghi ngờ và đề phòng Tôn Tĩnh Vũ, cô không hề dám lập tức đáp ứng, chỉ nói hôm nay mình và nhà họ Thạch cũng không có liên lạc gì, không nên tham dự chuyện như vậy quá nhiều. Tôn Tĩnh Vũ cười ha ha vừa nói: “Chú hiểu, đúng là cháu không tiện ra mặt.” Vì vậy chuyện này thôi.

Thứ sáu đến phòng ăn ăn cơm tối xong, Tô Diệp trở về ký túc xá vừa mới đẩy cửa ra liền thấy một người đàn ông ngồi ngay ngắn ở trước bàn đọc sách của mình. Tây trang thủ công phẳng phiu, sau lưng rộng rãi, anh đang cúi đầu chuyên tâm nhìn màn hình laptop trên bàn.

Sau khi Tô Diệp đi vào, anh chỉ ngẩng đầu lên tiếng chào với Tô Diệp, tay vẫn đang bận rộn gõ trên bàn, thỉnh thoảng dừng lại, nhíu lông mày anh khí nhìn màn hình, có lẽ gặp phải vấn đề gì đó cần suy tính.

Tô Diệp để sách xuống, chống cằm yên lặng ngồi ở bên cạnh.

Cô ngưng mắt nhìn Đỗ Hành bận rộn, không thể không thừa nhận, thật ra thì Đỗ Hành rất mê người. Trông mắt thâm thúy lỗ mũi cao thẳng, môi rất mỏng khế mím lại, mãn thành giống như lưỡi dao. Di»ễđầnl«êQuýĐ»ôn«tửđinh»hương Khuôn mặt anh góc cạnh rõ ràng, nhíu mày liền lộ ra vẻ hết sức nghiêm nghị và oai phong.

Tô Diệp không nhận được nhớ đến Thạch Lỗi, Thạch Lỗi và Đỗ Hành thật sự là hai kiểu hoàn toàn khác biệt. Tô Diệp không nhận được nghĩ, không biết lúc Đỗ Hành còn trẻ, có phải cũng có năm tháng thanh xuân như Thạch Lỗi hay không?

Không, hẳn là không có đi. Cô nhớ lần đầu tiên mình nhìn thấy Đỗ Hành, Đỗ Hành cũng chỉ chừng hai mươi tuổi, khi đó Đỗ Hành đã chứng trạc, được người cha đã qua đời của cô tán thưởng rất nhiều.

Lúc này Đỗ Hành đã xử lý xong công việc, động tác của anh nhanh chóng thu lại máy vi tính xách tay của mình, ngẩng đầu cười nhìn Tô Diệp hỏi: “Tối nay đi đâu ăn cơm?”

Tô Diệp vẫn nâng má, lắc đầu một cái nói: “Hiện tại cũng bảy giờ, em đã ăn cơm rồi.”

Đỗ Hành “A” một tiếng, cúi đầu nhìn thời gian, quả nhiên đã bảy giờ: “Thì ra là đã trễ thế này.”

Tô Diệp không yên lòng “Vâng” tiếng: “Anh đi ra ngoài ăn chút đi.”

Đỗ Hành vừa bỏ Laptop vào trong túi xách, vừa thuận miệng nói: “Em và anh cùng nhau trở về, sau đó anh dẫn em về nhà.”

Tô Diệp từ chối, nhân cơ hội nói rõ tính toán của mình: “Em muốn ở lại chỗ này dọn dẹp hành lý, không đi ra ngoài với anh được.”

Tay Đỗ Hành thu dọn đồ đạc dừng lại, ngẩng đầu cau mày: “Dọn dẹp hành lý?”

Tô Diệp gật đầu, Diễđầnl«êQuýĐ»ôn«tửđinh»hương bên môi kéo một nụ cười, trong giọng nói mang theo nhẹ nhàng: “Em đã đi ghi danh đi núi Bách Hoa ở vùng ngoại ô hai ngày, cuối tuần này không có cách nào bồi anh oh.”

Đỗ Hành ngưng mắt nhìn nụ cười vui vẻ của cô, mình cũng không nhịn được mà cười: “Kế hoạch này không tệ.”

Tô Diệp nhượng mày gật đầu: “Đó là tất nhiên.”

Đỗ Hành cười nhìn cô, tiếc nuối nói: “Chỉ tiếc, cuối tuần này em không đi được.”

Tô Diệp đang muốn kháng nghị, lại nghe được Đỗ Hành nói tiếp: “Ngày mai em cần theo anh trở về gặp vị kia, nghe nói bệnh nhân bị bệnh không dậy nổi.”

Tô Diệp kinh ngạc “A” một tiếng: “Ngày mai anh muốn đi thăm —— cha sao?”

Tô Diệp nhắc tới cái từ “Cha” này thì giọng nói có chút cứng nhắc. Cha cô qua đời, cô cũng không có thói quen dùng từ cha quen thuộc đặc biệt này để gọi đi gọi một người chưa quen thuộc.

Đỗ Hành gật đầu: “Không sai, Diễđầnl«êQuýĐ»ôn«tửđinh»hương anh và em đề cập qua, dù sao đi thăm ông ấy một chút, hơn nữa không phải em cũng khuyên anh như vậy sao?”

Tô Diệp nghe, cúi đầu suy nghĩ một chút, gật đầu nói: “Tốt, vậy ngày mai em và anh đi thăm cha thôi.”

Đỗ Hành cười, tới đây ôm đầu vai của cô, an ủi nói: “Cuối tuần anh nhất định dành chút thời gian đưa em đến núi Bách Hoa chơi, có được hay không?”

Tô Diệp cũng không hăng hái lắm, lắc đầu nói: “Thôi, sau này hãy nói đi.”

==== =====

Dĩ nhiên Tô Diệp cùng Đỗ Hành đi ăn cơm tối. Đỗ Hành đói bụng, ước chừng muốn phần đồ ăn của hơn một người. Nhưng mà anh được nuôi dạy rất tốt, trên bàn ăn rất văn minh, rõ ràng ăn nhanh, nhưng tuyệt đối sẽ không làm cho người ta có cảm giác ăn như hổ đói.

Tô Diệp nhìn thức ăn trên bàn, không nhịn được hỏi: “Sao anh bị đói thành như vậy?”

Đỗ Hành nuốt xuống một hớp nước trái cây nói: “Chưa ăn cơm trưa.”

Tô Diệp không nhịn được nhắc nhở nói: “Không ăn cơm trưa sẽ không tốt cho thân thể, ăn uống không điều độ càng không tốt cho thân thể.”

Đỗ Hành nghe, cười khê một tiếng: “Anh cũng chỉ ăn nhiều hơn bình thường một chút thôi, sao lại thành ăn uống không điều độ rồi? Hôm nay đúng là quá bận rộn, bình thường anh sẽ không như vậy, em yên tâm.” Nói xong, anh không nhịn được mỉm cười đưa tay véo nhẹ gò má trơn mềm của Tô Diệp, hài hước nói: “Có phải em lo lắng cho anh hay không?”

Tô Diệp né tránh, khinh thường nói: “Đâu có đâu, em chỉ nhắc nhở anh mà thôi.”

Đỗ Hành thấy cô không được tự nhiên né tránh mình, bộ dáng xinh đẹp yêu kiều thì trái tim rung động con người tỏa sáng, đưa tay càng muốn bóp khuôn mặt nhỏ nhắn và lỗ tai của cô. Tô Diệp tránh không khỏi, bị bàn tay của anh bóp có chút nhột, không nhịn được khê cười khanh khách, âm thanh như chuông bạc để nghe rải đầy gian phòng này.

Đỗ Hành nhìn cô cười đến thở không ra hơi, ngừng tay lại, thương tiếc vỗ lưng của cô thay cô thuận khí.

====

Đêm đó sau khi trở về, Tô Diệp vẫn còn kinh nguyệt, tắm cũng có chút không tiện, chỉ vội vàng dùng nước ấm tắm xong. Sau khi trở lại trên giường, Đỗ Hành ôm Tô Diệp mềm mại và mát mẻ, không nhịn được không ngừng hôn ở bên má và trên cổ cô.

Dưới nụ hôn tỉ mỉ, Tô Diệp cảm thấy nhột, rên rỉ mấy tiếng bắt đầu trốn tránh Đỗ Hành. Nhưng tiếng hít thở của Đỗ Hành dần dần nặng, tay anh ôm thắt lưng Tô Diệp tăng thêm sức lực, ép buộc Tô Diệp gần sát phía dưới của mình hơn.

Tô Diệp bị làm giật mình, cô có thể cảm giác đến phía dưới Đỗ Hành đã bành trướng, cứng rắn nóng bỏng, đâm phía dưới mềm mại của mình.

Cô lo lắng từ chối, không nhịn được nói: “Không cần, em không tiện lắm!”

Đỗ Hành thở hổn hển, khàn đục nói ở bên tai cô: “Anh biết rõ, tối nay sẽ không động tới em.” Anh nói chuyện thì hơi thở nóng bỏng phun lên bên tai nhạy cảm và gò má mềm mại của Tô Diệp, kích thích Tô Diệp có cảm giác tê dại mềm nóng.

Tô Diệp nhớ lại lúc trước hai người âm ỉ, xê dịch thân thể, cố gắng tiến lên thân thể mấy phần khởi trời buộc mạnh mẽ để nhìn thẳng Đỗ Hành. Bốn mắt nhìn nhau, hơi thở lần lượt thay đổi, cô mở mắt to như nước trong veo tò mò hỏi: “Ồ bên ngoài anh tìm phải người phụ nữ như thế nào?”

Lời này nghe được chính là phá hỏng tình cảm mãnh liệt, Đỗ Hành sửng sốt: “Người phụ nữ nào?”

Tô Diệp vô tội chớp chớp mắt: “Cái đó. Chính anh nói qua, anh nói mình có thể đi tìm Anh còn khen em là vợ hiền”

Khi Tô Diệp mở miệng thì Đỗ Hành liền hiểu được ý tứ của cô, vì vậy đột nhiên ánh mắt rét lạnh mấy phần, âm u mà nhìn chăm chăm vào Tô Diệp. Tô Diệp đáng thương bị Đỗ Hành nhìn chăm chăm, Di»ễnđànL«êQuýĐ»ôn«tửđinh»hương âm thanh càng ngày càng thấp, mấy chữ cuối cùng kia quả thật nhẹ như muỗi kêu.

Đỗ Hành thật lâu không có lên tiếng, bàn tay ở hông của Tô Diệp bắt đầu mò xuống dưới. Tô Diệp cảm thấy nhột, lại bắt đầu tránh, nhưng đúng lúc ấy thì, bàn tay to kia đặt ở trên mông nhỏ ngạo nghễ uốn lên của cô.

Bàn tay nhẹ nhàng xoa nắn ở cái mông mượt mà trắng nõn, cuối cùng chọt vỗ một phát.

Tô Diệp bất ngờ không kịp chuẩn bị, chỉ nghe một tiếng thanh thúy vang lên, cái mông của mình thật là đau rất.

Cô thật là ngốc, không dám tin nhìn Đỗ Hành, nước mắt trong con ngươi nhẹ nhàng ướt át: “Anh lại có thể đánh em?”

Đỗ Hành hừ lạnh một tiếng, giọng nói cứng rắn: “Anh đánh em sao?”

Tô Diệp siết cánh tay của anh, uất ức tố cáo: “Sao anh có thể đánh em như vậy đây? Thật là đau!”

Đỗ Hành “A” một tiếng, lẩn lộn không quan tâm nhịu mảy nói: “Rất đau thật sao? Vậy cũng tốt, anh nhận lỗi với em.”

Tô Diệp nhìn Đỗ Hành quang minh chính đại lại có vẻ mặt vô lại như vậy, dáng vẻ kia giống như đang nói anh đánh em thì thế nào? Dù sao đánh thì đánh cùng lắm thì anh nói xin lỗi là được.

Tô Diệp mở miệng đến mấy lần muốn nói gì đó, chỉ là cô tức giận đến một câu nói đều nói không ra lời, Di»ễnđànL«êQuýĐ»ôn«tửđinh»hương mắng chửi người thật sự không phải là sở trường của cô, dường như nói rõ lí lẽ với Đỗ Hành cũng không phải lựa chọn khá lắm. Cuối cùng cô không còn kể sách siết quả đấm nhỏ, mặt sung huyết đỏ bừng kìm nén ra một câu: “Anh lại có thể đánh vợ, em...em.”

Đỗ Hành nghiêng người, ôm hông của cô lần nữa, khiến toàn bộ dáng vẻ gương nhai múa vuốt của cô đều thu vào trong ngực. Anh gơ tay vỗ nhẹ lưng của cô, để giọng nói mềm nhũn dụ dỗ: “Ngoan, đừng tức giận nữa, ngày mai còn phải dậy sớm.”

Làm sao có thể không nổi giận, Tô Diệp lớn như vậy, còn chưa bao giờ có người dám chạm qua một ngón tay của cô!

Nhưng. Nếu như tiếp tục tức giận, cô nên làm cái gì? Chẳng lẽ muốn đánh Đỗ Hành một trận thật đau sao?

Đỗ Hành lại như không có chuyện gì xảy ra, tiếp tục dụ dỗ vỗ Tô Diệp, mà có lẽ Tô Diệp thật sự mệt mỏi, mà cái mông đau đớn cũng dịu đi rồi, vì vậy ở trong thoải mái và ấm áp giống như khi còn bé còn sót lại trong trí nhớ, tức giận từ từ tiêu mất, ý thức cũng bắt đầu hỗn độn.

Bàn tay Đỗ Hành nhẹ nhàng đến cái mông nhô cao rất tròn của cô lần nữa, nhẹ nhàng vuốt ve xoa bóp, giọng nói khàn khàn ở bên tai cô cắn răng uy hiếp nói: “Về sau lại không nghe lời, còn có thể đánh em.”

Chỉ tiếc Tô Diệp đã ở trong trạng thái ngủ gật, nghe nói như thế chỉ giật giật thân thể, sau đó tìm một tư thế dễ chịu hơn ngủ tiếp ở trong lòng anh.

32. Chương 32

Buổi sáng khi Tô Diệp mở mắt ra, trên giường chỉ còn lại mình. Cô chớp chớp hai mắt để tỉnh táo, nhìn đồng hồ, đã là 9h sáng. Nhớ hôm nay phải đi theo Đỗ Hành cùng đi thăm cha anh, sao mình lại ngủ thẳng đến lúc này đây.

Đúng lúc ấy thì, cửa bị nhẹ nhàng mở ra, Đỗ Hành đi tới, tay phải tùy ý nắm một cây bút ký tên, nghĩ đến vừa rồi anh lại đang bận công việc. Đỗ Hành thấy Tô Diệp tỉnh lại, đi tới bên giường ngồi xuống, nhẹ nhàng nói: “Đối bụng sao? Anh bảo bà Trần đưa bữa ăn sáng lên cho em.”

Tô Diệp không có khẩu vị gì, nhưng mà nghĩ đến thời gian không sớm nữa, cô gật đầu một cái, sau đó đứng dậy xuống giường đi phòng rửa mặt.

Khi Tô Diệp rửa mặt qua loa sau đó ra ngoài, phát hiện trên bàn để bữa ăn sáng, là cháo yến mạch, cà chua và trứng gà tươi chiên, đều là món ăn bình thường Tô Diệp thích. Tô Diệp ngồi ở chỗ đó vừa ăn cơm, vừa hỏi Đỗ Hành: “Không phải hôm nay nói muốn đi thăm cha anh sao? Lúc nào thì lên đường hả?”

Đỗ Hành cười nhìn cô vợ nhỏ của mình, chỉ thấy cô giống như đóa hoa nhỏ xinh xắn dính giọt sương sớm, thanh thuần đáng yêu lại yếu ớt. Áo ngủ tơ lụa màu trắng ngà trên người mặc dù tăng thêm vài phần hấp dẫn cho cô, nhưng hơn nữa là ngây thơ không hề phòng bị.

Trong đôi mắt anh hiện ra dịu dàng như nắng ấm ngày mùa thu, cười nói: “Chừng nào em ăn xong thì khi đó chúng ta xuất phát.”

Tô Diệp kinh ngạc ngẩng đầu, trong đôi mắt sáng ngời lộ ra lo lắng: “Em lo cha sẽ giận anh.” Cha con bọn họ chưa từng liên lạc trực tiếp nhiều năm, vậy hôm nay là lần đầu tiên gặp mặt lại bày ra dáng vẻ như vậy, thật sự là không nên.

Đỗ Hành bình tĩnh lắc đầu: “Khi ông ấy còn trẻ tức giận quá nhiều, nên lửa giận cũng đã tiêu hao không ít rồi.”

Tô Diệp nghe vậy, thật sự là khó hiểu, chỉ là cô vẫn không hỏi gì, khéo léo cúi đầu nhanh chóng ăn cơm, ai biết húp cháo quá nhanh, sơ ý một chút liền bị sặc, nhất thời ho đến vẻ mặt hồng hồng.

Đỗ Hành vội vàng đứng dậy vừa thay cô vỗ lưng vừa đưa nước cho cô, hai người giằng co nửa ngày, Tô Diệp đáng thương rốt cuộc thổ hồng hển dừng ho khan, lúc này ngay cả lỗ mũi của cô cũng đỏ.

====

Chờ Tô Diệp dọn dẹp tất cả thỏa đáng để xuất phát đến nhà cha Đỗ Hành thì đã mười một giờ. Đối với lần này, Tô Diệp rất áy náy, nói cho cùng đây mới là lần thứ hai cô thấy cha mẹ chồng. Cuộc hôn nhân với

Đỗ Hành này cũng không phải do cô đòi hỏi, nhưng nếu cô đang là người con dâu thì không thể quá phận. Nhưng Đỗ Hành bình chân như vại ngồi trên xe, đối mặt với dòng xe chạy rối tinh rối mù trước mắt, anh tiện tay cầm điện thoại thông minh bên cạnh lên bắt đầu nhận điện thoại.

Trên đường Đỗ phu nhân gọi điện thoại hỏi mấy lần, giọng nói Đỗ Hành lạnh nhạt khinh thường, giống như đối diện đó là một người xa lạ. Tô Diệp kinh ngạc nhìn nhìn ở bên cạnh, thấy mắt cũng phải trừng lớn.

Chờ hai người Đỗ Hành Tô Diệp rút cuộc vào chỗ ở của nhà họ Đỗ thì Đỗ lão gia đã nổi giận lên rồi.

Ông dựng râu trợn mắt mắng vợ: "Tôi nói để cho bà kêu nó tới sao?"

Tôi bảo bà tam thê tứ thĩng hỏi nó sao? Thật không rõ bà ở trên cái cột nào? Mắt mắt xấu hổ! "

Đỗ phu nhân hiền lành ngồi ở một bên, không nói tiếng nào mặc cho người đàn ông mắng nhiếc.

Lúc này Đỗ Hành vừa vào nhà, anh vừa nhìn tình trạng trong phòng khách, trên mặt lập tức trở nên lạnh lùng và khinh thường, đồng thời nắm tay Tô Diệp dùng mấy phần sức lực.

Tay Tô Diệp bị nắm đau, cô cẩn thận lung lay xuống tay nhắc nhở Đỗ Hành, Đỗ Hành rất nhanh phát hiện buông lỏng tay vốn đang nắm chặt, tỉ mỉ bóp xoa xoa ngón tay bị mình bóp đỏ.

Đỗ phu nhân thấy vợ chồng Đỗ Hành vào nhà, nhanh tới trước, khuôn mặt tươi cười nghênh đón, Tô Diệp khéo léo cười ngọt ngào một tiếng, kêu "Đỗ phu nhân". Đỗ Hành vẫn giống như lãnh đạo tuần tra bình thường gạt đầu một cái, đây chính là chào hỏi.

Đỗ phu nhân cũng không có không chút vui nào đối với Đỗ Hành lạnh nhạt, bà cười thân thiện gọi bọn họ vào, lại vội vàng sai người giúp việc đưa nước và trái cây lên.

Lúc này Đỗ phu nhân và con gái của Đỗ lão gia, cũng chính là em gái cùng cha khác mẹ với Đỗ Hành cũng lên trước chào hỏi Đỗ Hành và Tô Diệp. Lúc Đỗ Hành và Tô Diệp kết hôn thì cô em gái này ở nước ngoài, hôm nay Tô Diệp nhìn sang, chỉ thấy khuôn mặt cô em gái này xinh đẹp thanh tú, mỉm cười đứng ở nơi đó, hiển nhiên là một thiếu nữ tuổi trẻ xinh đẹp.

Đỗ phu nhân biết họ chưa từng thấy qua, vội vàng giới thiệu: "Đây là Đỗ Phỉ, năm nay 17 tuổi, mới trở về từ nước ngoài."

Hai người Đỗ Phỉ và Tô Diệp đồng loạt cười xôm đối phương gạt đầu, bốn mắt nhìn nhau, ngược lại có mấy phần cảm giác quen thuộc, thiện cảm lập tức tăng lên. Đỗ Phỉ nhìn chị dâu nhỏ này một chút, nhìn lại anh trai mình bình thường giống như khối băng này, ngọt ngào cười một tiếng, khẽ nói: "Anh, chị dâu"

Tô Diệp cười đáp, Đỗ Hành chỉ gạt đầu mấy cái nhưng không thể nhận ra đang gạt.

Lúc này, Đỗ lão gia vẫn bị xem nhẹ rút cuộc hí hửng về phía bên này, bảo vợ của mình: "Bà không cần quản nó khi gió gì, thằng nhóc thối tha này vẫn không có nhà, bây giờ trở về nên dạy dỗ một trận thật tốt, bà lại vẫn cung kính coi nó như khách?"

Đỗ phu nhân biết Đỗ lão gia nói lời này tất nhiên không ổn sợ rằng cho Đỗ Hành mất hứng, đang định nói gì giải hòa, ai biết Đỗ Hành đã mở miệng trước: "Đỗ lão tiên sinh, nếu như không phải nghe nói bệnh tình của người nguy kịch, bất kể thế nào thì tôi cũng sẽ không bước vào cửa nhà này."

Trong lúc anh đang nói chuyện, ý trào phúng dày đặc vô cùng, càng kéo dài thêm chữ "lão" trong Đỗ lão tiên sinh.

Những lời này lập tức dâng lên lửa giận của Đỗ lão gia, chân mày giống như Đỗ Hành của ông cau lại, thiếu chút nữa lập tức, liền nhảy dựng lên: "Bệnh tình nguy kịch? Mày nói ai?"

Ông chống gậy đứng lên, cầm gậy hung hăng chọc vào đất: "Mày là con trai như vậy sao? Con thỏ chết bầm, lại nguyên rửa bệnh tình cha mày nguy kịch! Tao thấy có phải mày hận tao không chết sớm chút để không bắn mắt của mày hay không?"

Lúc này Đỗ Hành vung tay áo, mặt lạnh nắm tay Tô Diệp nói: "Anh thấy người này rõ ràng không hoan nghênh chúng ta, chúng ta vẫn tranh thủ thời gian đi thôi." Nói xong muốn kéo tay Tô Diệp đi ra ngoài.

Tô Diệp tự nhiên hiểu hôm nay không thể đi thẳng một mạch như vậy, cứng rắn đứng bất động ở đó, nhưng hơi sức của cô khẳng định không bằng Đỗ Hành, sưng sốt bị Đỗ Hành lôi kéo đi ra ngoài. Cô chỉ thật nhỏ giọng khuyên:” Anh chờ chút, sao có thể cứ đi như vậy đây...”

Đỗ phu nhân thấy vậy, mau tới trước khuyên:” Đỗ Hành, mấy năm nay thân thể cha con vẫn không tốt, con không dễ dàng mới trở lại lần này, cũng không cần chọc giận ông ấy nữa”

Đỗ lão gia bên cạnh nhìn thấy vậy giận đến nhíu mày nhúc nhích, cuối cùng tay ông run run chỉ vào Đỗ Hành nói:” Mày...mày cút cho tao, lần cũng không cần trở lại!”

Đỗ Hành hừ lạnh một tiếng, nghiêng đầu cứng rắn nói:” Tám năm trước ông cũng đã nói lời này, thật sự là đầu óc tôi có bệnh, thế nhưng chạy trở về nghe ông nói với tôi một lần nữa!”

Lúc này sắc mặt của Đỗ lão gia trắng bệch hai tay run rẩy, giọng nói của ông căm hận:” Cút...cút!”

Đỗ Hành xoay người lại muốn đi, Tô Diệp kéo không được, Đỗ phu nhân vội vàng đi khuyên Đỗ Hành, mà lúc này Đỗ Phỉ phát hiện sắc mặt cha mình không đúng, cô nhanh đi đỡ, trong miệng còn lo lắng kêu :”Cha, cha làm sao vậy?”

Ở bên trong tiếng kêu là của Đỗ Phỉ, thân thể Đỗ lão gia lắc lư mấy cái, sau đó liền thẳng tắp ngã xuống.

Đỗ Phỉ hổ hoảng hét lên, tiếng kêu bén nhọn :”Cha...cha...”

Đỗ Hành vừa quay đầu lại, thấy tình cảnh này, cũng vội vàng chạy lại, nhanh chóng đến bên Đỗ lão gia đỡ ông ấy.

Đỗ Phỉ bị sợ đến mức muốn khóc lên :”Cha.....”

Đỗ phu nhân cũng bị dọa sợ đến không nhẹ, tay run run ra lệnh người giúp việc, “Nhanh, mau gọi bác sĩ.”

Bác sĩ gia đình dành riêng cho ngôi xe cấp cứu gào thét tới, trải qua kiểm tra khẩn cấp một chút, xác định Đỗ lão gia không có gì đáng ngại, chỉ là tâm tình vô cùng kích động dẫn đến hôn mê thôi. Bác sĩ cũng trình trọng dặn dò người nhà họ Đỗ :” Ông cụ lớn tuổi, về sau không thể dễ dàng giận dữ.”

Đỗ Hành cúi đầu không nói lời nào, Đỗ phu nhân luôn miệng nói:” Vâng, vâng, chúng tôi biết.”

Đỗ Phỉ ngẩng đầu lên, buồn bã nhìn Đỗ Hành, nhỏ giọng nói:”Cha luôn bị anh chọc tức “

Từ nhỏ Đỗ Phỉ khéo léo thông minh hiểu chuyện, nhưng cho tới bây giờ cô không chêu chọc cha tức giận qua. Cô thực sự không hiểu, vì sao người anh trai này và anh không hợp nhau như vậy, chỉ cần hai người gặp mặt tất nhiên sẽ gây gổ.

Tô Diệp đứng bên cạnh Đỗ Hành, mặc dù Đỗ Hành cũng không nói lời nào, chỉ là cô có thể cảm giác được tâm tình của người đàn ông bên cạnh cũng nặng nề. Cô nhớ lại cha của mình, nghĩ nếu như cha mình còn trên đời, bất kể như thế nào cô sẽ không chọc cho ba giận đến vậy.

Mặc dù quan hệ của Đỗ Hành và cha luôn luôn không tốt, nhưng rốt cuộc là cha con ruột thịt, hôm nay Đỗ Hành làm cha mình tức giận như vậy, hẳn là trong lòng cũng có chút tư vị chứ?

Nghĩ tới đây, cô vươn tay cố gắng nắm tay Đỗ Hành.

Tay Đỗ Hành lạnh lẽo cứng ngắc, tay Tô Diệp muốn bắt anh lại, nhưng tay Đỗ Hành cũng không đáp lại thế nào. Đây cũng là lần đầu tiên, Đỗ Hành từ chối cô như vậy.

Chỉ có điều Tô Diệp vẫn nắm tay Đỗ Hành, cô dùng nhiệt độ của mình thay anh gia tăng nhiệt độ.

Bởi vì Đỗ lão gia cũng không có gì đáng ngại, vì vậy lúc bác sĩ đề nghị về nhà nghỉ ngơi, vì vậy một nhóm người chia thành nhóm về nhà. Dĩ nhiên Đỗ Hành mang theo Tô Diệp ngồi xe của mình trở về —— trở về nhà cũ của nhà họ Đỗ.

Trên xe, Đỗ Hành vốn yên lặng rốt cuộc nói với Tô Diệp một câu:” Anh cho rằng thân thể ông ấy rất tốt.”

Tô Diệp nắm chặt tay anh, dùng sức mà gật đầu nói:” Vâng, em hiểu anh nhất định không phải cố ý.”

Đỗ Hành nhắm lại hai mắt, trên mặt tràn đầy mệt mỏi: “Tối nay chúng ta ở nhà bọn họ thôi.”
“Vâng, được ạ.”

33. Chương 33: Hình Đỗ Hành Khi Còn Bé

Trở lại nhà họ Đỗ dần xếp tốt cho Đỗ lão gia thì đã muộn quá, Đỗ Hành mang theo Tô Diệp về căn phòng của mình. Nhìn ra được, phòng ngủ này vẫn là phòng của Đỗ Hành nhiều năm trước. Phòng ngủ rất đặc biệt, màn che của cửa sổ sát đất trước nhẹ nhàng tung bay, mà ở bên trong trên tường lại là giá sách đội trời đạp đất, phía trên để nhiều loại sách.

Mặc dù Tô Diệp mệt rồi, nhưng vẫn không nhịn được tò mò đi tới đứng trước kệ sách, tiện tay cầm lên một quyển, lại là tiểu sử của một danh nhân, mặt trên còn dấu vết dùng bút máy màu đỏ ghi chú qua. Nhìn mấy chữ rồng bay phượng múa bằng bên cạnh bên cạnh, Tô Diệp sờ sờ, nghĩ thầm đây cũng là nét chữ của Đỗ Hành thôi. Bọn họ ở chung một chỗ lâu như vậy, cô lại không nhớ rõ bút tích của anh, thì ra là viết ngoáy buông thả như vậy, ngược lại thật sự không liên quan với bản thân anh.

Đỗ Hành bưng hai ly sữa nóng từ bên ngoài đi vào, thấy Tô Diệp đứng ở trước giá sách của mình, liền để sữa nóng xuống cùng sang đây xem.

Anh nhìn thấy Tô Diệp đang nhìn chữ viết của mình, cầm sách tới cúi đầu nhìn qua, từ tốn nói câu: “Thì ra khi đó chữ viết của anh là thế này.”

Trong giọng nói của anh lộ ra mệt mỏi, nghĩ đến một ngày già vò liên tiếp quả thật cũng mệt mỏi.

Tô Diệp để quyển sách trên tay xuống: “Nếu như anh mệt rồi, vậy thì nghỉ ngơi sớm một chút?”

Đỗ Hành lại lắc đầu một cái, tùy tiện ngồi trên một chiếc ghế cao bên cạnh giá sách, ngược đầu nhìn lên giá sách trên tường nói: “Có chút không ngủ được, sau đó ngủ tiếp thôi.”

Tô Diệp biết tâm tình của anh sa sút, liền ngoan ngoãn gật đầu một cái.

Hai người yên lặng không nói chốc lát, Đỗ Hành chợt mở miệng nói: “Anh không ngờ ông ấy thật sự bị bệnh.”

Tô Diệp gật đầu, dịu dàng nói: “Cha lớn tuổi, thân thể không tốt là tự nhiên, về sau anh về thăm nhà nhiều một chút là được.”

Đỗ Hành trầm tư một hồi, chợt phát ra một tiếng cười lạnh: “Về nhà nhiều coi như xong rồi, anh trở về một lần thì ông ấy liền tức giận một lần, nếu như anh về nhà ngày ngày, hiện tại ông ấy có thể chuẩn bị nhìn nghĩa trang rồi.”

Tô Diệp nhíu mày: “Nhưng em thấy thật ra thì cha cũng không muốn tức giận với anh, đáng vẻ ông ấy rất mong đợi anh.”

Đỗ Hành lắc đầu, cố chấp nói: “Em không hiểu, ông ấy hận không thể vĩnh viễn không nhìn thấy anh mới tốt đấy, anh chính là cây gai trong lòng ông ấy.”

Ánh mắt Tô Diệp mở to kinh ngạc không hiểu hỏi: “Sao anh có thể nghĩ như vậy chứ? Anh là con của ông ấy.”

Đỗ Hành thở dài, sờ sờ tóc Tô Diệp: “Em không hiểu.”

Tô Diệp mím mím môi, được rồi, thật ra thì cô không hiểu Đỗ Hành rõ ràng thành thực như vậy, tại sao nhìn thấy cha anh lại thay đổi thành cố chấp và khó có thể làm cho người ta hiểu đây?

Hai người đang ngồi nơi này, chợt nghe tiếng gõ cửa bên ngoài, Đỗ Hành qua mở cửa, lại thấy Đỗ phu nhân bên ngoài.

Đỗ phu nhân thấy Đỗ Hành, nở nụ cười dịu dàng hỏi: “Còn chưa nghỉ ngơi sao?”

Đỗ Hành lạnh nhạt nói: “Chưa.”

Đỗ phu nhân thấy vẻ mặt Đỗ Hành khó chịu, lập

tức lộ vẻ mặt khó khăn, do dự hồi lâu rồi cuộc mới lên tiếng:” Cha con nhớ con, con có muốn qua nhìn ông ấy không?”

Đỗ Hành nghe nói thế, nhú mảy, hàm chứa đùa cợt nhàn nhạt nói:” Đỗ phu nhân, bà chắc chứ?”

Đỗ phu nhân thấy dáng vẻ giấu cợt của Đỗ Hành, khó xử thở dài:” Đỗ Hành, cha con vừa mới tỉnh, ông ấy vừa tỉnh lại thì ánh mắt quan sát quanh phòng. Mặc dù ông ấy chưa nói, nhưng ta biết nhất định là ông ấy tìm con, con liền đi qua nhìn ông ấy thôi.”

Tô Diệp nghe nói thế, thật sự là lúng túng đến cực điểm, ngẩng đầu nhìn sang hướng Đỗ phu nhân, lại thấy Đỗ phu nhân giống như nghe không thấy, vẻ mặt vẫn yêu thương mong đợi.

Tô Diệp lè lưỡi một cái ở trong lòng, sau đó trở mắt nhìn Đỗ Hành đi theo Đỗ phu nhân ra ngoài.

Một mình nhàm chán trong phòng, Tô Diệp bưng sữa nóng, vừa uống vừa tùy tiện đảo sách trên giá sách. Uống sữa xong xung quanh cũng không nhìn qua, cô liền nhàm chán cầm một quyển sách nhìn, đang nhìn, ánh mắt cô bị một cuốn sổ hấp dẫn.

Cuốn sổ màu đen da trâu kẹp giữa rất nhiều sách trở nên dễ thấy, Tô Diệp đưa tay rút nó ra, mở ra xem bên trong cũng là bút kí, nghĩ đến cách là ghi chép bài học thời trung học của Đỗ Hành thôi. Nhìn ra được khi đó anh là một cậu bé làm việc kĩ lưỡng, ngay cả ghi chép cũng cẩn thận tỉ mỉ.

Tô Diệp tiện tay mở ra, lúc này lại có một tờ giấy chảy ra từ trong cuốn sổ. Tô Diệp vội vàng chạy qua, khom lưng nhặt lên, vừa nhìn, lại phát hiện là một tấm hình.

Đây cũng là rất nhiều năm trước hình rồi, ở trong là một người phụ nữ xinh đẹp đoan trang, tay trái của cô ấy dẫn một đứa bé trai, mặc tây trang nhỏ đầu húi cua, đang vẽ rất thân sĩ và đáng yêu. Bên trái, còn lại là một cô gái buộc tết nơ con bướm.

Tô Diệp nhìn tấm hình này, lập tức ý thức được cái gì, nhìn mặt mảy người con trai này, đây cũng là Đỗ Hành khi còn bé thôi. Như vậy, người phụ nữ xinh đẹp này hẳn là mẹ Đỗ Hành rồi?

Tô Diệp chưa từng thấy qua mẹ Đỗ Hành, cũng chưa từng nhìn thấy hình, không biết vì sao Đỗ Hành cũng rất ít khi nhắc tới mẹ mình.

Cô đưa mắt nhìn mẹ con này, ánh mắt dời qua bên phải, rơi vào cô gái nhỏ buộc tết nơ con bướm. Vị này.... cô đoán hẳn là Trịnh Huân chứ?

Thanh mai trúc mã, kim đồng ngọc nữ cùng nhau lớn lên, trừ Trịnh Huân còn ai nữa.

Tô Diệp vừa mới nhìn một lát, đang muốn này tiếp tục kẹp hình vào trong sách, liền nghe thấy tiếng đóng cửa vang lên, Đỗ Hành trở lại.

Sắc mặt Đỗ Hành ảm đạm đi vào, thấy trong tay Tô Diệp cầm hình, chân mày lập tức nhíu càng chặt hơn rồi. Anh tiến lên mấy bước, thấy rõ tấm hình của Tô Diệp cầm trong tay, sắc mặt trầm xuống, anh đoạt lấy tấm hình kia, lạnh lùng nói:” Ai cho em tùy tiện lục lọi đồ của người khác hả?”

Tô Diệp lập tức bị giật mình, cô tranh thủ thời gian giải thích nói:” Em vừa mới thấy được.”

Đỗ Hành cầm tấm hình, cuối đầu nhìn thoáng qua, cuối cùng mặt thâm trầm thả hình vào quyển sách kia, sau đó tiện tay ném quyển sách tới góc tới góc khuất nhất trên giá sách.

Làm xong những việc này, anh lạnh nhạt ra lệnh:” Về sau không được làm rồi những thứ kia.”

Cùng lúc này, Tô Diệp cũng tỉnh táo lại, cô hít một hơi thật sâu lạnh nhạt nói:” Em cũng không muốn tùy tiện động vào đồ của anh, chỉ là nhàm chán lục đi lục sách ở nơi này mà thôi. Vừa rồi khi em đọc sách ở nơi này thì anh cũng ở đây, anh cũng không có nói cái gì.”

Sắc mặt Đỗ Hành không chút thay đổi, lạnh giọng ném ra một câu:” Thôi, ngủ đi.”

Tô Diệp cảm thấy Đỗ Hành không thể giải thích được, cô đột nhiên bị chỉ trích như thế, trong lòng thật sự uất ức, lập tức trong mắt cũng chứa nước mắt, chỉ có điều cô vẫn nén lại, giọng điệu cứng rắn nói:” Được, vậy em đi ngủ trước đây.”

Đi tới bên giường, ‘Pằng’ một tiếng, cô tắt đi nguồn điện trong phòng ngủ, sau đó trực tiếp lên giường dùng chăn che mặt.

Cả căn phòng rơi vào trong bóng tối, Tô Diệp cho rằng Đỗ Hành sẽ phát giận hoặc là mở công tắc lên, nhưng không có, trong bóng tối Đỗ Hành giống như dừng lại, xung quanh hoàn toàn yên tĩnh.

Rất lâu sau đó, cô lặng lẽ nhấc góc chăn lên một chút, lại thấy Đỗ Hành đang đứng ở trước cửa sổ sát đất.

Bóng lưng một người cao lớn cô đón, đang xuyên thấu qua cửa sổ ngắm nhìn nơi xa.

Ngày hôm sau, không khí nhà họ Đỗ vẫn lạnh lẽo, hiển nhiên em gái nhà họ Đỗ rất bất mãn với Đỗ Hành, cô kéo Tô Diệp qua, nói xấu Đỗ Hành rất nhiều với Tô Diệp.

Trong lòng, Tô Diệp cũng tức giận, liền nhân cơ hội nói chuyện tối ngày hôm qua, vì vậy hai cô gái nhỏ ríu rít một phen, chê Đỗ Hành nói gì cũng sai, nói xong lời cuối cùng Tô Diệp cũng có chút đỏ mặt, thật ra Đỗ Hành cũng không xấu như hai người vừa nói.

Nói xong lời nói cuối cùng, Đỗ Phỉ chợt nhớ tới điều gì đó, thần bí nói với Tô Diệp:” Chị biết Trịnh Huân chứ?”

Tô Diệp liền vội vã gật đầu một cái:” Biết” Nữ luật sư nổi tiếng, ai không biết lấy.

Đỗ Phỉ cười như tên trộm nói:” Quan hệ của cô ta và mẹ em khá tốt, thường đến nhà em chẳng qua em không quá thích cô ta, cô ta đặc biệt thích nịt nột”

Tô Diệp kinh ngạc, cô không ngờ Đỗ Phỉ lại nghĩ Trịnh Huân như vậy, chỉ ngoại trừ Đỗ Hành, cô thật sự không thích nói xấu sau lưng người ta, vì vậy chỉ khẽ “A”, cũng không có tiếp lời.

Đỗ Phỉ thấy Tô Diệp không có hứng thú, rất thất vọng, lôi kéo Tô Diệp nói:” Tô Diệp, chị nhất định phải nghe chuyện này một chút, chuyện này có liên quan đến chị.”

Tô Diệp vẫn không hứng thú lắm, chỉ có điều vì không để Đỗ Phỉ thất vọng, vẫn nói theo lời cô ấy:” Tốt, em nói đi, chị nghe đây.”

Đỗ Phỉ tiến tới bên cạnh Tô Diệp nói :” Chị biết không, Trịnh Huân đó và anh trai trước kia là một cặp tình nhân, nghe nói tình cảm của bọn họ còn rất tốt.”

Tô Diệp cũng đoán được vậy, gật đầu nói:” Chị biết rồi, bọn họ là thanh mai trúc mã chứ sao.” Tối hôm qua tấm hình kia chính là bằng chứng, người ta cùng nhau lớn lên từ nhỏ, đoán chừng Trịnh Huân còn là bảo bối nhỏ yêu thích của người mẹ đã qua đời của Đỗ Hành đấy.

Đỗ Phỉ nghe nói thế, khuôn mặt nhỏ thanh tú tràn đầy hài lòng:” Xem đi, em biết chị chưa nghe nói qua bí mật của em mà.”

Tô Diệp phối hợp nổi lên nghi ngờ:” Bí mật gì?”

Đỗ Phỉ cười như kẻ gian, lúc này mới nhỏ giọng nói:” Em nghe nói Trịnh Huân đã từng mang thai đứa nhỏ của anh trai em, sau đó không biết bọn họ âm ỉ nổi lên mâu thuẫn thế nào, cho nên Trịnh Huân phá bỏ đứa bé đi.”

Tô Diệp vốn cũng không cho rằng Đỗ Phỉ có bí mật gì, nghe thế thì hoàn toàn sững sờ:” Em nghe nói từ đâu?”

Đỗ Phỉ hài lòng nhìn vẻ mặt khiếp sợ của Tô Diệp:” Có một lần em đi ngang qua phòng khách, nghe mẹ em và Trịnh Huân nói chuyện, mẹ em còn an ủi Trịnh Huân một hồi nữa, nói sau này vẫn còn cơ hội.”

Tô Diệp cảm thấy đầu choáng váng, cả người hoảng hốt, cô đỡ cái bàn ngồi xuống

34. Chương 34

Lúc từ Nhà họ Đỗ rời đi, tâm tình Tô Diệp vẫn tương đối xám xịt.

Đỗ Hành tự nhiên nhận thấy được vợ mình bên cạnh yên lặng ít nói, Đỗ Hành thở dài, khàn giọng nói: “Ngày hôm qua anh không cố ý nói nặng lời với em, lúc ấy anh mới từ phòng của cha ra ngoài, tâm tình không tốt.”

Tô Diệp cong khóe môi lên, miễn cưỡng lộ ra một nụ cười nhàn nhạt: “Em biết rõ, em không có ý trách anh.”

Đỗ Hành xoay đầu lại chăm chú nhìn vẻ mặt của Tô Diệp, chỉ thấy cô cúi đầu yên lặng ngồi ở chỗ đó, bên ngoài xe đèn neon tiếng động âm ỉ khác với bên trong, lông mi mềm mại cũng đang phản chiếu một mảng bóng mờ yên ả trên gương mặt tinh xảo.

Đúng lúc này, trước mặt gặp được đèn đỏ, Đỗ Hành dừng lại, một tay đưa tới muốn cầm tay Tô Diệp, nhưng Tô Diệp lại khẽ nhúc nhích, tay tránh né qua không để lại dấu vết.

Đỗ Hành sững sờ, quay đầu nhìn qua thì lại phát hiện trên người Tô Diệp tràn đầy cảm giác bài xích. Ban đầu anh cho là ảo giác của mình, anh muốn nhìn lại rõ ràng, nhưng ánh đèn lần lượt thay đổi, đèn đỏ biến thành đèn xanh, phía sau tiếng còi không ngừng, trong khoảng thời gian ngắn anh bắt đầu hoảng hốt.

Cô đáng yêu mang theo cảm giác trẻ con, bây giờ môi mím lại thật chặt, lộ ra lạnh lùng và xa lánh, mặt bên của cô xinh đẹp dịu dàng, nhưng dáng vẻ cứng rắn thế kia.

Đỗ Hành cười chua xót, mình và cô vợ nhỏ đơn giản đột nhiên trở nên thật xa cách. Rõ ràng cô đang ở bên cạnh, nhưng anh lại giống như không có biện pháp nhìn thấu tâm sự của cô rồi.

=====

Đọc đường im lặng, sau khi xe dừng ở nhà để xe, Tô Diệp lấy túi của mình xuống xe đi thẳng, ngay cả bất chuyện cũng không làm với Đỗ Hành. Đỗ Hành nhìn bóng lưng cô đi xa, chân mày thật nhíu chặt lại. Anh tự tay cầm lên một điều thuốc đặt ở trong xe, đốt lửa từ từ hút.

Lúc anh học trung học từng có một đoạn thời gian không kèm chế được, khi đó anh học hút thuốc. Sau này anh nghiện thuốc lá càng ngày càng nặng, thân thể cũng kém đi, vì vậy anh hạ quyết tâm muốn cai thuốc. Nhưng cai thuốc không phải dễ dàng như vậy, có lúc tay không tự chủ được tìm thuốc đốt, chờ mình phản ứng kịp đã hút xong nửa điếu. Khi đó Đỗ Hành tin chắc mình chuyện cần làm nhất định phải hoàn mỹ thi hành, vì vậy anh định quy tắc ình, chỉ cần hút một điều thuốc, cánh tay của mình phải buộc thạch cao giống như bị thương, bình thường quấn lên cổ định ở trước ngực.

Người ngoài cũng không biết quy tắc của anh, khi đó bạn học thường xuyên thấy cánh tay anh bị thương, chậm chạp không tốt, thậm chí có người rồi rút tới đây thăm hỏi, cũng bị anh làm mặt thối hù chạy.

Bây giờ đã nhiều năm, Đỗ Hành thỉnh thoảng sẽ rút ra một hai điều thuốc, đều là khi tâm tình xuống thấp cực độ hoặc là gặp phải vấn đề khó khăn nghiêm trọng thì mới đi lấy một điếu.

Thuốc lá lượn lơ, Đỗ Hành cau mày khổ sở nhắm mắt lại.

Anh đột nhiên cảm thấy cuộc sống của mình thực sự quá hồngбет, tuy nói người ở bên ngoài nhìn thấy rất chói mắt, nhưng kỳ thật chỉ có tự mình biết buổi tối cô đơn và buồn đau đứng ở cửa sổ sát đất chỗ cao cúi xuống nhìn dòng người xe phía dưới.

==== =====

Buổi tối Đỗ Hành vốn chỉ muốn lên tinh thần dụ dỗ Tô Diệp, hỏi cô đây là rốt cuộc thế nào. Nhưng Tô Diệp hoàn toàn không cho anh cơ hội này, Tô Diệp trực tiếp gọi xe đi ra ngoài. Đỗ Hành nhúc nhích đầu bóp bóp huyết thái dương, sai người đi theo không muốn Tô Diệp xảy ra chuyện gì.

Đêm nay Tô Diệp không trở lại, Đỗ Hành ngủ một mình. Anh cũng không có ngủ yên ổn, nhắm mắt lại trong đầu liên hiện ra từng cảnh tượng, có phụ nữ đè nén tiếng khóc, có tiếng thắng xe gai tai, còn có màu

máu đỏ. Những âm thanh ầm ĩ kia cùng xuất hiện, vang vọng ở trong đầu anh, giống như giống như xé đứt sợi tơ, dây dưa không nghỉ.

Mà sau khi Tô Diệp rời nhà, lái chiếc xe đi thẳng tới một tòa biệt thự phía bắc nội thành, đây là cha mẹ của Tô Diệp để lại cho cô. Thật ra thì khi cha Tô Diệp còn sống am hiểu quản lý tài sản, để lại cho cô rất nhiều bất động sản, nhưng đó cũng chỉ là sản nghiệp thôi, đối với cô mà nói chỉ còn lại con số lạnh lẽo. Chỉ có biệt thự này, bóng dáng cha mẹ cô giống như cũng sắp nhập từng cọng cây ngọn cỏ bên trong.

Tô Diệp quá mức đau lòng, sau khi cha mẹ độ nhiên qua đời, thế cho nên không bao giờ muốn thấy cảnh thương tình, vì vậy Đỗ Hành liền dẫn cô rời đi.

Hôm nay lại tới đây, Tô Diệp xuyên qua lan can sắt ngó vào trong, không ngờ phát hiện phía sau sân nhỏ giống như có ngọn đèn.

Lòng của cô cả kinh, cố gắng đẩy cửa đi vào bên trong. Cửa cũng không khóa lại, cô đẩy không ra, tiếng đẩy cửa kinh động người bên trong. Một ông cụ mặc quần áo công nhân đi tới, trong tay còn cầm đèn pin cầm tay. Ông soi về phía Tô Diệp, nghi ngờ quan sát Tô Diệp: “Tiểu thư, xin hỏi cô muốn tìm người sao? Nơi này không có ai ở.”

Tô Diệp thấy quần áo người này, suy đoán đây là người trông coi: “Ông khỏe chứ, tôi tên Tô Diệp, là chủ nhân của nơi này, có thể mở cửa ra hay không, tôi muốn vào xem một chút.”

Ông cụ trông coi đầu tiên kinh ngạc, sau lại hiểu được, bưng bình nói: “Cô là tiểu thư nhà họ Tô?”

Tô Diệp gật đầu, lễ phép nói: “Đúng, tôi vốn ở nơi này.”

Ông cụ trông coi vừa nhiệt tình mở cửa, vừa mời cô đi vào, đồng thời trong miệng cầu nhàu tình trạng của tòa nhà này. Thì ra là mấy năm trước ông ấy được mời đến đây trông coi tòa nhà này, cũng chăm sóc định kỳ sân cỏ, hoa và cây cảnh bên trong, mà Đỗ Hành cũng phái người có quy luật tới quét dọn trong phòng.

Ông cụ trông coi mở đèn trong nhà ra, Tô Diệp đẩy cửa đi vào phòng khách.

Nhìn nơi này đã từng rất quen thuộc, đôi mắt Tô Diệp ửng hồng.

Ở khúc quanh cầu thang này, cô đã từng nghịch ngợm coi cầu thang làm cầu trượt mặc váy qua lại trên dưới, làm cho bà vú bó tay hết cách hay là ở trên ghế sa-lon đó, cô đã từng ôm búp bê híp mắt nghe tiếng đàn dương cầm của mẹ.

Ánh mắt dời sang phải, cô nhìn thấy cây đàn Piano màu trắng dưới bệ cửa sổ, nghe nói đó là cha tặng quà sinh nhật 18 tuổi ẹ. Cô cất bước đi tới, đã nhiều năm, Piano đã từng cao quý bây giờ đã có mùi vị năm tháng, cô gơ tay lên, ngón tay thon dài nhẹ nhàng hoạt động, Piano liền phát ra âm thanh ưu nhã.

Đây là bài hát mà mẹ đã từng đánh qua, nhắm mắt lại, Tô Diệp giống như có thể thấy bóng lưng mẹ mặc váy màu xanh dương ngồi ở trước chiếc dương cầm.

Cũng chỉ là mấy nốt nhạc thôi, năm tháng cứ như vậy chảy theo dòng qua đi, người thân đã qua đời, không còn theo đuổi, lưu lại chỉ có đau đớn nhớ thương.

Tô Diệp hơi ngửa đầu, để nước mắt thiếu chút nữa tràn mi của mình không cần chảy xuống, cô dứt khoát đứng dậy, cất bước lên cầu thang lên lầu hai. Lầu hai quẹo trái đến căn phòng thứ ba, đó là căn phòng của cô.

Đi vào thì trang trí bên trong vào nhiều năm trước lúc cô rời đi giống nhau như đúc, ngoại trừ trên giường ít đi gối ôm Chuột Mickey màu xanh dương.

Tô Diệp đi tới sờ sờ ga giường chăn đệm thế như rất sạch sẽ, không có một tí bụi bặm.

Cô cười khổ, xem ra Đỗ Hành thật sự thận trọng, dĩ nhiên vẫn phái người tới dọn dẹp nơi này. Thêm chí trong lòng cô còn cho rằng mình nói đùa, chẳng lẽ Đỗ Hành vẫn quét dọn nơi này chính là dự liệu được có một ngày cô sẽ muốn về đây sao?

Tô Diệp khe khẽ thở dài, mệt mỏi ngã ở trên giường trước kia của mình.

Cô thực sự mệt mỏi, cái gì cũng không muốn suy nghĩ.

Cô chỉ tưởng tượng khi còn bé, nằm ở trên giường mềm mại thuộc về mình, cái gì cũng không muốn, ngủ yên bình một buổi tối.

Cô hoàn toàn tiến vào mộng đẹp, cô mơ hồ nghĩ, cha và mẹ có thể đến trong mộng tới gặp cô hay không đây? Bọn họ có thể nói với cô, rốt cuộc cô phải làm gì hay không?

=====

Ngày hôm sau, cô ở nơi này nửa ngày, cuối cùng rốt cuộc rời khỏi đây bắt đầu đi học. Ngày nay Đỗ Hành cũng không gọi điện thoại tới, điều này hiển nhiên không giống với phong cách đối đãi của anh gần đây.

Tô Diệp nhớ lại về một mỗi ngày hôm qua của Đỗ Hành, cô nghĩ có lẽ anh mệt mỗi thôi.

Thật ra thì cũng chiều một người cũng cần hơi sức.

Sau khi trở lại trường học, tâm tình Tô Diệp tốt hơn nhiều. Mặc dù trong trường học này đã không có bạn bè hoặc cái khác hấp dẫn Tô Diệp, thế nhưng không khí nơi này càng an ổn, điều này làm cho Tô Diệp cảm thấy buồn lòng rất nhiều.

Mà sau đó nghe được tin tức càng làm cho cô cảm thấy an ủi, thì ra cha Thạch Lỗi đã rời khỏi nước ra nước ngoài phát triển, chức vị rất tốt vô cùng có tương lai, mà Thạch Lỗi đã không còn đi tìm một công ty có thể tiếp nhận anh, mà anh và mấy vị sư huynh của mình tự mở công ty. Mặc dù trước mắt vừa mới bắt đầu, nhưng mọi người rất coi trọng tương lai.

Ở trong trường học một tuần, Tô Diệp chưa từng gặp qua Thạch Lỗi, cô nghĩ tới Thạch Lỗi hẳn là tốt nghiệp rồi đi, hướng hồ bây giờ mở công ty, nên rất bận. Ai biết một buổi tối nào đấy của tuần thứ hai, cô thấy Thạch Lỗi và một đám bạn học đi liên hoan, đang ở một phòng ăn trong trường học.

Đó là buổi tối ở dưới đèn đường, khoảng cách khá xa, cô không biết Thạch Lỗi có thấy mình hay không, nhưng cảm giác ánh mắt của anh giống như quét qua phía mình.

Tô Diệp lặng lẽ né trốn, cô biết mình vẫn muốn duy trì chút khoảng cách với Thạch Lỗi, cô không muốn liên lụy đến người con trai này nữa.

Buổi tối vừa mới trở lại ký túc xá, cô liền nhận được một cú điện thoại, danh bạ không tồn tại số lạ, như Tô Diệp nhìn một cái cũng biết đây là Thạch Lỗi.

Cô do dự một chút, nhưng chuông điện thoại vẫn vang, cuối cùng cô đành phải bắt máy.

Thạch Lỗi bắt đầu cũng không nói lời nào, hai người ở hai đầu nghe tiếng hít thở lẫn nhau. Cuối cùng Tô Diệp thật sự nhìn không được, cô muốn cúp điện thoại, thế nhưng lúc này Thạch Lỗi đột nhiên mở miệng nói chuyện.

“Có lẽ anh phải rời khỏi thành phố này rồi.” Giọng nói củ Thạch Lỗi rất bình tĩnh, giống như đang nói với người bạn cũ thời tiết bây giờ rất tốt.

Tô Diệp cũng chưa nghe nói qua việc này: “Anh đi đâu vậy?”

Thạch Lỗi cười nói: “Đi CD, chỗ đó vừa mới phát triển, rất nhiều công ty lớn đều có chi nhánh ở đấy, anh muốn nhiều cơ hội hơn chút thôi.”

Tô Diệp gật đầu: “Ừ, nơi đó có rất nhiều cơ hội.”

Thạch Lỗi yên lặng, lại tiếp tục nói đến công ty mình mới mở: “Anh và mấy vị sư huynh cùng nhau hợp tác, anh rất quen thuộc với mấy vị sư huynh kia, đều là người rất ưu tú.”

Tô Diệp gật đầu, chỉ có điều cô rất nhanh ý thức được Thạch Lỗi bên kia không thấy được cô gật đầu, vì vậy cô nhẹ nhàng “Oh” một tiếng.

Thạch Lỗi không nói, anh giống như không biết nói gì nữa.

Sau khi bọn họ trò chuyện là một hồi yên lặng, rốt cuộc Tô Diệp nói trước: “Còn có việc sao?”

Thạch Lỗi khó khăn mở miệng: “Không có việc gì nữa.”

Vì vậy hai người giống như bàn bạc một phen: “Vậy em cúp máy nhé?”

“Được, cúp máy thôi.”

Bàn bạc xong, rốt cuộc không có lập tức cúp điện thoại, mà lại yên lặng kéo dài mấy phút sau đó mới hoàn toàn cúp.

Tô Diệp cười, cô nhìn điện thoại trên bàn, lặng lẽ nói một câu trong lòng: “Chúc anh thành công, chúc anh hạnh phúc.”

Nói xong rồi, ánh mắt cô ảm đạm, sau đó tự nhủ ở trong lòng: “Cũng tự chúc mình hạnh phúc.”

35. Chương 35

Khi đó Tô Diệp chúc mình hạnh phúc ở trong lòng, nhưng ba năm qua đi rồi, cô lại vẫn không biết cái gì là hạnh phúc. Đỗ Hành càng cưng chiều cô hơn, nhưng khoảng cách ở giữa hai người lại giống như càng ngày càng xa. Ba năm này, Đỗ Hành cẩn thận chặt chẽ, nhưng Tô Diệp giống vẫn đóng chặt lòng của mình.

Có lúc Đỗ Hành sẽ nhớ nhưng Tô Diệp đã từng làm nũng phát cáu với mình, khi đó cô giống như một đứa bé bĩu môi, đáng yêu cỡ nào. Đỗ Hành cũng nghĩ tới rốt cuộc bởi vì sao dẫn đến hai người xa cách, nhưng trừ chuyện xảy ra đêm đó ở nhà lớn của nhà họ Đỗ, giống như cũng không có cái khác nữa.

Khi Đỗ Hành suy tư vấn đề của anh và Tô Diệp thì luôn bởi vì quá mức chuyên chú mà quên mất chuyện xung quanh. Tình huống như thế đã từng xảy ra ở lúc họp, đã từng xảy ra khi nói chuyện trời đất với bạn bè, Diễ nhân Lê Q ụy Đôn tử định hươg tất cả mọi người cảm thấy Đỗ tổng có tâm sự, nhưng rốt cuộc anh thì sao, không ai biết. Ở trong mắt người khác, anh có cô vợ có thân phận có gia thế, trên đời còn có ai xuân phong đắc ý hơn anh đây?

Dĩ nhiên, mọi người nhắc Đỗ Hành, có người bạn nói đùa: thật ra thì anh còn thiếu một vật, chính là đời sau.

Người Trung Quốc, truyền thống quan niệm cũ vẫn luôn tồn tại, làm người đàn ông cần một đứa bé nối dõi tông đường, cho dù là con gái cũng không việc gì. Tài sản to như vậy nếu như không người nối nghiệp, để lại cho người sau thì luôn tiếc nuối.

Đỗ Hành nhớ tới cái này, nhúu chặt chân mày lần nữa. Tuy nói bây giờ tình cảm của anh và Tô Diệp xa cách, nhưng chuyện phòng the vẫn có. Không thường xuyên, ba ngày bốn bữa cũng sẽ ở cùng nhau. Bây giờ Tô Diệp cũng 22 tuổi rồi, làm mẹ thì có chút sớm, nhưng số tuổi cũng đủ rồi. Nhưng tại sao bọn họ vẫn cố gắng lại chưa từng có tin tức? Hàng năm anh và Tô Diệp cũng sẽ làm kiểm tra thân thể toàn diện định kỳ, chưa từng phát hiện qua khác thường gì.

Đối với chuyện đứa bé, thật ra thì Đỗ Hành còn có một lòng riêng, đó chính là tình cảm của anh và Tô Diệp. Mấy năm này hai người càng chạy càng xa cách, mặc cho anh làm mọi cách cố gắng cũng không thấy hiệu quả, anh nghĩ nếu như hai người có thể có một đứa bé, thúc đẩy tình cảm phát triển nhiều luôn có lợi.

Ngay khi Đỗ Hành suy tư chuyện lớn của cuộc đời thì Tô Diệp cũng đang chạy giữa trường học và công ty. Năm nay cô học năm thứ tư đại học, sẽ phải lập tức tốt nghiệp. Kể từ khivào năm ba đại học, ở dưới sự giúp đỡ của Đỗ Hành cô bắt đầu tham gia vào một số hoạt động của công ty, lúc bắt đầu cũng không thuận lợi, sau đó lại theo cố gắng của cô, ngược lại thuận buồm xuôi gió.

Việc học của năm ba đại học còn nặng hơn, cô vừa bận công việc vừa bận học tập, mệt mỏi đến mức ngủ say sưa ngon lành. Năm tư hoàn toàn không có lớp gì, bộ phận bận học cũng bắt đầu tìm chỗ thực tập ở bên ngoài, cô liền rõ ràng thường xuyên ở công ty.

Làm vợ Đỗ Hành, ngược lại Tô Diệp chưa bao giờ cần nhắc qua vấn đề tình cảm của hai người. Cô đã từng mong đợi lấy được hạnh phúc, nhưng hạnh phúc cầm tới tay xem ra lại yếu ớt như thế. Ba năm sau Tô Diệp bắt đầu nhìn kỹ lại mình, cô nhạy cảm thậm chí xót xa mà phát hiện, có lẽ đã từng có một số thời điểm như vậy, thật ra cô đối với Đỗ Hành ngoại trừ lệ thuộc vào và tình thân bên ngoài thì còn có tình cảm. Chỉ tiếc, thực tế thì bản thân như thế, lòng của cô lại là yếu ớt như vậy.

Có đôi khi cô nhìn mình trong gương, nhìn mình yếu ớt ưu nhã bên trong đó. Ở trong mắt người ngoài, Tô Diệp, vợ Đỗ Hành chính là như vậy chứ?

Nhưng chính cô biết không phải, nội tâm của cô mãnh liệt và cực đoan, hoặc là nói bá đạo hơn bề ngoài của cô.

Cô muốn, phải hoàn toàn có được, không trộn lẫn một chút tạp chất.

Cô đang xử lý bưu phẩm đầu vào đây, lúc này một cú điện thoại thông qua thư ký đến, là Dương Kỳ Kỳ. Tô Diệp cười nhận lấy, vừa thành thạo đảo qua từng bưu phẩm một, vừa nói chuyện phiếm với Dương Kỳ Kỳ.

Một màn kịch ở trường đã sớm qua đi, đám bạn học nữ lại tốt với cô lần nữa. Dù sao thời gian trôi qua, người trưởng thành, cũng sắp tốt nghiệp, người cũng cần phải lớn rồi. Con người thành thực bắt đầu bồn ba vì tương lai của mình, đi làm bên ngoài một thời gian, mồ hôi hôi thối bao quanh lấy người, trở lại phát hiện một số bạn học người ta dễ dàng đi đơn vị tốt. Vì vậy rất nhiều người mơ hồ hiểu được đến cái gì, có tìm quan hệ đi cửa sau, liên lạc tình cảm lôi kéo tình cảm cũng có.

Đại học P vốn là đại học tốt nhất. Tuy nói tốt, nhưng trong mắt mọi người nhìn chằm chằm đều là những công ty đơn vị tốt đứng đầu trong ngoài nước. Đầu năm nay lên đại học cái gì, đơn giản chính là tương lai. Huống hồ tất cả mọi người sẽ vụng trộm so sức lực, trong khoa sẽ có bảng thống kê, gọi là bảng bố trí công việc sau khi tốt nghiệp. Ai đi nơi nào, mọi người vừa xem hiểu ngay, nếu như người khác đều được đối xử tốt lại đến công ty thanh nhân, còn mình đến công ty nhỏ không có danh tiếng gì, thật mất mặt!

Dưới tình huống này, tự nhiên có người đưa ánh mắt bỏ vào trên người Tô Diệp, bắt đầu làm quen với Tô Diệp. Tô Diệp thật sự cũng không cự người ngoài ngàn dặm, hề là bạn học tìm giúp một tay, bên trong phạm vi năng lực cũng đều giúp.

Mấy năm này Dương Kỳ Kỳ và Tô Diệp vẫn có liên lạc, thỉnh thoảng cùng nhau ăn cơm, nhưng căn bản sẽ không cùng nhau đi dạo phố nữa. Hai người cách nhau quá nhiều, ai chấp nhận ai cũng sẽ cảm thấy lúng túng. Tô Diệp ngược lại rất vui lòng tiếp tục kết bạn với Dương Kỳ Kỳ, quan hệ của hai người cũng tốt, nhưng cũng không còn cảm giác ban đầu nữa.

Tô Diệp và Dương Kỳ Kỳ chào hỏi qua, nói đùa một hồi, Tô Diệp rất nhanh đợi được Dương Kỳ Kỳ nói chuyện vào trọng điểm.

“Thạch Lỗi. Cậu còn nhớ rõ không?” Dương Kỳ Kỳ thử thăm dò.

Tay Tô Diệp nắm con chuột không tự chủ căng thẳng, chỉ có điều cô khôi phục thái độ bình thường rất nhanh, ung dung cười nói: “Nhớ, không phải anh ấy đi thành phố CD rồi sao?”

Dương Kỳ Kỳ gật đầu: “Không sai không sai, khi đó tự mình đã mở một công ty, hiện tại phát triển rất tốt. Mấy ngày trước mình gặp phải anh ấy, bọn họ muốn dời công ty đến thành phố B.”

Tô Diệp cười: “Anh ấy quả nhiên làm tốt lắm, vậy thì thật sự muốn chúc mừng anh ấy.”

Dương Kỳ Kỳ vội vàng phụ họa, còn nói tình trạng gần đây của Thạch Lỗi. Thì ra là ban đầu Thạch Lỗi đi CD, Đồng Thiển thiếu chút nữa cũng muốn tạm nghỉ học đi theo, dĩ nhiên Thạch Lỗi kiên quyết từ chối, mà sự kiện kinh động đến chủ nhiệm trong khoa cùng với gia đình Đồng Thiển, cuối cùng Đồng Thiển đồng ý ở lại tiếp tục đi học, nhưng kế hoạch của cô ấy là một khi tốt nghiệp lập tức đi thành phố CD.

Sau khi Thạch Lỗi đi CD, đổi số điện thoại di động, Đồng Thiển liền mất đi phương thức liên lạc với anh. Chỉ có điều cô ấy cũng không nóng nảy, nén sức lực cố gắng đi học, tốt nghiệp xong thì tính toán chạy thẳng tới CD tìm công việc. Hôm nay cô đăng lý lịch sơ lược ở trên mạng và bắt đầu phỏng vấn, đã quyết định vào một công ty vừa ở CD.

Tô Diệp nghe vậy, “A” một tiếng: “Mình ngược lại cũng chưa nghe nói qua, nhưng mà bây giờ không phải rất tốt sao, rốt cuộc tốt nghiệp, có thể ở cùng một chỗ.”

Giọng của Dương Kỳ Kỳ ở bên kia thiếu chút nữa nhảy dựng lên: “Làm sao biết chứ? Đồng Thiển đã ký hợp đồng muốn đi CD rồi, nhưng Thạch Lỗi người ta đột nhiên muốn về thành phố B rồi, đây không phải là trời xui đất khiến sao? Mình nghe nói nếu như Đồng Thiển vi phạm hợp đồng thì phải bồi thường tiền!”

Tô Diệp nhíu mày, suy nghĩ một chút đây cũng là vấn đề, liền thuận miệng mà hỏi: “Vậy phải làm thế nào?”

Bên kia Dương Kỳ Kỳ nhún vai một cái: “Mình cũng không biết, chẳng qua mình thấy bây giờ Thạch Lỗi không tệ, nói không chừng đã sớm có bạn gái ở CD, dù sao CD này cũng là vùng sản xuất ra mỹ nữ trong veo như nước.”

Tô Diệp yên lặng, tưởng tượng xem bạn gái của Thạch Lỗi nên như thế nào.

Bên kia Dương Kỳ Kỳ than thở một phen, sau đó rốt cuộc nói: “Mình và Mạnh Vũ Đình dạy dỗ Thạch Lỗi một trận, Thạch Lỗi cũng không còn tức giận, ngược lại hẹn bọn mình cùng nhau tụ họp, cậu cảm thấy như thế nào?”

Tô Diệp gật đầu: “Tốt vô cùng, vậy thì tụ họp thôi.”

Giọng nói của Dương Kỳ Kỳ ở bên kia trở nên không lo lắng: “Nhưng người ta còn muốn mời cậu nữa.”

Tô Diệp nghe sững sốt: “Mời mình?”

Dương Kỳ Kỳ vội vàng gật đầu: “Đúng vậy, người ta cố ý nói rồi, mấy năm không thấy, không biết cậu có khỏe không, nói hi vọng mọi người cùng nhau họp gặp, dĩ nhiên bao gồm cậu.”

Tay Tô Diệp nắm con chuột thật chặt lần nữa, cô đang do dự có muốn từ chối hay không.

Nhưng Dương Kỳ Kỳ không cho cô cơ hội từ chối: “Cậu nhất định phải tới, nếu không mình rất mất mặt đấy!”

==== =====

Tối hôm đó về đến nhà, Tô Diệp vừa mới vào phòng khách liền phát hiện không khí không đúng. Quét mắt một cái, cô rất nhanh tìm được vấn đề quan trọng —— Đỗ Hành.

Sắc mặt của Đỗ Hành âm trầm phải giống như sắc trời trước bão táp, anh ngồi ở chỗ đó mặt không chút thay đổi, khiến cho áp suất cả phòng khách cũng thấp.

Tô Diệp nhíu mày, bình tĩnh ngồi xuống, sau đó phân phó người làm ỉnh một ly nước ngô đặc.

Đỗ Hành nhìn cũng không nhìn Tô Diệp, trầm giọng ra lệnh nói: “Theo anh lên lầu!” Nói xong anh chợt đứng dậy, kéo cổ tay mảnh khảnh của Tô Diệp đi lên lầu.

Tô Diệp bất ngờ không phòng bị, cổ tay bị anh lôi kéo thấy đau, nước ngô trên bàn cũng vẩy trên mặt đất, làm bẩn thảm trắng như tuyết.

Tô Diệp bị kéo nhếch nhác, cô cau mày hạ thấp giọng nói: “Anh làm đau em!”

Đỗ Hành nghe nói như thế, rốt cuộc buông lỏng tay của cô, trầm mặt cúi đầu nhìn cổ tay. Nhìn sang cô thì quả nhiên phát hiện bây giờ trên cổ tay trắng nõn như bạch ngọc của cô có vết dây màu đỏ, nhìn thấy mà ghê.

Ánh mắt tức giận của Đỗ Hành thoáng qua một tia áy náy và đau lòng gần như không cách nào phân biệt, nhưng mà anh quay đầu đi, rất nhanh cắn răng nói: “Em theo anh lên đi.”

36. Chương 36: Mục Tiêu Của Anh Chính Là Em

Trở về trong phòng, Đỗ Hành nặng nề đặt một chai thuốc ở trước mặt Tô Diệp, mặt đen lại nói: “Đây là cái gì?”

Tô Diệp thần nhiên cầm lên, mở nắp bình ra nhìn một chút, lạnh nhạt nói: “Đây là thuốc tránh thai.”

Đỗ Hành thấy dáng vẻ của Tô Diệp không chút áy náy nào, cau mày đưa mắt nhìn cô chốc lát, trong đôi mắt sâu lqd không thấy đáy thoáng hiện lên vẻ đau đớn: “Em có ý kiến gì thì có thể thảo luận với anh.”

Tô Diệp cất kỹ bình lần nữa, ngược mặt lên, mang theo ngậy thơ và lệ thuộc vào không nói ra được: “Vậy chúng ta sẽ thảo luận một chút chứ?”

Đỗ Hành nhú mảy thật sâu.

Tô Diệp nhẹ nhàng cười một tiếng: “Em còn trẻ tuổi, còn rất nhiều chuyện phải làm, hiện tại em không muốn có đứa bé.”

Đỗ Hành nhìn chằm chằm Tô Diệp thật lâu, vẫn không lên tiếng. Trong phòng rất yên tĩnh, yên tĩnh đến mức bọn họ có thể nghe được tiếng hít thở của nhau.

Tô Diệp nghiêng đầu cười, nhẹ nói: “Chẳng qua em ngược lại quên mất, tuổi anh không nhỏ, quả thật nên muốn một đứa bé.”

Cô khó xử mà suy nghĩ, mới cau mày nói: “Chỉ có điều anh không cần gấp gáp, em nghĩ lúc nào cũng có biện pháp, em không muốn sinh, luôn có những người khác đồng ý sinh con cho anh.”

Trong con người Đỗ Hành bắn ra ánh sáng lạnh băng, anh cắn răng hỏi: “Tô Diệp, em đây là có ý tứ gì?”

Tô Diệp không để ý chút nào lắc đầu, thoải mái mà nói: “Không có ý gì, em chỉ thảo luận với anh mà thôi.” Nói xong, cô đứng dậy đi ra ngoài cửa: “Hôm nay em còn có chuyện phải xử lý, em đi trước.” lqd Nói xong không đợi Đỗ Hành nói gì, cô đã bước chân nhẹ nhàng mà đi ra khỏi căn phòng.

Đi đến cửa nhà thì cô giống như đã giải phóng được uất ức chất chứa nhiều năm, tâm tình thật tốt, bước chân cũng trở nên dễ dàng hơn.

==== =====

Thạch Lỗi hẹn bạn học tụ họp ngay chỗ một nhà hàng ăn rất có phong cách, màn trúc thủ công tinh khiết ngăn cách ra từng gian phòng bao bọc lập, vui vẻ đi ở trong màn trúc mát mẻ, có thể nghe được tiếng nước chảy rào rào qua cục đá mơ hồ bên ngoài, ở phòng trúc rừng núi nghe tiếng nước chảy rất thú vị.

Lần tụ họp này còn có mấy bạn học tốt của Thạch Lỗi năm đó, ví dụ như Diêm Quân năm đó rất không ưa Tô Diệp, còn có đám nữ sinh cùng ký túc xá với Dương Kỳ Kỳ, ví dụ như Đồng Thiển, Từ Phán Phán và Mạnh Vũ Đình.

Mấy năm không thấy, Từ Phán Phán mập ra, hôm nay vẻ mặt hồng hào, bảo là muốn gả ột phú nhị đại. Khi cô nhìn thấy Tô Diệp ngược ngùng cười cười: “Vị hôn phu của mình đơn thuần là một nhà giàu mới nổi, gia đình anh ấy nhận thầu xây dựng.”

Mà Đồng Thiển vẫn còn si ngốc nhìn Thạch Lỗi, đáng vẻ si tình kia nhiều năm không thay đổi. Về phần Mạnh Vũ Đình, vẫn cao gầy thời thượng như cũ. Nghe nói năm ngoái cô ta bám lấy một chủ nhiệm của ngân hàng nhà nước, người chủ nhiệm kia hói đầu, hơn 40 tuổi vẫn không có con. Hiện giờ cũng không biết Mạnh Vũ Đình dùng biện pháp gì, thế nhưng mang thai lqd một đứa bé của người chủ nhiệm này, sau đó người

Chủ nhiệm này mừng rỡ, bảo là muốn ly hôn rồi cưới cô ta. Bây giờ bụng Mạnh Vũ Đình vừa mới phồng lên, ánh mắt cô ta nhìn Tô Diệp vẫn mang theo địch ý như cũ, chỉ là rốt cuộc không có bén nhọn năm đó.

Diêm Quân ngồi ở một bên, anh vô cùng hiểu bạn tốt của mình tổ chức lần tụ họp này là có mục đích gì. Thật ra thì không cần nhìn cái khác, xác định nhìn người tới hôm nay thì biết. Ở nơi này là tụ họp, rõ ràng là Thạch Lỗi có thể quang minh chính đại nhìn thấy Tô Diệp lần nữa đấy.

Trên thực tế từ sau khi Tô Diệp đi vào, ánh mắt Thạch Lỗi ít dời đi, chưa từng chú ý một ánh mắt ảm đạm khác của Đồng Thiển.

Tô Diệp cũng không phải cô gái nhỏ năm đó nữa, cô thản nhiên cười nói với những bạn học đã từng là bạn bè hoặc kẻ địch, thông dong tự nhiên ưu nhã bình tĩnh. Chỉ có điều cảm nhận được ánh mắt nóng rực chờ đợi của Thạch Lỗi, trong lòng của cô phát ra một cổ tư vị khó tả.

Lần tụ họp này tiến hành trong không khí ngấm hiểu lẫn nhau, chờ khi tan cuộc, người có mắt đều tự tìm lí do chuẩn đi. Chỉ có Mạnh Vũ Đình cười nhìn Thạch Lỗi nói: “Đồng Thiển và anh thuận đường, anh đưa cô ấy về nhà chứ?”

Lúc Mạnh Vũ Đình hỏi vậy, Đồng Thiển cúi đầu chán nản không nói.

Thạch Lỗi còn chưa kịp mở miệng, Diêm Quân bên cạnh liền thân thiện hỏi: “Tôi nhớ Đồng Thiên ở khu Đông Tam Hoàn? Tôi cũng ở gần đó, không biết có thể có cơ hội ra sức vì mỹ nữ không?”

Đồng Thiên cười u oán, cố ý nhìn Thạch Lỗi nói: “Còn chưa phải làm phiền anh, tất cả mọi người rất bận bịu.”

Diêm Quân cũng rất nhiệt tình: “Làm sao có thể phiền toái đây, có mỹ nữ cùng xe, đây chính là vinh hạnh lớn lao.”

Từ Phán Phán nhìn không được nói thẳng: “Đồng Thiên, cậu để cho Diêm Quân đưa cậu trở về đi thôi, một mình về nhà không an toàn.”

Lúc này Diêm Quân ở bên cạnh lại muốn mời, Đồng Thiên cố trì hoãn, tuyệt vọng nhìn Thạch Lỗi một cái, cuối cùng vẫn lên xe của Diêm Quân.

Rất nhanh tất cả mọi người đều lên xe của mình, hoặc là lên xe taxi vừa đến nhanh chóng rời đi, bên ngoài khách sạn chỉ còn lại Thạch Lỗi và Tô Diệp.

Tô Diệp khẽ thở dài, sắp xếp này quá mức cố ý, đối với nhân sĩ đã kết hôn như cô mà nói, đây không thể nghi ngờ chính là việc không đúng. Cô đứng ở đối diện Thạch Lỗi nói: “Thạch Lỗi, thời gian không còn sớm, em cũng đi trước đây.”

Đèn đường chiếu rọi, Thạch Lỗi vẫn đứng ở đó, không nói lời nào, chỉ nhìn cô.

Cô sững sốt một chút, mình xoay người đi đến bãi đậu xe lấy xe.

Ai ngờ sau khi từ bãi đậu xe ra ngoài, phát hiện Thạch Lỗi lại ngăn ở trước xe mình, không động đậy chút nào, hai mắt nhìn chằm chằm vào bên trong xe.

Tô Diệp cảm thấy buồn cười, dừng xe hạ cửa xe xuống, cười hỏi: “Anh muốn làm gì vậy?”

Ánh mắt Thạch Lỗi sáng qua một tia ánh sáng, đôi môi giật giật, cười nói: “Anh không có xe, cũng không mang tiền trên người, em đưa anh về nhà đi.”

Tô Diệp nhìn lên nhìn xuống đánh giá anh một phen, lắc đầu nói: “Em không tin được, anh đã có tiền mời mọi người ăn cơm, sao lại không có tiền thuê xe đi về?”

Ánh mắt Thạch Lỗi thành khẩn: “Anh thật sự không mang theo, không tin em tới nhìn.” Nói xong anh để tay vào trong túi áo bành tô sờ, ra dấu tay nhìn bên trong quả thật trống trơn.

Tô Diệp không ngờ Thạch Lỗi lại ăn vạ, chỉ có điều xét thấy người này vừa mới mời cô ăn cơm, cô tự nhiên không tiện từ chối, không thể làm gì khác hơn là mời anh lên xe.

Thạch Lỗi nghe được Tô Diệp cho phép mình lên xe, trong đôi mắt hiện lên ý cười, vội vàng mở cửa xe đến vị trí ghế lái phụ.

Trong đôi mắt Tô Diệp thoáng qua nụ cười, hôm nay khi vừa mới thấy Thạch Lỗi, cô cảm thấy người đàn ông đi giày Tây trước mắt không còn là Thạch Lỗi ban đầu cô biết rồi. Nhưng động tác anh đi đến xe mình, đột nhiên khiến cô nhớ tới dáng vẻ trẻ trung tự nhiên của anh khi đứng trước mặt mình thật lâu trước kia.

Ánh mắt Thạch Lỗi dừng lại ở nụ cười bên môi Tô Diệp: “Xem ra em cũng không tệ.”

Tô Diệp vừa nghe vậy, nụ cười lập tức biến mất, lắc đầu mà nói: “Không có, em chỉ nhớ tới một chuyện rất lâu trước kia.”

Thạch Lỗi cảm thấy hứng thú giật giật lông mày: “Chuyện gì? Nói nghe một chút?”

Tô Diệp cười “Phốc” một tiếng, ánh mắt quét qua Thạch Lỗi một cái sau đó tiếp tục nhìn thẳng phía trước: “Em nhớ tới vấn đề xe limo và xe buýt đó.”

Thạch Lỗi sững sờ, nhưng rất nhanh nhớ tới phản ứng của mình khi Tô Diệp nhắc tới xe limo mấy năm trước, anh cười ha ha mấy tiếng nói: “Khi đó anh chính là một tên nhà quê.”

Nói xong anh tự bổ sung câu: “Hiện tại anh cũng chỉ là một tên nhà quê ăn chùa, Tô đại tiểu thư không thể cười nhạo anh như vậy!”

Tô Diệp thấy anh nói như vậy, không nhận được vừa cười, mấy năm không thấy vốn cảm thấy rất lạnh nhạt, ai ngờ hôm nay Thạch Lỗi chẳng những không thay đổi, ngược lại hài hước hơn trước kia mấy.

Hai người nói đùa ở nơi này, trở nên quen thuộc lần nữa, mà đêm nay Tô Diệp hoàn toàn không muốn về nhà, đã nói muốn dẫn Thạch Lỗi đi bờ sông gần đây tản bộ, Thạch Lỗi tự nhiên hơn hờ đồng ý, bảo là muốn liêu minh bồi quân tử.

So với năm đó trẻ trung, hai người đều trưởng thành rất nhiều, lúc nói chuyện cố ý tránh không đề cập tới vụ tai tiếng năm đó. Tô Diệp hỏi tình hình bây giờ của Thạch Lỗi, Thạch Lỗi nói cho biết sự thật, nói công ty cha mình làm ở nước ngoài phát triển rất tốt, muốn anh đi qua. Chỉ có điều anh vẫn suy nghĩ muốn ở lại trong nước phát triển công ty của mình, anh muốn độc lập bắt đầu sự nghiệp.

Trăng sáng treo cao, nước sông lẳng lặng chảy xuôi, Thạch Lỗi nói đến khó khăn lúc đầu gây dựng sự nghiệp, anh ngồi ở trên băng đá, thở dài một hơi mà nói: “Có lúc một mình anh nằm ở trên giường không ngủ được, cũng hận không thể khóc lớn một trận. Chỉ là khi đó luôn nghĩ, anh là người đàn ông, phải kiên cường, không thể cứ nhận thua như vậy, cho nên cũng kiên trì được rồi.”

Mắt Tô Diệp nóng lên, hôm nay người con trai này đã trưởng thành, là người đàn ông chân chính rồi, hiển nhiên đã trải qua rất nhiều khó khăn. Thật ra thì nếu không phải là mình, anh đã có thể đi một con đường thuận lợi hơn chứ?

Thạch Lỗi đã không còn nói chuyện, bên tai có thể nghe được tiếng nước rào rào, cùng với tiếng con dế kêu thỉnh thoảng truyền tới trong bụi cỏ.

Rất lâu sau đó, Tô Diệp thở dài sâu kín một tiếng: “Nếu như anh không gặp phải em, có lẽ hiện tại...”

Thạch Lỗi cười, ánh mắt kiên định nhìn Tô Diệp nói: “Anh không hối hận chút nào, hiện tại anh rất tốt.”

Anh chuyển ánh mắt qua, ngẩng đầu nhìn vầng trăng sáng trên bầu trời kia, cười nói: “Em biết không, bây giờ cha anh rất hài lòng về anh, ông ấy cảm thấy anh trưởng thành hiểu chuyện hơn. Dĩ nhiên, anh cũng rất hài lòng với tình trạng bây giờ của mình. Mỗi ngày mở mắt anh đều muốn hỏi mình, rốt cuộc mục tiêu cách mình có xa lắm không, nhìn khoảng cách thật dài này, cả người anh liền tràn đầy tinh thần hăng hái.”

Tô Diệp hơi kinh ngạc, quay đầu sang hỏi anh: “Mục tiêu của anh là gì?”

Thạch Lỗi cười nhìn Tô Diệp, ánh sáng trong đôi mắt lại còn sáng chói hơn ánh trăng bầu trời, anh mỉm cười nhìn cô, kiên định nói: “Là em.”

37. Chương 37: Anh Vẫn Theo Dõi Em

Ở trên đường về Tô Diệp vẫn suy nghĩ về lời nói của Thạch Lỗi, cho nên lúc lái xe tinh thần cũng có chút hoảng hốt. Sau khi lái về đến nhà, bà Trần còn đang chờ cô hỏi cô có cần ăn cơm tối hay không, Tô Diệp lắc đầu một cái, đi thẳng lên lầu.

Đi vào trong phòng là một vùng tăm tối, Tô Diệp dựa vào một chút ánh sáng nhạt từ cửa sổ rơi vào để mở đèn, lại thiếu chút nữa bị hù, thì ra Đỗ Hành đang ngồi hút thuốc lá ở trên ghế sa lon. Khói mù lượn lờ, anh ngồi ở chỗ đó giống như một pho tượng đá.

Tô Diệp cũng không thích mùi thuốc lá, cô lập tức nhíu nhíu mày: “Thì ra anh còn có thể hút thuốc.” Trước kia cô chưa từng thấy qua.

Đỗ Hành cọ xát tàn thuốc ở trên gạt tàn thuốc, cười nhẹ vừa nói: “Chuyện em không biết còn nhiều.”

Tô Diệp không nói gì, mặt lạnh đi tới bên cửa sổ mở ra để tinh lọc không khí.

Đỗ Hành thấy thế, liền dập tắt điếu thuốc đã đốt một nửa ném vào trong cái gạt tàn thuốc, sau đó đứng dậy.

Tô Diệp nhẹ nhàng nhíu mày: “Anh muốn làm gì?”

Đỗ Hành dừng bước lại, quay đầu lại cười nhìn cô một cái: “Nếu như anh không tẩy mùi trên người mình đi, chỉ sợ lqđ vợ anh sẽ không để cho anh lên giường.”

Tô Diệp cảm thấy trong đôi mắt của anh có thâm ý, trên mặt đột nhiên như bị phồng, nhỏ giọng lầm bầm một câu liền quay đầu đi.

Nghe tiếng nước chảy trong phòng tắm, Tô Diệp chờ đến nhân chán, tự rót ỉnh một ly sữa nóng sau đó ngồi chờ ở trên ghế sa lon. Trong lúc vô tình ánh mắt của cô quét qua khay trà trước sofa, lại phát hiện phía trên có để một tấm hình.

Tô Diệp nhớ lại tình cảnh lúc mình mở đèn, nghĩ đến tối nay Đỗ Hành vẫn nhìn tấm hình này?

Cô cúi đầu nhìn chằm chằm, không khỏi suy đoán phía trên này là cái gì? Mẹ Đỗ Hành hoặc là Trịnh Huân khi còn bé?

Tô Diệp có một khắc kích động muốn lật hình qua nhìn, chỉ có điều trong đầu cô không ngừng hiện ra tình cảnh mấy năm trước. Khi đó Đỗ Hành che chở cô đầy đủ thể nhưng bởi vì mình lật lqđ một tấm hình còn trưng mắt lạnh lùng nhìn mình.

Cô nhỏ giọng hừ, nghiêng đầu nghĩ, cô mới không có hứng thú với hình của Đỗ Hành đấy.

Đúng lúc ấy, Đỗ Hành trùm khăn tắm trên người từ trong phòng tắm đi ra. Vóc người cường tráng cao lớn bởi vì chỉ bọc một tầng khăn tắm màu trắng mà càng có vẻ hấp dẫn, da dẻ cân xứng trên ngực còn lộ ra hơi thở ẩm áp vừa mới tắm rửa qua, mà tóc ngắn hơi ướt màu đen mang theo chút xốc xếch rũ xuống trước trán đầy đặn, càng có thêm loại hương vị không nói ra được.

Tô Diệp lảng lảng nhìn chăm chú vào Đỗ Hành, trước kia cô còn nhỏ cũng không có cảm giác, bây giờ cô không thừa nhận cũng không được, thật ra thì bề ngoài của Đỗ Hành rất quyến rũ.

Đỗ Hành lại giống như không nhận thấy ánh mắt Tô Diệp, anh đi thẳng tới trước mặt Tô Diệp, quét mắt nhìn lqđ hình trên khay trà, khi nâng lên con mắt thì trong mắt lại chứa châm chọc nhân nhạ: “Thế nào, không cầm lên xem một chút sao?”

Nói đến đây thì anh cúi người xuống cầm tấm hình trên bàn lên.

Khi anh cúi người xuống thì khuôn mặt kiên cường còn mang theo ẩm ướt cách Tô Diệp rất gần, Tô Diệp có thể ngửi được hơi thở đặc trưng của phái nam sau khi tắm trên người anh, cũng có thể nhìn thấy trên mặt anh mang theo một loại lạnh nhạ xa cách thậm chí vẻ mặt châm chọc.

Đỗ Hành cầm tấm hình kia lên, mở ra, đặt nó ở trước mặt Tô Diệp.

Tô Diệp không nhịn được nhìn sang, vừa nhìn xuống, lập tức ngậy người.

Đó là Tô Diệp ba năm trước đây, tóc dài tung bay ánh mắt mê ly, cô bị một người con trai ôm trong ngực như vậy, miệng hai người rất gần gũi, gần như sẽ phải đụng vào ở chung một chỗ.

Đó là khu vườn ba năm trước đây, dĩ nhiên người con trai là Thạch Lỗi.

Lúc này Tô Diệp bỗng nhiên ngẩng đầu, kinh hãi hỏi: “Anh lại chụp ảnh em, còn giữ lại loại hình này!”

Đỗ Hành ngược mắt, trong mắt sâu không thấy rõ mang theo ý vị sâu xa khó lường: “Em làm việc gì trái với lương tâm sao? Nếu không làm gì sao phản ứng lại kịch liệt vậy?”

Tô Diệp cả kinh lần nữa, không dám tin nhìn Đỗ Hành: “Anh theo dõi em! Anh vẫn theo dõi em! Anh bắt đầu theo dõi em từ lúc nào hả?”

Mấy năm nay, cô nghĩ anh đã buông lỏng khống chế với mình, thì ra anh lại vẫn không yên lòng? Ba năm, chẳng lẽ anh vẫn theo dõi mình?

Tô Diệp nghĩ đến loại khả năng này lập tức không rét mà run, hai cánh tay vô dụng của cô ôm hai vai của mình, dưới chân kim lòng không được lui về phía sau một bước: “Đỗ Hành, anh quá biến thái rồi, em không phải vật riêng của anh, anh không có tư cách đối với em như vậy!”

Đỗ Hành lắc đầu một cái, lạnh nhạ phủ nhận suy đoán của Tô Diệp: “Không, anh chưa từng theo dõi em.”

Tô Diệp cũng không tin, cô cau mày thật chặt, khuôn mặt tràn đầy chán ghét: “Anh lại vẫn không thừa nhận, anh biết hôm nay em và Thạch Lỗi gặp mặt, vì vậy cố ý lấy ra tấm hình này đến dò xét em đi?”

Cô không dám tin nhìn Đỗ Hành, vừa lắc đầu vừa lui về phía sau: “Nhưng khiến em không thể giải thích vì sao, chính là ngoài miệng anh nói chuyện này đã qua, nhưng trong lòng vẫn không thể buông tha, cho nên anh mới vẫn giữ lại tấm hình này sao? Em thật sự không hiểu nổi rốt cuộc anh là người như thế nào?”

Trên mặt Đỗ Hành lộ vẻ mệt mỏi và khổ sở, bất đắc dĩ cười lạnh một tiếng: “Em hoàn toàn không tin anh.”

Anh ngẩng đầu lên, khoe miệng mang theo bất mãn nhàn nhạt: “Bất kể trong mặt cảm tình hay trong sự nghiệp, em chưa từng tin tưởng anh. Mấy năm này em đã muốn loại trừ anh ra khỏi công ty, cuối cùng em có thể độc lập nắm trong tay số tài sản khổng lồ mà cha em để lại rồi, về sau không cần đưa cho người không đáng giá để tin tưởng như anh nữa.”

Anh thở dài vừa nói: “Bây giờ cánh em cứng cáp rồi, về sau có thể từ từ tra chân tướng vụ tai nạn xe cộ của cha em rồi, dĩ nhiên cũng có thể đi tìm một người đàn ông mình yêu thích để ở cùng nhau, rốt cuộc không cần sợ anh sẽ làm trở ngại đến em nữa.”

Tô Diệp nhìn vẻ mặt cô đơn của Đỗ Hành, cô mềm lòng trong nháy mắt, chỉ là rất nhanh cô liền nghĩ đến mấy năm qua Đỗ Hành chưa bao giờ buông lỏng khống chế đối với mình, tâm cô hung ác, cắn răng mà nói ra: “Anh cũng không cần phải nói lời kích em như vậy... em muốn cái gì tự nhiên sẽ thực hiện, không liên quan đến chuyện ngày hôm nay! Nếu như anh thực sự vẫn theo dõi em, vậy em tuyệt đối sẽ không tha thứ cho anh!”

Nói xong cô xách túi của mình, quay người lại chạy ra khỏi căn phòng.

Đúng lúc này bà Trần từ phòng bếp ra ngoài, nhìn thấy mặt Tô Diệp giận đến đỏ bừng từ trên lầu lao xuống, bị sợ đến vội vàng kéo cô: “Tiểu thư, cô sao vậy? Tiên sinh đang trên lầu chờ cô đấy.”

Đây thật là không mở bình thì ai mà biết trong bình có gì, Tô Diệp hắt bà Trần ra: “Tôi không sao, tôi muốn đi ra ngoài.”

=====

Tô Diệp cũng không lái xe ra ngoài, cô đi một mình ở trong khu biệt thự đông đúc, gió đêm thổi tóc của cô, cô tỉnh táo lại rất nhanh.

Mấy năm qua, cô vẫn cố gắng để mình thoát khỏi sự khống chế của Đỗ Hành, cô muốn độc lập, không hề dựa vào người đàn ông này nữa. Cô vẫn cho rằng mình đã không còn là Tô Diệp trước kia, cô cảm thấy mình có lẽ lấy được muốn tự do và tự ái. Nhưng tối nay, cô mới xấu hổ phát hiện, thì ra không phải như vậy, nhất cử nhất động của mình giống như đều bị người đàn ông kia nhìn ở trong mắt.

Tô Diệp cũng không biết mình muốn đi đâu, cô chỉ biết đi về phía trước, cũng không biết đi bao lâu rồi, kiến trúc xung quanh bắt đầu thưa thớt.

Một hồi gió lạnh thổi qua, cô rung mình một cái, ngẩng đầu nhìn bốn phía, cũng không biết đường. cô suy nghĩ một chút, lấy điện thoại di động từ trong túi ra, tìm một cái tên trong danh bạ điện thoại di động có thể nhờ giúp đỡ. Tìm tới tìm lui, thế nhưng không tìm được mấy dãy số có thể không hề bán khoản đi quấy rầy vào giờ phút này, cuối cùng cô gọi điện thoại cho La Tử Sa.

Mấy năm nay La Tử Sa luôn có liên lạc với cô, thỉnh thoảng cùng đi ra ngoài dùng cơm tâm sự, đối với cô mà nói, là anh lớn mà tồn tại. Chỉ có điều tối nay định gọi điện thoại cho La Tử Sa thì cô nhớ tới thỉnh thoảng lúc hai người ăn cơm, La Tử Sa có động tác than mặt với mình, cô không nhận được đầy bụng nghi ngờ mà nghĩ, có lẽ cũng bị Đỗ Hành chụp hình lại, làm bằng chứng bên ngoài đi!

Nghĩ tới đây, Tô Diệp lại thêm một phần phần hận, cho tới bây giờ cô đều im lặng không lên tiếng đối với chuyện Đỗ Hành và Trịnh Huân qua lại, nhưng trong miệng Đỗ Hành nói tha thứ ừm, thực tế trong lòng lại vẫn để ý đi, cho nên mới ngăn người như vậy nhìn mình và Thạch Lỗi hôn nhau suốt một buổi tối.

Điện thoại của La Tử Sa kết nối, anh lo lắng “Alo” vài tiếng, nhưng Tô Diệp bỗng nhiên không nói gì, chỉ nói một câu mơ hồ: “Anh La, không có việc gì cả, em gọi nhầm rồi.” Nói xong, cô nhanh chóng cúp điện thoại.

Sau khi cô cúp điện thoại, cô ngẩng đầu nhìn xung quanh, cách đó không xa có rừng cây nhỏ, có núi đá kỳ lạ. Buổi tối hôm nay cũng không có trăng sáng, tất cả xung quanh đều đen thui lù, hình thù kỳ quái trên đất thoạt nhìn rất đáng sợ.

Tô Diệp đứng dậy, cô định về nhà mình lần nữa. Vì đánh cược nhất thời mà đưa mình vào trong nguy hiểm thật sự cũng không phải hành động sáng suốt.

Nhưng khi cô vừa muốn cất bước, chợt nghe trong rừng cây cách đó không xa có tiếng động kỳ lạ. Cô bị kinh sợ da đầu căng lên, liếc mắt nhìn qua, cây cối bên kia giống như đang động, chỉ có điều cũng không biết là gió thổi hay thật sự có người ở.

Cô tăng thêm can đảm học giọng nói đe dọa của Đỗ Hành lúc bình thường, lớn tiếng hỏi: “Ai ở nơi nào?”

Giọng nói của cô có vẻ hơi yếu ớt vang vọng ở trong bóng tối của bầu trời đêm, nhưng xung quanh không có hồi âm, chỉ có tiếng gió lau động lá cây xào xạc.

Tô Diệp sợ hãi trong lòng, cô cuống quýt đứng dậy muốn trở về, nhưng bởi vì vượt qua gấp, cô giẫm một cước ở một phần nhỏ trên tảng đá, sau đó thân thể chợt nghiêng một cái, thiếu chút nữa té ngã trên đất.

Tô Diệp cảm thấy mắt cá chân đau nhức kịch liệt, ngồi xổm người xuống xem xét thì quả nhiên phát hiện mắt cá chân của mình đã trật.

38. Chương 38: Tô Diệp Mất Tích (bỏ Trốn?)

Tô Diệp ngã ngồi ở chỗ đó, hai tay ôm mắt cá chân lộ ra từng trận đau nhức, cúi đầu mờ mịt nhìn chỗ không biết cách đó không xa, cả người giống như một pho tượng tuyệt đẹp mà ưu buồn hòa tan trong đêm đen.

Cũng không biết trải qua bao lâu, một hồi tiếng chuông dễ nghe êm ái đột nhiên vang lên, phá vỡ giây phút ngưng trệ này. Tô Diệp cầm điện thoại di động lên, mở ra xem, là Thạch Lỗi gọi tới. Cô do dự một chút, bấm nút nghe.

“Tô Diệp.” Không giống với người lạ bấm điện thoại thăm hỏi bình thường, anh nhẹ nhàng kêu tên của cô một tiếng, giống như bọn họ vốn vẫn nói chuyện phiếm.

Trong lòng Tô Diệp chợt cảm thấy ấm áp trước nay chưa có, miễn cưỡng cười, nhẹ nhàng nói: “Thạch Lỗi.”

Thạch Lỗi nhàn nhạt đáp một tiếng, nhưng cũng không nói thêm gì nữa, hai người rơi vào trong trầm mặc.

Lúc này xung quanh vốn là bóng đêm dữ dội đột nhiên không hề kinh khủng nữa rồi, thậm chí Tô Diệp nghe được tiếng côn trùng kêu uyển chuyển ư ảm xung quanh. Thạch Lỗi hiển nhiên cũng đã nghe được, anh phá vỡ trầm tĩnh, ngưng lòng mày hỏi: “Bây giờ em ở đâu?”

Tô Diệp nhìn xung quanh, nhẹ nhàng nói: “Hình như em lạc đường, em cũng không biết mình ở đâu.”

Thạch Lỗi lập tức nhăn mày lại: “Lạc đường?”

Tô Diệp cũng biết chuyện này nghe buồn cười, cô khẽ nhếch môi cười giải thích: “Lạc đường ở gần nhà của em, hơn nữa còn bị thương ở chân.”

Cô đột nhiên cảm thấy đáng về bây giờ của mình giống như một công chúa mảnh mai chờ bạch mã hoàng tử đến giải cứu. Thật ra thì mặc dù lạc đường, nhưng điện thoại di động nơi tay, cô chỉ nhẹ nhàng gọi một cú điện thoại, tìm cảnh sát tìm bảo vệ, thậm chí tìm Đỗ Hành lạ tìm bà Trần, đây đều là chuyện rất đơn giản. Nhưng hôm nay cô ngu ngốc ngồi ở chỗ này hồi lâu, cũng không gọi điện thoại cho bất kỳ ai.

Thạch Lỗi nghe nói như thế, lập tức hiểu rồi. Nhà của Tô Diệp và Đỗ Hành ở giữa sườn núi, nếu nói biệt thự nhà giàu, nhưng kỳ thật xung quanh đây hoang vu không thấy bóng người, bình thường ra ngoài ngay cả chỗ bắt xe buýt xe taxi cũng không có, không trách được Tô Diệp sẽ bị lạc đường.

Trong tay anh nắm điện thoại, nhìn sắc trời ư ảm bên ngoài một chút, nghĩ tới bây giờ đã không còn sớm, lúc này Tô Diệp một thân một mình ở bên ngoài, mà chân lại bị thương, điều này hiển nhiên rất nguy hiểm.

Nghĩ tới đây, trong đôi mắt anh nhiễm tức giận, trong giọng nói bất giác cũng mang theo tức giận: “Đỗ tiên sinh nhà em đâu? Sao anh ta không chăm sóc em?”

Tô Diệp cũng không có trả lời anh, chỉ lạnh nhạt nói: “Anh ấy không biết.”

Sau khi Thạch Lỗi sưng sốt, quả quyết nói: “Trước tiên em không nên lộn xộn, anh lập tức qua.” Nói xong cầm điện thoại di động và chìa khóa xe chạy thẳng ra ngoài đi.

Đi qua phòng khách thì bị mẹ Thạch nhìn thấy con trai mình vội vã đi ra ngoài, vội muốn kéo hỏi: “Đã trễ thế này, con vội đi ra ngoài làm gì? Cha con sẽ lập tức trở về, sau đó sẽ phải ăn cơm.”

Nhưng bước chân của Thạch Lỗi cũng hoàn toàn không dừng lại, chỉ ném xuống một câu ẹ: “Mọi người ăn trước đi, không cần phải để ý đến con.”

Mẹ Thạch còn muốn nói gì nữa, cũng đã không thấy tung tích con trai. Bà từ từ ngồi xuống, nhớ bộ dáng con trai một lòng muốn đi ra ngoài ai cũng không kéo lại được, trong lòng mơ hồ dâng lên dự cảm chẳng lành.

Kể từ sau khi gặp phải đả kích chuyện Tô Diệp, đã thật lâu con trai của bà không có vẻ mặt này rồi, rốt cuộc xảy ra chuyện gì?

=====

Dọc theo đường đi, Thạch Lỗi chạy siêu tốc vượt đèn đỏ mấy lần, khiến người đi đường liên tục lườm, nhưng vô cùng may mắn chính là lúc này trời đã khuya lắm rồi nên đoạn đường cũng không có cảnh sát giao thông, kết quả xấu nhất đơn giản là bị ghi vào hồ sơ nộp tiền phạt.

Thạch Lỗi gọi điện thoại cho Tô Diệp mấy lần, mà so với Thạch Lỗi vội vàng đi làm anh hùng cứu mỹ nữ, Tô Diệp ngược lại cực kì lạnh nhạt, dù sao cô đã ngồi đây rất lâu, ngồi đến mức chân cũng tê tê.

Thạch Lỗi rất nhanh đến phụ cận nhà Tô Diệp, căn cứ Tô Diệp hình dung, tìm kiếm ở phụ cận gần đây, đồng thời còn gọi điện thoại cho Tô Diệp: “Em nghe được tiếng xe hơi, lập tức nói cho anh biết.”

Lúc này Tô Diệp tỉnh táo tinh thần, một tay cô chống đất miễn cưỡng đứng lên, để ỉnh dựa vào dưới một thân cây, đồng thời gật đầu nói: “Được, em hiểu rõ.” Cô dừng lại mới nhắc nhở tiếp: “Điện thoại di động của em sắp hết pin rồi, anh nhanh một chút.”

Thạch Lỗi càng cảm thấy chuyện khẩn cấp, liền vội vàng gật đầu nói: “Anh hiểu, em yên tâm.”

Thạch Lỗi lái xe vòng vo vài vòng ở phụ cận, lòng càng lúc càng nặng nề, xung quanh đây thật sự hoang vu, hơn nữa có núi có cây, ngộ nhỡ trong này có người xấu ẩn núp, Tô Diệp thật sự có thể nguy hiểm.

Ngay khi tìm anh gần như chìm đến đáy cốc, đột nhiên nghe được Tô Diệp bên kia vui mừng nói: “Thạch Lỗi, em ở đây!”

Anh nghe được tiếng động, chợt nghiêng đầu nhìn sang, chỉ thấy cô ở dưới một gốc cây cách đó không xa, một tay Tô Diệp đỡ cây một tay vẫy vẫy với mình.

== ta là tuyến phân cách hai mắt nhìn nhau trăm mối cảm xúc ngổn ngang cũng xử lý xong chuyện ==
== ==

Ngồi ở trên ghế ngồi da ẩm áp thoải mái, chân Tô Diệp từ từ khôi phục cảm giác, cũng vào lúc này, cô mới phát hiện thật ra thì mình rất lạnh.

Nhẹ nhàng lôi kéo được áo khoác của Thạch Lỗi khoác lên người, cô nghiêng đầu liếc nhìn Thạch Lỗi bên cạnh.

Mắt Thạch Lỗi nhìn phía trước, đôi môi cẩn thận mím chặt, thoát nhìn rất nghiêm túc.

Đồng tử của Tô Diệp nhẹ nhàng vòng vo: “Chúng ta, chúng ta muốn đi đâu?”

Cô vẫn biết con đường này, là đường xuống núi. Nên khoảng cách giữa nơi đây và nhà của cô và Đỗ Hành đã rất xa.

Thạch Lỗi quay đầu, cau mày hỏi: “Bây giờ em muốn đi đâu?”

Thạch Lỗi cũng không phải kẻ ngu, Tô Diệp một thân một mình xuất hiện trong núi hoang gần nhà, nghĩ cũng biết tất nhiên là cô và Đỗ Hành xảy ra chuyện gì không vui. Nhưng mà đối với chuyện này, Thạch Lỗi thật sự vô cùng bất mãn với Đỗ Hành, anh cho rằng bất kể như thế nào, Đỗ Hành cũng có thể chăm sóc Tô Diệp tốt, mà không phải ném cô một mình ở trong núi rừng hoang vắng!

Tô Diệp nghe được câu hỏi của Thạch Lỗi, yên lặng chốc lát, nhỏ giọng nói: “Em cũng không biết.”

Thạch Lỗi nghiêng đầu liếc nhìn Tô Diệp, từ trong lời nói này, anh đương nhiên lập tức hiểu ra ý tứ của Tô Diệp, hiển nhiên hiện tại cô cũng không muốn về nhà.

“Vậy anh dẫn em tìm chỗ ở đã.” Thạch Lỗi thử thăm dò như vậy.

Tô Diệp khéo léo gạt đầu: “Như vậy cũng tốt.”

Đêm nay, Thạch Lỗi thuận lợi dẫn Tô Diệp tới một khách sạn, bố trí thỏa đáng cho cô. Dĩ nhiên ở giữa còn xuất hiện một chút vấn đề nhỏ, vào ở thì cần chứng minh thư, mà bởi vì Tô Diệp ra ngoài vội vàng không mang gì cả, sau đó Thạch Lỗi không có cách nào phải dùng chứng minh thư của mình để đăng kí, người vào ở chỉ có thể viết là hai người Tô Diệp và Thạch Lỗi.

Mà lúc này, có một người ăn ngủ không yên, khi anh đen mặt lại cuối cùng quyết định gọi một cú điện thoại thì mới phát hiện điện thoại của đối phương đã tắt máy.

Nghe tiếng nhắc nhở lạnh lùng không có chút tình cảm nào đó, sắc mặt anh càng ngày càng nặng nề.

Một đêm này, anh dẫn theo người tìm xung quanh đây cả đêm, chỉ có điều không có thu hoạch gì.

Lúc rạng sáng ngày hôm sau, anh rút cuộc run tay bấm điện thoại báo cảnh sát.

39. Chương 39: Bắt Gian Tại Giường!

Có lẽ do giằng co lâu như vậy quá mức mệt mỏi, sau khi Tô Diệp thoải mái tắm nước nóng, ngủ được một giấc ngon.

Chỉ đáng thương cho hai người đàn ông.

Một là Thạch Lỗi, anh cẩn thận trông coi ở bên cạnh Tô Diệp, ngay cả chân tay đặt ở nơi nào cũng không biết.

Một người khác dĩ nhiên là Đỗ Hành. Đỗ Hành bắt đầu lo lắng, nghi ngờ, càng về sau dần dần thiếu kiên nhẫn, cuối cùng gần lqđ như muốn sụp đổ.

Ban đầu anh báo án, một người cảnh sát còn trẻ tuổi ở cục cảnh sát dám nói cái gì 48 giờ không thấy sau đó mới tính là mất tích mới có thể lập án, bảo anh 48 giờ sau lại báo án lần nữa. Sắc mặt Đỗ Hành không tốt cúp điện thoại, còn rước lấy tiếng nói thảm của cảnh sát đó.

Nhưng cũng không lâu lắm, cảnh sát đó hoàn toàn hối hận, anh phát hiện người này kinh động cục trưởng của bọn họ, sau đó gần như tất cả nhân viên đều bị điều động, vì tìm kiếm một cô gái nhỏ kia mất lqđ tích gì đó.

Một nhóm người bắt đầu kiểm tra camera cùng với xe qua lại, còn có khách sạn lớn nhỏ trong thành phố.

Lúc trời sáng, sắc mặt Đỗ Hành tái xanh mắng tiêu diệt hoàn toàn hộp thuốc lá thì cuối cùng người của cục cảnh sát gọi điện thoại thông báo tin tức của Tô Diệp.

Sau đó tin tức này khiến sắc mặt của Đỗ Hành và cục trưởng cục cảnh sát đại nhân càng thêm khó coi.

Ông cẩn thận nhìn Đỗ Hành, không biết nói gì cho phải.

Phu nhân của Đỗ Hành, vậy mà thuê phòng với một người đàn ông khác rồi.

Đã, đã, đã ngủ cả đêm.

Cục trưởng cục cảnh sát tốt bụng cẩn thận nhìn Đỗ Hành từng li từng tí, ông chỉ sợ người đáng thương nhất lo lắng cho vợ lqđ cả đêm thời trùng gió chảy máu não hoặc cao huyết áp đột quỵ ngã xuống đất ngất đi. Anh tất phải làm tốt chuẩn bị cấp cứu.

Nhưng dáng vẻ của Đỗ Hành cũng rất bình tĩnh, anh cầm điều thuốc trong tay dập tắt ở trong gạt tàn thuốc, sau đó đứng dậy, ra cửa, ngoài cửa truyền đến tiếng khởi động xe hơi.

====

Khi Đỗ Hành mở cửa phòng khách sạn ra thì Thạch Lỗi ngậy ngấn cả người, anh vội đứng dậy, nghĩ giải thích cái gì, nhưng khi nhìn Tô Diệp ngủ yên trên giường, anh không nói ra miệng.

Nên nói chút gì, nói vợ anh vừa ngủ được một lúc, anh nhẹ giọng chút, không nên quấy rầy cô ấy?

Đỗ Hành cũng không nhìn Thạch Lỗi một cái, anh đi thẳng tới trước giường, nhẹ nhàng vuốt ve gò má của Tô Diệp, dịu dàng nói: “Bé mèo lười, chúng ta về nhà thôi.” Giọng nói dịu dàng trước nay chưa có.

Trong ánh trăng Tô Diệp mờ tỉnh lại, cô mơ một giấc mộng đẹp, nằm mơ thấy Đỗ Hành cùng với cô lúc thiếu nữ lqđ tản bộ ở bụi cỏ, hai người thật vui vẻ.

Lúc này mở mắt, nhìn Đỗ Hành dịu dàng, cô lập tức quên mất chuyện không vui đêm qua, đưa tay ôm lấy cổ của Đỗ Hà.

Đỗ Hành dùng thân thể chặn bóng dáng của Thạch Lỗi lại, thuận thế ôm lấy Tô Diệp, sau đó đi ra khỏi phòng.

Lưu lại Thạch Lỗi chưa phản ứng kịp, kinh ngạc nhìn nhìn bóng lưng hai người, đứng ngẩn người ở chỗ đó.

Mà Tô Diệp vừa bị ôm lên sau xe, cũng dần dần tỉnh táo lại, cô nhớ lại tối hôm qua, đột nhiên cả kinh, nhìn về phía lqđ Đỗ Hành bên cạnh: “Thạch Lỗi đâu? Thạch Lỗi ở đâu? Anh làm gì Thạch Lỗi hả?”

Tại sao sau khi cô tỉnh lại không gặp qua Thạch Lỗi đâu?

Đỗ Hành không chút biểu tình nghiêng đầu nhìn Tô Diệp một cái: “Em tỉnh lại thì nghĩ tới cậu ta đầu tiên?”

Giọng nói vô cùng lạnh lẽo.

Trong lòng Tô Diệp càng lo lắng hơn, chỉ là có kinh nghiệm mấy năm này vẫn khiến cô từ từ trấn định lại.

Cô cố gắng để cho giọng nói của mình bình tĩnh lại, nhẹ giọng giải thích: “Em đau chân, anh ấy đã cứu em, sau đó ——”

Đỗ Hành lại ngắt lời cô, nhú mồm nói: “Sau đó các người liền lên giường ngủ cả đêm?”

Mặt Tô Diệp lập tức đỏ, tức giận trợn trừng mắt nhìn Đỗ Hành nói: “Tại sao anh....anh có thể nói chuyện như vậy!” Thật là thô lỗ, đây cũng không giống như Đỗ Hành thường ngày!

Đỗ Hành lại đưa tay bắt được mắt cá chân của cô, cắn răng nghiêng lợi nói: “Anh nói thế nào? Hôm nay tất cả mọi người biết vợ của anh ngủ cả đêm với người đàn ông khác, chẳng lẽ ngay cả nói một câu anh cũng không được sao?” Vừa nói, tay vừa dùng sức.

Mắt cá chân của Tô Diệp vốn bị thương, bây giờ bị anh nắm chặt như vậy, càng đau thêm, hai chân dùng sức muốn tránh thoát khỏi anh, tuy nhiên lại khiến mình càng đau thêm.

Nước mắt của cô lập tức rơi xuống, liều mạng đá Đỗ Hành hô: “Anh buông em ra, Đỗ Hành! Anh làm đau em!”

Nhưng Đỗ Hành lại như điên rồi, hoàn toàn không nghe được lời của cô..., tay càng nắm chặt hơn, điều này làm cho Tô Diệp càng thêm giãy giụa gay gắt.

Mà trong khi đang giãy giụa, một chiếc xe giống như uống rượu say xông lại, hai xe chạm vào nhau, phát ra một tiếng nổ.

Trước mặt Tô Diệp bỗng tối sầm, hoàn toàn không kịp có bất kỳ phản ứng gì nữa, liền hôn mê bất tỉnh.

Trước khi cô mất đi ý thức, chỉ giống như mơ hồ cảm giác mình bị ôm vào trong ngực ấm áp.

= = = = =

Khi Tô Diệp tỉnh lại, xung quanh đều là màu trắng.

Chăm sóc cho cô là bà Trần, đôi mắt bà Trần đều đỏ.

Bà thấy Tô Diệp tỉnh lại, vội tiến lên trước hỏi: “Tiểu thư, cô cảm thấy như thế nào vậy? Tốt hơn chưa?”

Tô Diệp mê mang mà lắc lắc đầu: “Tôi không sao, đây là thế nào?”

Nước mắt của bà Trần lập tức rơi xuống, khóc nói: “Cô và tiên sinh gặp phải tai nạn xe cộ, chỉ là cũng may, cô không có chuyện gì lớn, chỉ bị thương bên ngoài một chút.”

Tô Diệp cau mày nhớ lại tình cảnh trước khi gặp tai nạn xe cộ, vội vàng kéo bà Trần hỏi: “Anh ấy đâu rồi, anh ấy như thế nào?”

Bà Trần cúi đầu nhìn Tô Diệp tóm chặt lấy tay của mình, do dự một chút, rốt cuộc vẫn phải nói: “Tiên sinh không có việc gì, đã đi ra ngoài xử lý chuyện của công ty rồi.”

Tô Diệp thở phào nhẹ nhõm, buông tay bà Trần ra, nằm lại trên giường lần nữa, ủ rũ mà nhìn trần nhà.

Xem ra anh thực sự không có bất cứ chuyện gì rồi, đã có thể đi làm việc.....

Bà Trần nhìn Tô Diệp, bắt được mắt mác giữa lông mày cô, an ủi cô: “Tiểu thư, trước khi tiên sinh đi rất lo lắng cho cô, anh dặn dò.....”

Bà Trần cũng chưa nói xong lời, Tô Diệp tự cười, cô đơn nói: “Bà Trần, không có chuyện gì, cháu quen rồi.”

= = = = =

Ngày hôm sau, rất nhiều người đến thăm Tô Diệp, cũng có đám bạn học Dương Kỳ Kỳ Đồng Thiển tham gia tụ họp lần trước, mà Thạch Lỗi cũng cùng đi theo rồi.

Mọi người mang đến hoa tươi cùng trái cây, họ thấy Tô Diệp thực sự cũng không đáng ngại, cũng yên tâm, dần dần mọi người đã nói cười lên.

Thạch Lỗi ở bên cạnh cũng không nói chuyện, chỉ lẳng lặng nhìn mọi người.

Sau đó tất cả mọi người ý thức được cái gì, đều chào đi về, trong phòng bệnh chỉ còn lại Thạch Lỗi.

Thạch Lỗi tiến lên, do dự một chút hỏi “Anh ta, anh ta làm khó dễ em sao?”

Tô Diệp nâng mí mắt nhìn Thạch Lỗi nói: “Không có.”

Thạch Lỗi gật đầu: “Vậy thì tốt.”

Hai người nhìn nhau hồi lâu, Tô Diệp cảm thấy hơi khát nước, muốn kêu hộ lí, lúc này Thạch Lỗi vội thay Tô Diệp rót nước.

Sau đó bà Trần tới, bà nhìn Thạch Lỗi, trong ánh mắt hơi chán ghét. Thạch Lỗi cảm thấy. liền tìm viện chớ chào từ biệt.

Lúc bà Trần tiến vào, Tô Diệp cảm thấy không khí hơi nặng nề, cô nhất thời không nghĩ ra tại sao, hỏi bà Trần thì bà cũng sẽ không nói, cũng đành buồn bực tự đoán mò tâm sự trong đầu.

Cứ như vậy qua vài ngày nữa, thân thể Tô Diệp đã khôi phục tốt rồi cũng phải xuất viện, nhưng Đỗ Hành vẫn không xuất hiện.

Thấy thế này, Tô Diệp không lạnh nhạt nổi nữa, cô cảm thấy chuyện này có gì đó không đúng.

Mặc dù giữa Đỗ Hành và mình có vấn đề, nhưng anh luôn luôn quan tâm mình nhất, sao mình xuất viện, anh cũng không xuất hiện chứ?

Tô Diệp bắt đầu có các loại lo lắng, cô nhớ tới vòng tay ấm áp trước khi mình té xỉu, tâm liền trầm xuống, nghĩ khả năng tệ nhất, cô cũng không ngồi yên nữa.

Cầm điện thoại lên, tiến hành oanh tạc điện thoại của Đỗ Hành, nhưng Đỗ Hành vẫn tắt điện thoại.

Điện thoại vĩnh viễn giữ nguyên vì cô, thế nhưng tắt máy.

Tô Diệp như đứng đông cứng, cô cảm thấy bà Trần nhất định biết gì đó, cô ép hỏi bà Trần, nhưng bà Trần lại nói Đỗ Hành mạnh khỏe không có bất cứ vấn đề gì, tất cả đều là Tô Diệp tự mình đoán mò.

Tô Diệp về đến nhà, ăn không biết ngon, cuối cùng rút cuộc cầm điện thoại di động lên tiếp tục gửi tin nhắn gọi điện thoại cho Đỗ Hành.

Nhưng tất cả tin nhắn cuộc gọi đều không có bất kỳ đáp lại nào.

Trong lòng cô chợt có một loại sợ hãi, một loại sợ hãi sắp sửa mất đi Đỗ Hành.

Bỗng nhiên trong lúc đó, thật sợ hãi thật cô đơn, mà lần đầu tiên cảm giác này kéo tới, chính là khi biết tin tức cha mẹ qua đời.

40. Chương 40: Ly Hôn

Qua mấy ngày Tô Diệp lẫn lộn khó ngủ, mấy ngày nay Thạch Lỗi cũng liên lạc qua với Tô Diệp, cô cũng hiểu ý tứ trong lúc nói chuyện, nhưng cô lại không hề còn tâm tư.

Ở ban đêm rất muộn, một mình Tô Diệp nằm ở trên giường to như vậy, đó là giường lớn mà cô và Đỗ Hành hoan ái rất nhiều lần, cô bắt đầu nhớ lại từng việc từng việc.

Đối với mình mà nói, rốt cuộc Đỗ Hành có ý nghĩa như thế nào đây? Khi còn bé, anh là một người anh trai mà cô thích. Khi đó cha cô thích anh, có lúc cô còn có thể len lén ở trên lầu nhìn bóng lưng anh rời đi. Nếu không phải sau này gặp thay đổi lớn, có lẽ anh chính là bạch mã hoàng tử của cô. Nhưng qđ giấc mộng thiếu nữ bị đánh nát nhanh như vậy, cha mẹ qua đời, cô lập tức trở nên lẻ loi như vậy ở trên thế giới này.

Cô nhìn thế giới bị nước mắt làm ướt nhẹp, phát hiện ra cô còn chỗ dựa duy nhất là Đỗ Hành.

Cô tin tưởng anh dựa vào anh, nhưng cuối cùng cô lại bắt đầu nghi ngờ anh.

Có những lúc, cô từng nghi ngờ mình hẳn là yêu anh, nhưng lại cảm thấy yêu không phải như vậy, yêu không phải bởi vì bị giam cầm mà không thể không yêu, mà phải là một loại tự do lựa chọn.

Hiện tại thế nào, hiện tại anh giống như đột nhiên thu hồi tất cả mệnh mẽ vốn có của mình, lập tức rút lui. Khi cô trang bị bản thân chuẩn bị vùng lên đối đầu với người đàn ông này thì anh bỗng nhiên rút lui.

Ban đêm không có anh, lại lạnh như thế; giường lớn không có anh, thì ra là lại lớn như thế.

Nhưng khi cô đơn ở nơi này, cô lại nghĩ tới mình đã từng nghi ngờ anh. Cắn chặt răng, cô cố gắng hỏi mình, rốt cuộc muốn gì?

Ở trong một đêm khó ngủ, cô tự nói với mình, nhất định phải xác nhận Đỗ Hành an toàn hoàn hảo, nói chuyện một chút với anh, sau đó. . . . Sau đó cô vẫn muốn tiếp tục chuyện mình cần làm.

Vì vậy buổi sáng một ngày nào đó, Tô Diệp đột nhiên bắt đầu tuyệt thực.

Cô cực kỳ mạnh mẽ yêu cầu gặp Đỗ Hành, cô nói với bà Trần như vậy: “Nếu như không gặp được anh ấy, cháu sẽ không ăn cơm, bà có thể nói như vậy cho anh ấy biết.”

Bà Trần rất khó xử và đau lòng: “Tiểu thư, tôi thật sự không liên lạc được với tiên sinh!”

Dĩ nhiên Tô Diệp không tin, cô hướng về qđ phía bà Trần cười ngọt ngào: “Bà Trần, chỉ cần bà muốn liên lạc, nhất định có thể.”

Tô Diệp chắc chắn trong lòng, cô biết bất kể như thế nào, Đỗ Hành cũng không thể để mặc mình, nên phải có tai mắt nằm vùng cơ bản nhất.

Bà Trần cười khổ lắc đầu: “Tiểu thư, cô nói vậy cũng không đúng rồi, bà Trần thực sự không có cách nào liên lạc với tiên sinh.”

Tô Diệp đương nhiên không tin rồi, cô cầm tờ báo, học dáng vẻ đọc báo thường ngày của Đỗ Hành. Khi nhìn bà Trần muốn nói lại thôi, bất đắc dĩ đi vào phòng bếp, thậm chí cô có loại cảm giác thắng lợi kỳ diệu.

Trước kia Đỗ Hành bình tĩnh ngồi ở chỗ này đọc báo sau đó từ trong khóe mắt nhìn bộ dáng mình như đưa đám, có phải cũng có loại cảm giác này hay không?

Cô vội vàng lắc lắc đầu, chính cô cũng phát hiện, kể từ sau khi trong đầu dần dần có ý tưởng kỳ lạ về Đỗ Hành, cô nghĩ cái gì lqđ cũng sẽ liên tưởng đến Đỗ Hành. Nay, chẳng lẽ đây chính là đánh mất mới biết quý trọng?

Phi phi phi, không đúng, trong quan hệ của cô và Đỗ Hành, có thể nói quý trọng gì sao?

==== =====

Tô Diệp đoán không sai, buổi tối lúc muốn lên giường ngủ, tiếng chuông điện thoại của cô reo rồi.

Khi đó cô vừa mới tắm xong, tự thổi tóc ỳnh, thấy biểu hiện điện tới, cô cầm điện thoại di động lập tức thả mình thư thái ở trên chiếc giường.

“Em tìm anh?” Bên đầu điện thoại kia, giọng nói của Đỗ Hành trầm thấp nghẹn ngào.

Mới nghe giọng nói này, lòng của Tô Diệp treo thật lâu lập tức để xuống: “Anh...anh vẫn tốt chứ?”

Đỗ Hành cười lạnh một tiếng, hơi giễu cợt hỏi ngược lại: “Thế nào, em hi vọng anh không tốt?”

Bị anh nói như vậy, Tô Diệp lập tức cảm thấy mình lại có thể có ý nghĩ nghi ngờ anh xảy ra điều gì không may này, quả thực là quá lqđ ngu quá ngây thơ rồi!

Chỉ có điều cô vẫn nhắm mắt nói: “Anh không có việc gì là tốt rồi.”

Đỗ Hành nghe lời này, yên lặng hồi lâu ở bên kia, đột nhiên hỏi: “Em lo lắng anh sao?”

Khi Đỗ Hành hỏi như thế, Tô Diệp có một khắc như vậy, đột nhiên cảm thấy trong giọng của Đỗ Hành thậm chí có yếu ớt khó thấy.

Cô do dự một chút, gật đầu nói: “Vâng”

Sau một tiếng“Vâng” này, đầu kia cũng không nói lời nào, chỉ có tiếng hít thở trầm ổn như có như không truyền đến.

Giống như qua thật lâu, Đỗ Hành đột nhiên cười, giống như rất nhiều lần Đỗ Hành hơi cười nhạo sau khi Tô Diệp làm việc lỗ mãng ... Cười, cười đến khi mặt Tô Diệp đỏ rần.

Đỗ Hành hàm chứa ý cười nói: “Thật hiếm có, anh cho rằng vợ anh muốn bỏ trốn với người đàn ông khác, anh đây vừa mất tích, không phải vừa đúng lúc em đạt được ước muốn sao, không ngờ em lqđ vẫn còn biết lo lắng cho anh đấy.”

Tô Diệp bị nói xong đỏ mặt, cô muốn phản bác, nhưng không biết vì sao lại nói thế, không thể làm gì khác hơn là tức giận nói: “Anh vẫn không xuất hiện vài ngày rồi, em đương nhiên cho rằng anh đã xảy ra chuyện!”

Dáng vẻ Đỗ Hành cười giống như trêu mèo con: “Được rồi, bây giờ em biết anh không sao nữa, có thể yên lòng bỏ trốn với tình nhân nhỏ của em rồi.”

Tô Diệp bị anh nói như thế, trong lòng càng tức giận: “Em muốn bỏ trốn hay không, không liên quan gì đến anh! Em chỉ muốn xác nhận anh không có việc gì là được, nhưng em quan tâm anh thì anh cũng đừng tưởng rằng em tốt với anh, em —— em chỉ sợ lương tâm anh bút rút bởi vì em bị thương thôi!” Cô gần như là rống lớn mấy chữ cuối cùng ra ngoài.

Đỗ Hành nghe cô có vẻ phát giận, lập tức bật cười sảng khoái, giống như cực kỳ vui vẻ.

Mặt Tô Diệp càng đỏ, thật ra thì cô thực sự cũng không ghét Đỗ Hành một chút nào, nhưng tại sao, nghe tiếng lqđ cười của anh, cô cảm thấy chói tai như thế đây?

Cô cắn răng nghiến lợi nói với Đỗ Hành: “Anh cứ cười đi, em muốn đi ngủ!”

Tiếng cười của Đỗ Hành đột nhiên dừng lại: “Được.” Trả lời ngắn gọn sảng khoái.

Tô Diệp đang muốn cúp điện thoại, một ý nghĩ đột nhiên nảy ra, cô bỗng nhiên nói: “Khoan đã, anh——”

Giọng nói của Đỗ Hành trầm thấp dịu dàng vang lên ở đầu kia: “Tô Diệp, còn có việc sao?”

Giọng nói dịu dàng như vậy, dịu dàng giống như muốn chảy ra nước rồi, khiến Tô Diệp gần như mê hoặc trong nháy mắt.

Chỉ có điều cô vẫn tránh thoát loại cảm giác này, hỏi: “Anh có thể gọi video với em, cho em nhìn thấy anh hay không?”

Đỗ Hành nhẹ nhàng “Oh” một tiếng: “Thế nào, em nhớ anh?”

Tiếng “Oh” thật dài, Tô Diệp cảm giác mình có thể tưởng tượng bộ dạng Đỗ Hành nhú mày như có như không, nhìn xuống từ trên cao.

Tô Diệp lắc đầu một cái: “Không nhớ anh, em chỉ muốn nhìn thấy anh.”

Đỗ Hành kỳ quái hỏi: “Em quen bộ dạng anh thế nào rồi hả?”

Tô Diệp thở dài: “Tùy anh nói thế nào, em chỉ muốn nhìn anh một chút.”

Ở đầu kia, Đỗ Hành yên lặng rất lâu, cuối cùng rốt cuộc nói: “Được.”

Khi video được kết nối, Tô Diệp phát hiện xem ra Đỗ Hành cũng không có bất kỳ chỗ nào khác với quá khứ, anh vẫn trầm ổn bình tĩnh, chỉ có ánh mắt đang nhìn mình hơi có vẻ lạnh nhạt và bài xích, giống như có mấy phần không tình nguyện.

Đỗ Hành thấy Tô Diệp lại đang nhìn mình nghiến cựa, trên mặt cũng nổi lên mấy phần không được tự nhiên: “Em làm gì mà nhìn anh như vậy?”

Tô Diệp nhìn giữa mày Đỗ Hành, cau mày nói: “Tại sao em cảm thấy sắc mặt anh có chút..... Có chút không tốt?” Nói không ra cảm giác, tóm lại có chút tiêu tụy, không giống chính anh trong quá khứ.

Đỗ Hành cười lạnh: “Có phải em mong đợi sắc mặt anh không tốt, cho nên mới thấy sắc mặt anh không tốt hay không?”

Bị Đỗ Hành bức như vậy, Tô Diệp cũng không thể nói rõ hơn nữa, chỉ nói: “Anh không có việc gì, em yên tâm rồi.”

Nói xong lời này, cô vẫn suy nghĩ muốn nói thêm chút gì, nhưng nhất thời lại không biết nói gì cho phải. Dù sao thời điểm cô và Đỗ Hành ngồi xuống bình tâm tĩnh khí nói chuyện trời đất thật sự không nhiều lắm.

Đúng lúc này, Đỗ Hành chợt cúp video, điều này làm cho Tô Diệp nhú lông mày: “Sao anh lại cắt?”

Giọng nói lạnh lẽo của Đỗ Hành truyền đến từ trong điện thoại di động: “Anh nghĩ, không phải em cũng rất hi vọng luôn nói chuyện với gương mặt của anh đây chứ?”

Tô Diệp tức cười.

Đỗ Hành còn nói: “Em còn gì muốn nói tiếp sao?”

Tô Diệp ngoan ngoãn lắc đầu: “Không có nữa.”

Đỗ Hành gật đầu: “Được, vậy anh nói.”

Tô Diệp không hiểu: “Anh nói.....” Cô cũng không có để cho Đỗ Hành nói chuyện.

Nhưng lời nói của Đỗ Hành sau đó khiến cô kinh hãi: “Bây giờ em trưởng thành, có ý nghĩ của mình, anh biết rồi.”

Tô Diệp cau mày, điều này hiển nhiên là một lời dạy dỗ, kể tiếp anh muốn nói cái gì đó?

Đỗ Hành lại ho nhẹ một tiếng, tiếp tục nói: “Giữa chúng ta, năm đó cũng không có biện pháp mới đi chung với nhau, đây là anh làm trẻ nãi em. Hiện tại, cũng nên đến lúc chúng ta tách ra rồi.”

Trong lòng Tô Diệp chấn động, cô không ngờ Đỗ Hành lại nói cái này với mình!

Cô vẫn cho rằng, có một ngày cô sẽ quăng lời này đến trên mặt anh, sau đó thắng lợi rồi đi.

Đỗ Hành nói trước, hơn nữa còn nói bây giờ, thậm chí cô có chút không biết làm sao.

Đúng lúc này, bên tai cô tiếp tục vang lên giọng nói của Đỗ Hành: “Có chuyện..... Anh vẫn không muốn nhắc tới với em, nhưng bây giờ em nên biết.....”

Trong đầu Tô Diệp chợt vang lên ông ông ông, tim cũng đập nhanh thành thịch, chẳng lẽ Đỗ Hành lại muốn nói cho cô biết về việc của cha cô sao?

Ai biết lời nói của Đỗ Hành xoay chuyển, trịnh trọng nói: “Thật ra thì những năm này, anh vẫn thích một người phụ nữ ở bên ngoài.”

“À?” Trong đầu Tô Diệp đánh một cái dấu chấm hỏi to lớn, việc này chuyển biến quá đột ngột, cô cũng không tin tưởng.

Nhưng lời nói của Đỗ Hành cũng rất chân thành: “Trước kia khi em ở trường học, anh đi công tác, thường để cho cô ấy ra ngoài với anh. Anh không quá để ý cô ấy, cho nên khi đó cũng không có suy nghĩ nhiều.”

Tô Diệp nghe Đỗ Hành nói, trong đầu lại bắt không được đây là ý gì, trong khoảng thời gian ngắn cũng nói ra một câu nói.

Nhưng hiển nhiên Đỗ Hành không muốn Tô Diệp nói gì: “Nhưng bây giờ có chút khác biệt _____”

Nghe đến đó, lòng của Tô Diệp bị treo lên, khác biệt cái gì.

Đỗ Hành tiếp tục giải mật: “Năm ngoái cô ấy mang thai.”

Mang thai?

Đỗ Hành thở dài nói tiếp: “Anh hoàn toàn không muốn cho cô sinh đứa bé ra.” Giọng điệu của anh kiên định nói: “Anh tuyệt đối không hi vọng có một đứa con riêng!”

Đúng đúng, đây là tính tình của Đỗ Hành, người kia như vậy, nếu như không yêu, tuyệt đối sẽ không để cho đối phương sinh con? Càng sẽ không để cho đứa bé của mình trở thành con riêng?

Nhưng ai biết Đỗ Hành vừa chuyển một cái: “Nhưng cô ấy lại rời khỏi anh, lén lút sinh đứa bé ra rồi.” Đỗ Hành dừng lại bổ sung nói: “Là một bé trai.”

Lúc này Tô Diệp đã không biết nói gì rồi, cô cảm thấy cô đang nghe một quyển tiểu thuyết, một câu chuyện cũ, hiện tại cô không có cách chen miệng, cô chỉ chờ người đàn ông này nói hết lời.

Đỗ Hành lại tiếp tục nói: “Em cũng biết, ông cụ trong nhà vẫn hi vọng chúng ta nhanh chóng có một đứa bé. Mặc dù quan hệ của anh và ông ấy không tốt, nhưng.....” Lời kế tiếp, Đỗ Hành khó nói ra.

Tô Diệp hiểu, hoàn toàn hiểu, cái gì cũng hiểu. Cô mờ mịt gật đầu, lại vẫn không biết nói gì.

Đỗ Hành tiếp tục thay cô nói hết lời: “Người phụ nữ kia, anh thật sự không quá thích cô ấy, nhưng anh muốn cho đứa bé một thân phận.”

Tô Diệp gật đầu. Đúng vậy, Đỗ Hành nói không sai.

Đỗ Hành giống như thật sự khó khăn, khó mở miệng nói: “To Diệp, thật xin lỗi, anh đã từng hứa với bác Tô nói muốn chăm sóc em cả đời, hiện tại không có cách nào rồi.”

Tô Diệp mờ mịt lắc đầu một cái, thần thờ mở miệng hỏi: “Vậy, vậy anh muốn thế nào?”

Hồ hấp của Đỗ Hành gần như dừng lại, thật lâu sau anh rốt cuộc nói ra chữ kia: “Chúng ta ly hôn đi.”

= =

Chúng ta ly hôn đi, khi nói ra mấy chữ này thì giống như có một tảng đá ném vào mặt nước tĩnh lặng, khiến tầng tầng gợn sóng.

Ở trong lòng của Tô Diệp, chính là một vòng một vòng sóng gợn, vẫn lắc lư bấp bênh.

Đỗ Hành ở bên kia cúi đầu thở dài, nhẹ nói: “Thật xin lỗi, Tô Diệp, về sau anh không có biện pháp chăm sóc em.”

Tô Diệp mờ mịt lắc đầu một cái: “Không, không qua trọng.....” Cô vợ nói: “Không sao, em sớm đã trưởng thành, có thể tự chăm sóc ỳnh.”

“Anh... anh quả thật nên cho đứa bé của anh một danh phận.” Tô Diệp nói lui có chút cà lăm.

Đỗ Hành yên lặng một hồi, cảm kích nói với Tô Diệp: “Tô Diệp, cảm ơn em, cảm ơn em đã hiểu anh.”

Trong lúc anh nói chuyện thậm chí có vẻ ghen ngào: “Anh... anh chưa bao giờ nghĩ đến lúc chúng ta sẽ dùng loại phương thức này để kết thúc.”

Tô Diệp miễn cưỡng cười: “Không có chuyện gì, dù sao sớm muộn gì chúng ta cũng phải kết thúc, như vậy tốt nhất.”

Cuối cùng, cô còn cười nói với anh: “Đúng rồi, chúc mừng anh.”

Nói xong cái này, cô vợ vẫ cúp điện thoại.

Cô vợ ngạc nằm ở trên giường lớn mà trước kia hai người từng hoan ái qua, ngẩng người nhìn trần nhà màu hồng.

Trần nhà này là thứ ban đầu mình thích nhất, thật ra thì Đỗ Hành nhất định không thích, nhưng anh vẫn nhân nhượng mình.

Hiện tại thế nào, bây giờ người này muốn đi nhân nhượng người khác đấy.

Cô sờ sờ gò má, phát hiện nơi đó có chút ướt át.

Khóc cái gì nữa, đây chẳng phải là cô muốn ư, Tô Diệp tự nhủ như vậy.

41. Chương 41: Năm Quyền

Đỗ Hành làm việc luôn luôn là loại hình đánh đòn phủ đầu, khí thế sét đánh không kịp bưng tai, bây giờ ly hôn, tốc độ của anh cũng rất nhanh. Anh rất nhanh để luật sư đưa tới thỏa thuận li hôn, một tệp thật dày, quy định các loại tài sản phân chia. Dĩ nhiên Tô Diệp không có tâm tư đi xem cái này, cô gọi cho La Tử Sa một cú điện thoại, đôi phương rất nhanh chạy đến.

La Tử Sa ngồi ở trên ghế sa lon, nghiên cứu một tệp tài liệu cả buổi trưa, cuối cùng để xuống, cau mày cho ra một kết luận: “Đỗ Hành người này, rất giáo hoạt.”

Tài sản nhà họ Tô, Đỗ Hành ngược lại không lấy một đồng tiền, nhưng tài sản của Đỗ Hành, anh cũng không chia cho Tô Diệp một phần.

La Tử Sa cau mày nói: “Tô Diệp, mặc dù em cũng không hi vọng muốn tiền chia tay của anh ta, nhưng công ty lqd của anh ta, các loại bất động sản của anh ta, tất cả đều là từ từ mua thêm sau khi kết hôn với em, những thứ này cũng phải có một phần của em.”

Tô Diệp lắc đầu một cái: “Anh Sa, những thứ này đều không liên quan đến em.” Cô lại không thiếu tiền, muốn cái kia làm gì, để Đỗ Hành giữ lại cho đứa bé của anh ấy thôi.

La Tử Sa cũng không đồng ý, nhú nhú lông mày rậm bắt đầu thuyết phục Tô Diệp: “Tô Diệp, nghĩ như em cũng không đúng rồi. Đỗ Hành đó, anh ta rõ ràng xuất quỹ của mình, nuôi tình nhân có con riêng, là anh ta phạm sai lầm sau khi cưới, nói như vậy, em hoàn toàn có thể muốn nhiều tài sản hơn, tại sao anh ta không cho em một phần?”

Tô Diệp lắc đầu lần nữa: “Những năm này, anh ấy vẫn chăm sóc em...em cũng không giúp anh ấy bao nhiêu công việc, nếu như hiện tại anh ấy không muốn cho em cái gì, em cũng không muốn tranh nữa.”

La Tử Sa rất thất vọng mà nhìn Tô Diệp: “Được rồi, vậy chúng ta cũng không tranh đoạt.” Tuy nói như vậy, nhưng lqd hiển nhiên anh rất khinh thường đối với Đỗ Hành: “Thương nhân trọng lợi, xem ra thương nhân càng lớn, càng phải thắt chặt tiền trong tay của mình. ”

Tô Diệp cười khỏ, những khoản tiền kia không quan trọng với cô. Thật ra thì cha mẹ cô để lại tài sản cho cô, cô tiêu xài mười đời cũng không hết. Nhưng bây giờ Đỗ Hành đối xử với cô như vậy, trong lòng cô khó tránh khỏi có mất mát, cuộc sống vợ chồng mấy năm rồi cuộc có ý nghĩa như thế nào với Đỗ Hành?

La Tử Sa dĩ nhiên nhìn ra cô đơn trong mắt Tô Diệp, không nhịn được đi sang ngồi, bàn tay hào khí vỗ vỗ bả vai của cô: “Đừng khó chịu, Đỗ Hành chỉ là một cái cây, không có Đỗ Hành, em còn có thể nắm giữ một rừng rậm. Cánh rừng rậm này còn rất nhiều cây cối tốt!” Anh cười ha ha, nhú mày nói: “Ví dụ như, em nhìn anh, chính là một bó củi thượng hạng.”

Tô Diệp biết La Tử Sa đang an ủi mình, cũng biết thật ra bản thân La Tử Sa cũng đã có bạn gái, chỉ có điều tâm tình lqđ của cô vẫn bị La Tử Sa chọc cho tốt hơn nhiều: “Mặc dù là anh bó củi tốt, em lại sợ bị người đuổi giết, cho nên anh cách xa em một chút thôi.”

La Tử Sa nghe, cổ ra vẻ khoa trương: “Ai đuổi giết em, nói cho lão Sa anh biết, anh bảo đảm để hấn chết không nơi chôn thân!” Nói xong làm ra bộ dạng mài dao sèn soét.

Tô Diệp thở dài ở trong lòng, gieo nhân nào gặt quả ấy, hôm nay bên cạnh mình còn có thể có một người anh trai đáng giá để tin nhiệm giống như La Tử Sa, đây là cha cô để lại phúc đức. Cô không nhịn được cười, nhẹ nhàng tựa vào trên bả vai La Tử Sa.

Bả vai này rất bền chắc, cô mượn dựa vào một lát thôi.

Đúng lúc này, bà Trần đi vào, bà đặt một ly cà phê ở trên khay trà, mắt nhìn chăm chăm La Tử Sa bên cạnh, bộ dáng kia giống như đề phòng cướp.

Tô Diệp thấy bà Trần mới chợt nghĩ đến, sau khi mình và Đỗ Hành ly hôn, cũng không thể ở tòa nhà này nữa, về sau cũng không thấy được bà Trần sao?

Sắc mặt bà Trần không tốt lắm, nhìn chòng chọc La Tử Sa một lát, lạnh nhạt nói với Tô Diệp: “Tiểu thư, tôi cũng muốn rời đi.”

Tô Diệp nghe không khỏi kinh ngạc: “Bà Trần, sao bà cũng muốn đi vậy?” Mình mới là cô vợ bị bỏ, không phải sao, chẳng lẽ Đỗ Hành lại muốn một đời vua một triều thần, đổi nữ chủ nhân khác cũng thuận tiện muốn đổi luôn quần gia bảo mẫu sao?

Ánh mắt bà Trần nhìn về Tô Diệp hàm chứa một tầng bất đắc dĩ, thở dài mới nói: “Tiểu thư, tuổi của bà Trần cũng lớn rồi, nên về nhà hưởng phúc thôi. Hơn nữa tiểu thư cũng phải rời đi, bà Trần cũng không có chuyện gì ở chỗ này rồi.”

Trong lòng Tô Diệp có chút nghi ngờ, bởi vì cô biết bà Trần không có con cái, trong nhà cũng không có người thân gì, bà ấy muốn đi đâu đây? Ngay sau đó cô không khỏi hỏi: “Bà Trần, Đỗ Hành anh ấy rất nhanh lại muốn kết hôn, bà?”

Bà Trần nghe lời này, ngược lại cười: “Tiểu thư, phu nhân mới và con trai quý giá của tiên sinh, dĩ nhiên không cần bà Trần tới phục vụ. Đừng nói hầu hạ, sợ là ngay cả nhìn bà Trần cũng không phúc phận đó rồi.”

Tô Diệp suy nghĩ một chút, xem ra phu nhân mới của Đỗ Hành mang theo con trai ở nước ngoài đi, hẳn là sẽ không dẫn tới nơi đây rồi.

Hơn nữa, nơi này là chỗ mình và Đỗ Hành đã ở qua, người ta chưa chắc đồng ý tiếp tục ở trong ổ cũ này đi?

Cô nghĩ tới đây, không nhịn được nhìn bài trí quen thuộc xung quanh này, cầu thang quen thuộc này, còn có căn nhà nhìn cô lớn lên từ nhỏ. Cô đã từng cho rằng nơi này là lao ngục giam cầm cô, nhưng hôm nay phải rời đi, cô mới biết nơi này là nhà của cô, chỗ dựa duy nhất khi cô mất đi cha mẹ.

Rời khỏi đây, cô muốn đi đâu đây?

Tô Diệp có rất nhiều rất nhiều tiền, cô mua một cái nhà như vậy là rất dễ dàng, nhưng nhà tầng xi măng cốt thép và viện ngói xây xếp, vậy thì có thể gọi là nhà sao?

Tô Diệp từ từ đi tới cửa phòng, lúc này nhìn căn nhà tràn đầy kỉ niệm của cô và Đỗ Hành, lỗ mũi lại đau xót vô duyên vô cớ.

Chỉ là cô rất nhanh ngẩng đầu lên, để ình không cần yếu ớt, vì vậy, cô cố gắng cười với mình, tự nói với mình: đây là kết cục mình từng hy vọng nhất, hiện tại mình rất cuộc chiếm được... Còn có gì không hài lòng.

Tô Diệp xoay người, ngồi vào trước khay trà, cầm bút lên, một bút một vạch ký xuống giấy thỏa thuận li hôn.

Khi chữ ‘Diệp’ cuối cùng nặng nề vạch xuống thì cô biết cô và Đỗ Hành thật sự không có quan hệ gì.

Người này đã tham dự vào cuộc đời của cô từ lúc cô mười mấy tuổi, sau đó lại dùng sức mạnh của anh chi phối tất cả của cô. Hiện tại, cuối cùng tất cả cũng kết thúc.

.....

Từ sau khi ly hôn hôn, Tô Diệp cũng chưa từng thấy qua Đỗ Hành nữa.

Chỉ có điều không thấy được cũng tốt, Tô Diệp nghĩ như vậy.

Người đàn ông này, đầu tiên là tự nói với mình có người phụ nữ khác, lại lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai đưa giấy thỏa thuận ly hôn tới, thật sự không biết lại nhìn thấy mình lần nữa, anh sẽ nói gì?

Thậm chí người đàn ông này còn cuốn đi tất cả tài sản cùng sở hữu, không để lại ình một phần.

Nếu như không phải cô còn có công ty cha cô để lại cho cô, sợ là thật sự phải lưu lạc nơi đầu đường rồi.

Tô Diệp cảm thấy rất buồn cười, cực kỳ buồn cười. Người đàn ông này từng nuông chiều cô nâng ở lòng bàn tay như vậy, khi vứt bỏ lại quyết đoán như vậy.

Thật ra thì trước đây, Tô Diệp cũng sẽ cực kỳ tự luyện mà phỏng đoán, có lẽ anh có điều khổ tâm bất đắc dĩ. Trước kia ở ký túc xá đi theo nhóm bạn nữ cùng phòng với Tôn Kỳ Kỳ, cô cũng biết một chút về giấc mơ của con gái đang yêu, vì vậy sẽ cực kỳ ngây thơ tiến hành các loại phỏng đoán.

Thế nhưng lúc người đàn ông phân chia tài sản keo kiệt, lập tức phá vỡ ảo tưởng có khả năng của cô.

Con gái ảo tưởng đủ loại kiểu dáng bạch mã hoàng tử, tuy nhiên nó không có bạch mã hoàng tử keo kiệt về mặt tiền tài đối với phụ nữ.

Khi Tô Diệp ý thức được mình hướng về phía cửa sổ sát đất mà nghĩ những thứ này thì không khỏi phát ra một tiếng cười nhạo đối với nội tâm của chính mình, nhìn cửa sổ thủy tinh chiếu rọi ra bóng người, nhéo gò má của mình.

Làm người không nên quá ngu, làm người phải nhìn về phía trước.

Cô còn rất nhiều chuyện phải làm nữa, cô quay đầu lại, nhìn tài liệu trên bàn mà cười khổ một cái.

Thật ra thì trước ly hôn, Đỗ Hành từ từ bắt đầu dạy mình quản lý một công ty như thế nào tới, cũng giúp cô từng bước quen thuộc các loại nghiệp vụ của công ty. Bây giờ ly hôn, Đỗ Hành ngược lại không lưu luyện chút nào, hoàn toàn rút lui khỏi công ty của nhà họ Tô.

Tô Diệp bắt đầu hoàn toàn tiếp nhận sản nghiệp mà cha cô để lại. Mỗi ngày cô đều cảm thấy vô cùng bận rộn, có rất nhiều chuyện cần phải làm, trước kia nhìn cũng không khó khăn lắm, nhưng hôm nay mình độc lập nhận lấy, mới phát hiện làm nên chuyện không hề dễ dàng. Một việc nhìn như chuyện đơn giản, lại luôn gặp trở ngại nặng nề.

Trong đó, chú Tôn ngày xưa chính là Tôn Tĩnh Vũ, lại chính là một tảng đá lớn nhất, cứng nhất ngăn ở trước mặt.

Từng nhớ, trước kia người này còn khuyến khích mình tự mình tiếp nhận công ty để đuổi Đỗ Hành đi nữa, hôm nay Đỗ Hành thật sự đi rồi, thế nhưng ông ta lại trở thành kẻ đối địch của mình.

Trong quan hệ lợi ích đó, trong lòng Tô Diệp cũng rõ ràng. Chỉ có điều mặc dù cô hiện giờ không thể nói là nắm quyền, nhưng tất cả mấy nguyên lão cấp bậc nhân vật lớn đều giúp đỡ mình, đối phó một Tôn Tĩnh Vũ thật sự cũng không khó khăn lắm.

Khó được là nên đối phó thế nào.

Đấu bên trong công ty, có đấu văn, có đấu võ, nên dùng loại hình đấu nào, còn phải đợi La Tử Sa điều tra kết quả.

Cái chết của cha cô năm đó rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra, ai đen ai trắng, Đỗ Hành nói Tôn Tĩnh Vũ, Tôn Tĩnh Vũ nín lấy Đỗ Hành, rốt cuộc ai đúng ai sai, Tô Diệp phải biết rõ.

Hiện tại khi Tô Diệp đang bận bịu ngập đầu thì điện thoại của phòng thư ký gọi tới, nói là có một Thạch tiên sinh muốn gặp cô, thư ký thấy tổng giám đốc trẻ tuổi mới nhậm chức vẫn chưa trả lời, vội vàng bổ sung thêm một câu: “Không có hẹn trước.”

Tô Diệp cười, cô biết là Thạch Lỗi, kể từ sau khi cô và Đỗ Hành ly hôn, mình quá bận rộn, ngược lại vẫn chưa từng gặp Thạch Lỗi.

Cô lập tức gạt đầu một cái: “Cho anh ấy vào đi.”

42. Chương 42: Kết Án

Thạch Lỗi đi vào phòng làm việc của Tô Diệp thì nhìn nơi này bố trí khá quái, nghĩ tới mình gặp trắc trở với Tô Diệp một lần, không thể nhịn được nở nụ cười: “Cảm thấy em bây giờ và trước kia rất khác nhau.”

Tô Diệp cười mời anh ngồi, lúc này thư ký của cô bùng lại hai chén cà phê, Tô Diệp cười chỉ vào Thạch Lỗi ra hiệu, Thạch Lỗi lắc đầu một cái: “Anh chỉ có chút chuyện, muốn nói với em.”

Tô Diệp gạt đầu: “Ừ, anh nói đi.”

Tô Diệp để Thạch Lỗi nói, nhưng Thạch Lỗi không biết lên tiếng thế nào.

Trước kia, anh cũng biết thật ra Tô Diệp là người thừa kế tài sản kếch xù, nhưng khi đó cô là một cô gái nhỏ mảnh mai như vậy, giống như công chúa bị giam cầm ở tòa thành, mà anh vẫn cố gắng hy vọng có thể giải cứu cô gái này.

Hiện tại cô gái này duyên dáng yêu kiều đứng ở trước cửa sổ sát đất sáng ngời, mắt nhìn xuống vùng phía dưới gần như vốn là đường phố phồn hoa nhất. Cặp mắt của cô sáng ngời, tràn đầy tự tin, xinh đẹp như cũ, cũng không mảnh mai nữa.

Thạch Lỗi nhìn qua Tô Diệp trước mắt, lại nói không ra lời gì, anh thất bại nhìn bên cạnh, thế nhưng không nhìn được lấy tay khẩy dưới tóc.

Tô Diệp bùng lên một ly cà phê, dựa vào trước cửa sổ sát đất, lẳng lặng nhìn ngựa xe như nước phía dưới.

Tòa nhà cao tầng này vốn nằm ở khu phồn hoa nhất, cũng gần như là kiến trúc mang tính tiêu chí biểu trưng rồi, mà bây giờ cô đang đứng ở tầng cao nhất của tòa nhà này.

Công việc bận rộn, thỉnh thoảng cô tranh thủ thời gian, sẽ ngồi ở chỗ này nhìn xuống.

Đây là một loại thể nghiệm thị giác kỳ lạ, mắt nhìn xuống tất cả thành phố này, giống như Thượng Đế nhìn xuống chúng sinh. Lúc này cô sẽ không nhịn được nghĩ, khi Đỗ Hành đứng ở chỗ cao nhìn tất cả phía dưới thì có thể cũng giống như cô, cảm thấy có vẻ yếu ớt và cô độc hay không?

Cô khẽ cười, lắc đầu bỏ rơi ý tưởng kỳ quái trong đầu, quay người lại, nhìn Thạch Lỗi muốn nói lại thôi.

Thạch Lỗi chỉ cảm thấy hai tròng mắt của cô làm cho người ta không cách nào nhìn thẳng, nhưng anh rốt cuộc vẫn lấy lại dũng khí nói: “Tô Diệp, bây giờ giá trị con người của em hơn tỷ vạn, khác anh một trời một vực, nếu như hiện tại anh nói cái gì, cảm giác có ý với cao tới em vậy.”

Anh cười khỏ, vẫn tiếp tục nói: “Nhưng anh vẫn muốn thử một lần, anh giấu những lời này trong lòng rất lâu rồi.” Nếu như không nói ra, sẽ luôn tiếc nuối.

Anh nhìn thẳng đôi mắt xinh đẹp của Tô Diệp, cuối cùng nói ra suy nghĩ của bản thân: “Tô Diệp, mặc dù bây giờ em trở nên kiên cường rồi, nhưng anh vẫn muốn chăm sóc em cả đời, cho anh cơ hội này chứ?”

Tô Diệp nhìn qua người đàn ông trước mắt này, mơ hồ nhớ lại bộ dáng trẻ trung thường ngày của anh, mặc dù anh thành thực hơn nhiều, nhưng ở trước mặt mình ánh mắt của anh vẫn thấp thỏm lo lắng như năm đó.

Trong lòng cô dâng lên cảm động, cô biết ở nơi ồn ào trên đời, cũng không có mấy người đàn ông sẽ đợi mình giống như người đàn ông trước mắt này.

Chỉ tiếc, cô không phải Tô Diệp u mê năm đó rồi.

Anh không thay đổi, chính cô lại thay đổi.

Thạch Lỗi nhắm lại hai mắt, tiếp tục nói lời mình muốn nói: “Anh biết rõ bây giờ thân phận của em là gì, nếu như theo quan điểm thế tục, anh nhất định không xứng với em. Nhưng hiện tại anh đứng ở trước mặt em, nói lời như vậy với em, chỉ là bởi vì anh muốn chăm sóc em. Bất kể em nghèo hay giàu, anh đều có thể làm như vậy.”

Tô Diệp cười cảm kích đối với lqđ Thạch Lỗi: “Cám ơn anh, Thạch Lỗi, qua lâu như vậy, anh có thể nói với em như vậy, em đã rất cảm động.”

Cô xoay người, mắt nhìn xuống dòng người dòng xe chạy giống y hệt như con kiến, nhẹ nhàng nói: “Trước kia, trong lòng em đã từng nghĩ tới muốn ở chung một với anh, nhưng bây giờ lớn tuổi, ngược lại lqđ em mê muội.” Cô dùng ngón tay mảnh khảnh nhẹ nhàng xoay một vòng ở trên thủy tinh bóng loáng: “Chính em cũng không hiểu mình muốn cái gì.”

Khi Tô Diệp nhìn về Thạch Lỗi lần nữa, trên mặt Thạch Lỗi cũng không có thất vọng gì, anh lẳng lặng đứng ở nơi đó, giống như đã sớm ngờ tới kết cục này.

Tô Diệp đi tới trước mặt Thạch Lỗi, nắm lên bàn tay còn cứng ngắc của Thạch Lỗi, dịu dàng nói: “Thạch Lỗi, anh luôn luôn rất tốt với em, người anh cũng rất tốt, hiện tại trong lòng em coi anh là bạn bè tốt nhất, bạn bè cả đời.”

Thạch Lỗi thoát khỏi tay Tô Diệp, cắn răng, cuối cùng lại nở nụ cười: “Anh sớm biết kết cục như vậy, tuy nhiên anh vẫn muốn thử một lần, chỉ bởi vì chưa từ bỏ ý định.”

Nói xong lời này, anh cũng không chờ Tô Diệp nói gì nữa, xoay người đi ra ngoài, đang muốn đi tới cửa thì lqđ chợt ngừng lại, quay đầu lại liếc nhìn Tô Diệp, há miệng giống như muốn nói cái gì, nhưng rốt cuộc anh không nói ra miệng, vội vàng đi thẳng ra ngoài.

Lúc này vừa đúng lúc La Tử Sa từ bên ngoài đi vào, vừa vào cửa đã đối mặt với Thạch Lỗi.

Vào phòng, anh cười chỉ Thạch Lỗi vừa rời đi: “Đây là xảy ra chuyện gì? Em đã chuẩn bị tìm kiếm thứ hai xuân rồi sao?”

Tô Diệp nhíu nhíu mày, bất đắc dĩ nhìn anh: “Rốt cuộc có kết quả hay không?”

Trong khoảng thời gian gần đây, La Tử Sa vẫn giúp điều tra nguyên nhân thực sự trong vụ tai nạn xe cộ của cha

mẹ Tô Diệp, chỉ tiếc người và vật không còn, rất nhiều tài liệu năm đó đều khó mà truy xét, muốn tra ra kết quả thật sự sợ là rất khó.

Ai biết La Tử Sa nghe nói như thế, mặt mày thu lại cười giỡn, chợt nghiêm chỉnh lại.

Anh để một xấp tư liệu thật dày lên bàn, gõ gõ ngón tay lên mặt bàn: “Em tự xem đi.”

Tô Diệp nghi ngờ cầm xấp tài liệu này lên, mở ra, lật xem từng tờ một, thấy cuối cùng sắc mặt trắng bệch, đôi môi khẽ run, đôi tay gần như không cầm được xấp tài liệu này.

Bên trong này bao gồm hình ảnh hiện trường cha mẹ qua đời năm đó, biển số xe người gây ra họa, bằng lái chứng minh thư và tài liệu của chủ nhân biển số xe, cùng với bất được ghi chép chuyển khoản một số tiền lớn cho chủ nhân biển số xe này.

Mà chuyển cho người gây ra họa kia một số tiền lớn, lại chính là một trong những bạn tốt năm xưa cha cô tín nhiệm nhất – Trần Hiểu.

Hiện giờ Trần Hiểu cũng là một nguyên lão trong công ty rồi, cùng Tôn Tinh Vũ đều là bạn tốt của cha mình. Trong khoảng thời gian gần đây, Tôn Tinh Vũ hơi có ý đoạt quyền từ trong tay mình, Trần Hiểu thì ngược lại, dường như vẫn giúp đỡ mình nói chuyện, thì ra ông ta mới là thủ phạm thật sự phía sau màn.

Đây là sự thật chẳng ai nghĩ tới!

La Tử Sa thở dài: “Phía dưới cùng tập tài liệu này, còn có khẩu cung, ấn dấu tay của người gây họa kia.”

Đôi tay run rẩy của Tô Diệp dần dần ổn định lại, cô không hiểu ngắc đầu nhìn La Tử Sa: “Em không hiểu rõ, rốt cuộc có chuyện gì xảy ra, đây tuyệt đối không thể thu thập đủ trong một sáng một chiều.” Cô lắc đầu một cái, cảm giác không thể tin được: “Năm đó cảnh sát cũng từng đi tìm người gây ra họa, nghe nói hoàn toàn không có bất kỳ kết quả gì, thậm chí máy phát hiện nói dối cũng không có tra ra ông ta nói láo.”

La Tử Sa lắc đầu: “Anh không biết.”

Tô Diệp càng không hiểu: “Vậy anh lấy những tài liệu này từ đâu?”

La Tử Sa buông tay, nở nụ cười: “Có một buổi tối, anh nghe bên ngoài có tiếng động, đi ra ngoài, ai biết xấp tài liệu này đã để lại ở cửa nhà rồi.” Anh thu hồi nụ cười, bắt đầu nghiêm túc: “Anh cũng đi tìm người gây ra họa này, kết quả ngay từ năm, sáu năm trước thì hắn ta đã biến mất, bao gồm người nhà của hắn ta, một người cũng không tìm được nữa, hàng xóm thân thiết cũng không biết bọn họ đi nơi nào.”

Tô Diệp nắm xấp tài liệu này thật chặt: “Mặc kệ những tài liệu này do ai cho chúng ta, hiện tại dựa vào cái này, rốt cuộc có thể khởi tố ông ta hay không?”

La Tử Sa gật đầu: “Vậy là đủ rồi.”

Tô Diệp cắn răng, cảm hận nói: “Được, nhanh chóng!”

La Tử Sa gật đầu: “Còn có một số chứng cứ cần phải xác minh, chẳng qua anh sẽ làm rất nhanh.” Anh ngược mắt, nhìn về phía Tô Diệp: “Em phải cẩn thận, không nên đánh rắn động cỏ.”

Bên môi Tô Diệp kéo ra một nụ cười lạnh: “Em biết rõ.”

Mặc dù tận mắt thấy tất cả chứng cứ khiến cho cô run rẩy, nhưng cuối cùng chân tướng chuyện này cũng phơi bày.

.....

Xưa nay La Tử Sa rất có biện pháp, có nhiều quan hệ ở giới luật pháp, hôm nay lại có Tô Diệp phía sau đài, xử lý công việc tự nhiên như cá gặp nước. Rất nhanh anh thu thập hết đầy đủ chứng cứ, cũng đưa Trần Hiểu ra tố tụng hình sự.

Trần Hiểu ngàn lần không ngờ đột nhiên lộ ra chuyện này, sau khi bắt đầu đi vào văn khố khăng khăng một mực cắn chết không nói, dù sao những chứng cứ kia đều là văn bản giấy tờ, nếu đã sớm không thấy người gây ra họa chân chính, ông liền vu khống chết không đối chứng.

Nhưng ai ngờ ngay khi vụ án đang trong trạng thái giằng co thì người gây ra họa kia đột nhiên đi tự thú ở đồn cảnh sát bên ngoài.

Lúc thẩm vấn hắn ta, hắn ta chỉ nói mình cảm thấy cắn rứt lương tâm mới chủ động đầu thú, hơn nữa chỉ ra và xác nhận năm đó Trần Hiểu thu mua mình và ình một số tiền lớn để mình giết chết cha mẹ Tô Diệp như thế nào.

Có người gây ra họa thẳng thắn, Trần Hiểu cũng chỉ có thể nhận tội thôi.

Lưới pháp luật tuy thưa nhưng khó lọt, chậm mười năm trừng phạt rốt cuộc vẫn phải tới.

Cả vụ án tiến hành cực kỳ thuận lợi, không bao lâu sau Trần Hiểu bị xử tử hình. Dĩ nhiên hình phạt này cũng do Tô Diệp nhờ La Tử Sa âm thầm tác động.

Đối mặt với kết cục này, Tô Diệp cực kỳ hài lòng, nhưng ngoài hài lòng rồi lại cảm thấy trống không.

Tội phạm nhận được trừng phạt tất nhiên làm cho người ta vỗ tay khen hay, nhưng cha mẹ cô cũng không trở về được.

Tô Diệp nghe tuyên bố kết quả xong, một mình mua một chai rượu trắng, chạy đến trước mộ cha mẹ, ngồi ở chỗ đó rất lâu.

Lá vàng khắp nơi, gió thu xào xạc, cô ngửa cổ uống vào từng ngụm rượu mạnh lạnh lẽo. Nước mắt chảy xuống từ bên quai hàm, cô ngược nhìn bầu trời cao vời vợi, không nhận được tự hỏi, sau đó phải làm gì đây...

.....

Theo rượu mạnh xuống bụng, hai má Tô Diệp ửng hồng, ánh mắt cũng bắt đầu tán loạn, cô lao đảo vịn vào bìa mộ đứng dậy, hôn tẩm bìa đá lạnh lẽo này một cái.

Cha, mẹ, con đi về trước đây, con muốn trở về quản lý thật tốt công ty mà hai người để lại cho con, không để cho hai người thất vọng.

Thân thể nhỏ yếu của cô lao đảo đứng lên, đôi môi tinh tế trơn bóng óng ánh đánh ra một cái ợ hơi hoàn toàn không phù hợp.

Giùng giằng đi về phía trước hai bước, chợt dưới chân mất thăng bằng, cô lại ngã xuống ở nơi nào. Cô tự cười một hồi, lấy ra điện thoại di động từ trong túi, gọi điện thoại cho tài xế của mình. Nhưng khi điện thoại kết nối lại nghe được giọng nói dễ nghe: “Số điện thoại bạn vừa gọi hiện không liên lạc được...”

Tô Diệp nhíu mày, lại muốn gọi điện thoại cho La Tử Sa, nhưng lúc đang muốn gọi lại cúp máy, gần đây La Tử Sa có bạn gái, cô đã gặp qua, là một chị gái rất bình tĩnh dịu dàng, cô cũng rất thích.

Đoán chừng lúc này bọn họ đang ngọt ngào đi hên hò, một quỷ say như cô thực sự không nên đi quấy rầy. Mắt cô mờ mịt say lơ đãng nhìn sang xung quanh, khu nghĩa trang này nằm ở vùng ngoại ô, xung quanh cũng không nhiều xe, phía trước chỉ có thừa thớt vài chiếc xe của người tảo mộ dừng ở bên đường.

Bản thân uống say rượu rồi, không nên lái xe, bây giờ nên làm gì đây?

Gió lạnh thổi qua, Tô Diệp tỉnh táo thêm một chút, đứng lên ném chai rượu còn dư lại hơn phân nửa tới một thùng rác khác, mình thì lao đảo đi tới ven đường.

Ngồi ở ven đường cái vầy vầy, cô cảm thấy đời này mình cũng chưa từng thô lỗ như thế này.

Chỉ là điều này cũng không sao, bất kể là chuyện gì, luôn có lần đầu tiên.

Cũng không biết là bao lâu, một chiếc xe dừng lại trước mắt cô.

Tô Diệp mê mang ngẩng mắt lên nhìn qua, lại thấy được một gương mặt đã lâu không thấy.

Đã lâu không gặp Đỗ Hành, mặt lạnh, trong đôi mắt tỏa ra lửa giận nặng nề.

Anh nhìn chằm chằm Tô Diệp nhếch nhác đang ngồi trên đất, cười lạnh một tiếng, nói: “Em nhìn đáng vẻ bây giờ của mình đi, như cái gì? Nơi này là khu mộ của cha mẹ em, để cho bọn họ thấy, vẫn không thể tức chết!”

Tô Diệp nghiêng đầu sang chỗ khác, hừ một tiếng: “Anh quản được sao?” Có vợ con xinh đẹp, cuộc đời tốt cỡ nào, không có việc gì thì chạy đến trước mộ phần cha mẹ cô làm cái gì?

Đỗ Hành nhíu mày, nhìn Tô Diệp kiên cường kiêu ngạo ngồi ở chỗ đó, chợt nở nụ cười, nói: “Thế nào, sau khi rời khỏi anh thì em cứ tự sa ngã như vậy sao?”

Những lời này hoàn toàn khơi dậy ý chí chiến đấu của Tô Diệp, cô vọt đứng lên, gương mặt đỏ bừng: “Nói hươu nói vượn! Rời khỏi anh em vui mừng còn không kịp, em tự sa ngã, anh nhìn thấy em tự sa ngã ở đâu rồi hả?”

Cô nắm quả đấm, giống như con mèo nhỏ giương nanh múa vuốt quơ múa: “Vừa rồi em còn thề ở trước mặt cha em, nhất định phải phát dương quang đại công ty Tô thị, nhất định phải...” Cô nói tới chỗ này, bỗng nhiên lại nấc rượu.

Đỗ Hành nhìn Tô Diệp nhếch nhác, đáy mắt thoáng qua vẻ âm trầm, nhưng anh vẫn cúi đầu cười, mở miệng hỏi: “Bộ dạng của em bây giờ, có phải cần anh cho em đi nhờ một đoạn đường hay không?”

Tô Diệp nhìn sang bốn phía, vẫn không có ai, mặc dù cô say khướt, trong lòng cũng hiểu được, bỏ lỡ Đỗ Hành, sợ là mình thật sự phải lái xe khi say rượu rồi.

Suy nghĩ một chút, cô rút cuộc cúi đầu, đỏ mặt nói: “Vậy anh cho em đi nhờ một đoạn đường thôi.”

Đỗ Hành từ từ hạ cửa xe xuống đưa mắt nhìn cô chốc lát, chợt thở dài, thì thào nói: “Tại sao trước kia anh không biết cho em uống rượu chứ, sau khi em uống say dễ thương hơn bình thường nhiều.”

Đáng tiếc nơi này có gió, giọng nói của anh lại trầm thấp mơ hồ, Tô Diệp nghe không rõ.

Đỗ Hành quay cửa xe lên, nói với tài xế trong xe: “Cậu lái xe của tiểu thư này về nhà đi.”

Tài xế này vừa nghe, rất do dự nhìn Đỗ Hành.

Đỗ Hành giận tái mặt, ngữ điệu cấm nói leo, nói: “Đi đi!”

Tài xế gật đầu một cái: “Vâng.”

.....

Tô Diệp say khướt lên xe, tài xế mở cửa của cô ra chậm chạp rời đi.

Cô quay đầu lại, lại thấy xe Đỗ Hành vẫn đậu ở chỗ đó, đáng vẻ như không muốn rời đi.

Cô mơ hồ nghĩ, tại sao Đỗ Hành không để inh lên xe của anh... Đúng rồi, bởi vì anh đã là chồng của người khác, anh không hề quan tâm mình nữa.

Tại sao anh đậu xe ở chỗ đó không đi đây?

Cô nghiêng đầu rất lâu, cũng không có đáp án, cuối cùng mới nghĩ, có lẽ anh chỉ không muốn cùng xe của mình đi song song ở trên con đường này mà thôi.

Có lẽ trước kia mình thật sự không đủ đáng yêu, cho nên anh mới đi tìm niềm vui mới thôi.

Chẳng oán được ai, tất cả đều là gieo gió gặt bão.

43. Chương 43: Đại Kết Cục

Sau khi Tô Diệp tỉnh rượu, sẽ không uống rượu nữa.

Đồ chơi rượu này, cũng không phải thứ cô nên uống, cô còn rất nhiều chuyện phải làm đây.

Trong công ty, Tôn Tinh Vũ thấy ông bạn già Trần Hiểu đổi đầu keng xích bỏ tù, rất hài lòng, ông ta cho rằng từ đó về sau mình coi như ông chủ hơn nữa công ty Tô thị rồi. Nhưng ông ta xem thường cô bé Tô Diệp này.

Đầu tiên Tô Diệp và từng người bạn lâu năm trong công ty của cha cô nói chuyện với nhau, trước nói giao tình nói sâu xa, mang cha cô ra lấy tình để cảm động, lại phân tích tình thế hiện giờ của công ty, hứa hẹn ích lợi dùng lý lẽ nói rõ, cuối cùng Tôn Tinh Vũ sưng sốt bị cô nhóc này cô lập rồi.

Cuối cùng cô nắm quyền, rốt cuộc tìm một cái cớ, đẩy Tôn Tinh Vũ đến chi nhánh công ty ở Brazil.

Tôn Tinh Vũ ở chi nhánh công ty Brazil không bao lâu, cũng cảm thấy không có ý nghĩa, liền ẩn lui từ chức, đây là nói sau, nhưng vào giờ phút này, công ty Tô thị coi như chân chính trở lại trong tay Tô Diệp.

Mặc dù cô trẻ tuổi, nhưng lúc đầu Đỗ Hành cũng dạy cô không ít thứ, cô lại xuất thân quản lý doanh nghiệp chuyên nghiệp, học một bụng kiến thức lý luận. Sau khi thực hành ở trong công ty, trưởng thành rất nhanh, vì vậy không tới thời gian ba năm, cô đã rất có tiếng tăm rồi. Tờ báo TV thường xuyên có bóng dáng của cô, mọi người rất yêu thích và ngưỡng mộ cô, có tài có mạo, trời sinh lại được một đồng di sản lớn như vậy, vốn ai cũng thua kém hơn cô.

Một số người trẻ tài cao biết hiện tại cô độc thân, tuy nói từng kết hôn, nhưng đâu ai quan tâm chuyện này, từng người một ủa lên phía trước theo đuổi, chỉ là đều bị Tô Diệp lễ phép chặn ngoài cửa.

Khi mình Tô Diệp ở đêm khuya yên tĩnh, thường xuyên nhớ tới Đỗ Hành.

Từ sau khi gặp lại ở nghĩa trang ngày đó, cô cũng chưa từng thấy Đỗ Hành nữa, thậm chí không nghe được bất kỳ tin tức gì về Đỗ Hành.

Chỉ nghe nói Đỗ lão gia cũng ra nước ngoài, không biết vì nguyên nhân gì, Tô Diệp âm thầm phỏng đoán, có lẽ là đi gặp cháu thôi.

Đỗ Hành, rời mình đi, có vợ có con, lại hòa hợp được với người nhà, đây thật sự là mọi việc thuận lợi, cuộc sống quá hài lòng như thế.

Tô Diệp soi gương nhìn mình bên trong, chỉ cảm thấy mặc dù gương mặt vẫn mềm mại trơn nhẵn như cũ, nhưng đáy mắt lại rõ ràng viết mệt mỏi và tang thương.

Cô sờ sờ tóc của mình, chỉ cảm thấy tiếp tục như vậy nữa, cô chỉ sợ tóc bạc cũng muốn sinh ra sớm từ từ già đi.

Người phụ nữ vẫn muốn đối với mình khá hơn một chút, tuy nói mình có thể học người khác chém giết ở thương trường, nhưng rốt cuộc sẽ mệt.

Thân thể mệt mỏi, tâm mệt mỏi hơn.

Khi một người mệt mỏi, nằm trên giường to như vậy, lại càng lạnh lẽo cô đơn.

Buổi tối ngày này, Tô Diệp lặn qua lộn lại như bánh nướng áp chảo ở trên giường, cuối cùng khi ánh sáng ngoài cửa sổ bắt đầu xuyên thấu thì cô đột nhiên ngồi dậy.

Trong lòng cô bắt đầu sinh ra một quyết định.

Ngày hôm sau, trang đầu các báo đều đăng: Nữ cường nhân xinh đẹp Tô Diệp đột nhiên rút lui, ai có thể biết được nguyên do trong đó?

Trong khoảng thời gian ngắn, mọi người xôn xao, dư luận rối rít.

==== =====

Tô Diệp không biết những bàn tán sau lưng này, một mình cô, một cái balo, một đôi giày chơi bóng, từ từ bước lên lộ trình du lịch.

Núi sông Tổ quốc bát ngát, thế nhưng cô vẫn ở trong thành phố xi măng cốt thép ẩm đạm ngọt ngào, thật sự là tự tìm phiền não.

Có lúc cô ngồi xe lửa, có lúc ngồi xe hơi, có lúc ngồi xe ba gác lắc lư, thậm chí còn ngồi qua xe trâu ở nông thôn, dĩ nhiên đã từng đi bộ qua.

Cô đi qua rất nhiều nơi, gặp rất nhiều người, thỉnh thoảng cũng có bè nước gặp nhau muốn lưu lại số điện thoại, nhưng Tô Diệp đã sớm không còn điện thoại di động.

Cô đến khu buôn bán đông đúc ồn ào quan sát khắp nơi, cũng đã đến đường nhỏ rất ít dấu chân người, từ từ dạo bước. Đôi giày chơi bóng lúc đầu của cô đã sớm hỏng, vì vậy sau đó cô mua một đôi giày trên đường đi, giày rất rẻ, chỉ 20 khối.

Có lúc đi qua trong đám người hỏi đường, người khác nhiệt tình nói chuyện với cô, trong lúc nói chuyện càng coi cô như một sinh viên đại học.

Cô cúi đầu nhìn mình, quần áo đơn giản, gương mặt long đong mệt mỏi, tóc dài tiện tay cột lên, nghĩ tới cho dù La Tử Sa ở trước mặt mình, chỉ sợ cũng không nhận ra mình nữa.

Về phần Đỗ Hành, cô không nghĩ tới người này đã rất lâu rồi.

Lúc này, cái tên này giống như một tia chớp vào trong đầu, lập tức cảm thấy không còn hy vọng đau lòng không dứt.

Cô không kìm chế được tiếng cười, kìm lòng không được ngồi xổm xuống ôm lấy bả vai mình.

Nước mắt đột nhiên chảy xuống mà không có dấu hiệu nào như vậy.

Vào giờ phút này cô mới biết, đi con đường xa như vậy, thì ra người kia vẫn luôn ở trong lòng cô.

Vẫn luôn ở đây, đã ở đây từ rất lâu trước kia, đã sớm giống như một hạt giống nảy mầm trong lòng cô, từ lâu đã thành rắc rối khó gỡ, nhổ ra không được mà cầm cũng không đi.

Em yêu anh, từ đầu đến cuối đều vậy.

Lúc có người đi qua bên đường ân cần nhìn cô: “Tiểu thư, cô không sao chứ? Sắc mặt tái nhợt như vậy?”

Tô Diệp chết lặng lắc đầu một cái, nước mắt vẫn rơi xuống không thể kìm chế.

Bây giờ anh tốt không? Có phải hưởng thụ thiên luân chi nhạc ở bên kia trái đất hay không?

Có phải... Sẽ không bao giờ nhớ tới mình nữa hay không?

.....

Lần này, Tô Diệp bệnh nặng một trận.

Người tốt bụng đem cô đến bệnh viện, cô hôn mê hai ngày mới tỉnh lại. Lúc tỉnh lại, y tá thở phào nhẹ nhõm, lại hỏi tại sao cô luôn gọi Đỗ Hành.

Tô Diệp sững sờ nói không ra lời.

Y tá vừa đổi bình truyền nước vừa tiếp tục tán gẫu: “Lúc cô hôn mê, luôn kêu hai chữ Đỗ Hành này, ban đầu tôi cho rằng cô nói tên vị thuốc, sau đó mới suy nghĩ, đây không phải tên người à?” Cô y tá nhỏ cười tủm tỉm nhìn cô, trong đôi mắt đều là tò mò.

Tô Diệp thần thờ lắc đầu một cái: “Tôi cũng không biết... Không biết Đỗ Hành là gì...”

Có lẽ Đỗ Hành là một vị độc dược, sớm đã thay đổi hoàn toàn tâm địa độc ác của cô.

Y tá thấy cô không nói chuyện trời đất hăng hái, nghĩ tới cô cũng cần nghỉ ngơi, nên để cho cô ngủ một lát, liền đóng cửa rời đi.

Tô Diệp nghiêng đầu nhìn ngoài cửa sổ, lúc này chính là thời tiết mùa mưa dầm, gió bắc mưa phùn, đây thường xuân mang theo hơi nước đông đưa trong gió ở ngoài cửa sổ.

Trần nhỏ phía nam, luôn ẩm ướt đến khiến người ta phát buồn, đưa tới trong lòng người từng khoảng phiền muộn.

Tô Diệp nhổ hết ống tiêm, đi ra ngoài thanh toán tiền nằm bệnh viện, đeo túi hành lý lên, một mình rời đi.

Đường lát đá không rộng rãi, hai bên là lầu các nhỏ từ cao xuống thấp, mưa phùn nhẹ nhàng rơi xuống, rơi vào tóc cô.

Lúc này đã gần hoàng hôn, trên đường cũng không có mấy người đi đường, cửa sổ các tầng đã lộ ra ánh đèn, ở bên trong mưa phùn lúc chạng vạng tối mờ mờ, có vẻ cực kỳ dịu dàng ấm áp.

Trong mũi Tô Diệp đau xót, bây giờ cô mới biết sự nghèo túng của mình.

Dù có gia tài bạc vạn, cô lại không có một người nào hay một căn nhà thuộc về mình.

Cô cúi đầu, ngồi chồm hổm xuống, kéo ống quần, nhưng đúng lúc này, một đôi chân đứng ở trước mặt cô, mưa bụi không hề rơi xuống nữa.

Hoảng hốt ngẩng đầu, như trong mơ, trước mắt lại là khuôn mặt quen thuộc.

Đỗ Hành hơi nhíu lông mày, rất không đồng ý nói: “Em bị ốm, không nên chạy loạn.”

Tô Diệp không dám tin tưởng mở to hai mắt, cô cho rằng một cái chớp mắt, sẽ không thấy Đỗ Hành nữa.

Nhưng cô nháy mắt, nháy mắt, nháy mắt nữa, Đỗ Hành vẫn còn đây.

Tầm mắt mơ hồ, cô liều mạng để nước mắt trở về, cô cảm giác chỉ cần nước mắt mơ hồ, có lẽ Đỗ Hành đã không thấy tầm hơi.

Đỗ Hành nhẹ nhàng thở dài một tiếng, ngồi xổm xuống với cô, nâng tay ấm áp khô ráo lên, thay cô lau đi nước mắt: “Em trở nên thích khóc nhè rồi.”

Tô Diệp lắc đầu, nhìn anh trong nước mắt mờ lung, thì thào nói: “Tại sao anh... anh lại ở chỗ này...” Anh có vợ, có con trai...

Đỗ Hành nâng cằm của cô lên, ngừng mắt nhìn cô, nhẹ nhàng nói: “Anh ở nơi này chờ em...”

Anh dịu dàng ôm cô vào trong ngực, nói trầm nhẹ ở bên tai cô: “Anh ở nơi này chờ em, chờ rất lâu, rất lâu...”

Giọng nói của anh trầm thấp khàn khàn giống như rất lâu trước kia, tuy nhiên nó mang theo mấy phần nghẹn ngào.

Tô Diệp cũng kìm chế không nổi nữa, “Oa” một tiếng khóc lớn ra ngoài, cô ôm lấy bờ vai của anh thật chặt, khóc ở trong lòng anh giống như khi còn bé.

44. Chương 44

Khi La Tử Sa nhìn thấy Đỗ Hành, cực kỳ kinh hãi. Trong ấn tượng của anh Đỗ Hành luôn bày ra khuôn mặt cao thâm khó lường, mặc tây trang vừa người, khi giơ tay nhắc chân luôn có chút ý tứ phong phạm của người bề trên. Nhưng ngày đó nhìn thấy Đỗ Hành, thế nhưng anh lại nhìn thấy anh ta ngồi trên xe lăn, có vẻ tiêu tụy.

Nhưng mà anh vẫn giấu kinh ngạc đi, cố ý cau mày nói: “Anh tìm tôi làm cái gì?” Anh còn nhớ, người đàn ông này gần như là đuổi Tô Diệp ra khỏi nhà như thế nào.

Đỗ Hành cũng không thêm để ý đến giọng khiêu khích của anh, nhíu mày nhàn nhạt: “Bây giờ cậu còn cần một số chứng cứ.”

Những lời này lập tức đánh rớt khí thế của La Tử Sa, mày rậm của anh nhíu càng chặt hơn: “Rốt cuộc anh muốn làm gì?” Anh cúi đầu nhìn lqđ xung quanh chân của anh ta: “Anh làm sao vậy? Sao thành người tàn tật?”

Đỗ Hành cười cười: “Chúng ta nói chuyện chính sự trước.”

Sau này chuyện cũng rất đơn giản, nếu như không có Đỗ Hành giúp một tay, La Tử Sa tin tưởng mình không thể nào dễ dàng đưa Trần Hiểu đến trong nhà tù ngồi tù một gông như vậy. Mà về chuyện của Đỗ Hành, dần dần anh cũng biết sơ sơ.

Thật ra thì tai nạn xe cộ ngày hôm đó, Đỗ Hành bị thương nặng hơn người khác tưởng, sau khi anh tỉnh lại biết mình rất có khả năng bị liệt, phản ứng đầu tiên là ra lệnh mọi người không cần nói cho Tô Diệp.

Khi đó Đỗ Hành tái nhợt cười một cái: “Nếu như cô ấy biết, cả đời này chỉ có thể tâm không cam tình không nguyện cạnh giữ ở bên cạnh tôi.”

Sau khi vết thương của Đỗ Hành hơi ổn định, liền bị đưa đến nước Mỹ tìm chuyên gia hội chẩn tốt nhất tiến hành chẩn đoán, nhưng những lqđ chuyên gia đứng đầu thế giới kia cũng cho ra ý kiến là: cơ hội anh đứng lên đi bộ lần nữa cực kỳ mong manh.

Anh cũng không đồng ý cho Tô Diệp biết tất cả, vì vậy khi Tô Diệp bắt đầu sinh ra nghi ngờ thì dùng điện thoại và video bỏ đi nghi ngờ của Tô Diệp, lại bịa ra một chuyện ngoại tình và con riêng. Anh cũng biết, nếu như nói cho Tô Diệp thật ra thì mình có người yêu khác, hiển nhiên là không thể nào lừa gạt được Tô Diệp, vì vậy dứt khoát dùng con riêng và trách nhiệm nói chuyện, quả nhiên lừa gạt được cô.

Lừa gạt được cô xong, trong lòng anh thậm chí có vẻ khổ sở, thật ra thì khi anh không muốn thừa nhận sâu trong nội tâm, là hy vọng Tô Diệp đứng lên tức giận chỉ trích anh phản bội đến dường nào.

Anh cúi đầu cười một cái, tự nói với mình như vậy, thật ra thì cô đã sớm hận không thể rời khỏi mình, đây là một cái cố thích hợp cỡ nào.

Cúi đầu cười Đỗ Hành không biết, mắt mác và cô đơn của anh cứ như vậy đọng trên mặt, không hề che giấu.

Anh vừa làm vật lý trị liệu ở nước Mỹ, vừa chú ý vụ kiện của Tô Diệp, hiện giờ vào thời khắc mấu chốt của vụ kiện, càng không để ý thân thể lqđ tàn tật tự mình trở về chủ trì đại cục.

Đánh thắng vụ kiện ngày đó, Đỗ Hành phải rời khỏi, anh tiếp nhận trị liệu lần nữa. La Tử Sa thật sự có chút không nhìn nổi, do dự nói ra đề nghị: “Anh, muốn đi thăm cô ấy hay không?”

Lúc này, Đỗ Hành hoàn toàn không cần hỏi, cũng không cần đoán, tất nhiên là Tô Diệp ở trước mộ phần cha mẹ chứ gì?

Đỗ Hành không có nói gì, nhưng mà rốt cuộc anh vẫn đi rồi.

Ngồi trên xe, nhìn Tô Diệp bất lực cô đơn ven đường cái, anh nhớ tới cô gái nhỏ vừa mới mất người thân che chở.

Nếu như có thể, anh hi vọng có thể giấu cô ở trong kim ốc, cả đời không thấy mưa gió. Cho dù đời này anh cũng không còn khả năng đứng lên nữa, anh cũng có tự tin có thể chăm sóc cô thật tốt, để cho cô vĩnh viễn không lq phải chịu đến bất kỳ tổn thương gì.

Tô Diệp là cô gái anh nhìn lớn lên, thật ra thì quãng mất những ý tưởng ăn năn hối hận kia, anh hiểu rõ cô.

Anh biết lúc này chỉ cần mình đưa tay, có lẽ cô sẽ trở về trong ngực mình.

Cho dù là động

Vật nhỏ, nó được người nuôi rất nhiều năm, cũng sẽ có quán tính trở lại ổ cũ, hướng hồ là con người.

Chỉ là tay Đỗ Hành nắm chặt thành quyền, đè nén suy nghĩ đang dậy sóng từng trận trong lòng xuống.

Anh, cũng có lòng riêng của mình.

Những năm gần đây, anh nâng cô gái nhỏ này ở lòng bàn tay, nhưng cô chưa hề quý trọng qua mình? Người chưa từng trải qua một lần mất đi, đâu biết quý trọng.

Nếu lúc này mình không buông tay, vậy thì vĩnh viễn không có cách nào chân chính chụp cô ở lòng bàn tay.

Ở trong thương trường, Đỗ Hành giỏi về nắm lòng người trong tay, thế nhưng loại thủ đoạn cũng chưa chân chính áp dụng treng người cô gái nhỏ được cưng chiều này.

Bây giờ Đỗ Hành, cúi đầu nhìn mình có lẽ vĩnh viễn không thể khôi phục nửa người dưới, bắt đầu nghiêm túc trù tính đoạn cảm tình này.

Để tài xế đưa Tô Diệp đi, một mình anh ngồi trong xe, ngửa đầu suy tư về tương lai.

Khi Tô Diệp vặn ngã Tôn Tinh Vũ, La Tử Sa gọi điện thoại chất vấn Đỗ Hành: “Sao tôi cảm thấy cô ấy càng ngày giống nữ cường nhân, tôi không thích như vậy, anh trở lại đi!”

Đỗ Hành lạnh lùng: “Vậy sao.....”

Khi đó Đỗ Hành đang cắn răng làm vật lí trị liệu gian nan khổ sở nhất, nghe được tin tức này chỉ nắm chặt hai tay của mình, lộ ra gân xanh.

Khi Tô Diệp được rất nhiều thanh niên tài tuấn vốn là quý công tử theo đuổi thì La Tử Sa khẩn cấp: “Đỗ Hành, chẳng lẽ anh thật sự không thèm để ý cô ấy nữa? hiện tại một ** người đi theo phía sau móng cô ấy!”

Đỗ Hành lạnh nhạt: “Vậy sao.....”

Khi đó Đỗ Hành giơ tay lên xoa xoa mồ hôi lạnh trên trán, cắn răng, không thèm nghĩ nữa.

Tô Diệp là điều tự tay anh thả ra, không phải điều đứt dây.

Khi Tô Diệp đột nhiên tháo gánh nặng xuống bay khắp nơi, La Tử Sa vô cùng đau đớn mà rống lên với Đỗ Hành: “Có phải anh quá tự ti hay không? Coi như anh thành một người bị liệt, tốt xấu gì cũng kêu một tiếng đi! Tôi thấy mấy năm nay rõ ràng trong lòng cô ấy vẫn còn có anh, chỉ là không nói thôi! Cô ấy thật đúng là ngu ngốc cho rằng anh vợ đẹp con yêu thoải mái sống ở nước Mỹ đấy!”

Lần này Đỗ Hành không trả lời, anh lặng lẽ nghe tiếng gầm rú bên kia đầu điện thoại.

Lòng anh thương yêu cô gái nhỏ, nhưng lòng anh càng tham hơn.

Rốt cuộc có một ngày, La Tử Sa thực sự không chịu nổi, anh hùng hừng hực chạy tới nước Mỹ, xâm nhập vào phòng làm việc của Đỗ Hành.

Anh chứa một bụng hỏa muốn phát tiết với Đỗ Hành một phen, chỉ là đi vào phòng làm việc của anh ta, anh sợ người.

Bốn phía của phòng làm việc này, tất cả đều dán đầy hình của Tô Diệp, rất phong phú.

Có tấm đứng phía sau lan can ở khu du lịch cạnh vách đá nhìn xa, có tấm ngồi gần người ở trên tầng đá, có tấm cô một mình đi thong thả trên đường nhỏ ở nông thôn.

La Tử Sa cắn răng nghiêng lợi: “Tên âm trầm này, thì ra là vẫn phái người theo dõi cô ấy?”

Anh khinh bỉ nhìn qua người đàn ông vẫn ngồi trên xe lăn trước mắt này, khinh thường nói: “Ah, không phải nói chân của anh đã khỏi sao? Sao còn làm ra vẻ giả vờ ngồi ở trên đây, dụ dỗ người nào chơi đây?”

Anh cúi đầu nhìn anh ta than thở: “Tôi thật sự không hiểu, rốt cuộc anh muốn như thế nào đây? Tại sao muốn bộ dáng như vậy đi lừa gạt một cô gái đây? Anh biết mấy năm nay cô ấy có bao thương tâm sao?”

La Tử Sa thật sự không hiểu: “Làm sao anh vẫn có thể nhìn dáng vẻ cô ấy lẻ loi đây? Anh cảm thấy như vậy rất vui vẻ sao?”

La Tử Sa nhìn anh ta thật sự vô cùng đau đớn: “Anh biết tại sao cô ấy phải rời khỏi nơi này lang thang khắp nơi không, mặc dù cô ấy không nói, nhưng tôi nhìn ra được, cô ấy không muốn lại nhớ tới anh để ỉn đau lòng hối hận! Nếu như anh trừng phạt cô ấy, có phải đủ rồi hay không? Hay là nói anh trừng phạt nhưng thật ra là chính anh?”

Ngay khi anh ta liến thoắng không ngừng, điện thoại di động ngoài đơn giản màu đen chợt vang lên, Đỗ Hành lặng lẽ nhận.

Đỗ Hành nghe đối phương nói, đầu tiên là nhú mồm, sau đó liền nhàn nhạt nói: “Trước tiên các người chăm sóc tốt cho cô ấy đã, tôi rất nhanh sẽ qua.”

Sau đó Đỗ Hành theo xe lăn đứng lên, đi ra ngoài cửa.

La Tử Sa đuổi theo, không hiểu hỏi tới ở sau lưng: “Nay này, tôi còn chưa nói xong nữa, anh phải nói chuyện đã.”

Đỗ Hành chợt dừng bước, quay đầu nhìn La Tử Sa, thở dài: “Tô Diệp cô ấy ngã bệnh, tôi đi sang xem một chút.”

La Tử Sa lập tức ngơ ngẩn, sau đó kích động chỉ vào Đỗ Hành nói: “Anh... anh rốt cuộc thông suốt sao?”

Chỉ là Đỗ Hành không để ý tới anh ta nữa, đi thẳng ra cửa.

Ra cửa Đỗ Hành nâng tay nhìn đồng hồ một chút, nếu như anh nhớ không lầm, sau một tiếng nữa vừa đúng lúc có một chuyến bay đến Trung Quốc.

45. Chương 45: Anh Vẫn Luôn Là Của Em

Mưa phùn xen kẽ ở trong bóng đêm mông lung, Tô Diệp dựa vào bả vai dày rộng đã lâu không gặp, lặng lẽ nhắm mắt lại.

Thật lâu sau đó cô uất ức nhỏ giọng lầu bầu: “Anh cưới người khác. . . .”

Bàn tay Đỗ Hành an ủi vỗ vỗ lưng của cô: “Không có.”

Tô Diệp kéo nước mắt hỏi: “Có thật không?”

Đỗ Hành ôm thật chặt cô gái khóc đến mức cả lợc người phát run vào trong ngực, khàn giọng nói: “Thật sự không có.”

Mỗi anh giật giật, rốt cuộc vẫn phải bổ sung: “Thật ra thì. . . . Chúng ta hoàn toàn không có ly hôn. . . .”

Trong đôi mắt đắm lệ mờ mịt của Tô Diệp tràn đầy nghi ngờ.

Khuôn mặt kiên nghị của Tô Diệp lộ ra vẻ mất tự nhiên: “Giấy thỏa thuận li hôn đó, anh hoàn toàn không ký tên.”

Anh cúi đầu quan sát vẻ mặt của cô: “Em. Sẽ không giận anh chứ?”

Tô Diệp sững sờ nhìn anh, nhất thời lại không hiểu anh đang nói gì, sau đó rốt cuộc mới phản ứng, trái tim lại dâng lên vui sướng, cô khó có thể tin nhãn mày lại: “Anh...anh, vậy con trai của anh đâu?”

Đỗ Hành xoay mặt, khẽ thở dài: “Anh chăm sóc một mình em thì tâm lực (tâm tư và sức lực) đã quá mệt mỏi rồi, làm sao còn dám muốn có con trai gì nữa?”

Đầu Tô Diệp vẫn xoay không kịp, kinh ngạc nhìn anh: “Anh không cần con của mình nữa sao? Nhưng cha sẽ không trách anh sao?”

Đỗ Hành rốt cuộc không nhịn được, cúi đầu hung hăng hôn lên môi của cô.

Trần nhỏ phía Nam, mùa mưa dầm, tất cả xung quanh đều mang theo ẩm ướt, cho nên trên môi mềm mại của cô cũng lộ ra vẻ ẩm ướt dễ chịu.

Tiến vào thì là mùi vị mà năm năm qua Đỗ Hành thường xuyên nhớ lại trong mơ.

Răng môi xay nghiền, tràn ra khoảng cách, anh khàn khàn nói với cô như vậy: “Căn bản không có con trai gì cả, đều là anh lừa gạt em.”

“Tô Diệp, thật xin lỗi, anh lừa em lâu.” Cây dù bay xuống ở trên đường đá xanh, hai tay anh ôm chặt lấy cô gái nhỏ trong ngực.

Nước mắt của Tô Diệp lập tức trào ra, cô trở tay ôm ấp người đàn ông mất mà được lại này, áp sát gương mặt vào trên ngực kiên cố của anh, hít sâu một cái trong nước mắt, ngửi được mùi vị quen thuộc nhiều năm qua.

“Anh chính là của em đấy, phải hay không?” Gương mặt của cô vuốt ve trên ngực anh, không nhịn được hỏi một lần lại một lần.

Đỗ Hành than nhẹ: “Đúng, anh vẫn luôn như vậy, chưa bao giờ từng rời đi.” Anh nắm tay của cô, đi tới ngực của anh, nơi đó là trái tim đang đập.

Anh nói trầm thấp khàn khàn bên tai cô: “Nếu như không phải bởi vì em, nó sẽ không nhảy lên giống như bây giờ.”

Tô Diệp cười mang theo nước mắt, cô nở một nụ cười ngọt ngào với anh, giơ chân lên, nhẹ nhàng hôn lên cằm của anh, nhỏ giọng lầm bầm: “Hôm nay nhất định là em đang nằm mơ, thì ra đời người bị bệnh nằm mơ lại tốt như vậy. Thật tốt.”

Khi Tô Diệp mở mắt lần nữa, cô phát hiện tất cả bố

Trí xung quanh vô cùng quen thuộc, phòng bệnh sạch sẽ chính tề đơn giản, ga giường màu trắng, bàn đầu giường đơn sơ, còn có dây thương xuân vẫn còn đang đung đưa trong mưa ngoài cửa sổ.

Cô cố gắng nhớ lại chuyện xảy ra giống như trong mộng lúc trước, lại cảm thấy đầu rất đau, đúng lúc này, cửa mở ra, Đỗ Hành bưng một cái khay đi vào, trên khay là một chén canh nóng hổi.

Tô Diệp lập tức há hốc miệng cứng lưỡi, chỉ vào anh nói: “Tại sao anh... anh lại ở chỗ này?”

Đỗ Hành nhú mày, đi tới ngồi ở mép giường, đưa tay thử nhiệt độ của cô một chút: “Không có phát sốt, tại sao còn nói mê sảng?”

Tô Diệp im lặng, cắn cắn môi, cau mày nói: “Thì ra là tối hôm qua tất cả đều không phải là em nằm mơ, là thật.....”

Đỗ Hành cúi đầu xem xét kỹ lưỡng vẻ mặt của cô, nhú mày nói: “Thế nào, em cho rằng là giả?”

Thấy Tô Diệp cũng không nói chuyện, anh đột nhiên cầm tay của cô, sắc mặt thậm chí có chút không xác định: “Tô Diệp, em... em.....”

Đỗ Hành chưa bao giờ là một người ít nói, nhưng hôm nay anh cũng không biết nên nói cái gì.

Tô Diệp ngẩng đầu lên, trong đôi mắt ngập nước lộ ra thần thái trước nay chưa có, cô lập tức nhào vào trong ngực của anh, lớn tiếng mà bá đạo nói: “Lần này không cho phép anh gạt em, không cho đổi ý, anh là của em, vĩnh viễn đều như vậy!”

Trên khuôn mặt trầm ổn từ trước đến nay của Đỗ Hành lộ ra vui mừng, anh cười một cái, ôm chặt cô: “Đứa ngốc, không phải em không biết, chỉ cần em muốn, anh nhất định là của em.”

Qua nhiều năm như vậy, anh chưa hề nhìn người khác bằng quá nửa con mắt? Anh lo lắng đề phòng cuối cùng em sẽ ghét bỏ anh, em không cần anh, còn phải đề phòng em chạy theo người đàn ông khác!

Tô Diệp nằm trong bệnh viện nhỏ ở nơi này mấy ngày, vẫn truyền nước biển, Đỗ Hành vẫn ở cùng với cô, mỗi ngày bưng trà dâng nước, ngược lại phục vụ chu đáo.

Tinh thần Tô Diệp dần dần tốt lên, thân thể không hề yếu đuối nữa, đại não cũng linh hoạt. Đại não linh hoạt thì Tô Diệp bắt đầu suy nghĩ chuyện này, cô càng nghĩ càng nghi ngờ.

“Tại sao anh phải gạt em như vậy?” Cô ôm cổ anh hỏi, giữa mặt nhìn bộ dáng người gây sự của anh.

Đỗ hành cau mày, trầm ngâm.

Tô Diệp kiên định mà lắc lắc đầu: “Anh phải nói thật, không cần gạt em nữa, cũng không cần bịa lý do gì, em không phải đứa bé, lần này sẽ không bao giờ bị anh lừa nữa.”

Đỗ Hành cúi đầu ngưng mắt nhìn Tô Diệp trong ngực, nhẹ nói: “Anh cho rằng trong lòng em yêu người khác, không muốn làm chậm trễ em.”

Tô Diệp nghi ngờ trợn to mắt trong suốt: “Thật sao?”

Đỗ Hành không đành lòng nhìn thẳng, quay mặt qua chỗ khác: “Đúng vậy.”

Tô Diệp lắc đầu: “Em không tin.”

Cô cúi đầu nhớ lại một ít chi tiết lúc trước: “Lúc ấy anh... anh đã xảy ra chuyện gì sao?”

Sau tai nạn xe cô, cô từng nghi ngờ, nhưng trong video anh vẫn như cũ, hơn nữa trước mộ cha mẹ cô cũng từng thấy anh.

Ở trong lúc suy từ này, chợt một ý nghĩ giống như sấm chớp nhanh chóng vào trong óc của cô, cô lập tức trợn to hai mắt, cau mày nói: “Lúc ấy anh... anh rốt cuộc xảy ra chuyện gì?”

Cô chợt tỉnh ngộ lại, thì ra là hai lần thấy Đỗ Hành, cô đều chưa từng nhìn thấy nửa người dưới của anh, chưa từng thấy anh đứng lên!

Tô Diệp đột nhiên buông Đỗ Hành ra, mắt theo dõi hai chân anh.

Cô nhớ kỹ, mấy ngày nay chân Đỗ Hành vẫn có chút không tự nhiên!

Đỗ Hành biết mình không có cách nào lừa gạt được, liền cố ra vẻ thoải mái mà cười một cái: “Mấy năm nay anh đi đứng vẫn không tốt lắm, bệnh cũ.”

Tô Diệp nắm tay của anh, dùng sức hỏi: “Không, em không cho anh lừa gạt em nữa, anh nói đi, tai nạn xe cô lần đó rốt cuộc xảy ra chuyện gì?” Lòng của cô kéo căng từng phát từng phát, một nỗi đau nhức đánh úp về phía lòng của cô.

Đỗ Hành vẫn cười đến mức không thêm để ý chút nào, an ủi vỗ vỗ mu bàn tay cô, dịu dàng nói: “Thật không có gì, chỉ là có đoạn thời gian anh không thể bước đi rồi.” Ánh mắt anh nhìn cô giống như nắng ấm tháng ba: “Chỉ là không sao, em không phải lo lắng, hiện tại toàn bộ tốt lắm, chỉ là trời đầy mây đổ mưa sẽ có chút chua xót đau đớn.”

Tô Diệp chỉ có cảm thấy tay mình cũng bị trái tim nhéo kéo đau, cô có thể tưởng tượng, mấy câu nói hời hợt của Đỗ Hành, tất nhiên sau đó ẩn giấu vô số chua cay. Cô cúi người xuống ôm lấy hai chân anh, tay nhẹ nhàng run rẩy.

Người đàn ông này đã trải qua khổ sở như thế nào mới đứng ở trước mắt mình, chịu đựng chua xót đau đớn cười đến mức ôn hòa với mình như vậy?

Tô Diệp đau đến muốn rơi nước mắt, chỉ là cô nhịn được, cô ngẩng đầu cười với người đàn ông này.

“Mỗi ngày chỗ này đều mưa, đáng ghét chết đi, chúng ta lập tức rời khỏi thôi.”

Đến một chỗ xuân về hoa nở, bốn mùa nắng ấm đi.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhat-ky-vuot-tuong-cua-vo-yeu>